

ЛАРШ КЕПЛЕР

СВИДЕТЕЛ НА ОГЪНЯ

Част 3 от „Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от шведски: Меглена Боденска, 2016

chitanka.info

А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел.

Откровение 21:8

Медиум е лице, което се представя че притежава паранормална дарба, способност да наблюдава взаимовръзки извън обсега на общоприетата наука.

Някои медиуми посредничат за контакт с мъртвите по време на спиритични сеанси, докато други предлагат напътствия, например чрез карти таро.

Опитите за връзка с мъртвите чрез медиум могат да бъдат проследени далеч назад в историята на човечеството. Още хиляда години преди рождението на Христа царят на Израил, Саул, се опитал да поиска съвет от духа на мъртвия пророк Самуил.

В цял свят полицията търси съдействие от медиуми и спиритисти при заплетени случаи. Това се прави много пъти през годината, макар да няма нито един документиран случай, при който медиум да е допринесъл за разрешаването му.

1

Елисабет Грим е на петдесет и една години, косата ѝ е прошарена в сиво. Има весели очи и когато се усмихне, се вижда как единият ѝ преден зъб е леко издаден пред другия.

Елисабет работи като медицинска сестра в „Биргитагорден“, специален дом за младежи, на север от Сундсвал. Институцията е частно стопанисван дом за грижи и настаняване, който приема осем момичета на възраст между дванайсет и седемнайсет години съгласно Закона за специални правила относно грижата за младежи.

Много от момичетата, които идват тук, имат в биографията си злоупотреба с наркотици, почти всички са се самонаранявали и страдат от хранителни разстройства, а доста от тях са склонни към насилие.

На практика не съществува алтернатива за затворените домове за грижи и настаняване с техните аларми на вратите, решетки на прозорците и заключени портали. Следващата инстанция обикновено са затворите и принудителната психиатрична грижа в света на възрастните, но „Биргитагорден“ спада към малкото изключения. Тук се настаняват момичета, на които да се помогне да се завърнат към света извън стените на някоя институция.

В „Биргитагорден“ отиват добрите момичета, както обикновено казва Елисабет.

Тя взема последното парченце черен шоколад, пъхва го в устата си и усеща сладостта и горчивото изтръпване под езика.

Раменете ѝ бавно започват да се отпускат. Вечерта се бе оказала бурна. А пък колко хубаво започна денят. Учебни занятия сутринта, игра и къпане в езерото след обяд.

След вечеря домакинката си тръгна и Елисабет остана сама в дома.

Персоналът нощем бе намален четири месеца след като холдингът „Бланшфорд“ придоби компанията за здравни грижи, част от която е „Биргитагорден“.

На ученичките бе позволено да гледат телевизия до десет часа. Самата тя седеше в сестринската стая и се опитваше да навакса с писането на куп лични оценки, когато чу гневни крясъци. Бързо отиде в стаята с телевизора и видя, че Миранда се бе нахвърлила върху малката Тула. Врещеше ѝ, че била путка и курва, смъкна я от дивана и я зарита в гърба.

Елисабет започна да свиква със склонността към насилие на Миранда. Жената се втурна вътре, отскубна момичето от Тула, отнесе един удар по бузата си и ѝ се наложи да кресне на Миранда, че поведението ѝ е недопустимо. Без повече разисквания Елисабет я поведе към приемната стая и после към изолатора в коридора.

Там ѝ пожела лека нощ, но Миранда не ѝ отвърна. Просто седеше на леглото, втрещена в пода, и се подсмиваше, докато Елисабет не заключи вратата.

Новото момиче Вики Бенет всъщност имаше час за вечерно събеседване, но времето не стигна за него поради конфликта между Миранда и Тула. Вики плахо посочи, че е неин ред за събеседването; когато то бе отложено обаче, тя се натъжи, счупи една чаена чаша, взе едно парченце и се нарязва по корема и китките.

Когато Елисабет влезе, Вики седеше, захлупила лице с длани, и кръвта се стичаше надолу по ръцете ѝ.

Елисабет проми външните рани, залепи лейкопласт на корема ѝ, превърза дланите ѝ с бинт, утеши я и я нарича „миличка“, докато не видя бледа усмивка на лицето ѝ. За трета поредна нощ даде на момичето десет милиграма от успокоителното „Соната“, за да може да заспи.

2

Сега всички ученички спят и в „Биргитагорден“ е тихо. На прозореца в канцеларията е запалена лампа, която прави светът отвън да изглежда потънал в непрогледна чернота.

Смръщила чело, Елисабет седи пред компютъра и описва събитията от вечерта в журнала.

Наближава дванайсет часа и тя осъзнава, че дори не е успяла да вземе вечерното си хапче. Своята малка дрога, както обича да се шегува. Нощни дежурства и изнурителни дни са разбили съня ѝ. Обикновено взема десет милиграма „Стилнокс“ в десет часа, за да може да заспи в единайсет и да си осигури няколко часа почивка.

Септемврийският мрак е обгърнал гората, ала все още се вижда как гладката повърхност на езерото Химелшон блещука като седеф.

Най-сетне тя може да изключи компютъра и да си изпие хапчето. Загръща се с жилетката и си мисли, че чаша червено вино би ѝ се отразила добре. Копнее да си легне с книга и чаша вино, да чете и да си бърбри с Даниел.

Ала тази нощ е дежурна и ще спи в стаята за пренощуване.

Стряска се, когато Бустер внезапно се разлайва отвън на двора. Лае така ожесточено, че по ръцете ѝ полазват тръпки.

Много е късно, отдавна трябваше да си е легнала.

Обикновено по това време спи.

Когато компютърът угасва, в стаята става тъмно. Изведнъж се възцарява пълна тишина. Елисабет осъзнава звуците, които самата тя издава. Как пружината на офис стола изсвистява, когато тя става от него, как дъските на пода скърцат под краката ѝ, докато отива до прозореца. Опитва се да прогледне навън, но мракът отразява само собственото ѝ лице, канцеларията с компютъра и телефона, стените с изрисуваните с шаблон шарки в жълто и зелено.

Изведнъж вижда как вратата лекичко се отваря зад гърба ѝ.

Сърцето ѝ забива по-бързо. Вратата беше открената, но сега е наполовина отворена. „Сигурно е от течението“, опитва се да си внуши

тя. Кахлената печка в трапезарията засмуква огромни количества въздух.

Елисабет усеща как я обзема странна тревога, по жилите ѝ започва да пълзи страх. Не смее да се обърне, просто се е вторачила в отражението на вратата зад гърба си в тъмния прозорец.

Вслушва се в тишината, в компютъра, който все още бръмчи.

В опит да се отърси от неприятното усещане, тя протяга ръка, угася лампата на прозореца и се обръща.

Сега вратата зее широко.

Тръпки я полазват от шията и слизат надолу по гърба ѝ.

Таванът на коридора от трапезарията до стаите на ученичките свети. Тя излиза от канцеларията и тъкмо си помисля, че трябва да провери дали капците на кахлената печка са затворени, когато внезапно чува шепот от ученическите стаи.

3

Елисабет застава неподвижно, загледана в коридора, и се ослушва. Отначало не се чува нищо, сетне отново го доловя. Лек шепот, така крехък, че едва може да бъде дочут.

— Твой ред е да жумиш — прошепва някой.

Елисабет стои като вкаменена и се взира в мрака, примигва отново и отново, но не може да различи никакви фигури.

Тъкмо си казва, че някое от момичетата говори насън, когато се чува странен звук. Сякаш някой е изпуснал на пода презряла праскова. И после още един плод. Тежък и влажен. Крак на маса проскърцва по пода и после още две праскови тупват долу.

С крайчето на окото си Елисабет долавя движение. Една сянка, която се приплъзва покрай нея. Тя се обръща и вижда, че вратата на трапезарията бавно се затваря.

— Почакай — казва, макар да смята, че пак вятърът прави течение.

Втурва се към вратата, хваща дръжката ѝ и усеща странна съпротива. Разиграва се кратка игра на дърпане, преди вратата просто да се отвори.

Елисабет влиза в трапезарията. Нащрек е и се опитва да обхване с поглед помещението. Набраздената от резки маса за хранене слабо блести. Предпазливо продължава напред към кахлената печка, вижда как собствените ѝ движения се отразяват, проблясвайки по затворените месингови капаци.

От нагретите димоходи струи топлина.

Внезапно иззад капациите се разнася шумолене и пукот. Тя отстъпва крачка назад и бутва един стол.

Просто нажеженото дърво се е разпаднало и се е ударило във вътрешната страна на капака. Стаята е съвсем празна. Тя си поема дъх, излиза от трапезарията, затваря вратата и тръгва обратно към коридора, който води до стаята за нощуване, ала отново спира и се заслушва.

От отделението на момичетата не се чува нищо. Кисели ухания преминават през въздуха, парещо металически. Погледът ѝ търси някакво движение в тъмния коридор, но всичко е неподвижно. Въпреки това нещо я тегли натам. Към редицата незаключени врати. Някои изглеждат открити, други са затворени.

От дясната страна на коридора се намират тоалетните, а след тях е нишата със заключената врата към изолатора, където спи Миранда.

Ключалката слабо мъждука.

Елисабет спира и затаява дъх. Звънък глас прошепва нещо в една от стаите, ала внезапно замлъква, когато Елисабет продължава натам.

— Пазете тишина — произнася тя на всеослушание.

Сърцето ѝ започва да бие по-учестено, когато прозвучава поредица бързи тупкания. Трудно е да се определи откъде идват, но звучи сякаш Миранда лежи в леглото и ритва с босите си крака по стената. Елисабет си мисли да отиде там и да надзърне през ключалката, когато вижда, че някой е застанал в тъмната ниша. Човек е.

Тя издишва тежко и тръгва заднишком, с усещане за загадъчност, сякаш тялото ѝ е натежало от вода.

Мигом проумява опасността на положението, ала страхът я скована.

Едва когато подът на коридора изскърцва, идва импулсът да бяга, за да спаси живота си.

Фигурата в мрака изведнъж започва да се движи бързо.

Елисабет се обръща, затичва се, чува стъпките след себе си, подхлъзва се на чергата, удря лакътя си в стената и продължава напред.

Мек глас я призовава да спре, ала тя не спира, а тича, втурва се по коридора.

Вратите се разтварят и отскачат обратно.

Обхваната от паника, тя профучава покрай приемната стая, опира се в стените. Таблото с Конвенцията за защита на детето на ООН се откъсва от куката и се удря в пода. Тя достига входната врата, несръчно натиска дръжката, бутва вратата и изтичва навън, в нощната прохлада, ала се подхлъзва на стъпалата към преддверието. Пада на хълбок и затиска единия си крак под себе си. Болката в глезена ѝ е толкова силна, че Елисабет изпищява. Влачи се по земята, чува тежки

стъпки във вестибюла, пропълзява известно разстояние, изгубва чехлите си и стенойки, се изправя.

4

Кучето лае срещу ѝ, обикаля тичешком, пъхти и скимти. Елисабет, куцукайки, продължава да се отдалечава от сградата през тъмния, застлан с чакъл, двор. Кучето лае отново, ожесточено и накъсано. Елисабет е наясно, че няма да може да се добере до гората, а най-близкото стопанство е далеч — на половин час път с кола. Няма къде да иде. Оглежда се наоколо в мрака и се шмугва зад сушилнята. Стига до пивоварната, отваря си с треперещи ръце, вмъква се вътре и внимателно придърпва вратата, докато се затвори.

Дишайки тежко, жената се свлича на пода и изнамира телефона си.

— О, боже, божичко...

Ръцете ѝ треперят толкова силно, че изтърва апарата на пода. Капакът му се отваря и батерията пада. Елисабет започва да събира частите, когато чува хрущене от стъпки по чакъла на двора.

Затаява дъх.

Пулсът ѝ кънти в тялото ѝ. Ушите ѝ бучат. Опитва се да види нещо през ниския прозорец.

Кучето лае точно отвън. Бустер я е последвал тук. Животното дращи по вратата и скимти ожесточено.

Тя допълзва още по-навътре, в ъгъла до зиданата камина, опитва се да диша тихичко, скрива се съвсем зад коша за дърва и след това намества плоската батерия на мястото ѝ в телефона.

Елисабет изкрещява, когато вратата на пивоварната се отваря. Панически започва да се влачи покрай стената, но не стига доникъде.

Тя вижда ботушите, скритата в сянка фигура, после ужасяващото лице и чука в ръката, тъмния блясък и тежестта.

Елисабет кимва, вслушва се в гласа и после закрива лицето си с ръце.

Човешката сянка се поколебава, ала после тичешком прекосява помещението, натиска я на пода с крак и я удря силно. Тя усеща пареща болка на челото, точно където започва косата ѝ. Зрението ѝ

изчезва напълно. Боли я страшно много, но едновременно с това ясно усеща как топлата кръв се стича надолу по ушите и шията ѝ като милувка.

Следващият удар попада на същото място, главата ѝ се олюлява и единственото, което усеща, е как дробовете ѝ засмукват кислород.

Замаяна, тя си помисля колко прекрасно сладостен е въздухът, после загубва съзнание.

Елисабет не усеща останалите удари и как тялото ѝ се разтриса от тях. Не забелязва как изваждат от джоба ѝ ключовете от канцеларията и изолатора, не вижда как остава да лежи на пода, как после кучето влиза в помещението и лочи кръв от размазаната ѝ глава, докато животът бавно я напуска.

5

Някой е забравил голяма червена ябълка на масата. Плодът блести изкусително. Решава да я изяде и после просто да се престори на ни лук яла, ни лук мирисала. Просто няма да ѝ пука за въпросите, няма да чува дрънканиците, само ще си седи със сърдито изражение.

Протяга се, но когато най-сетне държи ябълката в ръката си, усеща, че е прогнила.

Пръстите ѝ потъват надолу в нещо студено и влажно.

Нина Моландер отдръпва ръката си и се събужда от рязкото движение. Среднощ е. Лежи в леглото си. Единственото, което се чува, е кучешкият лай във двора. Новото лекарство я буди нощем. Трябва да стане и да се изпишка. Прасците и стъпалата ѝ се подуват, но лекарството ѝ е нужно, иначе всичките ѝ мисли са мрачни, не я е грижа за нищо и няма сили за друго, освен да лежи със затворени очи.

Казва си, че ѝ е нужна малка светлинка, нещо хубаво, което да очаква. Не само смъртта, не само мисли за смъртта.

Нина отмахва завивката, спуска крака на топлия дървен под и става от леглото си. Тя е на петнайсет години и има дълги руси коси. Телосложението ѝ е здраво, с широк ханш и големи гърди. Бялата фланелена нощница се опъва по корема ѝ.

Домът за младежи е тих, коридорът почива в зеления отблясък от табелата, която обозначава аварийния изход.

Зад една врата се чува странен шепот и Нина си казва, че другите ученички са си спретнали купон, без да си направят труда да я поканят.

„Аз пък нямаше и да отида“, мисли си тя.

Във въздуха се усеща миризма на изгорял огън. Кучето отново започва да лае. Подът в коридора е по-студен. Тя не се опитва да върви безшумно. Идва ѝ да затръшне вратата на тоалетната няколко пъти. Не ѝ дреме, че Алмира изпада в ярост и започва да я замеря в гърба с каквото ѝ попадне.

Старите дъски слабо тракат. Нина продължава към тоалетната, но спира, когато усеща нещо влажно под десния си крак. Черна

локвичка е изтекла изпод вратата на изолятора, където спи Миранда. Отначало Нина се заковава на място, не знае какво да направи, но после вижда, че ключът е в ключалката.

Това е странно.

Протяга ръка към лъскавата дръжка, отваря вратата, влиза и запалва лампата.

Всичко е в кръв — капеща, блещукаща, течаща.

Миранда лежи в леглото.

Нина отстъпва няколко крачки назад, не забелязва, че се е напишкала. Подпира се с ръка на стената, вижда кървавите отпечатъци от обувки по пода и ѝ се струва, че ще припадне.

Обръща се, отвън в коридора е, отваря вратата на съседната стая, запалва лампата, нахлува вътре и разтърсва Каролин за рамото.

— Миранда е ранена — прошепва ѝ. — Мисля, че е ранена.

— Какво правиш в стаята ми? — пита Каролин и сяда в леглото.

— По дяволите, изобщо колко е часът?

— Има кръв по пода — вика Нина.

— Успокой се.

6

Нина диша твърде учестено, вира се в очите на Каролин, трябва да я накара да разбере, но в същото време е изненадана от собствения си глас, от това, че се осмелява да крещи посред нощ.

— Всичко е в кръв!

— Млъкни — просъсква Каролин и става от леглото.

Виковете на Нина са събудили и други, от стаите вече се чуват гласове.

— Ела да видиш — казва Нина, като тревожно раздира с нокти ръцете си. — Миранда изглежда странно, трябва да я погледнеш, трябва...

— Можеш ли да се успокоиш? Ще погледна, но съм сигурна, че...

От коридора се разнася писък. Надала го е малката Тула. Каролин се втурва навън. Тула се е вторачила в изолатора. Очите ѝ са широко отворени. Инди излиза в коридора и се почесва под мишницата.

Каролин издърпва Тула, но успява да види кръвта по стените и бялото тяло на Миранда. Сърцето ѝ бие силно. Препречва пътя на Инди, казва си, че никоя от тях няма нужда да вижда повече самоубийства.

— Случило се е нещастие — обяснява тя бързо. — Можеш ли да заведеш всички в трапезарията, Инди?

— С Миранда ли се е случило нещо? — пита Инди.

— Да, трябва да събудим Елисабет.

Лу Чу и Алмира излизат от една и съща стая. Лу Чу е обути само в долнище на пижама, а Алмира се е увила в завивката.

— Идете в трапезарията — казва Инди.

— Може ли първо да си измия лицето? — пита Лу Чу.

— Вземи и Тула.

— Какво става, по дяволите? — пита Алмира.

— Не знаем — лаконично отвърща Каролин.

Докато Инди се опитва да отведе със себе си всички в трапезарията, Каролин забързано се отправя по коридора към стаята за пренощуване на персонала. Знае, че Елисабет взема приспивателно и никога не се пробужда, когато някое от момичетата стане и започне да щъка насам-натам.

Каролин блъска по вратата с все сила.

— Елисабет, трябва да се събудиш — вика тя.

Нищо не се случва. Не се чува нито звук.

Каролин продължава да върви покрай приемното и отива до сестринската канцелария. Вратата зее отворена и тя направо влиза, взема телефона и се обажда на Даниел, първия човек, за когото се сеща.

По линията се чува прашене.

Инди и Нина влизат в канцеларията. Устните на Нина са побледнели, тя се движи тромаво и тялото ѝ се тресе.

— Чакай в трапезарията — нарежда Каролин.

— Ами кръвта? Видя ли кръвта? — изкрещява Нина и се одира с ноктите си до кръв под дясната си мишница.

— Даниел Грим — отвърща уморен глас в телефона.

— Аз съм Каролин, станала е злополука, а Елисабет не се събужда, не мога да събудя Елисабет, затова се обадох на теб, не знам какво да правим.

— По краката ми има кръв — пици Нина. — По краката ми има кръв...

— Успокой се — изкрещява Инди и се опитва да отведе Нина оттам.

— Какво става? — пита Даниел с глас, който изведнъж вече е буден и изпълнен със самообладание.

— Миранда е в килията, но е пълно с кръв — отвърща Каролин и преглъща тежко. — Не знам какво да...

— Сериозно ли е ранена? — пита той.

— Да, струва ми се... или аз...

— Каролин — прекъсва я Даниел, — ще се обадя да повикам линейка и така...

— А аз какво да направя? Какво да...

— Виж дали Миранда има нужда от помощ и се опитай да събудиш Елисабет — отговаря Даниел.

Централата за спешни случаи в Сундсвал се помещава в триетажна сграда от червени тухли на „Бьорнеборгсгатан“, до парка Бекпаркен. Ясмин обикновено няма никакви проблеми с нощните дежурства, но сега се чувства непривично уморена. Четири сутринта е и часът на вълка^[1] е отминал. Седи със слушалки пред компютъра и духа черното кафе в чашата си. В стаята за почивка разговорът и смеховете продължават. Снощи заглавията на вестниците тръбяха за операторка на спешни повиквания от полицията, която работела допълнително с телефонен секс. Оказа се, че била само на административна длъжност в компанията, която продавала такива услуги, но таблоидите го преиначаваха, все едно е приемала разговори от различно естество в централата за спешни случаи.

Ясмин поглежда над монитора навън през прозореца. Все още не е започнало да се развиделява. Един тир преминава с грохот. По-далеч по пътя има улична лампа. Бледото сияние осветява едно широколистно дърво, сиво електрическо табло и отрязък от празния тротоар.

Ясмин оставя чашата кафе и приема входящо обаждане:

— Телефон сто и дванайсет... Какво се е случило?

— Казвам се Даниел Грим, училищен психолог съм в „Биргитагорден“. Току-що ми позвъни една от възпитаничките ни. Прозвуча много сериозно. Трябва да отидете там.

— Можете ли да кажете какво се е случило? — пита Ясмин, докато търси „Биргитагорден“ на компютъра.

— Не зная, обади се едно от момичетата. Не разбрах добре думите ѝ, защото всички наоколо крещяха, а тя през плач говореше, че цялата стая била в кръв.

Ясмин прави знак на колежката си Ингрид Санден, че има нужда от още оператори.

— Вие самият там на място ли сте? — пита Ингрид в слушалката си.

— Не, у дома съм, спях, но едно от момичетата позвъни...

— За „Биргитагорден“, на север от Сунос, ли говорите? — пита Ясмин спокойно.

— Моля ви, побързайте — отвръща той с треперещ глас.

— Изпращаме полиция и линейка до „Биргитагорден“, на север от Сунос — повтаря Ясмин, за да потвърди.

Тя прекъсва разговора и незабавно повиква полиция и линейка. Ингрид продължава да разпитва Даниел:

— „Биргитагорден“ не е ли дом за младежи?

— Да, специален дом за младежи — отвръща той.

— Не би ли трябвало на място да има хора от персонала?

— Да, съпругата ми Елисабет е на дежурство, сега ще ѝ се обадя... не знам какво става, нищо не знам.

— Полицията е на път — отвръща Ингрид успокоително в слушалката и с крайчето на очите си вижда, че синята светлина на първата кола за спешна помощ вече се стрелва по пустата улица.

---

[1] Шведски филм, 1968 г., режисьор Ингмар Бергман. Сюжетът е свързан с поверието, че в 3 ч. след полунощ вълкът идва, за да прибира човешки животни. — Бел.ред. ↑

8

Тесният страничен път, който започва от шосе 86, пресича тъмната гора и води нагоре до Химелшон и „Биргитагорден“.

Чакълът хруска под гумите на полицейската кола и шумоли по калниците ѝ. Светлината на прожекторите играе между високите стволове на боровете.

— Била си тук и преди, а? — пита Ролф Викнер и превключва на четвърта.

— Да... преди няколко години едно момиче се опита да подпали една от постройките — отговаря Соня Раск.

— Защо ли не могат да се свържат с персонала, дявол го взел? — промърморва Ролф.

— Сигурно са заети до уши — каквото и да е станало — казва Соня.

— Но щеше да ни е от полза, ако бяхме научили малко повече.

— Да — съгласява се тя спокойно.

След това двамата колеги седят в мълчание един до друг и слушат комуникацията по полицейското радио. На път е линейка, още един полицейски автомобил е потеглил от участъка.

Пътят, както толкова много пътища за дървесина, се простира прав като конец. Гумите трещат над дупки и бабуни. Покрай тях се мерзелят стволове на дървета и синята светлина прониква във вътрешността на гората.

Соня докладва в участъка в същия миг, в който влизат на застлания с чакъл двор, между тъмночервените постройки на „Биргитагорден“.

На стълбите на преддверието към главната сграда стои момиче по нощница. Очите му са широко отворени, лицето му е бледо, а изражението — отсъстващо.

Ролф и Соня излизат от колата и бързо тръгват към момичето под пулсиращата синя светлина, ала то сякаш не ги забелязва.

Едно куче се разлайва ожесточено.

— Има ли ранени? — пита Ролф на висок глас. — Някой нуждае ли се от помощ?

Момичето неопределено помахва към края на гората, олюлява се и се опитва да направи крачка, когато краката му се подгъват. То се строполява по гръб и си удря главата.

— Как си? — пита го Соня, щом успява да стигне до него.

Момичето все така лежи на стълбището, гледа втренчено в небето и диша учестено и повърхностно. Соня забелязва, че е раздрало с нокти ръцете си от лактите надолу и по шията.

— Ще вляза — процежда през зъби Ролф.

Соня остава при шокираното момиче и изчаква линейката, а Ролф влиза в сградата. Вижда кървави отпечатьци от ботуши и боси крака по дървения под в няколко посоки. Дълги крачки са преминали през коридора към вестибюла и обратно. Ролф усеща как адреналинът изпълва тялото му. Внимава да не стъпче следите, ала съзнава, че първата му задача е да спасява човешки живот.

Надзърта в една обща стая и вижда, че всички лампи светят, а на двата дивана са насядали четири момичета.

— Има ли ранен? — провиква се той.

— Може би малко — усмихва се малко червенокосо момиченце в розов анцуг.

— Къде е тя? — пита Ролф напрегнато.

— Миранда лежи в леглото — отвърща едно по-голямо момиче с тъмни прави коси.

— Тук вътре ли? — пита той, като сочи към спалното отделение.

По-голямото момиче само кимва в отговор и Ролф тръгва по кървавите отпечатьци от стъпки, преминава през една трапезария с голяма дървена маса и кахлена печка, озовава се в тъмния коридор с врати, които водят към личните стаи на ученичките. Обувки и боси крака са стъпвали наоколо из кръвта. Старият под зад него проскързва. Ролф спира, откачва джобното фенерче от колана си и насочва светлината във вътрешността на коридора. Бързо обхожда с поглед изрисуваните на ръка поговорки и цитати от Библията, с изпълнени със завъртулки шарки, и после насочва светлината надолу.

Кръв се е стекла по пода, изпод вратата в дъното на тъмна ниша. Ключът е в ключалката. Той отива там, внимателно хваща фенерчето с другата си ръка, протяга се и натиска външната брава.

Чува се прищракване, вратата се отваря и дръжката отскача обратно с металически звук.

— Хей? Миранда? Казвам се Ролф и съм полицай — произнася той в тишината, докато се приближава. — Сега влизам при теб...

Единственият звук, който се чува, е този на собственото му дишане.

Предпазливо отваря вратата и обхожда вътрешността с лъча от фенерчето. Гледката, която го посреща, е толкова брутална, че той се олюлява и трябва да се подпре на касата на вратата.

Импулсивно извърща поглед, ала очите му вече са съзрели това, което не желае да види. Пулсът му започва да бучи в ушите му, когато чува как капките капят в локвата долу на пода.

На леглото лежи млада жена, ала голяма част от главата ѝ сякаш липсва. Стените са изпръскани с кръв и от тъмния абажур на лампата все още се сцеждат капки.

Вратата зад Ролф внезапно се затръшва и той така се изплашва, че изтърва фенерчето на пода. Всичко става черно. Обръща се, пипнешком тръгва в мрака и чува как малки момичешки ръце удрят по външната страна на вратата.

— Сега тя те вижда — извиква звънко гласче. — Сега тя гледа!

Ролф достига бравата, опитва се да я отвори, ала тя е блокирана. Малката ключалка блещука срещу него в мрака. С треперещи ръце натиска дръжката и бутва с рамо.

Вратата се отваря и Ролф, олюлявайки се, излиза в коридора. Поема въздух в дробовете си. Червенокосото момиченце стои наблизко, вторачило в него големите си очи.

9

Криминален инспектор Юна Лина стои до прозореца на хотелската си стая в Свег, на четиристотин и петдесет километра на север от Стокхолм. Светлината на зората е хладна, синя, сякаш забулена с воал от водни пари. Нито една лампа не е запалена на улица „Елвгатан“. Все още има достатъчно време, докато ще може да разбере дали е намерил Руса Бергман.

Светлосивата му риза е разкопчана и виси над черния панталон от костюма. Русата му коса е както обикновено разрошена и пистолетът е на леглото, прибран в кобура за през рамо.

Въпреки неспирните запитвания от различни експертни групи Юна е останал на поста си като оперативен инспектор в Националната полиция. Той е трън в очите на мнозина, понеже работи като вълк единак, но за по-малко от петнайсет години е разрешил повече заплетени случаи в Скандинавия, отколкото всеки друг полицаи.

Миналото лято в Отдела за вътрешни разследвания на Националната полиция постъпи жалба срещу него, задето предупредил крайно лява екстремистка групировка за удар на разузнаването. Оттогава на Юна са отнети някои служебни задължения, без да е формално отстранен.

Шефът на разследването недвусмислено е дал да се разбере, че ще придвижи случая към прокуратурата, ако прецени, че съществува и най-малкото основание за образуване на дело.

Обвиненията са сериозни, ала точно сега Юна не го е грижа за евентуално отстраняване или предприемане на наказателни мерки.

Мислите му се въртят единствено около възрастната жена, която го последва пред църквата „Адолф Фредрик“ и му предаде поздрав от Руса Бергман. С тънките си ръце му показва две старомодни карти за игра на шиле^[1].

— Това сте вие, нали? — попита жената. — И тук е венецът, короната на булката.

— Какво искате? — отвърна той.

— Нищо не искам — рече възрастната жена. — Нося ви поздрави от Руса Бергман.

Сърцето му започна да кънти. Ала си наложи външно да свие рамене и любезно да обясни, че вероятно става дума за грешка:

— Понеже не познавам никого, който...

— Тя се чуди защо се преструваш, че дъщеря ти е мъртва.

— Съжалявам, но не разбирам за какво говорите — отвърна Юна и се усмихна.

Усмихваше се, но гласът му бе станал чужд, отдалечен и студен, идващ сякаш изпод огромна канара. Думите на старицата кръжаха около него, искаше му се да я сграбчи за тънките ръце и да настоява да научи какво се е случило, обаче запази спокойствие.

— Трябва да вървя — обясни той и тъкмо щеше да се обърне, когато мигрената проряза мозъка му като с острие на нож през лявото око. Полезрението му бе замъглено от нащърбен, трептящ ореол.

Когато възвърна фрагменти от зрението си, видя, че са го наобиколили хора. Те отстъпиха, за да направят място на парамедиците.

Старицата беше изчезнала.

Юна бе отрекъл да познава Руса Бергман, предположил бе, че е станало недоразумение. Ала беше излъгал.

Защото той много добре знае коя е Руса Бергман.

Не минава и ден, без да се сети за нея. Той мисли за нея, но тя не би трябвало да знае нищо за него. Защото ако Руса Бергман знае кой е той, то нещо ужасно се е объркало.

Юна си тръгна от болницата след няколко часа и незабавно започна издирването на Руса Бергман.

Налагаше се да търси сам и поиска отпуск.

Според официалните регистри в Швеция няма лице на име Руса Бергман, ала в Скандинавия има повече от две хиляди души, които носят тази фамилия.

Юна систематично преглеждаше регистър след регистър. Преди две седмици не му оставаше нищо друго, освен да започне да рови из хартиените архиви на населението на Швеция. В продължение на столетия регистрацията по местожителство е била задача на Църквата, но през 1991 година задължението бе прехвърлено на Националната

данъчна агенция, където тази информация понастоящем се съхранява в дигитализираната база данни.

Юна начена църковните регистри, започвайки от юг. Седеше в регионалния архив в Лунд с картонена чаша кафе пред себе си и търсеше Руса Бергман в картотеки с възможни дати на раждане и енории на кръщаване. После отпътува за Висбю, за Вадстена и Гьотеборг.

Замина и за Упсала, посети огромния архив в Херньосанд. Тършуваше из няколко стотици хиляди листа хартия с данни за дати на раждане, месторождение и родителски връзки.

---

[1] Хазартна игра, чиято популярност достига пика си в Швеция около 1750 година. Венецът е една от 42-те карти, с които се играе. — Бел.прев. ↑

10

Вчера следобед Юна седеше в регионалния архив в Йостерсунд. Сладникавият антикварен мирис на стари, осеяни с петна хартии, и папки с твърди корици изпълваше стаята. Слънчевите лъчи бавно се местят по високите стени, за миг проблясват в стъклото на неподвижно махало на часовник и продължават нататък.

Точно преди да затворят, Юна попадна на данни за момиче, родено преди осемдесет и четири години, което било кръстено Руса Мая в енория Свег в Хередален, област Йемтланд. Родителите ѝ се казваха Кристина и Еверт Бергман. Юна не можа да открие данни за тяхната венчавка, ала майката на момичето бе родена деветнайсет години по-рано като Кристина Стефансон в същата енория.

На Юна му отне три часа да установи местонахождението на една осемдесет и четири годишна жена, на име Мая Стефансон, в един дом за пенсионери в Свег. Часът вече бе седем вечерта, ала Юна запали колата и подкара към Свег. Когато пристигна, часът за лягане бе минал и не го пуснаха в дома.

Юна се настани в „Лиля Хотел“, опита се да поспи, но се събуди в четири часа и оттогава стои на прозореца в очакване на утрото.

Почти е сигурен, че е намерил Руса Бергман. Тя бе предпочела да смени фамилията си с моминското име на своята майка и бе започнала да използва второто си кръщелно име като собствено име.

Юна поглежда часовника си и вижда, че е време да тръгва. Закопчава сакото си, излиза от стаята, слиза до рецепцията, излиза навън и тръгва пеш през малкото селище.

Домът за пенсионери „Бловинген“ представлява група сгради в жълт гипс сред добре поддържана морава с пътечка и пейки за отмора.

Юна отваря вратата на дома за пенсионери и влиза. Трябва да си наложи да продължи да крачи бавно през коридора с неонов лампи на тавана и затворени врати, водещи към канцеларията и кухнята.

„Тя не трябваше да може да ме намери — казва си за пореден път той. — Не трябваше да може да ме познае, нещо се е объркало.“

Юна никога не говори за това, което доведе до неговата самота, ала то не му дава мира нито за миг.

Животът му изгоря като магнезий, лумна в пламъци и угасна за един миг, от величествена белота до тлееща пепел.

В общата стая е застанал слаб мъж около осемдесетте и зяпа шарения екран на телевизора. Дават сутрешно предаване и телевизионният готвач затопля сусамово олио в тиган за сотиране и обяснява рецепта, която да привнесе нещо ново в традиционния празник за откриването на сезона за лов на раци.

Възрастният мъж се обръща към Юна и присвива очи.

— Андерш? — пита старецът с хрипящ глас. — Ти ли си, Андерш?

— Казвам се Юна — отвръща той с напевен фински акцент. — Търся Мая Стефансон.

Старецът го гледа втренчено с влажни, зачервени очи.

— Андерш, слушай сега, момчето ми. Трябва да ми помогнеш да се махна оттук. Пълно е само със старци.

Възрастният мъж започва да удря със слабия си юмрук по ръба на дивана, ала рязко спира, когато в стаята влиза медицинска сестра.

— Добро утро — поздравява Юна. — Идвам на посещение при Мая Стефансон.

— Колко мило — отвръща тя. — Но трябва да ви предупредя, че Мая страда от силна деменция. Бяга при всеки удобен случай.

— Разбирам — отговаря Юна.

— Миналото лято бе стигнала чак до Стокхолм.

Медицинската сестра превежда Юна през измит коридор с приглушено осветление и после отваря една врата.

— Мая? — извиква тя с приветлив глас.

11

Една възрастна жена оправя леглото. Щом вдига поглед, Юна тутакси я познава. Същата жена, която го последва пред църквата „Адолф Фредрик“. Същата, която му показва картите за игра на шиле. Същата, която каза, че Руса Бергман му праща поздрави.

Сърцето на Юна бие, все едно ще изскочи.

Тя е единствената, която знае къде се намират съпругата и дъщеря му, а не би трябвало да подозира за неговото съществуване.

— Руса Бергман? — пита Юна.

— Да — отговаря тя и вдига ръка като първолаче.

— Казвам се Юна Лина.

— Да — усмихва се Руса Бергман и влачейки крака, тръгва към него.

— Предадохте ми поздрави — казва той.

— Скъпи мой, не си спомням — отговаря Руса и сядна на дивана.

Той преглъща мъчително и прави крачка към нея:

— Попитахте ме защо се преструвам, че дъщеря ми е мъртва.

— Не бива да правиш така — отвръща тя назидателно. — Не е никак хубаво.

— Какво знаеш за дъщеря ми? — пита Юна и прави още една крачка към старицата. — Чула ли си нещо?

Тя само се усмихва отсъстващо и Юна свежда поглед. Опитва се да разсъждава трезво и забелязва, че ръцете му треперят, когато отива до малката кухненска ниша и налива кафе в две чаши.

— Руса, това е важно за мен — бавно произнася той и оставя чашите на масата. — Много важно...

Старицата примигва няколко пъти и после пита с уплашен глас:

— Кой си ти? Случило ли се е нещо на мама?

— Руса, спомняш ли си едно малко момиче на име Луми? Нейната майка се казваше Сума и ти им помогна да...

Юна замлъква, щом среща неспокойния, изгубен поглед на възрастната жена.

— Защо ме потърси? — пита той, макар да съзнава, че е безсмислено.

Руса Бергман изпуска чашата кафе на пода и се разплаква. Медицинската сестра влиза в стаята и я успокоява съвсем рутинно.

— Елате да ви изпратя — казва тя с нисък глас на Юна.

Те вървят заедно по коридора, пригоден за инвалидни колички.

— Откога страда от деменция? — поинтересува се Юна.

— При Мая се разви бързо... Започнахме да забелязваме първите признаци миналото лято, така че трябва да е около година, откакто тя... Едно време са казвали, че човек се връща в детството, което е много близо до истината за повечето хора.

— Ако тя... ако внезапно съзнанието ѝ се просветли — казва Юна сериозно, — моля ви, съобщете ми.

— Всъщност понякога се случва — кимва жената.

— Позвънете ми директно — настоява той и ѝ подава визитната си картичка.

— Криминален инспектор? — отбелязва сестрата и забожда визитката с кабарче на таблото зад писалището в канцеларията.

12

Юна излиза отвън на свежия въздух и вдишва дълбоко, сякаш досега е бил затаил дъх. Може би Руса Бергман е имала да му предаде нещо важно, мисли си той. Възможно е някой да я е натоварил със задача. Склерозата обаче я е сполетяла, преди да успее да я изпълни.

Той никога няма да узнае как са стояли нещата.

Изминали са дванайсет години, откакто загуби Сума и Луми.

Последните следи към тях са изличени със загубената памет на Руса Бергман.

Сега всичко е свършено.

Юна се качва в колата, избърсва сълзите от бузите си, притваря очи за момент, завърта ключа в ключалката за палене и потегля обратно към Стокхолм.

Успял е да измине три мили^[1] на юг по Европейски път 45 в посока към Мура, когато му позвънява шефът на Националната полиция Карлос Елиасон.

— Извършено е убийство в един дом за младежи на север, в Сундсвал — съобщава Карлос с напрегнат глас. — Обаждането е постъпило в Централата за спешни случаи точно след четири часа днес сутринта.

— В отпуск съм — казва Юна почти беззвучно.

— Все пак можеше да дойдеш на караоке партито.

— Някой друг път — изрича Юна сякаш на себе си.

Пътят минава право през гората. Далеч навътре между дърветата блещука сребристо езеро.

— Юна? Какво се е случило?

— Нищо.

Някой извиква Карлос отзад.

— Сега съм на заседание на ръководството, но искам... Току-що разговарях със Сусан Йост и тя казва, че местната полиция във Вестернорланд не смята формално да поиска съдействие от Националната полиция.

— Тогава защо ми се обаждаш?

— Казах, че ще изпратим наблюдател.

— Нали ние не изпращаме наблюдатели?

— Е, сега вече го правим — обяснява Карлос, като снижава глас.

— Уви, въпросът е щекотлив. Спомняш ли си капитана на националния отбор по хокей, Яне Свенсон... Пресата така и не спря да тръби за некомпетентността на полицията.

— Защото така и не откриха...

— Не ми говори за това — беше първият голям случай на Сусан Йост като прокурор — продължава Карлос. — Не искам да кажа, че пресата имаше право, но полицията на „Вестернорланд“ имаше полза от теб тогава. Много се туткаха, придържаха се към правилата, а времето си вървеше... Не е необичайно, но понякога ни изтипосват по вестниците.

— Не мога да говоря повече — казва Юна, за да приключи разговора.

— Знаеш, че не бих се обърнал към теб, ако ставаше дума за обикновено убийство — настоява Карлос и си поема дъх. — Но се пише много за това, Юна... Убийството е страшно брутално, има много кръв... и тялото на момичето е аранжирано.

— Как? Как е аранжирано? — пита Юна.

— Лежи в леглото, като е захлупило лице с длани.

Юна седи мълчаливо, хванал волана с дясната си ръка. Дърветата профучават покрай двете страни на колата. Карлос диша в телефона. Във фона се чуват гласове. Без да казва нищо, Юна завива от E45 по Лосвеген, който води на изток към крайбрежието, за да продължи после към Сундсвал.

— Просто иди там, моля те, Юна... Дръж се добре и им помогни да разрешат случая сами, най-добре преди журналистите да започнат да вдигат врява.

— Значи вече не съм никакъв наблюдател?

— Напротив, такъв си... Просто стой наблизко, наблюдавай разследването, давай предложения... Само разбери, че изобщо нямаш каквито и да било оперативни задачи.

— Заради вътрешното разследване срещу мен ли?

— Важно е да не биеш много на очи — казва Карлос.

[1] 1 шведска миля се равнява на 10 километра. — Бел.прев. ↑

На север от Сундсвал Юна изоставя крайбрежната линия и завива по шосе 86, което се простира към вътрешността на страната, по протежението на река Индалселвен.

След двучасово шофиране започва да се приближава към уединено разположения дом за младежи.

Намалява скоростта и завива по тесен чакълест път. Слънчевата светлина се провира през високите борове и струи между стволовете.

„Мъртво момиче“, мисли си Юна.

Докато всички са спали, едно момиче е било убито и положено в леглото си. Престъплението е било много жестоко и агресивно според преценката на местната полиция. Нямаат заподозрян извършител, твърде късно е да бъдат затворени пътищата, но всички колеги в областта са информирани и комисар Уле Гунарсон води предварителното разследване.

Часът е малко преди десет, когато Юна спира и паркира колата пред външните ограждения на полицията. В дола жужи от насекоми. Тук в гората се е ширнала голяма поляна. Влажни дървета блестят в слънчевата светлина по склона надолу към Химелшон. На метална табела до края на пътя има надпис: „Биргитагорден“, Специален дом за младежи.

Юна се насочва към група червени постройките, които като в старовремско стопанство са скупчени около застлан с чакъл двор. Една линейка, три полицейски автомобили, бял мерцедес и три други коли стоят пред сградите.

Едно куче лае неспирно. Нашийникът му е прикачен на въже, вързано между две дървета.

Застаряващ мъж с мустак на морж, бирено коремче и омачкан лепен костюм е застанал пред главната сграда. Забелязал е Юна, но не го поздравява по никакъв начин. Вместо това си донавива цигарата и облизва хартийката. Юна прекрачва едно ново ограждение и мъжът тиква цигарата зад ухото си.

— Аз съм наблюдателят на Националната полиция — казва Юна.
— Гунарсон — отвръща мъжът. — Инспектор.
— Изпратиха ме да наблюдавам работата.
— Да, стига да не ни се пречкаш — казва мъжът и го фиксира с леден поглед.

Юна поглежда голямата сграда. Техниците вече са там. Светлина на прожектори изпълва стаите и прави всички прозорци да светят неестествено силно.

Полицай с пребледняло лице излиза през вратата. Закрил е устата си с ръка, слиза, залитайки, по стълбите, подпира се на стената, навежда се и повръща в копривата, около варела за дъждовна вода.

— И ти ще направиш същото, след като влезеш вътре — казва Гунарсон на Юна, като се подсмивва.

— Какво ни е известно засега?

— Не ни е известно нищо... Сигналът е подаден през нощта, обадил се е терапевтът на „Биргитагорден“... Даниел Грим му е името. Било е четири часът. Бил си у тях, в къщата си на „Брюксгата“ в Сундсвал, и току-що му се били обадили от дома... Не знаел кой знае какво, когато позвънил на номера за спешни случаи, само че момичетата крещели и споменавали за много кръв.

— Та значи самите момичета са се обадили? — пита Юна.

— Да.

— Но не в централата за спешни случаи, а на терапевта в Сундсвал — уточнява Юна.

— Точно така.

— Сигурно тук през нощта е трябвало да има дежурен персонал?

— Не.

— А не е ли било редно да има?

— Предполага се, че да — отговаря Гунарсон с уморен глас.

— Кое от момичетата е позвънило на терапевта? — пита Юна.

— Едно от по-големите момичета — отговаря Гунарсон и поглежда в бележника си. — Казва се Каролин Форшгрен... Но доколкото разбрах, не Каролин е открила тялото, ами... Ужасна каша е, няколко от момичетата са погледнали в стаята. Гледката е дяволски неприятна, бих казал. Заведохме едно от момичетата в лазарета. Беше изпаднало в истерия и парамедиците сметнаха, че така ще е най-добре.

— Кои са пристигнали първи на място? — пита Юна.

— Двама колеги... Ролф Викнер и Соня Раск — отговаря Гунарсон. — Пък и аз бях тук... да кажем, в шест без петнайсет и тогава се обадох на прокурорката... Тогава тя взела, та намокрила гащите и се е свързала с вашите хора в Стокхолм... И сега ни дишате във врата.

Той се усмихва без грам приветливост на Юна.

— Имате ли заподозрян? — пита Юна.

Гунарсон си поема дъх и отговаря с поучителен тон:

— Моят дългогодишен опит ми подсказва, че трябва да оставим разследването да следва естествения си ход... Трябва да извикаме тук хора, да започнем да разпитваме свидетели, да намерим улики...

— Може ли да вляза и да огледам? — пита Юна, като гледа вратата.

— Не бих го препоръчал... скоро ще имаме снимки.

— Трябва да видя момичето, преди да бъде преместено — настоява Юна.

— Става дума за удар с тъп предмет, много жесток, много агресивен — обяснява Гунарсон. — Нападателят е висок. След смъртта си жертвата е била положена в леглото си. Никой не е забелязал нищо, докато едно от момичета не е трябвало да отиде до тоалетната и е стъпило право в кръвта, която била изтекла под вратата.

— Била ли е топла?

— Виж... не е хич лесно да се справиш с момичетата — обяснява Гунарсон. — Те са уплашени и ужасно разгневени през цялото време, приемат на нож всичко, което им кажем, не слушат, крещат срещу нас и... По-рано се опитаха да минат през лентите, за да си вземат разни вещи от стаите, айподи, балсам за устни, якета, и когато щяхме да ги местим в малката сграда, две от тях избягаха в гората.

— Избягаха ли?

— А, тъкмо ги настигнахме, обаче... трябва само да ги накараме да се върнат доброволно, лежат на земята и настояват Рофе да ги донесе на конче.

Юна си облича предпазно облекло, изкачва стълбите до голямата сграда и влиза през вратата. Вътре в преддверието вентилаторите на прожекторите жужат и въздухът вече е топъл. Всяко ъгълче е облято от силната светлина. Из въздуха плавно кръжат пращинки.

Юна продължава бавно по предпазните килимчета, поставени върху широките дъски. На пода е паднала една картина и счупеното стъкло блести в силната светлина. Кървави следи от ботуши водят в разни посоки през коридора към външната врата и обратно.

Къщата е запазила стила си от времето, когато е била част от богат чифлик. Красивите цветове на рисунките, направени с шаблон по стените, блестят, макар и поизбледнели, и живописни традиционни мотиви, изрисувани от пътуващи художници от Даларна преди двеста години, все още се извиват по стени и около комини.

По-нататък в коридора стои един техник на име Йими Шоберг и обхожда със зелена светлина черен стол, който е напръскал с флуоресцентна боя.

— Кръв? — пита Юна.

— Не и на този — промърморва Йими и продължава да търси със зелената светлина.

— Открихте ли нещо неочаквано?

— Ериксон се обади от Стокхолм и ни нареди да не местим ни мушичка, преди Юна Лина да ни даде картбланш — отговаря той с усмивка.

— За което ви благодаря.

— Та всъщност още не сме започнали наистина — продължава Йими. — Поставихме тези проклетни килимчета, заснехме всичко и... позволих си волността да топна памуче в следите от кръв в коридора, за да изпратя нещо до лабораторията.

— Добре.

— А Сири сне отпечатъците в антрето, преди да бъдат опропадени...

Другият техник, Сири Карлсон, тъкмо е разглобила месинговата дръжка от вратата към изолатора. Грижливо я поставя в хартиена торбичка и после отива при Юна и Йими.

— Той ще хвърли едно око на местопрестъплението — пояснява Йими.

— Гледката не е от най-приятните — казва Сири иззад предпазната маска, покриваща устата ѝ. Очите ѝ са уморени и изнервени.

— Наясно съм с това — отговаря Юна.

— Можеш вместо това да разгледаш снимките, ако искаш — предлага му тя.

— Това е Юна Лина — обяснява ѝ Йими.

— Извинявай, не знаех.

— Аз съм само наблюдател — казва Юна.

Тя свежда поглед и руменината се вижда под очите ѝ, когато отново поглежда нагоре.

— Всички говорят за теб — отвръща. — А аз смятам... аз... не ме е грижа за вътрешното разследване. Радвам се, че ще работим заедно.

— Аз също — отговаря Юна.

Стои неподвижно, заслушан в жуженето на лампите, и се съсредоточава, за да се подготви да поеме впечатленията, като устои на импулса да извърне поглед.

Юна отива до нишата и вратата без дръжка.

Заклучващият болт с ключа е още там.

Затваря очи за момент и после влиза в малката стаичка.

Всичко е неподвижно и осветено.

Затопленият въздух е пропит с миризмата на кръв и урина. С усилие на волята вдишва, за да усети и другите аромати: влажно дърво, изпотени завивки и дезодорант.

Горещият метал на прожекторите звънти. През стените достига приглушен кучешки лай.

Юна стои, без да мърда, и си налага да разгледа тялото на леглото. Попива с поглед всеки детайл, макар да му се иска да си тръгне, да излезе от къщата и да продължи да върви през свежия въздух, докато не стигне мрака на гората.

По пода се е стекла кръв и е оцапала закрепените с болтове мебели и бледите библейски мотиви по стената. Кървавите пръски стигат горе до тавана и чак до тоалетната без врата. На леглото лежи кльощаво момиче в ранния пубертет. Нагласено е така, че лежи по гръб, с длани пред очите. Облечено е само с бели памучни гащички. Лактите прикриват гърдите му, глезените му са кръстосани.

Юна усеща как сърцето му бие, усеща как собствената му кръв приижда през артериите до мозъка, усеща как ударите на пулса кълтят в слепоочията му.

С усилие на волята си налага да гледа, да отбелязва и да разсъждава.

Лицето на момичето е скрито.

Сякаш е уплашено, сякаш не иска да види нападателя.

Преди да бъде положено в леглото, е било подложено на жестока бруталност.

Става дума за многократни удари с тъп предмет по челото и темето.

Просто едно малко момиченце, навярно примряло от страх.

Преди няколко години жертвата е била дете, ала редица събития в живота ѝ са я довели до тази стая, до специален дом за младежи. Може би просто не е случила на родители и приемни семейства. Навярно е било преценено, че тук ще е на сигурно място.

Юна попива с поглед всяка зловеща подробност, докато не издържа повече. Тогава затваря за малко очи и в мислите му изникна лицето на дъщеря му и надгробният камък, който не е неин, след което пак отваря очи и продължава огледа.

Всичко сочи, че жертвата е седяла на стола при малката масичка, когато убиецът я е нападнал.

Юна се опитва да възстанови движенията, довели до това кръвта да се разлее, образувайки тези петна.

Всяка капчица кръв, когато пада през въздуха, приема кълбовидна форма и има диаметър от пет милиметра. Ако капката е по-малка, това се дължи на факта, че кръвта е била подложена на действието на външна сила, която я е разпръснала на по-малки капчици.

Тогава се говори за пръски.

Юна е застанал на две предпазни килимчета пред малката масичка, предполага се на същото място, на което е стоял убиецът преди няколко часа. Тогава момичето е седяло на стола от другата страна на масата. Юна наблюдава начина, по който се е разплискала кръвта, обръща се назад и вижда кръв, пръснала чак високо горе по стената. Навярно многократно са замахвали силно с оръжието назад, за да набере то сила, като всеки път е сменяло посоката си за нов удар, в резултат на което кръвта е плиснала назад.

Юна вече е прекарал повече време на това местопрестъпление, отколкото някой друг детектив би останал. Въпреки това не е готов. Връща се до момичето в леглото, стои пред него, вижда украсението в пълчето, отпечатъците от устни по чашата за вода, вижда белега, останал от премахването на рождено петно под дясната гръд, вижда светлите косъмчета по подбедриците му и една пожълтяла синина на бедрото.

Той внимателно се навежда над мъртвата. От голата ѝ кожа все още струи едва лека топлина. Юна поглежда по-внимателно дланите, положени върху лицето ѝ, и вижда, че не е издрала нападателя, под ноктите ѝ няма остатъци от одрана кожа.

Отстъпва няколко крачки и отново я поглежда. Бялата кожа. Дланите върху лицето. Кръстосаните глезени. По тялото ѝ няма почти никаква кръв. Само възглавницата е окървавена.

Иначе е чиста.

Юна оглежда стаята. Зад вратата има малка лавица с две закачалки за дрехи. На пода под лавицата стоят чифт спортни обувки, в които са затъкнати свити на топка бели чорапи, и на една от закачалките висят чифт избелели дънки, черен суитшърт и дънково яке. На лавицата е оставен малък бял сутиен.

Юна не докосва дрехите, но вижда, че са кървави.

Момичето явно се е съблякло и е закачило дрехите си, преди да бъде убито.

Но защо цялото тяло не е окървавено? Нещо сигурно го е предпазвало. Но какво? Тук няма нищо.

Юна излиза на слънце на двора и отново си помисля, че момичето е било подложено на нечувана жестокост, а тялото му при все това е останало чисто и бяло като камък в морето.

Гунарсон бе обяснил, че е било подложено на агресивно насилие.

Юна си мисли, че то е било силно, почти отчаяно силно, но не агресивно в смисъл на сляпа ярост. Ударите са били целенасочени, намерението е било да се причини смърт, но иначе тялото е третирано грижливо.

Гунарсон седи на капака на своя мерцедес и говори по телефона.

Обратно на почти всичко останало, разследванията на убийства не тръгват към хаос, ако не бъдат направлявани, а към това да се разрешат от само себе си, това е обичайното. Ала Юна никога не е чакал, никога не е разчитал, че редът ще се възстанови от само себе си.

Разбира се, той знае, че убиецът почти винаги се оказва човек от близкото обкръжение, който малко след деянието се обажда в полицията и си признава, но не разчита на това.

„Сега тя лежи в леглото — мисли си Юна. — Но е седяла на масата само по бельо, когато е била убита.“

Трудно е да се повярва, че това се е случило, без да се вдигне никакъв шум.

Трябва да има свидетел на място като това.

„Някое от момичетата е видяло или чуло нещо — мисли си Юна, докато крачи към малката сграда. — Някой трябва да е предусетил какво ще се случи, да е доловил заплаха или някакъв конфликт.“

Кучето скимти под дървото, захваща поводата, закачен за въжето, и после пак започва да лае.

Юна отива при двамата мъже, които си говорят пред малката къща. Предполага, че единият от тях е координатор на местопрестъплението, около петдесетгодишен мъж със сресан настрани перчем и тъмносиня униформена полицейска блуза. Другият не прилича на полицай. Небръснат е и има дружелюбни, уморени очи.

— Юна Лина, наблюдател от Националната полиция — представя се той и се ръкува с двамата.

— Оке — отвърща координаторът.

— Казвам се Даниел — представя се и мъжът с уморените очи.
— Терапевт съм тук в дома... Дойдох веднага щом разбрах какво се е случило.

— Разполагате ли с малко време? — пита Юна. — Бих искал да се срещна с момичетата и ще е добре, ако и вие присъствате.

— Сега ли? — пита Даниел.

— Ако е възможно — отговаря Юна.

Мъжът примигва иззад очилата си и казва угрижено:

— Просто две от възпитаничките се възползваха от суматохата, за да избягат в гората...

— Открили са ги — прекъсва го Юна.

— Да, зная, но трябва да поговоря с тях — обяснява Даниел и внезапно на лицето му се разлива усмивка. — Настояват да се качат на конче на раменете на един полицаи и само така щели да се приберат.

— Гунарсон със сигурност ще го уреди — отговаря Юна и се отправя към малката червена постройка.

Мисли си, че при тази първа среща ще се опита да „разчете“ момичетата, да види какво се разиграва в стаята помежду им, какво носят подводните течения под повърхността.

Ако някой е видял нещо, то другите от групата обикновено го показват несъзнателно, въртят се като стрелките на компас.

„Юна знае, че няма правомощията да проведе разпит, но трябва да узнае дали има свидетел“, казва си, докато се привежда и влиза през ниската порта.

Подът изскърцва под него, когато Юна влиза в тясната стая. Там има три момичета. Най-малкото едва ли е на повече от дванайсет години. Кожата му е розова, а косата бакъреночервена. Седи на пода, облежнато към стената, и гледа телевизия, шепне нещо под носа си и после няколко пъти удря тила си в стената, затваря очи за миг, след което продължава да гледа телевизия.

Другите две сякаш изобщо не го забелязват. Излежават се на диван, тапициран с кафяво кадифе, и прелистват стари модни списания.

Една психоложка от Окръжната болница в Сундсвал седи на пода до рижавото момиче.

— Казвам се Лиса — подема тя дружелюбно. — А ти как се казваш?

Момичето не отлепва поглед от телевизора. Дават повторение на австралийски сериал за тийнейджъри сърфисти. Звукът е силен и в стаята се разпространява хладно сияние.

— Чувала ли си приказката за Палечка? — пита я Лиса. — Често се чувствам като нея. Мъничка като кутре... А ти как се чувстваш?

— Като Джак Изкормвача — отговаря момичето със звънкото си гласче, без да отделя очи от екрана.

Юна влиза в стаята и сяда на един фотьойл пред телевизора. Едно от момичетата на дивана вперва в него големи очи, ала после с усмивка свежда поглед, когато той го поздравява. То е яко, ноктите му са изгрязани и е облечено в дънки и черна блуза с надпис „Razors rain you less than life“^[1]. Клепачите му са гримирани със сини сенки, а на китката си носи блестящ ластик за коса. Другото момиче изглежда по-голямо и носи срязана тениска с картинка на кончета, венче от рози с бели перли около шията, в свивките на ръцете има следи от убождания и под главата си е свило като възглавница милитъри яке.

— Инди? — глухо я пита по-голямото момиче. — Ти влиза ли да погледнеш, преди да дойдат ченгетата?

— Не искам да сънувам кошмари — лениво отвърща якото момиче.

— Горката малка Инди — дразни я по-голямата.

— Какво?

— Теб май те е шубе от кошмари, а пък...

— Да, шубе ме е.

— Леле — засмива се тя. — Такава шибана его...

— Затваряй си плювалника, Каролин! — извиква рижавото момиче.

— Миранда е убита — продължава Каролин. — Това е може би малко по-страшно от...

— Аз пък се радвам, че вече не трябва да я търпя — сопва се Инди.

— Ти си куку — хили се Каролин.

— Мамка му, тя беше куку, гореше ме с цигара и...

— Стига сте се държали като кучки — прекъсва ги рижата.

— И ме биеше с въжето за скачане — продължава Инди.

— Ама наистина си кучка — въздъхва Каролин.

— Ама абсолютно, признавам си, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — дразни я Инди. — Много е тъпо, че една идиотка е мъртва, но аз...

Червенокосото момиченце отново удря главата си в стената и после затваря очи. Външната врата се отваря и двете бегълки влизат заедно с Гунарсон.

---

[1] Бръсначите те нараняват по-малко от живота (англ.). — Бел.прев. ↑

Юна седи облеганат назад, лицето му е спокойно, тъмното сако се е разтворило, образувайки меки гънки, мускулестото му тяло е отпуснато, ала очите му са сиви като замръзнал залив, докато наблюдава влизащите момичета.

Другите възпитанички надават високи викове и смехове. Лу Чу тръгва към тях, преувеличено поклащайки бедра, свила пръсти в знака на победата.

— Лесбийка загубена — извиква Инди.

— Можем да вземем душ заедно — отвърща Лу Чу.

Терапевтът Даниел Грим влиза в къщата след възпитаничките. Той видимо се опитва да накара Гунарсон да го послуша.

— Просто искам да се отнасяте по-спокойно с момичета — казва Даниел и продължава приглушено: — Плашите ги само с присъствието си...

— Не се притеснявай — успокоява го Гунарсон.

— Но аз се притеснявам — честно отговаря Даниел.

— Какво?

— Аз всъщност се притеснявам — казва той.

— Е, в такъв случай не мога да ти помогна — въздъхва Гунарсон. — Просто не ми се пречкай и ме остави да си върша работата.

Юна забелязва, че терапевтът е небръснат и фланелката с къс ръкав под якето му се е извадила от колана.

— Искам само да поясня, че... за тези момичета полицията не е олицетворение на сигурност.

— Как ли пък не — шегува се Каролин.

— Радвам се да го чуя — казва й Даниел с усмивка, след което пак се обръща към Гунарсон. — Да говорим сериозно... За повечето от нашите възпитанички полицията се е намесвала в живота им в най-тежките моменти.

Юна забелязва, че Даниел напълно съзнава, че изглежда досаден в очите на полицаия, ала въпреки това поставя и друг въпрос:

— Говорих с координатора отвън за настаняване за...

— Едно по едно — прекъсва го Гунарсон.

— Въпросът е важен, защото...

— Путка! — възкликва Инди раздранено.

— Върви да се изпикаеш — заяжда се и Лу Чу.

— Защото може да им навреди — продължава Даниел. — Може да навреди на момичетата, ако бъдат принудени да спят тук през нощта.

— На хотел ли да ги пратим? — пита Гунарсон.

— По дяволите, теб трябваше да убият! — провиква се Алмира и поглежда към Инди.

Нещо се разбива на парчета в стената, вода и стъкълца се посипват по пода. Даниел се втурва напред, Алмира се обръща, но Инди успява да ѝ нанесе няколко удара с юмрук в гърба, преди терапевтът да ги разтърве.

— Дръжте се прилично, за бога! — изкрещява той.

— Алмира е една проклета путка, която...

— Успокой се, Инди — казва той и хваща ръката ѝ. — Нали говорихме за това?

— Да — отговаря тя малко по-спокойно.

— Нали си добро момиче — продължава усмихнат Даниел.

Тя кимва и започва да събира парченца стъкло от пода заедно с Алмира.

— Ще донеса прахосмукачката — казва Даниел и излиза от малката сграда.

Той затваря вратата отвън, но тя пак се отваря и той така я затръшва, че картината с мотив от Карл Ларшон се удря с трясък в стената.

— Миранда имаше ли врагове? — пита Гунарсон на всеослушание.

— Не — отвръща Алмира с кикот.

Инди крадешком поглежда Юна.

— Слушайте ме сега! — произнася Гунарсон на висок глас. — Само ще отговоряте на въпросите ни, без да се лигавите и да викате. Не е кой знае колко трудно, нали?

— Зависи от въпросите — спокойно отговаря Каролин.
— Аз пък смятам да викам — промърморва Лу Чу.
— Истина или предизвикателство — казва Инди и с усмивка посочва Юна.

— Истина — отговаря Юна.

— Аз провеждам разпита — възразява Гунарсон.

— Какво означава това? — пита Юна и закрива лицето си с ръце.

— Какво? Не знам — отговаря Инди. — Вики и Миранда правеха така.

— Не издържам повече — прекъсва я Каролин. — Ти не си видяла Миранда, тя лежеше точно така, имаше толкова кръв, всичко беше в кръв...

Гласът ѝ секва от плач и психоложката отива при нея и се опитва да я успокои с приглушен глас.

— Коя е Вики? — пита Юна и става от фотьойла.

— Тя е най-новата ученичка тук в...

— Но къде е тя, по дяволите? — прекъсва я Лу Чу.

— Коя е нейната стая? — бързо вметва Юна.

— Сигурно се е измъкнала при своя секс приятел — казва Тула.

— Ние обичаме да си трупаме „Стезолид“ и спим като...

— За кого говорите? — пита Гунарсон на висок глас.

— За Вики Бенет — отговаря Каролин. — Не съм я виждала цяла...

— Къде, по дяволите, е тя?

— В името на Вики има толкова много букви — изхилва се Лу Чу.

— Изключете телевизора — нарежда Гунарсон напрегнато. — Искам всички да се успокоите и...

— Не крещете! — изкрещява Тула и усилва звука.

Юна прикляква пред Каролин, улавя погледа ѝ и го задържа със сериозно спокойствие.

— Коя е стаята на Вики?

— Последната, в дъното на коридора — отговаря Каролин.

Юна излиза от малката сграда и бързо прекосява двора, среща терапевта с прахосмукачката, поздравява техниците, изкачва с широки крачки стълбите и отново влиза в главната сграда. Там е тъмно, лампите са угасени, ала предпазните килимчета блещукат като изгладени от водата камъни на морски бряг.

„Едно момиче липсва — казва си Юна. — Никой не го е виждал. Може би е избягало в неразборията, може би другите възпитанички се опитват да му помогнат, като прикриват това, което знаят.“

Огледът на местопрестъплението едва е започнал и стаите дори не са претърсени. Цялото имение „Биргитагорден“ ще бъде претърсено с лупа, само че в тази суматоха не е останало време.

Момичетата са стресирани и уплашени.

Службата за спешна помощ на жертви на престъпления би трябвало да е тук.

Полицията има нужда от подкрепления, повече технически персонал, повече ресурси.

Юна потръпва при мисълта за това, че липсващото момиче навярно се крие в стаята си. То може да е видяло нещо и да е толкова ужасено, че да не се осмелява да излезе навън.

Той тръгва по коридора с врати към ученическите стаи.

Дървените стени и трегери проскърцват, ала иначе в къщата цари тишина. Вратата без дръжка в нишата е открехната. Там вътре в леглото си лежи мъртвата, затулила очи с ръце.

Юна внезапно си спомня, че видя три хоризонтални ивици кръв в ъгъла на нишата. Кръв, размазана от три пръста, но никакви отпечатъци от пръсти. Той бе погледнал чертите, но беше толкова погълнат от това да структурира впечатленията си от местопрестъплението, че едва сега прозира, че е търсил в грешната посока. Следите не отвеждат далеч от убийството, а в противоположната посока, надолу по коридора. Това са бледи,

стъпкани следи от ботуши, обувки и боси крака във всички посоки, но трите черти на рамката водят навътре.

Този, чиито ръце са били окървавени, е имал и друга работа в някоя от стаите на останалите ученици.

„Само без повече мъртви“, прошепва Юна на себе си.

Надява латексови ръкавици и отива до последната стая. Когато отваря вратата, се разнася шумолене като от сухи листа; той се заковава на място и се опитва да види нещо. Звукът изчезва. Юна внимателно мушва ръка в тъмното, за да достигне ключа за осветлението.

Отново долавя шумоленето, както и някакво странно металическо звънтене.

— Вики?

Търси пипнешком по стената, намира копчето и запалва лампата. Спартански обзаведената стая мигновено се изпълва от жълта светлина. Чува се скърцане и прозорецът се разтваря към гората и Химелшон. В ъгъла нещо шумоли и Юна съзира преобърнат птичи кафез. Едно вълнисто папагалче маха с криле и се катери по покрива на кафеза.

В стаята се усеща силна миризма на кръв. Смесица от желязо и нещо друго, нещо сладникаво и граниво.

Юна поставя предпазни килимчета от полиетилен и бавно влиза в стаята.

Около рамката на прозореца има петна от кръв. Ясни отпечатъци от длани показват как някой се е изкатерил на перваза, опрял се е на рамката и вероятно е скочил на моравата отвън.

Отива до леглото. По врата му полазват ледени тръпки, когато дръпва завивката. Чаршафите са прогизнали от засъхнала кръв. Ала този, който е лежал тук, не е бил ранен.

Кръвта е засъхнала, разтечена, размазана.

Един окървавен човек е спал в чаршафите.

Юна остава там за малко, за да разчете следите, оставени от петната кръв.

„Тя наистина е спала тук“, мисли си той.

Когато се опитва да вдигне възглавницата, тя не помръдва. Залепнала е за долния чаршаф и горния матрак. Юна я издърпва. Отдолу лежи чук в тъмна кръв, по него са полепнали тъмни буци и

косми. Повечето кръв е попила в плата, но около главата на чука
кръвта все още блещука мокро.

Имението „Биргитагорден“ е окъпано в мека, прелестна светлина и Химелшон блести магически между високите стари дървета. Ала само преди няколко часа Нина Моландер стана, за да пишка, и намери Миранда мъртва в леглото ѝ. Тя събуди всички, настана паника и момичетата се обадиха на Даниел Грим, който незабавно алармира полицията.

Нина Моландер бе така шокирана, че се наложи да я откарат с линейка до регионалната болница в Сундсвал.

По средата на двора стои Гунарсон заедно с терапевта Даниел Грим и Соня Раск. Гунарсон е отворил задния капак на своя бял мерцедес и е разстлал върху багажника скиците на местопрестъплението, направени от техниците.

Кучето на въжето през цялото време лае ожесточено и се дърпа от поводата си.

Когато Юна застава зад колата и прокара пръсти през рошавата си коса, и тримата са се обърнали към него.

— Избягала е през прозореца на стаята си — съобщава той.

— Избягала ли е? — изумява са Даниел. — Избягала ли е Вики? Защо ще...

— Имаше кръв по рамката на прозореца и по леглото, а под...

— Но това не означава...

— А под възглавницата имаше кървав чук — привършва изречението си Юна.

— Това не е вярно — с раздражение възразява Гунарсон. — Не може да е вярно, защото това престъпление е извършено много брутално.

Юна отново се обръща към терапевта Даниел Грим. Лицето му изглежда голо и уязвимо на слънчевата светлина.

— Вие какво ще кажете? — пита го Юна.

— За какво? Дали Вики би... Това е съвсем откачено — отговаря Даниел.

— Защо?

— Само защото току-що — казва терапевтът и се усмихва неволно, — току-що бяхте напълно сигурни, че извършителят е едър мъж — Вики е дребничка, има-няма петдесет килограма, китките ѝ са тънки като...

— Склонна ли е към насилие? — прекъсва го Юна.

— Вики не е извършила това — спокойно отговаря Даниел. — Работя с нея от два месеца и мога да заявя, че не е тя.

— Проявявала ли е насилие, преди да постъпи тук?

— Както знаете, това е професионална тайна — отговаря Даниел.

— Нали ти е ясно, че само ни губиш времето с разни втели-некипели за професионална тайна? — срязва го Гунарсон.

— Мога да кажа, че обучавам някои ученички на алтернативни отговори на агресивни реакции... така че да не реагират с гняв например на разочарование или страх — обяснява Даниел, като запазва самообладание.

— Но не и Вики — допълва Юна.

— Не.

— Тя защо е тук? — пита Соня.

— За съжаление не мога да обсъждам отделни ученички.

— Обаче не смятате, че е склонна към насилие?

— Тя е мила — простичко отговаря Даниел.

— Та какво мислите, че се е случило? Какво търси окървавен чук под възглавницата ѝ?

— Не знам, не се връзва. Може би е помогнала на някого? Скрила е оръжието.

— Кои от момичетата са склонни към насилие? — сопва се Гунарсон.

— Не мога да посоча някоя конкретно — би трябвало да разбирате.

— Разбираме — отговаря Юна.

Даниел се обръща към него с признателност и се опитва да диша по-спокойно.

— Но опитайте да разговаряте с тях — подканя ги той. — Защото тогава много бързо ще забележите кои точно имам предвид.

— Благодаря — казва Юна и тръгва.

— Имайте предвид, че те току-що са загубили близък човек — бързо додава Даниел.

Юна спира и се връща при терапевта.

— Знаете ли в коя стая е била открита Миранда?

— Не, но предположих...

Даниел замълчава и поклаща глава.

— Понеже ми е трудно да повярвам, че това е нейната стая — обяснява Юна. — Тя е полупразна и е разположена от дясната страна след тоалетните.

— Изолаторът — отговаря Даниел.

— Защо може някой да се озове там? — иска да знае Юна.

— Защото...

Даниел замълчава и придобива озадачен вид.

— За какво си мислите?

— Вратата би трябвало да е била заключена — отвърща той.

— В ключалката има ключ.

— Какъв ключ? — пита Даниел на по-висок глас. — Само Елисабет има ключ от изолатора.

— Коя е Елисабет? — намесва се Гунарсон.

— Жена ми — отговаря Даниел. — Тя беше дежурна през нощта...

— Но къде е тя? — пита Соня.

— Как къде? — казва Даниел и я поглежда объркано.

— У дома ли си е?

Терапевтът изглежда изненадан, несигурен.

— Предположих, че Елисабет е придружила Нина в линейката — бавно произнася той.

— Не, Нина Моландер бе откарана сама — отвърща Соня.

— Очевидно е, че Елисабет също е отишла в болницата, тя никога не би изоставила ученичка от дома.

— Аз бях първа на мястото тук — прекъсва го Соня. Умората кара гласа ѝ да звучи рязко и дрезгаво. — Тук нямаше никой от персонала — продължава тя. — Само куп уплашени момичета.

— Но съпругата ми беше...

— Позвънете ѝ — настоява Соня.

— Опитах, но телефонът ѝ е изключен — тихо изрича Даниел. — Сметнах... предположих...

— Ама че каша, по дяволите! — възкликва Гунарсон.

— Съпругата ми, Елисабет — продължава Даниел и гласът му започва да трепери все по-силно. — Тя има порок на сърцето, възможно е, може...

— Опитайте се да говорите спокойно — казва Юна.

— Съпругата ми има уголемено сърце и... тя беше на работа през нощта и би трябвало да е тук... Телефонът ѝ е изключен и...

21

Даниел ги гледа объркано, суети се с ципа на якето си и повтаря, че съпругата му има сърдечен дефект. Кучето лае и опъва поводата толкова силно, че ще се удуши, изхриптява, но продължава да лае.

Юна отива до лаещото животно под дървото. Опитва се да го успокои, докато разхлабва поводата от шията му. В мига, в който го пуска, кучето на бегом прекосява двора и отива до една малка постройка. Юна го последва с големи крачки. Кучето дращи по прага на вратата, скимти и пуфти.

Даниел Грим ги гледа втренчено и тръгва към тях. Гунарсон му извиква да спре, той обаче продължава да крачи напред. Тялото му е сковано, а на лицето му е изписано отчаяние. Чакълът хрущи под краката му. Юна се опитва да успокои кучето, хваща го за нашийника и го дръпва назад, далеч от вратата.

Гунарсон тичешком прекосява двора и сграбчва Даниел за якето, но той се отскубва, пада на чакъла, одира ръката си и пак се изправя.

Кучето лае, дърпа се от нашийника, тялото му трепери.

Един полицай застава пред вратата. Даниел се опитва да се промуши и вика с плач в гласа си:

— Елисабет! Елисабет! Трябва да...

Полицаят се опитва да го отведе оттам, докато Гунарсон се притича на помощ на Юна и кучето.

— Съпругата ми — ридае Даниел. — Може да е...

Гунарсон изтегля обратно кучето до дървото.

Кучето пъхти, рие чакъла с лапите си и лае срещу вратата.

Юна усеща пареща болка зад очите си, докато надява една латексова ръкавица.

На една издялана от дърво табела точно под ниския покрив има надпис, който гласи: „Пивоварна“.

Юна предпазливо отваря вратата и надзърта в мрачното помещение. Едно малко прозорче е отворено и стотици мушици кръжат из въздуха. Навред по изтритите от ходене дъски на пода се

виждат кървави отпечатъци от лапите на кучето. Без да влиза и вътре, Юна се придвижва странично, за да надзърне зад зиданата от камък камина.

Задният панел на мобилен телефон проблясва до следи от размазана кръв.

Когато Юна се надвесва през отворието на вратата, жуженето на мухите се усилва. Жена на около петдесет години лежи по гръб в локва кръв с отворена уста. Облечена е в дънки, розови чорапи и сива жилетка. Съвсем очевидно е, че се е опитала да се измъкне пълзешком, но цялата горна част на лицето и главата ѝ е била размазана.

Пи́а Абрахамсон забелязва, че кара с леко превишена скорост.

Възнамерявала бе да тръгне на път по-рано, но пасторската среща в Йостерсунд се проточи.

Пи́а поглежда сина си в огледалото. Главницата му е клюмнала към ръба на детското столче за кола. Очите му са затворени зад очилата. Утринното слънце проблясва между дърветата и осветява спокойното му лице.

Тя намалява скоростта до осемдесет километра в час, въпреки че пътят се простира прав като конец през боровата гора.

Пътищата са призрачно пусти.

Преди два̀сет минути срещна тир, натоварен с дърва, ала оттогава не е зърнала нито едно превозно средство.

Примижава с очи, за да вижда по-добре.

Оградите, поставени, за да пазят дивите животни да не излизат на пътя, монотонно се точат от двете му страни.

„Човекът е най-уплашеното животно на света“, мисли си тя.

В тази държава има осем хиляди километра ограда за дивеч. Предназначена да предпазва не животните, а хората. Тези океани от гори са прорязани от тесни пътища, които от двете страни са защитени от високи огради.

Пи́а Абрахамсон хвърля бърз поглед към Данте на задната седалка.

Забременя, докато работеше като пастор в енория Хеселбю. Бащата бе редактор в „Църковни вести“. И ето че стоеше с теста за бременност в ръка и осъзна, че е на трийсет и шест.

Задържа детето, но не и бащата. Синът ѝ е най-хубавото нещо, което ѝ се е случило в живота.

Данте спи в столчето си. Главницата му е увиснала тежко на гърдите и предпазното одеялце се е свлякло на пода.

Преди да заспи, бе толкова кисел, че плачеше за всичко. Плачеше, че в колата миришело лошо от маминия парфюм и че Супер

Марио го били изяли.

Остават най-малко две мили до Сундсвал и после още четирийсет и шест до Стокхолм.

Пиа Абрахамсон обаче усеща силен повик да отиде по малка нужда, понеже изпи твърде много кафе на пасторската среща.

Скоро трябва да стигне до отворена бензиностанция.

Казва си, че не би било разумно да спира наскред гората.

Неразумно е, но все пак ще го направи.

Пиа Абрахамсон, която всяка неделя чете проповед как всичко, което се случва, има по-дълбок замисъл, след няколко минути ще стане жертва на слепия, безразличен случай.

Тя плавно отбива встрани при един дърварски път и спира при заключената бариера, която загражда прохода в оградата срещу диви животни. Зад бариерата се простира чакълест път, който минава през гората и води до склад за дърва.

Пиа си казва, че само ще отиде до място, където няма да се вижда от пътя, и ще остави вратата на колата отворена, за да чуе, ако Данте се събуди.

— Мамо?

— Опитай да поспиш още мъничко.

— Мамо, не си отивай.

— Момчето ми — казва Пиа. — Трябва да пишкам. Ще оставя вратата отворена. През цялото време ще мога да те виждам.

Той я поглежда със сънливи очички.

— Не искам да остана сам — прошепва Данте.

Пиа му се усмихва и го погалва по потната бузка. Знае, че е майка-орлица, че ще го разглези, но не може да се държи другояче.

— Само за една ей толкова мъничка минутка — шегува се тя.

Данте стисва здраво ръката ѝ и се опитва да ѝ попречи да тръгне, но Пиа се измъква и издърпва една мокра кърпичка от пакета.

Тя излиза от колата, провира се под бариерата и продължава да върви по чакълестия път, обръща се и помахва на Данте.

Ами ако някой мине с колата и я заснеме с мобилния си телефон, както е вирнала голото си дупе!

Снимките с пишкащата свещеничка биха обиколили ютуб, фейсбук, интернет форуми, блогове и чатове.

Тя потръпва, слиза от чакълестия път и продължава нататък сред дърветата. Тежки дърводобивни машини, секачни машини и булдозери са изорали терена.

Когато се уверява, че вече не се вижда от големия път, тя си събува бикините, премества се настрани, запретва полата си и кляка.

Забелязва, че е уморена, бедрата ѝ започват да треперят и се подпира с ръка на хладкия мъх, който расте около стволовете на дърветата.

Изпълва я облекчение и тя затваря очи.

Когато отново ги отваря, вижда нещо необяснимо. Едно животно се е изправило на два крака и върви по дърварския път, с олюляваща се, приведена походка.

Малка фигурка, омацана в мръсотия, кръв и глина.

Пиа затаява дъх.

Това не е животно, а сякаш част от гората се е освободила и се е сдобила със собствен живот.

В облика на малко момиченце, направено от клони.

Съществува се олюлява, но после продължава да върви към бариерата.

Пиа се изправя и тръгва след него.

Опитва се да каже нещо, но е останала без глас.

Един клон се прекършва под крака ѝ.

В гората е започнал да ръми слаб дъждец.

Придвижва се бавно, като в кошмар, сякаш не може да тича.

Между дърветата зърва, че съществото вече е до колата. Около ръцете на странното момиче висят мръсни ивици плат.

Пиа се препъва по дърварския път и вижда как съществото просто маха чантата ѝ от седалката, сяда и затваря вратата.

— Данте! — задъхва се Пиа.

Колата рязко потегля, прегазва мобилния телефон и връзката ключове, завива към магистралата, одрасква предпазната мантиanela към насрещното платно, после се връща на пътната лента и изчезва в далечината.

Пиа изтичва, ридаейки, до бариерата, цялата разтреперана.

Това, което се случва, е необяснимо. Глиненото човече изникна сякаш от нищото, изведнъж просто беше там и ето че сега колата ѝ и сина ѝ ги няма.

Тя се провира под бариерата и излиза на големия празен път. Не вика, не може. Чува се само задъханото ѝ дишане.

Гората прелита покрай пътя и по голямото предно стъкло потракват дъждовни капки. Датският шофьор на тир Матс Йенсен вижда, че на сред пътя стои жена още от двеста метра разстояние. Изругава под нос и надува клаксона. Жената потреперва от рева, ала вместо да се премести, остава на платното. Шофьорът отново изсвирва, при което жената бавно пристъпва напред, вирва брадичка и се вторачва в приближаващия камион.

Матс Йенсен започва да намалява и усеща натиска на полуремаркетото върху старата кабина. Трябва да набие спирачката по-силно, предавката е лоша, лостът за управление изпращява и през ремаркетото минава тръпка, преди той да успее да спре композицията.

Оборотите намаляват и грохотът от движенията на буталата става все по-тежък.

Жената стои там, само на три метра от капака. Едва сега шофьорът забелязва, че под дънковото яке е облечена в черни свещенически одежди. Малък правоъгълник от бялата колосана якичка проблясва под черната дреха.

Лицето ѝ е открито и странно бледо. Когато очите им се срещат през стъклото, по бузите ѝ започват да се стичат сълзи.

Матс Йенсен включва аварийните светлини и излиза от шофьорската кабина. От двигателя се излъчват силна топлина и миризма на дизел. Когато заобикаля камиона, вижда, че жената се е подпряла с ръка на единия фар и диша на пресекулки.

— Какво се е случило? — пита Матс.

Тя обръща поглед към него. Очите ѝ са ококорени. Жълтеникавата светлина от аварийните светлини пулсира по нея.

— Нуждаете ли се от помощ? — пита я.

Тя кимва и Матс се опитва да я отведе по-близо до кабината. Дъждът се усилва и бързо се смрачава.

— Да не би някой да ви е сторил нещо лошо?

Тя леко се съпротивлява, но въпреки това го последва, качва се и сядна на седалката до тази на шофьора. Матс затваря вратата след нея, бързо заобикаля и се качва в камиона.

— Не мога да стоя тук, блокирал съм целия път — обяснява й. — Трябва да се преместя — имате ли нещо против?

Жената не отговаря, ала той подкарва камиона и пуска чистачките.

— Ранена ли сте? — пита я.

Тя поклаща отрицателно глава и закрива устата си с ръка.

— Детето ми — прошепва жената. — Моето...

— Какво казвате? — пита Матс. — Какво се е случило?

— Тя взе детето ми...

— Ще се обадя в полицията — да го направя ли? Да се обадя ли в полицията?

— О, боже! — стене тя.

Дъждът силно барабани по предното стъкло, чистачките чевръсто помитат водата и пътното платно сякаш ври пред тях.

Пиа седи в топлото купе високо над земята и тялото ѝ трепери. Невъзможно ѝ е да се успокои. Съзнава, че говори несвързано, но сега чува шофьора да разговаря с централата за спешни случаи. Съветват го да продължи по шосе 86 и после по шосе 330, за да срещне една линейка в Тимро, която ще я откара до болницата в Сундсвал.

— Какво? За какво говорите? — пита Пиа. — Не става дума за мен. Трябва да спрете колата, само това има значение.

Датчанинът учудено я поглежда и тя разбира, че трябва да се съсредоточи и да се изразява ясно. Трябва да се престори на спокойна, макар земята под нея да се е продънила, макар да пропада главоломно надолу.

— Синът ми е отвлечен — обяснява Пиа.

— Казва, че синът ѝ е отвлечен — повтаря шофьорът по телефона.

— Полицията трябва да спре колата — продължава Пиа. — Една тойота... Червена тойота „Аурис“. Не си спомням регистрационния номер, но...

Шофьорът моли оператора на спешни повиквания да почака.

— Но тя е точно пред нас на този път... трябва да я спрете... Синът ми е само на четири години, остана да седи в колата, докато аз...

Датчанинът преповтаря думите ѝ на оператора, казва, че кара тира източно по шосе 86, приблизително на четири мили от Тимро.

— Те трябва да побързат...

Камионът намалява, подминава един огънат светофар, после по една детелина, ремаркетото трещи, докато колелата се търкалят по „легналите полицаи“, след това пак дава газ покрай бяла тухлена сграда и продължава по пътя край реката.

Центърът за спешна помощ свързва датския шофьор с полицията, с една патрулираща полицайка в радиокола. Тя се представя като Миря Слатнек и казва, че се намира само на три мили от тях, на шосе 330 в Юпенген.

Пиа Абрахамсон взема телефона, преглъща силно, за да прогони усещането за гадене. Чува как гласът ѝ звучи овладяно, макар да трепери:

— Слушайте сега — започва тя. — Синът ми е отвлечен и колата се движи, чакайте... — Тя се обръща към шофьора: — Къде сме? По кой път караме?

— Шосе осемдесет и шест — отговаря шофьорът.

— Каква преднина имат? — пита полицайката.

— Не знам — казва Пиа. — Навярно пет минути.

— Отминахте ли Индал?

— Индал ли? — повтаря Пиа.

— Остават почти две мили дотам — високо добавя шофьорът.

— Тогава ще ги хванем — казва полицайката. — В кърпа са ни...

Когато Пиа Абрахамсон чува тези думи, от очите ѝ бликват сълзи. Бързо обърсва бузите си и чува как полицайката разговаря със свой колега. На шосе 330 и на моста над реката ще бъдат поставени бариери. Колегата се намира в Нурданшо и обещава да бъде на мястото след по-малко от пет минути.

— Достатъчно е — бързо отговаря полицайката.

Камионът се движи по шосето, което следва виещото се корито на реката през пустошта на провинция Меделпад. Те преследват автомобила с четиригодишния син на Пиа Абрахамсон, без да го виждат, ала знаят, че е някъде отпред. Защото други алтернативи няма. Шосе 86 минава през няколко селища, но няма никакви отбивки, само дърварски пътища без разклонения, право през гората, няколко мили нагоре през блатата към сечищата, но не и по-нататък.

— Не издържам — прошепва Пиа.

Пътят, по който шофират, се разклонява като ловна прашка няколко мили напред. Точно след селцето Индал едното разклонение минава по мост над реката, след което продължава напред на юг, а другото следва реката до морския бряг.

Пиа седи, здраво склучила ръце, и се моли на Бог. Две полицейски коли са препречили двете разклонения. Едната патрулка

стои от страната на моста на другия бряг на реката, а втората се намира на осем километра на изток.

Камионът с датския шофьор и пасторката Пиа Абрахамсон тъкмо преминава през Индал. През гъстия дъжд виждат празния мост над високите, леещи се води и как синята лампа на самотна полицейска кола се върти близо до моста от другата страна.

Полицай Миря Слатнек е спряла патрулната кола напреки на цялото платно и е дръпнала ръчната спирачка. За да мине покрай нея друг автомобил, шофьорът му ще трябва да отбие в канавката и да кара с две колела в дълбокия ров.

Пред нея се е ширнала дълга права отсечка. Синята предупредителна светлина на полицейската кола хвърля блясъка си далеч върху мокрия асфалт, по тъмните иглички на дърветата и навътре между стволите.

Дъждът силно барабани по покрива на автомобила.

Известно време Миря седи неподвижна, вира се навън през предното стъкло и се опитва да премисли положението.

Видимостта е лоша поради падащия дъжд.

Очакваше денят да е много спокоен, тъй като почти всички колеги в целия регион се занимават с мъртвото момиче в „Биргитагорден“. Дори Националната полиция е намесена в предварителното разследване.

Миря тайно е развила страх от оперативната страна на професията, без всъщност да е имала травмиращи преживявания. Може би всичко започна от онзи път, когато се опита да посредничи в една семейна драма със злополучен край, но това се случи преди много години.

Безпокойството се е промъкнало у нея и тя предпочита административни задачи и превантивна работа.

Тази сутрин беше чела рецепти от кулинарната си мрежа в офиса. Еленово филе в тесто, картофи на резенчета и сметанов сос с манатарки. Сочно пюре от йерусалимски артишок.

Беше се отправила с колата към Юпенген, за да погледне едно откраднатото ремарке, когато постъпи сигналът за отвлеченото момче.

Миря си казва, че би могла да разреши случая с отвлечането. Защото колата, в която е четиригодишният син на жената, подаде сигнала, няма къде другаде да отиде.

Тази пътна отсечка е като дълъг тунел, като капан за риба.

Тирът се движи отзад.

Едната алтернатива е колата с момчето да мине по моста точно след Индал. Там колегата ѝ Ласе Бенгтсон е преградил пътя.

„Или пък ще дойде тук — а тук чакам аз“, мисли си Миря.

Приблизително десет километра зад колата кара тирът.

Разбира се, зависи от скоростта на автомобила, но в рамките на дваайсет минути, не повече, трябва да е тук.

Миря си казва, че детето със сигурност не е отвлечено в същинския смисъл на думата. Навярно става дума за спор за попечителство. Жената, с която бе разговаряла по телефона, беше твърде разстроена, за да даде свързана информация, но това, което стана ясно, бе, че автомобилът ѝ трябва да се намира някъде по шосето, от тази страна на Нилсбьоле.

„Всичко скоро ще приключи“, казва си Миря.

Още малко и ще може да се върне в кабинета си в участъка, да си сипе чаша кафе и да хапне сандвич с шунка.

Ала същевременно има нещо, което я тревожи. Жената бе говорила за момиче с ръце като клони на дърво.

Миря не я попита за името ѝ. Нямахме време. Предположила бе, че от спешната централа са взели всички лични данни.

Тревогата на жената те караше сам да настръхнеш. Дишането ѝ бе бързо, описала бе случилото ѝ се като нещо непонятно, без каквото и да било логично обяснение.

Дъждът барабани по предното стъкло и капака на двигателя. Миря взема радиопредавателя и после повиква Ласе Бенгтсон.

— Какво става? — пита тя.

— Вали като из ведро, но иначе е спокойно, ни кола, ни проклета... Чакай, сега виждам един тир, по дяволите, един голям тир на шосе триста и трийсет.

— Това е шофьорът, който се е обадил — отговаря Миря.

— Но къде, по дяволите, е тойотата?! — възкликва Ласе. — Кисна тук от петнайсет минути, трябва да стигне при теб след пет минути, освен ако някоя летяща чиния не...

— Дай ми секунда — казва Миря бързо и прекъсва комуникацията с колегата си, когато вижда далечната светлина от два фара на автомобил.

Миря Слатнек излиза от патрулната кола и леко се прегърбва в пороя. Гледа с присвити очи през плътната завеса от дъжд към приближаващия се автомобил.

Слага едната си ръка на висящия в кобура пистолет, тръгва срещу пристигащата кола и същевременно с лявата си ръка прави знак на водача да спре.

Балончета вода се носят с водата по пътното платно и клокочат в тревата в рова.

Миря вижда, че автомобилът намалява скорост, и забелязва собствената си сянка на светлината на синята въртяща се лампа отзад да подскача по асфалта. Чува, че я викат от патрулната кола, ала остава на пътя. Гласовете по радиото сякаш идват от вътрешността на тенекия, не спира да пращи, но въпреки това размяната на реплики се чува ясно.

— Всичко е в кръв — повтаря един млад колега, докато описва втория труп, открит в „Биргитагорден“, който е на жена на средна възраст.

Автомобилът се приближава, движи се бавно, отбива в края на пътя и спира. Миря Слатнек тръгва към него. Превозното средство е пикап, марка „Мазда“, с кални гуми. Вратата от страната на шофьора се отваря и оттам излиза едър мъжага, облечен в зелен ловджийски елек и блуза на „Хели Хансен“. Вчесаната му коса стига до раменете му, лицето му е широко, с голям нос и тесни процепи на очите.

— Сам ли сте в колата? — извиква Миря и обърсва водата от лицето си.

Той кимва и извърща поглед към гората.

— Дръпнете се — нарежда тя, щом се приближава.

Той прави символична крачка назад.

Миря се навежда, за да може да погледне във вътрешността на колата. Косата ѝ се намокря и водна струйка се стича по шията и по гръбнака ѝ.

Трудно е да се различи нещо през дъжда и мръсотията по предното стъкло. На седалката на шофьора е разстлан вестник. Шофьорът е седял върху вестник, докато е карал. Миря заобикаля маздата, долепя се до нея и се опитва да види какво има на тясната задна седалка. Старо одеяло и термос.

От радиото в полицейската кола отново прозвучават повиквания, но тя вече не може да различи отделни думи.

Ловджийският елек на мъжа е станал тъмнозелен на раменете от дъжда. От колата се чува дращене, като чегъртане по метал.

Когато Миря отново извърща поглед към мъжагата, той се е приближил. Малко, на няколко сантиметра. Или пък само си въобразява. Вече не е сигурна. Той я наблюдава, обхожда с поглед тялото ѝ и сбърчва месестото си чело.

— Тук ли живеете? — пита го.

Тя изчегъртва с крак мръсотията от табелата с номера на колата, записва го и заобикаля предната част на пикапа.

— Не — проточва глас мъжагата.

На пода пред мястото до шофьора има розов спортен сак. Миря заобикаля пикапа, като нито за миг не изпуска здравеняка от поглед. На платформата, под зелен брезент е скрито нещо, затегнато с опънати ремъци.

— Къде отивате? — пита Миря.

Мъжът стои съвсем неподвижно и я следва с поглед. Изведнъж изпод брезента на платформата потича кръв в браздите с мръсотия и борови иглички.

— Какво има тук? — пита полицайката.

Когато шофьорът не отговаря, тя се протяга към задната страна на платформата. Не е никак лесно да я достигне — трябва да се опре на пикапа. Мъжът леко се премества встрани. Миря стига до брезента с пръсти, ала не сваля очи от мъжа. Той облизва устни, когато тя повдига мушамата. Разкопчава кобура на пистолета си, след това бързо обръща поглед към платформата и успява да зърне тънкия глезен на млад дивеч, сърничка.

Мъжът стои, без да шава, в синята примигваща светлина, но Миря все пак не сваля ръка от оръжието, когато се отдалечава няколко крачки от колата.

— Къде застреляхте животното?

— Лежеше на пътя — обяснява шофьорът.

— Обозначихте ли мястото?

Той бавно се изплюва на земята, между краката си.

— Покажете ми шофьорската си книжка — настоява Миря Слатнек.

Мъжът не отговаря, изобщо не се и опитва да изпълни нареждането ѝ.

— Шофьорската книжка — повтаря тя, но сама чува колко несигурен е гласът ѝ.

— Нямаме повече вземане-даване един с друг — казва той и отива до колата.

— Законът ви задължава да докладвате за инциденти с диви животни...

Здравенякът сяда зад волана, затваря вратата, пали и потегля. Миря го вижда как подминава полицейската кола с две колела в канавката. Когато отново се качва на пътното платно и се изгубва от поглед, тя си казва, че трябваше по-внимателно да огледа пикапа, да свали целия брезент и да погледне под одеялото на задната седалка.

Дъждът ромоли през листата, нейде в далечината, от короната на едно дърво грачи гарван. Миря потръпва, когато чува тежък рев на двигател зад себе си. Обръща се и изважда пистолета си, но единственото, което вижда, е дъждът.

Ръководителят на транспорта се кара на шофьора Матс Йенсен по телефона. По шията на датчанина плъзва руменина и той се опитва да обясни положението. Пиа Абрахамсон чува раздражня глас от апарата, как ръководителят крещи ли, крещи за координати и провалена логистика.

— Ама нали — опитва се да вметне Матс Йенсен, — ама нали сме длъжни да помагаме на другите хора...

— Ще ти удържим от заплатата — просъсква началникът. — Така ще ти помогна аз на тебе.

— Добре тогава, много благодаря и аз — казва Матс и затваря.

Пиа седи мълчаливо до шофьора, докато гъстата гора преминава от двете им страни. В купето се чува грохотът на шибация дъжд. В разделеното на две странично огледало тя вижда лашкащото се насамнатам ремарке на тира и дърветата, които току-що са задминали.

Матс лапва никотинова дъвка и се вторачва в пътя отпред. Боботенето на двигателя и свистенето на тежките гуми по асфалта изпълват кабината.

Пиа поглежда календара, който се клатушка, следвайки движенията на камиона. Знойна жена, прегърнала надуваем лебед в басейн. В долния край на лъскавия лист е написано август 1968-ма.

Пътят се спуска надолу и тежестта на товара от железни пръти нагнетява скоростта на камиона.

Далече в браздата от дървета силна синя светлина примигва в сивия дъжд. Пътното платно е блокирано от полицейски автомобил.

Пиа Абрахамсон усеща как сърцето ѝ забива силно и бързо. Тя се вторачва в полицейската кола и жената с тъмносиня блуза, която размахва ръка. Още преди камионът да е спрял, Пиа отваря вратата. Ревът на двигателя изведнъж става оглушителен и изпод гумите се чува пращане.

Вие ѝ се свят, докато слиза долу, и се втурва към чакащата полицайка.

— Къде е колата? — пита полицайката.

— Какво? Какво казвате?

Пиа се вторачва в другата жена и се опитва да разгадае мокротото ѝ лице, но сериозният поглед само я прави по-нервна и по-уплашена. Струва ѝ се, че краката ѝ ще се подкосят.

— Видяхте ли колата, когато я задминахте? — пояснява полицайката.

— Да сме я задминали ли? — едва промълвява Пиа.

Матс Йенсен отива при тях.

— Не сме видели нищо — казва той на полицайката. — Сигурно твърде късно сте сложили бариерите на пътя.

— Твърде късно ли? Та аз дори дойдох по този път, карах по него...

— Но тогава къде, по дяволите, е колата? — пита той.

Мирия Слатнек изтичва обратно до патрулната кола и се свързва с колегата си.

— Ласе? — пита тя задъхано.

— Търсих те — отвърща той. — Не отговаряш...

— Не, бях...

— Добре ли мина всичко? — иска да знае той.

— Къде, по дяволите, е колата? — почти изкрещява тя. — Тирът е тук, но колата я няма.

— Няма други пътища — казва той.

— Трябва да я обявим за национално издирване и да преградим шосе осемдесет и шест от другата страна.

— Веднага ще се погрижа — отвърща Ласе и прекъсва връзката.

Пиа Абрахамсон е при полицейската кола. Дрехите ѝ са подгизнали от влагата. Полицай Мирия Слатнек седи на шофьорската седалка.

— Казахте ми, че ще го хванете — припомня ѝ Пиа.

— Да, аз...

— Казахте го и аз ви повярвах.

— Знам, умът ми не го побира — признава Мирия. — Няма логика, не е възможно да се кара с двеста по тези пътища, няма шанс колата да е успяла да мине по моста, преди Ласе да е пристигнал.

— Но тя все пак е някъде — сопва се Пиа и сваля пасторската си якичка от ризата.

— Чакайте малко — внезапно казва Миря Слатнек. — Тя се свързва с централния участък. — Тук радиокола треста двайсет и едно — изговаря бързо. — Трябва ни още една бариера, сега, веднага... Преди Аспен... Там има един малък път; ако човек го знае, може да стигне по него от Шевста на север до Мюкелшо... Да, точно така... Кой казахте? Добре, значи ще е там след осем-десет минути.

Миря излиза от колата, вперва поглед в далечината по дългия път, сякаш все още очаква тойотата да се зададе.

— Момчето ми — няма ли го? — пита я Пиа.

— Няма къде другаде да отидат — отговаря Миря, като се опитва да звучи търпелива. — Разбирам, че сте разтревожена, но ще ги хванем — трябва да са отбили някъде и да са спрели, но няма къде да стигнат...

Тя замълчава, избърсва дъжда от челото си, поема си дъх и продължава:

— Ще затворим и последните пътища и ще вземем хеликоптер от спасителната служба...

Пиа разкопчава горното копче на ризата си и се подpira с ръка на капака на полицейския автомобил. Диша тежко като локомотив, опитва се да се успокои, има усещането, че гърдите ѝ ще се пръснат. Съзнава, че навярно би трябвало да предявява искания, но не е в състояние да разсъждава ясно, изпълнена е с отчаяние, страх и объркване.

Въпреки че дъждът все още се лее от небесата, на земята между дърветата в гората едва ръми.

Голям бял команден бус стои неподвижно в дъжда насред чакълестия двор между постройките на „Биргитагорден“. Вътре се помещава командната централа. Около една маса с карти и компютри седят група мъже и жени.

Разговорите около текущото разследване на убийство прекъсват, докато слушат комуникацията, която тече по радиото относно отвлечено момче. Разположени са пътни бариери на шосе 330 и на моста при Индал, до Шевста и на север по шосе 86. Първоначално колегите полицаи са напълно сигурни, че ще успеят да спрат колата, но после настава мълчание. Никаква комуникация в продължение на десет минути, докато радиото внезапно изпраща отново и една полицайка докладва задъхано:

— Няма я, колата я няма... Би трябвало да е тук, но не идва... Затворихме всички проклети пътища, които съществуват, но нея просто я няма... не знам какво да правя — съобщава Миря уморено. — Майката седи при мен в патрулката, ще се опитам да говоря с нея...

Полицаяте мълчаливо са изслушали комуникацията. Сега се събират около картата на масата, докато Бусе Норлинг проследява с пръст шосе 86.

— Ако са заградили тук и тук... тогава няма как колата просто да е изчезнала — потвърждава той. — Разбира се, може да е влязла в някой гараж в Бек или Белста... или просто да е тръгнала по някой дърварски път, но това би било много странно.

— И там няма къде да се отиде — додава Соня Раск.

— Само аз ли си мисля, че Вики Бенет може да е взела колата? — предпазливо пита Бусе.

Барабаненето по покрива е намаляло, но по прозореца на буса все още се стича дъждовна вода.

Соня сядва пред компютъра и започва да прави справки из регистри на престъпления, подозрения и текущи спорове за попечителство чрез вътрешната мрежа на полицията.

— В девет от десет случая — казва Гунарсон и се накланя назад, докато бели един банан — такива неприятности се разрешават от само себе си... Мен ако питате, седяла е с мъжа си в колата, скарали са се и накрая на него му е дошло до гуша, оставил я е край пътя и си е заминал.

— Тя не е омъжена — възразява Соня.

— Твърди го статистиката — продължава Гунарсон със същия назидателен тон. — Повечето деца в Швеция се раждат, без родителите им да имат сключен брак, и...

— Ето го — прекъсва го Соня. — Пиа Абрахамсон е подала молба, за да бъде единствен настойник на сина си Данте, а бащата се е опитал да обжалва...

— Тогава отхвърляме ли връзката с Вики Бенет? — пита Бусе.

— Опитайте първо да се свържете с бащата — вметва Юна.

— Аз ще се заема — казва Соня и отива в дъното на буса.

— Какво отрихте под прозореца на Вики Бенет? — пита Юна.

— На земята нямаше нищо, но забелязахме стъпки и някои следи от коагулация на перваза на прозореца и фасадата — обяснява единият техник.

— А в гората?

— Не успяхме да стигнем дотам, преди да завали.

— Но се предполага, че Вики Бенет е избягала право в гората — замислено произнася Юна.

Той наблюдава Бусе Норлинг, който по старомодния начин се е навел над картата с компас, поставя стрелката в „Биргитагорден“ и очертава кръг.

— Не тя е взела колата — казва Гунарсон. — Не ти трябва три часа, по дяволите, за да минеш през гората до шосе осемдесет и шест и да стигнеш по него до...

— Но не е никак лесно да се ориентираш нощем... Така че на нея може и да са ѝ трябвали, ако е минала така — възразява Бусе.

Той посочва една дъга на картата, на изток от блатиста местност, и после една линия косо на север.

— Тогава времето би съвпаднало — казва Юна.

— Бащата на Данте в момента е на Тенерифе — провиква се Соня от дъното на буса.

Уле Гунарсон изругава тихичко, отива до радиостанцията и повиква полицай Миря Слатнек.

— Тук Гунарсон — казва той. — Взехте ли показанията на майката?

— Да, аз...

— Имаме ли фоторобот?

— Не беше никак лесно, майката е ужасно разстроена и не дава свързано описание — отговаря Миря, като диша през носа. — Много е разтревожена и говори за скелет с парцали, висящи от ръцете, който изскочил от гората. Момиче с окървавено лице, момиче, което имало клони вместо ръце...

— Но тя говори за момиче?

— Не съм записала показанията, но тя говори само някакви странни неща, трябва да се успокои, преди да можем да я разпитаме наистина...

— Обаче е казала, че е било момиче? — бавно повтаря въпроса Гунарсон.

— Да... няколко пъти.

Юна спира колата при бариерата на шосе 330, поздравява един от полицаите на пост, показва документа си за самоличност и после продължава покрай реката Индалселвен.

Получил е рапорт, че ученичките от „Биргитагорден“ са временно разквартирувани в хотел „Ибис“. Терапевтът Даниел Грим е настанен в спешното психиатрично отделение на районната болница, домакинката Марго Лундин се намира в дома си в Тимро, а Фадумо Ахмед, която работи на непълен работен ден като терапевтичен асистент, е в отпуски и при родителите си във Венершборг, в Южна Швеция.

Когато полицаи Миря Слатнек разказа, че Пиа Абрахамсон неколкократно споменавала, че е видяла слабо момиче с превързани ръце, на всички стана ясно, че именно Вики Бенет бе взела колата с момченцето.

— Но е истинска мистерия, че не е била заловена при пътните бариери — бе отбелязал Бусе Норлинг.

Изпратен беше хеликоптер, но от колата нямаше нито следа — нито в малкото селище, нито по дърварските пътища.

„Всъщност не е никаква мистерия — казва си Юна. — Най-логичното обяснение е, че тя чисто и просто е успяла да се скрие, преди да стигне до пътните бариери.

Но къде?

Сигурно познава някого, който живее в Индал, някого, който има гараж.“

Юна е поискал да разговаря с учениците заедно с юношески психолог и лице за подкрепа от Центъра за жертви на престъпления. Опитва се да си припомни първата среща в малката сграда, когато Гунарсон бе влязъл с двете бегълки, заловени в гората. Рижото момиченце бе гледало телевизия и си бе удряло тила в стената. Момичето, което наричаха Инди, се бе сетило, че Вики закривала очи с ръце, докато играела някаква игра, след което всички бяха започнали

да крещят и да се надвикват, щом откриха, че Вики е изчезнала. Някои от момичетата предположиха, че спи, защото е взела твърде голяма доза приспивателно. Алмира се изплю на пода, а Инди разтри очи с ръце и размаза сините си сенки.

Юна си мисли, че имаше нещо, свързано с Тула. Рижавото момиче с бели мигли и лъскави, розови спортни панталони. Първо, тя им беше изкрещяла да млъкнат, но също така бе казала нещо, когато всички се надвикваха.

Тула бе казала, че Вики се е измъкнала при своя секс приятел.

Хотел две звезди „Ибис“ се намира на улица „Тредгордсгатан“, недалеч от полицейския участък в Сундсвал. „Ибис“ е хотел, просмукан от миризма на прахосмукачка, килими и застоял цигарен дим. Фасадата е облицована с боядисана в кремаво ламарина. На рецепцията е поставена купичка с карамелени бонбони. Полицията е настанила ученичките от „Биргитагорден“ в пет съседни стаи и е разположила двама униформени пазачи в коридора.

Юна крачи с широки крачки по протрития под.

Психоложката Лиса Йерн чака Юна пред една от вратите. Тъмната ѝ коса е прошарена в сиво на челото, а устните ѝ са тънки и нервни.

— Тула тук ли е вече? — пита Юна.

— Да, тук е... но почакайте — казва психоложката, когато той слага ръка на бравата на вратата. — Доколкото разбрах, вие сте наблюдателят от Националната полиция и...

— Животът на едно момче е в опасност — прекъсва я Юна.

— Тула не казва почти нищо и... Препоръката ми като детски психолог е, уви, да изчакаме, докато тя самата не поеме инициатива и не започне да говори за случилото се.

— Няма време за това — възразява Юна и пак слага ръка на дръжката.

— Чакайте, аз... Много е важно да сте на същото ниво като децата, не бива по никакъв начин да се чувстват белязани или болни, или пък...

Юна отваря вратата и влиза в стаята. Тула Лехти седи с гръб към редицата прозорци. Едно малко момиче, едва дванайсетгодишно, с тренировъчен екип и маратонки.

Между дървените пластини на щорите се вижда улица с паркирали автомобили. Всички маси имат плотове от буков фурнир и подът е застлан със зелен мокет.

В дъното на стаята седи един мъж с вчесана коса и фланелена блуза, загледан в телефона си. Юна разбира, че това е лицето за подкрепа на момичетата.

Юна сяда точно срещу Тула и я поглежда. Веждите ѝ са светли, а правата коса — рижава и сплъстена.

— Видяхме се съвсем за кратко тази сутрин — подзема той.

Тя скръства обсипаните си с лунички ръце пред корема си.

Устните ѝ са тънки, почти безцветни.

— Застреляй ченгето — промърморва тя.

Лиса Йерн заобикаля масата и сяда с отпусната стойка до дребничкото момиче.

— Тула — казва ѝ меко, — спомняш ли си, че ти разказах как понякога се чувствам като Палечка. Няма нищо странно в това, защото дори възрастните хора понякога могат да се чувстват малки като кутре.

— Защо всички говорят като идиоти? — пита Тула и поглежда Юна в очите. — Дали защото вие сте тъпи... или пък смятате мен за тъпа?

— Ами смятаме те за малко тъпа — отговаря Юна.

Тула се усмихва учудено и тъкмо се кани да каже нещо, когато Лиса Йерн започва да я уверява, че това не е вярно, че инспекторът само се е пошегувал.

Тула обгръща по-здраво ръце около себе си, вторачва се в масата и издува бузите си.

— Ти въобще не си тъпа — повтаря Лиса Йерн след малко.

— Напротив — прошепва Тула.

Тя се изправя и изстрелва плътна струя плюнка, която плъосва на масата, после мълчаливо рови из локвичката и разтегля краищата ѝ като звезда.

— Не искаш ли да говориш? — прошепва Лиса.

— Само с финландеца — продумва Тула почти недоловимо.

— Какво каза сега? — пита я психоложката с усмивка.

— Ще говоря само с финландеца — отсича Тула и вирва брадичка.

— Чудесно — сковано отвръща психоложката.

Юна включва аудиозаписа и спокойно преминава през формалностите, изрежда време и място, присъстващи лица и целта на разговора.

— Как попадна в „Биргитагорден“, Тула? — пита той.

— Бях в Льовста... Случиха се едни работи, дето май не бяха от най-хубавите — разказва тя и свежда поглед. — Така че се озовах при момичетата, които са заключени, макар да съм твърде малка... Пазех се да съм спокойна, зяпах телевизия и след година и четири месеца ме преместиха в „Биргитагорден“.

— Каква е разликата... ако сравниш с Льовста?

— Тя е, че... „Биргитагорден“ е като истински дом, така ми се струва... Има килими на пода, мебелите не са закрепени с някакви си там шибани винтове за стените... А и не е заключено навсякъде, няма алармена инсталация... Оставят те да спиш на мира и те хранят с готвена храна.

Юна кимва и с угълчето на окото си зърва, че лицето за подкрепа още цъка по телефона си. Психоложката Лиса Йерн диша през носа си, докато ги слуша.

— Какво имаше за ядене вчера?

— Такос — отговаря Тула.

— Всички ли бяха на вечерята?

Тя свива рамене.

— Така ми се струва.

— И Миранда ли? И тя ли яде такос снощи?

— Трябва само да ѝ разпорите корема и да проверите — не сте ли го направили?

— Не, не сме.

— Защо?

— Още не сме имали време.

Тула разтяга устни в полуусмивка и после започва да издърпва висящ конец от панталоните си. Ноктите ѝ са изгризани и кожичките — откъснати.

— Аз погледнах в изолятора — беше много ужасно — казва Тула и започва да се люлее напред-назад.

— Видя ли как лежеше Миранда? — пита Юна след малко.

— Да, ето така — бързо отвърща Тула и закрива лице с длани.

— Защо е направила така, как мислиш?

Тула подритва ръба на килима и пак го стъпква надолу:

— Може да я е било страх.

— Виждала ли е някой друг да прави така? — пита Юна небрежно.

— Не — отговаря Тула и се почесва по врата.

— Не ви заключват по стаите, нали?

— Почти като свободен режим е — усмихва се Тула.

— Обичайно ли е да се измъквате нощем?

— Не и аз.

Тула присвива устни и се престорва, че ще стреля по психоложката с показалец.

— Защо? — иска да знае Юна.

Тя среща погледа му и тихо изрича:

— Страх ме е от тъмното.

— А другите?

Юна вижда Лиса Йерн, която слуша, сбърчила раздражено чело.

— Да — прошепва Тула.

— Какво правят, когато се измъкват?

Тя свежда поглед и се усмихва сякаш на себе си.

— Нали те са по-големи от теб — продължава Юна.

— Да — отговаря тя и по бузите и шията ѝ се разлива руменина.

— С момчета ли се срещат?

Момичето кимва.

— И Вики ли прави така?

— Да, тя се измъква навън нощем — казва Тула и се накланя към Юна.

— Знаеш ли при кого ходи?

— При Денис.

— Кой е той?

— Не знам — прошепва тя и облизва устните си.

— Но се казва Денис? Знаеш ли му фамилията?

— Не.

— Колко време я няма?

Тула свива рамене и започва да чопли разлепено парче тиксо от долната страна на възглавничката на стола.

Прокурорката Сусан Йост чака пред хотел „Ибис“ до един голям форд „Феърлейн“. Кръглото ѝ лице е без грим. Русата ѝ коса е прибрана на конска опашка, облечена е с дълъг черен панталон и сиво сако. Чесала се е силно по шията и едното ръбче на яката на ризата ѝ стърчи нагоре.

— Имаш ли нещо против да си поиграя малко на ченге? — пита тя и се изчервява.

— Напротив — казва Юна и се ръкува с нея.

— В момента чукаме по хорските врати, претърсваме гаражи, кашони, паркинги и прочие — обяснява тя сериозно. — Затягаме мрежата, не са толкова много местата, където можеш да скриеш автомобил...

— Не, не са.

— Но, разбира се, сега, когато имаме име, нещата се развиват малко по-бързо — усмихва се тя и отваря предната врата на големия форд. — В околността живеят четирима души на име Денис.

— Ще карам след теб — казва Юна и се качва във волвото си.

Американската кола се поклаща, когато излиза на пътя, и се насочва към Индал. Юна шофира зад нея и си мисли за Вики.

Майка ѝ, Суси Бенет, била наркоманка и бездомна до миналата година, когато починала. Вики е живяла при различни приемни семейства и домове от шестгодишна възраст и вероятно бързо се е научила да прекъсва и да създава нови отношения.

Ако Вики се измъква тайно и се среща с някого нощем, то той би трябвало да е в непосредствена близост. Може би я чака в гората или на чакълестия път, може би пък тя върви по шосе 86 до къщата му в Багбьоле или Вестлонинг.

Асфалтът съхне, дъждовната вода се събира в канавките и плитки локви. Небето е започнало да се прояснява, но в гората все още капе.

Прокурорката се обажда на Юна и той вижда, че тя го наблюдава в огледалото, докато говори.

— Току-що открихме един Денис в Индал — казва тя. — Той е на седем години... и един друг Денис, в Сиге, но понастоящем работи в Лийдс...

— Остават още двама — отбелязва Юна.

— Да, Денис и Лувиса Кармстед живеят в къща до Томинг. Още не сме били там. И има един Денис Роландо, който живее при родителите си южно от Индал. Посетихме родителите му и там няма нищо. Но той притежава голяма индустриална сграда на „Кварнвеген“, в която още не сме влизали... Там едва ли има нещо, защото са разговаряли с него и той явно е в колата си и пътува към Солефтео.

— Разбийте вратата.

— Добре — съгласява се тя и затваря.

Гледката се разширява, ниви обточват пътя от двете му страни. Навред всичко сияе и блести. Червени стопанства са се сгушили до гората, която се простира към безкрая.

По същото време, когато Юна преминава през идиличния Йостаншер, двама униформени полицаи прерязват с ъглошлайф яките метални пръти пред стоманената врата на индустриална сграда. Каскада от искри блика над пътя. Полицаяте натискат вратата с мощни лостове, тя се огъва и поддава и те влизат. Светлините от фенерите им се лутат между тъмни форми. Под мръсни найлонови покривала се мъдрят около петдесетина остарели видеоигри, автомати с имена като Space Invaders, Asteroids и Street Fighter^[1].

Юна вижда Сусан Йост да говори по телефона, след което отправя поглед към него в огледалото за обратно виждане. Телефонът му извънпява. Сусан бързо му съобщава, че сега остава само още един адрес. Не е далеч. Би трябвало да са там за десет минути.

Тя намалява и Юна завива след нея вдясно по път между две подгизнали от вода пасбища и след това влиза в гората. Приближават се до жълта дървена къща със спуснати щори на всички прозорци. В добре поддържаната овощна градина растат ябълкови дървета и по средата на парцела е опънат хамак на синьо-бели ивици.

Спират и заедно отиват до една паркирана патрулка.

Юна поздравява колегите си, след което поглежда към къщата със спуснатите щори.

— Не знаем дали Вики е взела колата, за да открадне детето, или просто е искала да има кола и по случайност на задната седалка е имало дете — казва той. — Но какъвто и да е случаят, към този момент трябва да разглеждаме детето като заложник.

— Заложник — тихо повтаря прокурорката.

Тя отива до къщата, позвънява на вратата и извиква, че полицията ще я разбие, ако не ги пуснат да влязат. Някой ходи из къщата. Подът проскърцва и се прекатурва тежка мебел.

— Ще вляза — казва Юна.

Единият полицай охранява външната врата, страничната стена на къщата до тревата и заключената врата на гаража, а другият придружава Юна, който заобикаля сградата.

Обувките и крачолите на панталоните им подгизват във високата трева. От задната страна малко бетонно стълбище води към врата с прозорец от матирано стъкло. Юна го ритва, от рамката се разхвърчават трески и строшено стъкло се разпилява по синия балатум.

---

[1] Space Invaders, Asteroids и Street Fighter (англ.) — Космически нашественици, Астероиди и Уличен боец. — Бел.прев. ↑

Парченцата стъкло хрускат под обувките на Юна, докато той влиза в спретнато перално помещение, оборудвано с ръчна преса за гладене на чаршафи.

„Миранда е седяла на стол, когато е била убита — мисли си Юна. — Елисабет е била преследвана, само по чорапи, през двора, после в пивоварната, опитала е да се спаси, пълзейки, но е била пребитата до смърт от някого, застанал пред нея.“

Той усеща тежестта на новия пистолет, който виси в кобура си под дясната му мишница. Оръжието е полуавтоматичен „Смит и Уесън“, 45-и калибър. Пистолетът тежи малко повече от предишния, побира по-малко патрони, но е по-бърз при първия изстрел.

Юна предпазливо отваря скърцаща врата и надзърта в традиционна шведска селска кухня. Голяма керамична купа с червени ябълки е поставена на кръглата маса и от красивата стара печка на дърва мирише на огън. Замразени канелени кифлички са сложени да се размразяват на един поднос, а чекмедже с остри ножове е издърпано напред.

През щорите се мерзелее мократа зеленина на овощната градина.

Юна продължава към вестибюла, когато от полилея се разнася звънтене. Стъклени призми се блъскат една о друга. Някой ходи по пода отгоре и полилеят се е разклатил.

Юна се прокрадва нагоре по стълбите и поглежда надолу между стъпалата. Вижда дрехи да висят неподвижно в мрака под стълбището.

Когато стига горната площадка, той почти беззвучно се промъква покрай перилото и се вмъква в спалня с двойно легло. Щорите се спуснати и лампата на тавана не работи.

Юна влиза, уверява се, че линията на огъня е чиста, и после се премества настрани.

Върху кувертюрата на леглото, съшита от разноцветни парцалчета, лежи оптичен мерник на ловна пушка.

Някой диша съвсем наблизно. Юна продължава да върви и насочва пистолета си към ъгъла. Иззад отворения гардероб в него се е вторачил мъж със закръглени рамене и светлокестенява коса.

Мъжът е с боси крака, облечен е с тъмносини дънки и бяла фланелка с надпис „Stora Enso“^[1]. Крие нещо зад гърба си и бавно се премества надясно, по-близо до леглото.

— Аз съм от Националната полиция — представя се Юна и леко свежда оръжието си.

— А това е моята къща — отговаря мъжът приглушено.

— Трябваше да отвориш.

Юна забелязва, че по бузите на мъжа се стича пот.

— Счупихте ли задната врата? — пита мъжът.

— Да.

— Може ли да се оправи?

— Съмнявам се — признава Юна.

Плъзгащата се врата на гардероба от опушено огледално стъкло проблясва. Юна вижда, че мъжът крие зад гърба си голям кухненски нож.

— Трябва да погледна в гаража ти — спокойно казва Юна.

— Там е колата ми.

— Остави ножа на леглото и ми покажи гаража.

Мъжът изважда ножа и го поглежда. Лакираната дървена дръжка е износена, а острието е било точено много пъти.

— Не разполагам с време да чакам — продължава Юна.

— Не трябваше да ми чупите...

Изведнъж Юна долавя зад себе си някакво движение. По пода се чува шляпането на боси крака. Той успява да се отмести леко встрани, без да изпуска ножа от поглед. Към гърба му се хвърля една сянка. Юна се извива, повдига ръка, довършва движението, съсредоточава там силата си и посреща втурналата се напред фигура с лакът.

Юна продължава да държи цевта на пистолета насочена към мъжа с ножа, като същевременно улучва с лакът едно момче точно в гърдите. Момчето въздъхва и остава без дъх, опитва се да се залови за нещо, но се свлича на колене.

Поема си дълбоко въздух, превива се на пода, набръчква чергата под себе си остава да лежи на хълбок, дишайки тежко.

— Те са от Афганистан — тихо казва мъжът. — Имат нужда от помощ и...

— Ще те прострелям в крака, ако не оставиш ножа — предупреждава го Юна.

Мъжът отново поглежда ножа и го захвърля на леглото. Изведнъж на прага изникват две дечица, които вперват в Юна ококорени очи.

— Бежанци ли криеш? — пита той. — Колко печелиш от това?

— Пари ли трябва да им вземам! — възмутено възкликва мъжът.

— Вземаш ли им?

— Не, не ни взема.

Юна среща тъмния поглед на момчето.

— Do you pay him?^[2] — пита той.

Момчето поклаща отрицателно глава.

— Никое човешко същество не е нелегално — заявява мъжът.

— You don't have to be afraid^[3] — казва Юна на голямото момче.

— I promise I will help you if you are abused in any way^[4].

Момчето задържа поглед върху Юна и после поклаща главата.

— Dennis is a good man^[5] — прошепва то.

— Радвам се — казва Юна, среща погледа на мъжа, след което излиза от стаята.

Юна слиза по стълбите, чак до гаража. Известно време остава загледан в стария пращен сааб, паркиран там. „Вики и Данте са изчезнали, а вече няма къде другаде да ги търсят“, мисли си той.

---

[1] „Stora Enso“ — шведска компания за дърводобив. — Бел.прев. ↑

[2] Плащате ли му? (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Не се бойте (англ.). — Бел.прев. ↑

[4] Обещавам да ви помогна, ако сте подложени на някакъв тормоз (англ.). — Бел.прев. ↑

[5] Денис е добър човек (англ.). — Бел.прев. ↑

Флура Хансен мие с парцал изтъркания балатум в антрето на апартамента си. Лявата ѝ буза още пари от шамара и ухото ѝ бучи странно. Блясъкът на подовата настилка се е изтрил с годините. Ала водата кара сухата ивица по средата да възвърне блясъка си за миг.

Нежен аромат на препарат за миене изпълва стаите.

Флура е изтупала всички килими и после е измила с парцала стаята, в която гледат телевизия, тясната кухничка и стаята на Ханс-Гунар, но изчаква, преди да почисти спалнята на Ева, докато по телевизията започне комедийният сериал „Слънчевата страна“.

И Ева, и Ханс-Гунар са негови запалени почитатели — не биха пропуснали нито един епизод.

Флура търка пода с енергични движения, сивите конци на подочистачката шляпат по цоклите. Отстъпва назад и без да иска, бутва старата картина, изработена от самата нея преди трийсет години, когато ходеше на детска градина. Всички деца трябваше да залепят различни видове паста върху парче дърво, след което паното бе напръскано със златна боя.

Прозвучава встъпителната музика на телевизионния сериал.

Ето сега ѝ се предоставя сгоден случай.

Гърбът я прерязва, когато повдига тежката кофа за дръжката и я отнася в стаята на Ева.

Флура затваря след себе си и поставя кофата на пътя като препятствие, така че вратата да не може просто така да бъде отворена.

Сърцето ѝ бие силно, докато изплаква подочистачката в кофата, изстиска излишната вода и поглежда сватбената снимка на нощната масичка.

Ева крие ключа за писалището от задната страна на рамката.

Флура върши всичката домакинска работа в замяна на това да живее в слугинската стаичка. Наложил се да се върне у Ева и Ханс-Гунар, когато загуби работата си като санитарка в болницата „Свети Йоран“ и помощите ѝ за безработица спряха.

Като дете Флура си мислеше, че истинските ѝ родители ще си я приберат, но те навярно са били наркомани, тъй като Ханс-Гунар и Ева твърдят, че не знаят нищо за тях. Флура дойде тук на петгодишна възраст и не си спомня нищо от времето преди това. Ханс-Гунар винаги е говорил за нея като за някакво бреме и от най-ранна младежка възраст Флура мечтаеше да се махне. Когато беше на деветнайсет години, си намери работа като санитарка и се премести в собствен апартамент под наем в Калхел още същия месец.

От подочистачката капе вода, когато Флура отива до прозореца и започва да бърше пода. Под радиатора балатумът е почернял от стари течове. Старите щори са повредени и висят накриво между стъклата. На перваза на прозореца, между мушкатото има дървено конче от Ретвик в Даларна.

Флура бавно се придвижва към нощната масичка, спира и се ослушва.

Чува се звукът от телевизора.

На сватбената си снимка Ева и Ханс-Гунар са млади. Тя е облечена в бяла рокля, а той в костюм със сребриста вратовръзка. Небето е бяло. На един хълм до църквата се издига черна камбанария с купол с формата на лукова глава. Кулата е щръкнала иззад главата на Ханс-Гунар като странна шапка. Флура не знае защо винаги ѝ се е струвало, че снимката е неприятна.

Опитва се да диша спокойно.

Внимателно подпира дръжката на подочистачката в стената, но изчаква, докато чува леля си да се смее на нещо от сериала, преди да вземе снимката.

На задната страна на рамката виси месингов ключ с орнаменти. Флура го откача от кукичката, ала ръцете ѝ треперят толкова силно, че го изтървава.

Ключът пада на пода със звънтене и отскача под леглото.

На Флура ѝ се налага да се подпре, когато се навежда.

В коридора се чуват стъпки, Флура остава да лежи и чака. Пулсът ѝ препуска в слепоочията ѝ.

Подът пред вратата проскързва и после пак става тихо.

Ключът лежи до прашните кабели покрай стената. Тя се протяга да го вземе, изправя се и изчаква за миг, преди да се върне при писалището. Отключва го, спуска тежкия капак и издърпва едно от

малките чекмеджета. Под пощенските картички от Париж и Майорка са пликите, в които Ева съхранява парите за редовните разходи. Флура отваря плика за сметките за следващия месец и взема половината, пъхва банкнотите в джоба си, бързо прибира пликите, опитва се да затвори малкото чекмедже, но нещо го кара да заяжда.

— Флура — провиква се Ева.

Тя пък измъква чекмеджето, не забелязва нищо странно, опитва се да го вкара обратно, но ръцете ѝ треперят твърде силно, за да успее.

В коридора отново прозвучават стъпки.

Флура буца чекмеджето навътре, то застава накриво, но все пак влиза, тронаво и с нежелание. Тя затваря писалището, ала не успява да заключи.

Вратата на спалнята на леля ѝ се отваря и се удря в кофата, така че по пода се разплисква вода.

— Флура?

Тя взема подочистачката, измърморва нещо и премества кофата, подсушава водата, след което продължава да мие с парцала.

— Не мога да си намеря крема за ръце — казва Ева.

Очите ѝ са напрегнати и бръчките около недоволната уста стават по-дълбоки. Стои боса на току-що измития под, жълтото долнище на анцуга ѝ виси развлечено и бялата фланелка с къс ръкав се опъва на корема и огромния ѝ бюст.

— Той... може би е в шкафчето в банята, струва ми се, до тоника за коса — казва Флура и пак изплаква подочистачката.

По телевизията има рекламна пауза, звукът е по-силен и пискливи гласове бърборят за гъбички по краката. Ева продължава да стои на вратата и да я гледа.

— Ханс-Гунар не хареса кафето — казва тя.

— Съжалявам.

Флура изстиска излишната вода.

— Казва, че сипваш евтино кафе в пакета.

— Защо ще го правя?

— Не лъжи — прекъсва я Ева.

— Не лъжа — смотолева Флура и продължава да бърше пода.

— Нали ти е ясно, че трябва да отидеш и да вземеш чашата му, да я измиеш и да му направиш ново кафе.

Флура спира да търка пода, опира дръжката на стената при вратата, извинява се и отива до стаята с телевизора. Усеца ключа и банкнотите в джоба си. Ханс-Гунар дори не я удостоява с поглед, когато взема чашата до подноса за сладкиши.

— Хайде, Ева — провиква се той. — Започва!

Флура потръпва от гласа му, бързо излиза, среща Ева в антрето и улавя погледа ѝ.

— Нали си спомняш, тази вечер трябва да отида на курс за търсене на работа — казва Флура.

— Така и така няма да си намериш работа.

— Не, но трябва да ида, такива са правилата... Ще направя ново кафе и ще се опитам да довърша подовете... та може да се заема с пердетата утре.

Флура плаща на един господин в сив балтон. По лицето ѝ се стичат капчици от чадъра му. Той ѝ дава ключа от вратата и ѝ казва да го пусне в пощенската кутия на антикварния магазин, когато приключи, както обикновено.

Флура му благодари и бързо тръгва по тротоара. Шевовете на старото ѝ палто са започнали да се разшиват. Тя е на четирийсет години, ала момичешкото ѝ лице излъчва самота.

Първият квадрат на „Упландсгатан“ от площад „Уденплан“ гъмжи от антиквариати и магазини за стари вещи. На витрините проблясват кристални полилеи и шкафове с витрини, стари играчки от боядисано тенеке, порцеланови кукли, медали и часовници за камина.

До защитената с решетки стъклена врата на антикварния магазин „Карлен“ има една по-малка врата, която води до подземно помещение. Върху непрозрачното стъкло Флура залепва с тиксо бяла картонена табела.

СПИРИТИЧНА ВЕЧЕР

Стръмна стълба води долу до мазето, където в тръбите се чува шуртене всеки път щом някой отгоре пусне тоалетното казанче или завърти крановете. Флура е наемала помещението седем пъти, за да провежда сеанси. Всеки път са идвали между четирима и шестима участници, което едва е покривало наема. Писала е на няколко вестника, за да ги заинтригува със своите способности да разговаря с мъртвите, ала не е получила отговор. Преди сеанса тази вечер е публикувала голяма обява в ню ейдж списанието „Феномен“.

Флура разполага с броени минути, преди да пристигнат участниците, но знае какво ще направи. Без да се мае, тя размества

мебелите в стаята, след което нарежда в кръг дванайсет стола.

На масата в средата поставя двете куклички, облечени по модата от деветнайсети век. Мъж и жена с мънички лъскави порцеланови личица. Замисълът ѝ е с тяхна помощ по-лесно да се внуши усещане за миналото. Веднага след сеансите тя пак ги мушва в шкафа от дъбово дърво, защото всъщност никак не ѝ се нравят.

В кръг около куклите на масата нарежда дванайсет чаени свещи. С кибритена клечка натиква малко стронциева сол в стеарина на една от свещите, след което замаскира дупчицата.

След това бързо отива до шкафа, за да навие стария будилник, така че да иззвъни. Преди пробва този трик четири пъти. Езичето липсва, така че единственото, което се чува, е тракане от вътрешността на шкафа. Ала преди да успее да навие механизма, вратата към улицата се отваря. Първите участници са дошли. Чува се отърсване на чадъри, последвано от стъпки, които слизат.

Флура случайно мярва собствения си поглед в правоъгълното стенно огледало. Спира се, поема си дъх и пригладва с ръка сивата рокля, която си купи от магазина на Армията на спасението.

Щом се поусмихва, мигом придобива по-спокойно изражение.

Запалва тамян и тихо поздравява Дина и Аскер Сибелиус. Те закачат палтата си и приглушено разговарят помежду си.

Участниците почти винаги са възрастни хора, които съзнават, че се приближават към смъртта. Хора, които не могат да се примирят със загубата на свои близки и които не могат да приемат, че смъртта е окончателна.

Външната врата отново се отваря и някой слиза по стълбата. Това е възрастна двойка, която не е виждала преди.

— Добре дошли — поздравява ги тихо.

Тъкмо да се обърне, но спира и изучава с поглед мъжа, сякаш е видяла нещо специално, ала след това се престорва, че се е отърсила от усещането и ги поканва да седнат.

Вратата към улицата се отваря отново и пристигат още гости.

Когато часът е вече седем и десет, Флура осъзнава, че няма да дойдат повече хора. Деветима гости е най-доброто ѝ постижение досега, но все още недостатъчно, за да може да възстанови парите, които е взела назаем от Ева.

Флура се опитва да диша спокойно, но усеща, че краката ѝ треперят, когато се връща в голямата стая без прозорци. Участниците вече са насядали в кръг. Разговорите секват и всички погледи се обръщат към нея.

Флура Хансен запалва свещите на подноса и едва когато сяда на стола си, оглежда гостите. Петима от тях е виждала няколко пъти, но останалите са съвсем нови. Точно срещу нея седи мъж, който може би е едва трийсетгодишен. Лицето му е открито и красиво някак по момчешки.

— Добре дошли тук... при мен — казва тя и преглъща тежко. — Нека направо да започваме...

— Да — отговаря старият Аскер с дрезгав, дружелюбен глас.

— Хванете се за ръце и затворете кръга — сърдечно ги приканва Флура.

Младият мъж гледа право в нея. Погледът му е засмян и любопитен. В корема ѝ започва да пърха усещане на възбуда и очакване.

Възцарилата се тишина е черна и могъща, десетима души образуват кръг и единственото, което усещат, е как мъртвите се събират зад гърбовете им.

— Не разваляйте кръга — казва тя строго на групата. — Не разваляйте кръга, каквото и да се случи. Иначе нашите посетители може да не намерят обратния път към отвъдното.

Гостите ѝ са толкова възрастни, че близките, които смъртта им е отнела, са далеч повече от тези, които са останали в живота им. За тях смъртта е място, изпълнено с добре познати лица.

— Никога не бива да питате за деня на собствената си смърт — предупреждава Флура. — И никога не бива да питате за дявола.

— Защо не бива да го правим? — интересува се младият мъж с усмивка.

— Не всички духове са добри и кръгът е само порта към отвъдното...

В тъмните очи на младия мъж заиграва пламъче.

— Демони ли има? — пита той.

— Не ми се вярва — усмихва се Дина Сибелиус с безпокойство.

— Опитвам се да пазя портата — сериозно казва Флура. — Но те... те усещат топлината ни, виждат свещите да горят.

Отново става тихо. В тръбите шумоли. Прозвучава причудливо, неспокойно жужене, като от муха, уловена в паяжина.

— Готови ли сте? — пита Флура бавно.

Участниците промърморват утвърдително и тя усеща тръпка на наслада, когато забелязва как внимание от друго естество се е възцарило в стаята. Струва ѝ се, че чува как сърцата им бият, усеща ударите на пулса им да туптят в кръга.

— Сега ще изпадна в транс.

Флура затаява дъх и обгръща ръцете на Аскер Сибелиус и на новата жена. Присвива силно очи, чака, докато може, съпротивлява се срещу импулса да диша, докато се разтреперва, след което си поема дълбоко въздух и изпълва дробовете си.

— Имаме си толкова много посетители от отвъдното — проговаря Флура след малко.

Тези, които са присъствали и на предишни сеанси, измънкват утвърдително.

Флура усеща как младият мъж я поглежда, долавя неговия буден, заинтригуван поглед по бузите си, по косата си, по шията си.

Свежда глава и си казва, че ще започне с Виолет, за да убеди младия мъж. Флура знае нейната история, но я е оставила да почака. Виолет Ларсен живее в ужасна самота. Загубила е единствения си син преди петдесет години. Една вечер момчето се разболяло от вирусен менингит и нито една болница не пожелала да го приеме от страх да не избухне епидемия от заразата. Съпругът на Виолет разкарвал болното си дете от болница на болница през цялата нощ. На зазоряване момчето издъхнало в ръцете му. Бащата рухнал от скръб и починал едва година по-късно. В една съдбовна нощ цялото щастие на Виолет угаснало. Оттогава тя е бездетна вдовица. Живяла е така половин век.

— Виолет — прошепва Флура.

Старата жена обръща към нея влажните си очи.

— Да?

— Тук има едно дете, дете, което е хванало за ръката един мъж.

— Как се казват? — прошепва Виолет с разтреперан глас.

— Казват се... Момчето казва, че си го наричала Юсе.

Виолет ахва.

— Това е малкият ми Юсе — прошепва тя.

— А мъжът казва, че знаеш кой е, че ти си неговото цвете.

Виолет кимва и се усмихва.

— Това е моят Алберт.

— Имат послание за теб, Виолет — продължава Флура сериозно.

— Казват, че те следват ден и нощ и че ти никога не си сама.

Едра сълза се отронва по набръчканата буза на Виолет.

— Момчето те умолява да не си тъжна. „Мамо, казва то, аз съм добре. Тате е с мен през цялото време.“

— Толкова много ми липсвате — хлипа Виолет.

— Виждам момчето, то е точно до теб и те докосва по бузата — прошепва Флура.

Виолет ридае безмълвно, отново става тихо. Флура чака топлината от стеариновата свещ да възпламени стронциевата сол, но то се бави.

Тя си мърмори под нос и обмисля кой да бъде следващият, на когото да се спре. Затваря очи и поклаща лекичко торса си.

— Толкова много са тук... — мълви тя. — Толкова много... Блъскат се в тясната порта, усещам присъствието им, копнеят за вас, копнеят да поговорят с вас...

Заслушва се, когато една от свещите на табличката започва да пращи.

— Не се карайте на портата — промърморва Флура.

Пращящата светлина изведнъж лумва с кървавочервен пламък и някой от групата изпищява.

— Ти не си поканен, ще останеш навън — решително отсича Флура и изчаква, докато червеният огън изчезне. — Сега искам да поговоря с мъжа с очилата — промърморва тя. — Да, ела по-близо. Как се казваш?

Флура слуша, съсредоточила се вътре в себе си.

— Искаш да е както обикновено — казва тя и се обръща към гостите. — Казва да е както обикновено. Да е както обикновено, с руладини и варени картофи и...

— Това е моят Стик! — възкликва жената до Флура.

— Трудно се чува какво говори — продължава Флура. — Толкова много са тук — прекъсват го...

— Стик — прошепва жената.

— Казва „прости ми“... иска да му простиш. — Чрез дланите, които се държат една за друга, Флура усеща как жената потреперва силно.

— Простила съм ти — прошепва възрастната жена.

След сеанса Флура се сбогува с гостите си с няколко думи. Знае, че хората обикновено искат да останат насаме със спомените и фантазиите си.

Тя бавно обикаля стаята, духва чаените свещи и подрежда столовете. Все още усеща тялото си изпълнено със задоволство, че всичко е минало като по вода.

В преддверието е сложила малко ковчеже, където гостите са оставили пари. Преброява ги и вижда, че не стигат, за да върне сумата, която е взела назаем от Евиния плик. Следващата седмица ще проведе нова спиритическа вечер и това е последният ѝ шанс да събере парите, без да бъде разкрита.

Публикувала бе обява във „Феномен“, но въпреки това дойдоха прекалено малко хора. Започнала е да се буди нощем, да гледа втренчено в мрака със сухи очи и да се чуди какво да предприеме. Ева обикновено плаща сметките в края на месеца. Тогава ще забележи, че липсват пари.

Когато излиза на улицата, дъждът вече е спрял. Небето е черно. Отблясъците на уличните светлини и неоновите табели светят по мокрия асфалт. Флура заключва вратата и пуска ключа в пощенската кутия на антикварния магазин „Карлен“.

Тъкмо когато сваля картонената табела и я мушва в чантата си, жената забелязва, че някой стои в съседния вход. Това е младият мъж от сеанса. Той пристъпва към нея и се усмихва извинително.

— Здравей, питах се... мога ли да те поканя да изпием по чаша вино някъде?

— Няма да може — отговаря тя с инстинктивна срамежливост.

— Беше наистина фантастична — продължава непознатият.

Флура не знае какво да каже, усеща, че под погледа му се изчервява все повече и повече.

— Просто ще пътувам за Париж — излъгва тя.

— Няма ли време да ти задам няколко въпроса?

Сега разбира, че той сигурно е журналист от някой от вестниците, с които се е опитала да се свърже.

— Заминавам утре рано сутринта — отвръща тя.

— Отдели ми половин час — ще можеш ли?

Докато бързешком прекосяват улицата, за да отидат до най-близкото бистро, младият мъж ѝ разказва, че името му е Юлиан Борг и пише за списанието „Близки срещи“.

Няколко минути по-късно Флура седи срещу него на маса, постлана с бяла хартиена покривка. Предпазливо отпива от червеното вино. В устата ѝ се смесват сладко и кисело, по тялото ѝ се разлива горещина. Юлиан Борг си хапва салата „Цезар“ и наблюдава Флура с любопитство.

— Как започна всичко? — пита той. — Винаги ли си виждала духове?

— Когато бях малка, си мислех, че всички ги виждат, не го възприемах като нещо странно — казва тя и се изчервява заради лекотата, с която ръси лъжи.

— Какво виждаше?

— Че при нас живеят хора, които не познавах... Мислех си просто, че това са самотни хора... И понякога в стаята ми влизаше едно дете, с което се опитвах да си играя...

— Разказа ли за това на родителите си?

— Много бързо се научих да си мълча — отвръща Флура и отново отпива от виното. — Всъщност едва сега осъзнах, че много хора имат нужда от духовете, макар да не могат да ги видят... и духовете имат нужда от хората. Най-сетне открих своята мисия... Аз съм посредник и им помагам да се срещат.

Тя се оставя да почине няколко секунди в топлия поглед на Юлиан Борг.

Всъщност всичко започна, когато Флура загуби работата си като санитарка. Виждаше все по-рядко и по-рядко старите си колеги и след една година бе загубила всякаква връзка с приятелите си. Когато срокът, в който ѝ се полагаше обезщетение, изтече и помощите за безработни секнаха, Флура се видя принудена да се върне при Ева и Ханс-Гунар.

Чрез Бюрото по заетостта тръгна на курс по ноктопластика и се запозна с една от другите участнички, Ядранка от Словакия. Ядранка

имаше периоди, през които изпадаше в депресия, но през месеците, когато се чувстваше добре, обикновено си изкарваше хубави пари, като приемаше разговори чрез една страница в интернет с названието „Гореща линия за Таро“.

Започнаха да общуват и Ядранка заведе Флура на голям сеанс при „Търсачите на истината“. След това обсъждаха как нещата биха могли да се направят далеч по-добре и само след няколко месеца бяха намерили подземното помещение на „Упландсгатаан“. След два сеанса депресията на приятелката ѝ се влоши и тя бе изпратена в клиника на юг от Стокхолм. Ала Флура продължи да провежда сеанси самостоятелно.

Зае от библиотеката литература, посветена на изцеление, минали животи, аури и астрални тела. Прочете за сестрите Фокс, за шкафове с огледала и Ури Гелер, ала най-много научи от усилията на скептика Джеймс Ранди да разобличи блъфовете и триковете, които използват медиумите.

Флура никога не е виждала нито духове, нито призраци, но е забелязала, че има талант да казва това, което хората копнеят да чуят.

— Използваш думата „духове“, а не призраци — отбелязва Юлиан и слага приборите един до друг на чинията.

— То е едно и също — отговаря тя. — Но думата „призраци“ буди неприятни или негативни асоциации.

Юлиан се усмихва и в очите му грее симпатична откровеност, когато казва:

— Трябва да си призная... Много ми е трудно да вярвам в духове, но...

— Човек не бива да е предубеден — обяснява Флура. — Конан Дойл например е бил спиритист... Нали знаеш, авторът на книгите за Шерлок Холмс...

— Помагала ли си някога на полицията?

— Не, не...

Флура се изчервява силно, не знае какво да каже и си поглежда часовника.

— Извинявай, трябва да тръгваш — казва мъжът и хваща ръцете ѝ през масата. — Просто искам да кажа, че знам, че искаш да помагаш на хората, и смятам, че това е много благородно.

Сърцето на Флура започва да бие силно от допира им. Не се осмелява да срещне погледа му, докато се сбогуват, и всеки поема по пътя си.

Постройките на „Биргитагорден“ се червенеят идилично на дневната светлина. Юна стои до една огромна бяла бреза и разговаря с прокурорката Сусан Йост. От клоните се откъсват дъждовни капки и падат, блещукайки.

— Полицията продължава да чука по вратите на хората в Индал — казва прокурорката. — Някой се е блъснал в светофар и има куп стъкла по земята, но след това... нищо.

— Трябва да говоря днес с ученичките — настоява Юна и си мисли за престъпленията, разиграли се вчера зад запотените стъкла на сградите в имението.

— Мислех си, че името Денис ще ни доведе донякъде — отбелязва Сусан.

Юна си мисли за изолатора и го гложди тревожно предчувствие. Опитва се да види с вътрешния си взор как са се разиграли насилствените деяния, ала може да долови само сенки между мебелите. Хората са замъглени фигури, сякаш ги вижда през прашно стъкло, мерзелоят се почти неразличими.

Поема си дълбоко въздух и изведнъж ясно съзира стаята, в която лежи Миранда, захлупила лицето си с ръце. Вижда необузданата физическа сила, отпечатала се в разплисканата кръв и тежките удари. Може да проследи всеки замах и да наблюдава как ъгълът се променя след третия удар. Лампата се залюлява. Тялото на Миранда е окъпано в кръв.

— Но тя нямаше кръв по себе си — прошепва той.

— Какво казваш? — пита прокурорката.

— Трябва само да проверя нещо — отговаря Юна тъкмо когато вратата на главната сграда на имението се отваря и от нея излиза дребничък човек в предпазен гащеризон.

Това е Холгер Ялмерт, професор по криминология в Университета в Умео. Той педантично сваля предпазната маска, която скрива плувналото му в пот лице.

— Уговорих разпит с момичетата в хотела след един час — пояснява Сусан.

— Благодаря — казва Юна и прекосява двора.

Професорът е застанал пред покрития си камион, съблича предпазния костюм, напъхва го в чувал за боклук и щателно го запечатва.

— Одеядлото е изчезнало — казва Юна.

— Най-сетне имам честта да се запозная с Юна Лина — усмихва се професорът и разпечатва нова опаковка с гащеризони за еднократна употреба.

— Бяхте ли в стаята на Миранда?

— Да, приключих с нея.

— В стаята нямаше одеяло.

Холгер спира да прави това, което върши, и сбърчва чело:

— Прав сте, нямаше такава.

— Вики сигурно е скрила одеялото на Миранда в гардероба или под леглото в своята стая — лаконично заключава Юна.

— Тъкмо се каня да започна там — отвръща Холгер, но Юна вече се е запътил към сградата.

Професорът се заглежда след него и се сеца — казват, че Юна Лина е толкова упорит, че би се взирал в едно местопрестъпление, докато то се разтвори пред него като книга.

Той оставя полиетиленовия плик, взема гащеризоните и бързо се завтича след криминалния инспектор.

Двамата се преобличат и сменят калцуните си и латексовите си ръкавици, преди да отворят вратата на стаята на Вики.

— Изглежда така, сякаш под леглото има нещо — делово съобщава Юна.

— Всичко по реда си — измърморва Холгер и си слага маска на устата.

Юна чака на прага, докато професорът фотографира и измерва стаята с лазер, за да маркира после всички находки в триизмерна координатна система.

Плакат с Робърт Патинсън, по чието бледо лице се открояват черни сенки за очи, виси на стената точно над красивите библейски мотиви, а на една полица има голяма купа с бели аларми от магазин на Н & М.

Юна следи работата на Холгер, докато той късче по късче покрива пода с черно фолио, притиска го с гумени ролки, внимателно го повдига, снима и опакова. Придвижва се бавно от вратата до леглото, след което продължава към прозореца. Когато повдига фолиото от пода, върху жълтия желатинов слой се вижда блед отпечатък от маратонка.

— Скоро трябва да тръгвам — казва Юна.

— Но искате първо да погледна под леглото?

Холгер поклаща глава заради нетърпението му, ала след това педантично разстила на пода предпазен найлон от страната на леглото. Застава на колене, протяга се под леглото и хваща ъгълчето на някаква материя, свита на топка.

— Наистина е одеяло — казва той съсредоточено.

Внимателно измъква тежкото одеяло върху найлона. То е навито и прогизнало от кръв.

— Мисля, че Миранда е била загърната с него през раменете, когато е била убита — тихо казва Юна.

Холгер увива одеялото с найлона и го пъхва в един чувал. Юна си поглежда часовника. Може да остане още десет минути. През цялото време Холгер взема нови проби. Използва влажни памучета за засъхналите петна от кръв и корички, след което ги оставя да изсъхнат, преди да ги опакова.

— Ако откриете нещо, което директно сочи към някое място или лице, обадете ми се незабавно — пояснява Юна.

— Разбирам.

Около чука и под възглавницата педантичният професор взема проби със сто и двайсет клечки за уши, всяка от които опакова и обозначава. Космите и текстилните влакна залепва на прозрачен филм. Снопчетата косми се опаковат и завиват в хартия, телесните тъкани и парчетата от череп се слагат в тръбички, които после се замразяват, за да се предотврати размножаването на бактерии.

Конферентната зала на хотел „Ибис“ е заета и Юна чака в трапезарията, докато прокурорката се уговаря с нервния управител за друга стая, която биха могли да използват за разпит. Телевизионен монитор хвърля примигващи отблясъци от металната стойка близо до тавана, на която е окачен.

Юна позвънява на Аня, прехвърлят го към нейния телефонен секретар и ѝ оставя съобщение, в което я моли да провери дали има добър съдебен лекар в Сундсвал.

Новинарските емисии по телевизията започват да излъчват репортажи за убийствата в „Биргитагорден“, както и последни новини за драматичните събития. Показват полицейските заграждения, червените сгради и табелата, гласяща „Дом със специален режим за младежи“. Пътят за бягство на заподозрения извършител е маркиран върху една карта и по средата на шосе 86 е застанал репортер, който разказва за отвличането и безуспешните полицейски блокади.

Юна се изправя и тръгва към телевизора, когато глас съобщава, че майката на отвлеченото момче е поискала да се обърне към похитителката на живо в предаването.

Изведнъж на екрана се появява Пиа Абрахамсон. Тя седи с измъчено лице на кухненска маса, а в ръката си държи лист с бележки.

— Ако чуваш това — подема тя. — Разбирам, че си била жертва на несправедливости, но Данте няма нищо общо с това...

Пиа поглежда право в камерата.

— Трябва да го върнеш — прошепва тя, а брадичката ѝ трепери. — Сигурно си мила с него, но Данте е само на четири години и знам колко много се страхува понякога... Той е толкова...

Жената поглежда бележката и по бузите ѝ започват да се стичат сълзи.

— Моля те, не го наранявай, недей да удряш моето малко...

Тя избухва в силни, жални ридания и извъръща главата си, след което отново започват да излъчват от телевизионното студио в

Стокхолм.

Съдебен психиатър от болницата в Сетер е седнал на висока масичка и се опитва да разясни на телевизионния водещ колко опасна всъщност е ситуацията в този момент:

— Нямам достъп до медицинския картон на момичето и не бих искал да се впускам в спекулации дали тя е виновна за двете убийства, но предвид мястото, на което е била изпратена, разбира се, съществува голяма вероятност тя да е психически много нестабилна, макар че...

— Но какви са рисковете? — пита водещият на новините.

— Възможно е нея изобщо да не я е грижа за момчето — обяснява психиатърът. — Може би напълно забравя за него на моменти... но то е едва четиригодишно и ако тогава внезапно се разплаче или започне да вика майка си, похитителката, естествено, може да се ядоса и да стане опасна...

Сусан Йост влиза в трапезарията, за да вземе Юна. С лека усмивка му предлага чаша кафе и сладкиш. Той ѝ благодари и я последва до асансьора, който ги отвежда на най-горния етаж. Влизат в мрачен апартамент за младоженци, със заключен минибар и джакузи на ожулени позлатени крачка.

Тула Лехти се е излегнала на широкото легло с високи стълбове и гледа „Дисни Ченъл“. Лицето за подкрепа от Горещата линия за жертви на престъпления им кимва. Сусан затваря вратата, Юна притегля стол с плюшени розови възглавнички и сяда.

— Защо ми каза, че Вики се среща с някой си Денис? — пита я Юна.

Тула сяда и притиска към корема си възглавничка с формата на сърце.

— Така мислех — отвърща лаконично тя.

— Кое те накара да мислиш така?

Тула свива рамене и обръща поглед към телевизора.

— Беше ли говорила с човек на име Денис?

— Не — усмихва се тя.

— Тула, аз наистина трябва да намеря Вики.

Тя изритва кувертюрата и розовия копринен юрган на пода, след което отново зяпва в телевизора.

— Цял ден ли ще вися тук? — пита момичето.

— Не, можеш да се прибереш в стаята си, ако искаш — отговаря лицето за подкрепа.

— Sinä olet vain pieni lapsi — казва Юна на фински. — Ти си просто едно дете.

— Ei^[1] — тихо отговаря Тула и го поглежда в очите.

— Не би трябвало да се налага да живееш в разни институции.

— На мен ми харесва — отвърща тя беззвучно.

— Никога ли не ти се случват неприятни неща?

Шията ѝ поруменява и белите мигли запърхват.

— Не — сопва се сега.

— Вчера Миранда те е набила.

— Така е — смотолевя Тула и се опитва да прегъне сърцето-възглавничка.

— Защо е била ядосана?

— Мислеше си, че съм ѝ влизала в стаята и съм я преровила.

— А ти така ли направи?

Тула близва възглавничката-сърце.

— Да, но не взех нищо.

— Защо си ровила в нейната стая?

— Аз ровя в стаите на всички.

— Защо?

— Гот ми е — отговаря тя.

— Но Миранда си е мислела, че си ѝ взела нещо?

— Да, беше малко ядосана...

— Какво е мислела, че си взела?

— Така и не каза — усмихва се Тула.

— Ти какво предполагаш?

— Не знам, обикновено става дума за лекарства... Лу Чу ме бутна по стълбите, когато си мислеше, че съм взела проклетите ѝ амфетамини.

— Ако не са били лекарствата — какво си е мислела, че си ѝ взела?

— На кого му пука? — въздъхва Тула. — Грим, обеци...

Пак присяда на ръба на леглото, отпуска се назад и прошепва нещо за колие от фалшиви диаманти.

— А Вики? — пита Юна. — Вики също ли е налитала на бой?

— Не — отново се усмихва Тула.

— Какво прави тя в такъв случай?

— Няма да се изказвам, защото не я познавам, не мисля, че ми е казала и една-единствена дума, но...

Момичето замлъква и свива рамене.

— Защо не го е направила?

— Не знам.

— Но все пак трябва някога да си я виждала?

— Тя се реже и вие можете...

Тула млъква и поклаща глава.

— Какво щеше да кажеш?

— Че може да я забравите... Тя скоро ще се самоубие и тогава ще имате един проблем по-малко — довършва Тула, като избягва погледа на Юна.

Изучава пръстите си, промърморва нещо под нос, рязко скача на крака и излиза от стаята.

---

[1] Не (фински). — Бел.прев. ↑

Каролин, момичето, което е малко по-голямо от останалите, влиза заедно с лицето за подкрепа. Облечена е с дълга торбеста фланелка с къс ръкав и апликация на котенце. Около едната ѝ ръка се извива татуировка с руни и стари белези от инжекции блестят в бялата свивка на лакътя.

Докато поздравява Юна, на устните ѝ се изписва лека усмивка. После внимателно се настанява във фотьойла при кафявото писалище.

— Тула твърди, че Вики има навик да се измъква нощем, за да се среща с едно момче — казва Юна.

— Не е вярно — размива се Каролин.

— Защо мислиш, че не е вярно?

— Не прави това — усмихва се Каролин.

— Звучиш, сякаш знаеш със сигурност.

— Тула си мисли, че всички са абсолютни курви — обяснява тя.

— Та значи Вики няма навик да се измъква?

— Напротив — отговаря Каролин със сериозно изражение.

— Какво прави навън? — пита Юна, без да издава силното си нетърпение.

Каролин за кратко го поглежда в очите, след което пак извъръща поглед към прозореца.

— Седи зад пивоварната и се обажда на майка си.

Юна знае, че майката на Вики е починала, преди Вики да дойде в „Биргитагорден“, но вместо да изтъкне това пред Каролин, невъзмутимо я пита:

— За какво си говорят обикновено?

— Ами... Вики само оставя кратки съобщения на телефонния секретар на майка си, но мисля... Доколкото разбирам, майка ѝ никога не ѝ връща обажданията.

Юна кимва и си помисля, че, изглежда, никой не е съобщил на Вики за смъртта ѝ.

— Чувала ли си да се говори за някой си Денис? — пита той.

— Не — отговаря Каролин без колебание.

— Помисли добре.

Тя спокойно го гледа в очите, но после потръпва, когато телефонът на Сусан Йост избръмчава със сигнал за получен есемес.

— Към кого би се обърнала за помощ Вики? — продължава Юна, въпреки че енергията на разпита се е загубила.

— Към майка си — това е единственото, което се сещам.

— Приятели или момчета?

— Не — отговаря Каролин. — Но аз не я познавам... Ние и двете сме ADL и доста се срещаме, но тя никога не говореше за себе си.

— Какво е ADL?

— Звучи като диагноза — засмива се Каролин. — Но означава All Day Lifestyle^[1]. Само за тези, които са много послушни. Позволено е да излизаш малко, вземат те, когато ходят до Сундсвал да пазаруват хранителни продукти, все такива вълнуващи работи...

— Но трябва все пак да сте си говорили, докато сте правили тези неща? — опитва се да разбере още нещо Юна.

— Мъничко, но... не.

— С кого говореше тя в такъв случай?

— С никого — отговаря тя. — С изключение на Даниел, разбира се.

— Терапевта ли?

---

[1] Начин на живот за цял ден (англ.). — Бел.прев. ↑

Юна и Сусан излизат от апартамента за младоженци, прекосяват заедно коридора и влизат в асансьора. Тя се засмива, когато двамата едновременно натискат копчето.

— Кога ще можем да разпитаем Даниел Грим? — пита я Юна.

— Лекарят сметна, че вчера бе прекалено рано, което е разбираемо — казва тя и му хвърля кос поглед. — Случаят не е никак лесен. Но ще се обадя, за да им напомня, и ще видим какво ще стане.

Излизат от асансьора на партера и тръгват към изхода, но се спират при рецепцията, когато виждат Гунарсон да ги чака там.

— О, да, получих есемес, че правят аутопсията — казва Сусан на Юна.

— Чудесно, кога мислиш, че ще имаме първия протокол? — пита я той.

— Върви си вкъщи — гневно изсумтява Гунарсон. — Нямаш работа тук и никакъв протокол няма да четеш, по дяволите!

— Но успокойте се — учудено го прекъсва Сусан.

— Толкова сме тъпи тук, на север, че ще оставим някакъв си проклет наблюдател да изझे цялото предварително разследване само защото е от Стокхолм.

— Само се опитвам да помогна — казва Юна. — Тъй като...

— Затваряй си устата!

— Предварителното разследване е мое — казва прокурорката и строго поглежда Гунарсон в очите.

— Тогава би трябвало да сте наясно, че с Юна Лина се занимават вътрешните следователи и главният прокурор на държавно...

— Има ли оплакване срещу теб до Отдела за вътрешен контрол? — изумено го пита Сусан Йост. — Истина ли е?

— Да — не отрича Юна. — Ала задачата ми...

— А аз пък ти се доверих — прекъсва го тя и свива устни. — Допускам те до разследването, вслушвам се в теб. А ти само лъжеш.

— Нямам време за това — сериозно казва Юна. — Трябва да говоря с Даниел Грим.

— Аз ще го направя — изсумтява Гунарсон.

— Нали разбирате, че това е много важно — продължава Юна. — Даниел Грим може да е единственият, който...

— Не възнамерявам да работя заедно с теб — прекъсва го прокурорката.

— Отстранен си — казва Гунарсон.

— Загубих цялото си доверие в теб — въздъхва Сусан и тръгва към входа.

— Чао — казва Гунарсон и закръчва след нея.

— Ако ви се удаде възможност да разговаряте с Даниел, непременно го попитайте за Денис — извиква Юна след тях. — Попитайте Даниел дали знае кой е Денис и преди всичко задайте въпроса къде се е дянала Вики. Нуждаем се от името на човек или място. Даниел е единственият, с когото Вики е говорела и той...

— Прибирай се вкъщи — през смях казва Гунарсон, помахва му през рамо и изчезва през вратата.

Терапевтът Даниел Грим е работил на половин работен ден с младежи в „Биргитагорден“ в продължение на единайсет години. Той се придържа към модела за когнитивна поведенческа терапия и Aggression Replacement Training^[1] и провежда индивидуални сесии с учениците най-малко един път седмично.

Елисабет, съпругата на Даниел, беше медицинска сестра и беше дежурна през онази нощ. Той бе сметнал, че тя е придружила изпадналата в тежък шок Нина Моландер в линейката до областната болница.

Когато Даниел разбра, че Елисабет лежи мъртва в пивоварната, той се свлече на земята. Говореше объркано за сърдечното ѝ заболяване, ала когато после проумя, че е била пребита до смърт, онемя. Кожата по ръцете му настръхна, по лицето му се стичаше пот, дишаше учестено и не пророни нито дума, докато не го отнесоха в линейката на носилка.

Инспектор Гунарсон вече си бе извадил нова цигара, когато излезе от асансьора на отделение 52А на психиатричната клиника на областната болница в западен Норланд.

Посреща го млад мъж в закопчана догоре лекарска престилка, поздравяват се и Гунарсон тръгва след мъжа по коридор със светлосиви стени.

— Както ви казах и по телефона, смятам, че един разпит би бил безсмислен толкова рано.

— Не, ние само ще си поговорим малко.

Лекарят се спира рязко и гледа Гунарсон известно време, преди да започне да обяснява:

— Даниел Грим се намира в един вид травматично стресово състояние, което обикновено се нарича arousal^[2]. То се активира от хипоталамуса и лимбичната система и...

— Пет пари не давам — срязва го Гунарсон. — Но трябва да знам дали е натъпкан с куп лекарства и съвсем се е отнесъл.

— Не, напълно на себе си е, но няма да ви разреши да се срещнете с него, ако не...

— Имаме двойно убийство, което...

— Много добре знаете кой взема решенията тук — спокойно го прекъсва лекарят. — Ако преценя, че рехабилитацията на пациента би се повлияла отрицателно от разговор с полицията, то чисто и просто ще се наложи да почакате.

— Разбирам — казва Гунарсон, като се бори със себе си да звучи спокойно.

— Ала понеже самият пациент на няколко пъти е изразил желание да помогне на разследването, възнамерявам да ви позволя да му зададете няколко въпроса в мое присъствие.

— Много съм ви благодарен — усмихва се Гунарсон.

Продължават да вървят по коридора, завиват зад един ъгъл, преминават покрай редица прозорци, обърнати към вътрешен двор с капандури и кутии на климатици, след което лекарят отваря вратата към една болнична стая.

На малкия диван има чаршаф и завивка, но Даниел Грим седи на пода под прозореца с гръб, опрян в радиатора. Лицето му е странно ведро и не вдига поглед, когато те влизат.

Гунарсон придърпва един стол и сяда пред Даниел. След малко изругава и кляка пред скърбящия мъж.

— Трябва да говоря с вас — казва му. — Трябва да открием Вики Бенет... Заподозряна е за убийствата в „Биргитагорден“ и...

— Макар че аз...

Гунарсон рязко млъква, когато Даниел прошепва нещо, и после го чака да продължи.

— Не ви чух — казва той.

Лекарят стои безмълвно и ги наблюдава.

— Не мисля, че е тя — прошепва Даниел. — Толкова е мила и толкова...

Избърсва сълзите по бузите си и изпод очилата.

— Знам, че сте обвързан от професионална тайна — обяснява Гунарсон. — Но има ли начин да ни помогнете да намерим Вики Бенет?

— Ще се опитам — промърморва Даниел и след това здраво стисва устни.

— Тя познава ли някого, който да живее близо до „Биргитагорден“?

— Може би... Малко ми е трудно да си събера мислите...

Гунарсон простенва и се опитва да смени подхода.

— Вие сте бил терапевт на Вики — сериозно произнася той. — Къде мислите, че е отишла? Не ни пука дали е виновна. Не знаем нищо за това. Но пък сме сто процента сигурни, че е отвлякла едно дете.

— Не — прошепва Даниел.

— Кого търси? При кого отива?

— Тя е уплашена — отговаря Даниел с разтреперан глас. — Тя пропълзява под едно дърво и се крие, това... това... Това ли ме питаете?

— Има ли си някое скривалище, за което да знаете?

Даниел смотолевя нещо за сърцето на Елисабет, как си помислил, че е умряла от кардиологичните си проблеми.

— Даниел, не е нужно да го правиш, ако е мъчително за теб — казва лекарят. — Мога да помоля полицията да дойде по-късно, в случай че имаш нужда от почивка.

Даниел бързо поклаща глава, след което се опитва да диша спокойно.

— Дайте ми няколко места — настоява Гунарсон.

— Стокхолм.

— Къде?

— Аз... не знам нищо за...

— Но, дявол да го вземе! — изревава Гунарсон.

— Извинете, извинете...

Брадичката на Даниел трепери и зъглчетата на устата му увисват надолу, в очите му се надигат сълзи, той извърща лице и се разплаква силно, цялото му тяло се тресе.

— Тя е убила жена ти с чук и...

Даниел удря тила си в радиатора толкова силно, че дебелите очила падат в скута му.

— Махайте се — остро нарежда лекарят. — Нито дума повече. Това беше грешка и повече разговори няма да има.

---

[1] Тренинг за заместване на агресията, интервенция от когнитивната поведенческа терапия. — Бел.прев. ↑

[2] Възбуда, араузъл (англ.). — Бел.прев. ↑

Паркингът пред регионалната болница в Сундсвал е почти празен. Дългата ниска сграда прави потискащо впечатление в сивкавата дневна светлина. Тъмнокафяви тухли, между които бели прозорци сякаш са затворили очи, за да не виждат света. Юна минава през няколко ниски храсти и влиза през портала на болницата.

На рецепцията във фоайето няма служител. Той чака известно време до плота с угасена светлина, докато най-накрая един чистач се спира.

— Къде е отделението по съдебна медицина? — пита го Юна.

— На двайсет и пет мили на север — дружелюбно се усмихва чистачът. — Но ако имате предвид патолога, мога да ви покажа.

Прекосяват заедно пусти коридори и с голям асансьор слизат до подземие на болницата. Студено е и големите плочи на пода са се напукали на много места.

Чистачът разтваря чифт тежки метални двойни врати в края на коридор, където над една врата виси табела: „Отделение по клинична патология и клетъчна биология“.

— Успех — пожелава му мъжът, като посочва вратата.

Юна му благодари и продължава сам по коридора, забелязва следите, оставени от колелата на носилки и колички по балатума. Подминава лабораторията, отваря вратата на залата за аутопсии и се озовава в помещение, чиито стени са облицовани с бели плочки и където са наредени маси за аутопсия от неръждаема стомана. На тавана виси кристален полилей, чиято светлина, заедно с тази на флуоресцентните лампи, е ослепително ярка. Проскързва врата и двама души вкарват количка за тяло от хладилната стая.

— Извинете — заговаря ги Юна.

Слаб мъж в лекарска престилка се обръща. Светлината се отразява в чифт пилотски очила с бели рамки. Това е главният патолог от Стокхолм Нилс Олен, с прякор Иглата. Стар познайник на Юна. До

него стои негов млад ученик с дълга черна коса, увиснала на кичури до раменете на лекарската престилка.

— Какво правите тук? — пита Юна весело.

— Една жена от Националната полиция се обади и ме заплаши — отговаря Иглата.

— Аня — казва Юна.

— Наистина се уплаших... Изсъска ми и рече, че Юна не можел да бие път чак до Умео само за да говори със съдебен лекар.

— Но щом така и така сме тук, ще отидем на рокерския фестивал „Нордфест“ — обяснява Фрипе.

— The Haunted ще свирят в Club Destroyer — усмихва се сдържано Иглата.

— Това обяснява нещата — отбелязва Юна.

Фрипе се засмива и Юна забелязва протритите кожени панталони, които се подават под лекарската престилка, и каубойските ботуши със светлосини калцуни.

— Готови сме с жената... Елисабет Грим — казва Иглата. — Единственото забележително нещо са раните по ръцете.

— Рани от самозащита ли? — пита Юна.

— Да, но от грешната страна — отвръща Фрипе.

— Можем да погледнем след малко — казва Иглата. — Но първо ще обърнем малко внимание на Миранда Ериксдотер.

— Кога са умрели — можете ли да кажете? — пита Юна.

— Както знаеш, температурата спада...

— Algor mortis^[1] — вметва Юна.

— Да, и въпросното изстиване основно следва лъкатушеща крива... която се изравнява, щом температурата се доближи до стайната...

— Той ги разбира тези работи — прекъсва го Фрипе.

— Та... заедно с оценката на послесмъртните петна и вкочаняването можем да кажем, че момичето и жената са умрели горе-долу по едно и също време, късно вечерта миналия петък.

Юна ги наблюдава, докато търкалят количката към масата за аутопсия, преброяват до три и повдигат един лек труп в запечатан чувал. Когато Фрипе отваря чувала, ги удря гнила миризма на влажен ръжен хляб и стара кръв.

Момичето лежи на масата за аутопсия в същото положение, в което е било открито, с ръце, захлупени върху лицето, и с кръстосани глезени.

Трупното вкочаняване се дължи на това, че съдържанието на калций се повишава в неподвижните мускули, вследствие на което два различни протеина започват да се съединяват. Вкочаняването започва почти винаги от сърцето и диафрагмата. След половин час може да се наблюдава в мускулите на ченето, а след два часа — в шията.

Юна знае, че ще е необходимо да се приложи голяма сила, за да се отместят ръцете на Миранда от лицето ѝ.

В главата му изведнъж започват да се въртят причудливи идеи. Ами ако не Миранда се крие под дланите, той си представя променено лице, обезобразени или извадени очи.

— Не получихме документ за поръчка на прегледа — казва Иглата. — Защо лежи с ръце пред лицето?

— Не знам — тихо отговаря Юна.

Фрипе щателно фотографира тялото.

— Предполагам, че става дума за разширена съдебномедицинска аутопсия и че ще искате сертифициран доклад от нея — делово отбелязва Иглата.

— Да — отговаря Юна.

— Човек би трябвало да има секретарка при убийства — промърморва патологът, докато заобикаля тялото.

— Ето че пак недоволстваш — усмихва се Фрипе.

— Да, така е, простете — казва Иглата и внезапно поспира зад главата на Миранда, след което продължава обиколката.

Юна си спомня за немския поет Рилке, който е написал, че живите са обсебени от това да разграничават живите и мъртвите. Той твърди, че има и други същества, ангели, които не забелязват никаква разлика.

— Трупните петна сочат, че жертвата е лежала неподвижно — промърморва Иглата.

— Макар че според мен Миранда е била преместена непосредствено след убийството — казва Юна. — Както изтълкувах петната от кръв, тялото ѝ е било отпуснато, когато е било положено на леглото.

Фрипе кимва утвърдително:

— Ако е преместена толкова рано, не би имало други трупни петна.

Юна се принуждава да остане, докато двамата лекари извършат щателен външен оглед на тялото. Гледа и си мисли, че собствената му дъщеря не е много по-млада от това момиче, което лежи неподвижно и чуждо пред него.

Жълта мрежа от артерии е започнала да прозира през бялата кожа. Около шията и надолу по бедрата артериите образуват бледи речни системи. Плоският ѝ корем леко се е закръглил и е потъмнял.

Юна проследява това, което се случва в залата за аутопсии, регистрира работата на съдебните лекари, вижда колко делово Иглата разрязва белите гащички и ги опакова за анализ, слуша техните разговори и констатации, ала същевременно в мислите си се намира паралелно и на местопрестъплението.

Иглата констатира пълна липса на видими отбранителни рани и Юна го чува да обсъжда липсата на рани по съединителната тъкан с Фрипе.

Няма никакви индикации за борба или обикновено битово насилие.

Миранда е очаквала ударите по главата, не се е опитала да избяга, не е оказала съпротива.

Юна си мисли за голата стая, където е прекарала последните си мигове, като едновременно с това наблюдава как двамата мъже изтръгват косми с коренчетата за сравнителни проби и пълнят етилендиаминтетраоцетна киселина (EDTA) в тръбички с кръв.

Иглата чегърта под ноктите на момичето, обръща се към Юна и леко се прокашля:

— Никакви следи от кожа... Не се е защитавала.

— Знам — отговаря Юна.

Когато след това започват да изследват раните по черепа, Юна се приближава и застава така, че да може да вижда всичко.

— Силната травма от удар с тъп предмет по главата навярно е станала причина за смъртта — казва Иглата, когато забелязва вниманието, което проявява Юна.

— Фронтален ли? — пита Юна.

— Да, кос фронтален — отговаря Иглата и посочва окървавената коса. — Депресирана фрактура на темпоралната кост... Ще направим

компютърна томография, но предполагам, че от вътрешната страна на черепа са били разкъсани големи кръвоносни съдове и че частици от кости са проникнали в мозъка.

— Точно както и при Елисабет Грим ще открием травмата в кората на главния мозък — добавя Фрипе.

— Миелин в косата — посочва Иглата.

— Имало е разкъсани кръвоносни съдове в черепната кухина на Елисабет и кръв и ликвор са се стекли по носните канали — обяснява Фрипе.

— Тоест смятате, че времето на смъртта им е приблизително едно и също — казва Юна.

— Общо взето, да — кимва Фрипе.

— И двете са ударени отпред, и при двете причината за смъртта е една и съща — продължава Юна. — Същото оръжие, с което е извършено убийството, и...

— Не — прекъсва го Иглата. — Оръжията са различни.

— Но чукът... — продумва почти беззвучно Юна.

— Да, черепът на Елисабет е бил разбит с чука — казва Иглата. — Но животът на Миранда е бил отнет с камък.

Юна го зяпва.

— Нима е била пребита с камък?

---

[1] Трупно изстиване или послесмъртно изстиване (лат.). — Бел.прев. ↑

Юна остана при патолога, докато не видя лицето на Миранда иззад дланите. Мисълта, че не бе пожелала да се покаже след смъртта, все още витае в ума му. Обзело го бе странно безпокойство, когато лекарите със сила отмахнаха ръцете ѝ.

Сега седи на бюрото на Гунарсон в участъка в Сундсвал и чете първия технически доклад. Между щорите се процежда жълтеникава светлина. На няколко метра от него в сиянието от компютърен монитор седи жена. Телефонът извънпява и тя промърморва нещо с раздразнение, когато поглежда дисплея за номера.

Едната стена е цялата отрупана с карти и снимки на малкия Данте Абрахамсон. По етажерките покрай другите са наредени папки и купчета хартия. Копирната машина бръмчи почти непрестанно. В стаята за почивка е включена съвсем обикновена радиостанция и когато попмузиката замлъква, Юна чува съобщението за издирване за трети път.

— *Имаме обявени за издирване лица* — съобщава радиоводещият, след което зачита дословно текста: — *Полицията издирва петнайсетгодишно момиче и четиригодишно момче, възможно е да са заедно. Момичето е с дълга руса коса, а момчето носи очила и е облечено с тъмносин пуловер и тъмни джинси. Когато са ги видели за последен път, те са пътували в червена тойота „Аурис“ по шосе осемдесет и шест в посока Сундсвал. Молим ви да се свържете с полицията на сто и четиринайсет-четиринайсет, ако разполагате с информация...*

Юна се изправя, отива до празната стая за почивка, сменя канала на П2, след което се връща на масата с чаша кафе. На дращещ запис се чува кристално ясен сопран. Това е Биргит Нилсон, която изпълнява партията на Брунхилда в „Пръстенът на нибелунгите“ от Вагнер.

Юна седи с чашата кафе в ръка и си мисли за малкото момченце, което е било отвлечено от момиче, навярно с психотично разстройство.

Вижда ги пред себе си, как се крият в един гараж, как момчето е принудено да лежи на одеяла на циментовия под, с тиксо на устата, завързано.

Трябва да е ужасно изплашено, ако все още е живо.

Юна продължава да чете техническия доклад.

Вече е установено със сигурност, че ключовете на Елисабет Грим са били в ключалката на изолатора в „Биргитагорден“, а ботушите, оставили кървави следи на местопрестъпленията, са се намирали в гардероба на Вики.

„Имаме две убийства — разсъждава Юна. Едното изглежда първично, а другото вторично. Миранда е била първичната жертва, ала за да може да я убие, извършителят е трябвало да вземе ключовете от Елисабет.“

Според възстановката на събитията, направена от техниците, възможно е отключващият фактор да е било скарване по-рано вечерта в петък, макар да е съществувало и по-отдавнашно съперничество.

Преди времето за лягане Вики Бенет е взела чука от склада и големите ботуши, които са се използвали от всички, след което е изчакала в стаята си. Когато другите ученички са били заспали, тя е отишла при медицинската сестра Елисабет Грим и е поискала от нея да ѝ даде ключовете. Елисабет отказала и избягала по коридора, въвн на двора и влязла в пивоварната. Вики Бенет я последвала и я убила с чука, взела ключовете, върнала се пак в главната сграда, отключила изолатора и убила Миранда. По някаква причина след това вдигнала жертвата си и я сложила на леглото, като поставила дланите ѝ върху лицето. Вики се върнала в стаята си, скрила чука и ботушите, след което избягала през прозореца в гората.

Така си представяха, че са се развили събитията, техниците, извършили оглед на местопрестъплението.

Юна си мисли, че ще минат няколко седмици, преди Държавната криминална лаборатория да е готова с изследванията на пробите, и че техниците чисто и просто предполагат, че както Миранда, така и Елисабет са били убити с чука.

Ала Миранда е била пребита с камък.

Юна я вижда пред очите си: слабичко момиче на тесен дървен нар, кожата, побледняла като порцеланова, кръстосаните глезени,

синината на бедрото, памучните гащички, миниатюрното бижу на пъпа, дланите, които лежат върху лицето ѝ.

„Защо е била пребита с камък, когато Вики е имала чук?“

Юна съсредоточено разглежда всяка една фотография от местопрестъплението, след което си представя случилото се, какъвто му е навикът. Поставя се на мястото на убиеца и се принуждава да погледне на всеки ужасяващ избор като на необходимост. За този, който убива, убийството е единственият възможен избор. Най-простото или най-доброто разрешение в момента.

Убийството не изглежда нито отблъскващо, нито зверско, а или рационално, или изкусително.

Понякога извършителят не може да види повече от един ход напред, има нужда да намери отдушник точно за това, оправдава само един-единствен удар. Следващият удар е отдалечен, има усещане, сякаш цели десетилетия го делят от него, преди и той внезапно да го помете като вълна. За убиеца смъртта може да бъде краят на епическа сага, която започва с първия удар и тринайсет секунди по-късно завършва с последния.

Всичко сочи към Вики Бенет, всички предполагат, че тя е убила Миранда и Елисабет, ала същевременно никой сякаш не смята Вики способна да извърши това: нито психически, нито физически.

„Ала всички хора го носят у себе си — мисли си Юна и прибира доклада в поставката за документи на Гунарсон. — Виждаме отраженията му в сънищата и фантазиите си. У всички ни е заложена склонност към насилие, но повечето от нас могат да я обуздаят.“

В участъка влиза Гунарсон, съблича смачканото си палто и го окача на закачалката. Оригва се, като прикрива устата си с ръка, и после отива в стаята за почивка. Когато влиза с чаша кафе в ръката и вижда Юна, той се ухилва:

— Не ти ли е мъчно за Стокхолм?

— Не — отговаря Юна.

Гунарсон помирисва една кутия цигари и се обръща към жената, седнала пред компютъра:

— Всички доклади да идват право при мен.

— Да — отвръща тя със сведен поглед.

Гунарсон измърморва нещо.

— Как мина разговорът с Даниел Грим? — пита Юна.

— Добре. Не че ти влиза в работата. Макар да ми се наложи да го карам по-полека.

— Какво знаеше за Вики?

Гунарсон издиша, свистейки през присвити устни, и поклаща глава:

— Нищо, което да влезе в работа на полицията.

— Но попита ли го за Денис?

— Онзи проклет доктор ми висеше над главата, все едно му е майка, и прекрати всичко.

Гунарсон силно се почесва по шията и, изглежда, не съзнава, че държи запалка и кутия цигари в ръка.

— Искам копия от доклада на Холгер Ялмерт, щом пристигне — казва Юна. — Искам и отговорите от Държавната криминална лаборатория и...

— Не, сега ще се разкараш от моето игрище, по дяволите! — прекъсва го Гунарсон.

Той хвърля широка усмивка към колежката си, ала после става несигурен, когато среща сериозните сиви очи на Юна.

— Нямах ни най-малка представа как ще намериш Вики Бенет и момчето — бавно казва Юна и се изправя. — Нямах си и никакво понятие как ще продължиш с разследването на убийството.

— Разчитам на сигнали от гражданството — рече Гунарсон. — Винаги има някой, който е видял нещо.

Тази сутрин Флура се събуди точно преди будилника. Ханс-Гунар искаше закуска в леглото в 8:15. Щом той станеше, Флура трябваше да проветри и да оправи леглото. Ева седеше на един стол, по жълто долнище на анцуг и по сутиен в телесен цвят, за да я надзирава. Тя се изправи и провери дали долният чаршаф е изпънат без гънки и добре подгънат под ъгъла на матрака. Плетената на една кука покривка трябваше да виси точно поравно от двете страни и Флура трябваше да я опъне наново три пъти, преди Ева да остане доволна.

Сега е обедно време и Флура се прибира от супермаркета с пликосе храна и цигари за Ханс-Гунар. Връща му рестото, след което, както обикновено, стои права, докато той проверява бележката.

— Това сирене е безбожно скъпо, по дяволите! — изругава Ханс-Гунар недоволено.

— Поръча ми да купя чедър — отбелязва Флура.

— Но не и ако е толкова скъпо, не можа ли да се сетиш просто да купиш друго?

— Извинявай, мислех...

Тя не успява да довърши изречението. Пръстенът с печат на Ханс-Гунар внезапно проблясва пред лицето ѝ, когато той силно я шамаросва. Всичко става светкавично. Ухото ѝ започва да свири и кожата на бузата ѝ гори.

— Нали искаше чедър — обажда се Ева от дивана. — Грешката не е нейна.

Ханс-Гунар промърморва нещо за идиоти и излиза на балкона да пуши. Флура прибира храната, след което се връща в слугинската стаичка и сядна на леглото. Внимателно докосва бузата си и си казва, че ѝ е писнало от шамарите на Ханс-Гунар. Понякога я удря по няколко пъти на ден. Винаги забелязва кога приближава моментът, понеже иначе той изобщо не я поглежда. Най-лошото не е болката, а запъхтяното му дишане и начинът, по който я гледа след това.

Не може да си спомни да я е бил като малка. Той работеше и рядко си беше у дома. Веднъж ѝ показваше различни държави на глобуса в спалнята си.

Ева и Ханс-Гунар излизат да играят на петанк с приятелите си. Флура си седи в стаята. Веднага щом външната врата се хлопва, тя обръща поглед към ъгъла. На старото бюро стои едно украшение, подарък от класната ѝ в гимназията. Стъклена каляска, теглена от стъклено конче. В най-горното чекмедже си пази плюшена играчка от детството: кукла смърф с руси коси и обувки на висок ток. В средното чекмедже има купчинка спретнато сгънати носни кърпи. Флура вдига кърпите и изважда елегантната зелена рокля. Купи я в началото на лятото от един магазин за дрехи втора употреба, никога не я е носила извън стаята си, но тук вътре я пробва често, когато Ева и Ханс-Гунар не са вкъщи.

Започва да закопчава корсажа, когато чува гласове от кухнята. Радиото е оставено включено. Отива да го изключи и открива, че Ева и Ханс-Гунар са яли сладкиш. Подът около шкафовете е целият осеян с трохи. Оставили са пълна до средата чаша ягодов сок на плота и бутилката си стои неприбрана.

Флура взема една попивателна кърпичка, забърсва трохите, изплаква парцала и измива чашата.

По радиото съобщават за убийство в Северна Швеция.

Едно момиче е било открито мъртво в изправителен дом за младежи със склонност към самонараняване.

Флура изстиска парцала и го закачва на крана.

Чува, че полицията не иска да коментира текущо разследване, но журналистът интервюира някои от момичетата в дома в ефир:

— *Исках да разбера какво е станало, затова се промуших най-отпред* — казва момичето с нестабилен глас. — *Но не успях да видя кой знае какво, защото ме издърпаха от вратата. Покресях малко, но разбрах, че няма смисъл.*

Флура взема бутилката сок и тръгва към хладилника.

— *Искаш ли да споделиш какво видя?*

— *Да, видях Миранда, тя просто си лежеше на леглото, точно така, разбирате ли.*

Флура спира и се заслушва в радиото.

— *Била е със затворени очи?* — пита репортерът.

— *Не, ето така, двете ѝ ръце бяха пред лицето, за да...*

— *Ама как лъжеш само* — провиква се някой отзад.

Изведнъж Флура чува трясък в пода и усеща как краката ѝ се намокрят. Поглежда надолу и вижда, че е изпуснала бутилката. Стомахът ѝ внезапно се обръща, съдържанието му се надига и тя тъкмо успява да стигне до тоалетната, за да повърне.

Когато Флура излиза от тоалетната, новините са свършили. Една жена с немски акцент разисква менюта, подходящи за есента. Флура събира парчетата стъкло, забърсва сока и се заковава по средата на пода. Гледа белите си, студени ръце, после отива до телефона в антрето и се обажда в полицията.

Флура чака и слуша сухото прашене в слушалката, след което прозвучава първият сигнал.

— Полицията — вдига жена с уморен глас.

— Да, здравейте, казвам се Флура Хансен и бих искала...

— Почакайте — прекъсва я гласът. — Не ви чух.

— Добре — започва отначало Флура. — Казвам се Флура Хансен и искам да съобщя нещо относно убитото момиче на север, в Сундсвал.

За момент настава тишина. Сетне умореният, но спокоен глас прозвучава пак:

— Какво искате да разкажете?

— Заплаща ли се за сведения? — пита Флура.

— Не, за съжаление.

— Но аз... мисля, че видях мъртвото момиче.

— Имате предвид, че сте видели какво се е случило ли? — бързо пита полицайката.

— Аз съм духовен медиум — казва Флура с тайнствен глас. — Имам връзка с мъртвите... И видях всичко, но мисля... но мисля, че ще си опресня паметта, ако ми платите.

— Имате връзка с мъртвите — уморено повтаря полицайката. — Това ли е вашето сведение?

— Момичето държеше дланите си пред лицето — казва Флура.

— Та това го пишат дори заглавията на вестниците — нетърпеливо се сопва служителката.

Сърцето на Флура се свива от срам. Насмалко отново да повърне. По гърба ѝ се стича студена пот. Не планираше какво да каже, но сега

разбира, че е трябвало да каже нещо друго. Вечерните вестници вече бяха изложени в супермаркета, когато пазаруваше храна и цигари за Ханс-Гунар.

— Не знаех — прошепва тя. — Казвам само това, което виждам... Видях също така и куп други неща, за които може би бихте проявили интерес да платите.

— Ние не плащаме за...

— Но аз видях оръжието на убийството, вие може би си мислите, че сте го открили, но грешите, защото видях...

— Знаете ли, че можете да бъдете глобена, ако се обаждате в полицията без основателна причина? — прекъсва я полицайката. — Всъщност е наказуемо. Не искам да звуча ядосана, но разбирате, че ангажирате времето ми, докато в същото време някой, който действително е видял нещо, може би се опитва да се обади.

— Да, но аз...

Флура тъкмо успява да започне да разказва за оръжието, с което е извършено убийството, когато в ухото ѝ се чува изщракване. Поглежда телефона и отново набира номера на полицията.

Шведската църква е осигурила на Пиа Абрахамсон временно жилище в голяма дървена къща във вилната част на Сундсвал. Апартаментът е просторен и красив, обзаведен с класически мебели на Карл Малмстен и Бруно Матсон. Църковните настоятели, които ѝ пазаруват храна, неколkokратно са настоявали да поговори с някой от свещениците, ала Пиа не може да събере сили за това.

Шофира наетата кола през целия ден, по същия път, покрай малките селища, из Индал и нагоре по пътищата през гората.

Няколко пъти срещна полицаи, които я посъветваха да се прибере у дома.

Сега лежи облечена в леглото и гледа втренчено в мрака. Не е мигнала, откакто Данте изчезна. Телефонът иззвънява. Пресяга се да го вземе, после се вторачва в него и изключва звука. Обаждат се родителите ѝ. Не спират да звънят. Пиа зяпа в мрака в чуждия апартамент.

В главата ѝ през цялото време звучи плачът на Данте. Уплашен е и търси майка си, моли да го пуснат да се прибере при мама.

Тя трябва да стане.

Пиа си взема якето и отваря външната врата. Усеща в устата си вкус на кръв, когато отново сяда в колата под наем и я подкарва. Трябва да намери Данте. Ами ако седи в някоя канавка край пътя? Може би се е скрил под парче картон. Момичето може би просто го е оставило някъде?

Пътищата са тъмни и пусти. Изглежда почти всички спят. Тя се опитва да надзърне в черната мъгла отвъд фаровете.

Отива до мястото, където бе откраднат автомобилът ѝ, остава да седи с разтреперани ръце на волана, после обръща колата и тръгва обратно. Минава през малкото селище Индал, където се предполага, че е изчезнала колата с Данте. Бавно преминава покрай една предучилищна занималня, поема наслуки по „Сулгордсвеген“, след което продължава покрай тъмните къщи.

Нещо мърда под един батут, което я подтиква да спре рязко и да излезе от колата. Препъвайки се, влиза в един двор през нисък розов плет, който издира краката ѝ, продължава да върви до батута и вижда, че една тлъста котка се крие в мрака.

Обръща се към тухлената постройка и се вира в спуснатите завеси, а сърцето ѝ бие до пръсване.

— Данте? — извиква. — Данте? Мама е! Къде си?

Гласът ѝ е дрезгав и тъжен. В къщата светват лампи. Пиа прекосява поляната до следващата къща и позвънява на вратата, блъска по нея, след което продължава към една барака.

— Данте! — провиква се с цяло гърло.

Върви покрай къщите по „Сулгордсвеген“ и вика сина си, блъска с ръце по затворени врати на гаражи, отваря вратите на къщички за игра, проправя си път през бодливи живи плетове, пред един ров и отново излиза на „Индалсвеген“.

Една кола спира със свистене на гуми, тя отстъпва крачка назад и се строполява. Взира се в униформената полицайка, която бърза към нея.

— Добре ли сте?

Полицайката с голям нос и две руси плитки помага на Пиа, която я гледа с безумен поглед.

— Намерихте ли го? — пита Пиа.

Идва и другият полицай и казва, че ще я закарат у дома.

— Данте се страхува от тъмното — обяснява тя и чува колко хриптящо звучи гласът ѝ. — Аз съм майка му, но не бях търпелива с него, карах го да се върне в креватчето си, когато идваше при мен. Стоеше там по пижамка и ми казваше, че го е страх, но аз...

— Къде оставихте колата? — пита жената и хваща Пиа под мишница.

— Пуснете ме! — изкрещява Пиа и се отскубва. — Трябва да го намеря!

Тя удря полицайката по лицето и се разкрещява, когато я надвиват и притискат към асфалта. Бори се, за да се освободи, но те издърпват ръцете ѝ зад гърба и я държат неподвижно. Пиа усеща как брадичката ѝ силно се одира в асфалта и се разревава безпомощно като дете.

Юна Лина се замисля върху липсата на свидетели: изглежда, никой не знае нищо за Вики Бенет, никой не е видял нищо. Той шофира по чудно красивия път между тучни ниви и блестящи езера, докато стига до бяла каменна къща. На верандата расте лимоново дръвче в огромна саксия, с малки жълтеникавозелени плодове.

Позвънява на вратата, изчаква и после заобикаля къщата.

На белите градински мебели под ябълково дърво седи Натан Полок с голяма гипсова превръзка на крака.

— Натан?

Дребничкият мъж застива и се обръща към него. Засенчва си очите с длан, след което се усмихва изумено:

— Юна Лина, нима това си ти?

Сребристосивата коса на Натан е вързана на тънка конска опашка, праметната през едното му рамо. Облечен е в черен панталон и блуза с рехава плетка. Натан Полок е член на Националната комисия за разследване на убийства — група, състояща се от шестима експерти, които оказват помощ при трудни разследвания на убийства в цяла Швеция.

— Юна, много съжалявам за вътрешното разследване, аз не бих ти позволил да отидеш при „Бригадата“.

— Изборът си беше мой — казва Юна и сяда.

Натан бавно поклаща глава:

— Имах голяма разправия с Карлос, задето са те натопили така.

— Тогава ли си счупи крака? — пита Юна.

— Не, счупи ми го една разярена мечка, която се втурна в градината — отговаря Натан и усмивката му оголва златен зъб, който проблясва.

— Или пък падна от стълбата, докато береше ябълки — изказва предположение един звънък глас зад тях.

— Матилда! — възкликва Юна.

Изправя се и прегръща жената с гъста, червеникавокафява коса и с кожа, обсипана с лунички.

— Инспекторе — усмихва се тя и сяда. — Надявам се, че си донесъл малко работа за моя любим, иначе май ще трябва да започне да решава sudoku.

— Може би съм му донесъл — бавно отвръща Юна.

— Наистина ли? — усмихва се Натан и се почесва по гипса.

— Огледах местопрестъплението и телата, но нямам достъп до протоколи или резултати от изследвания.

— Заради тази работа с вътрешното разследване ли?

— Това не е моето предварително разследване, но бих искал да чуя какво мислиш.

— Сега Натан много ще се зарадва — усмихва се Матилда и потупва съпруга си по бузата.

— Много мило, че си се сетил за моя милост — казва Полок.

— Ти си най-добрият, когото познавам — отговаря Юна.

Той отново сяда и бавно започва да излага всичко, което му е известно за случая. След малко Матилда става от масата и влиза в къщата. Полок слуша съсредоточено, понякога задава въпроси за някои подробности, кима и моли Юна да продължи.

Една сива котка идва и се отърква около краката на Натан. Птичките чуруликат по дърветата, докато Юна описва стаите и положението на телата, петната и пръските от кръв, следите от стъпки, разтеклата се и засъхнала кръв. Натан затваря очи и съсредоточено изслушва наблюденията, които Юна е направил под възглавницата, по кървавото одеяло и по отворения прозорец.

— Нека да видим — прошепва Полок. — Става дума за голяма жестокост, но без ухапвания, намушквания или разчленявания...

Юна не казва нищо, а оставя Полок да разсъждава за себе си.

Натан Полок е съставил много профили на извършители — и досега никога не е сбъркал.

Профилът на извършителя е метод за идентификация чрез тълкуването на престъплението като метафора за психическото предразположение на този, който го е извършил. Логическата обосновка е, че вътрешният живот на един човек се отразява до известна степен във външния му живот. Ако едно престъпление е

хаотично, то и психиката на престъпника е хаотична, и този хаос може да бъде скрит само ако извършителят е единак.

Юна вижда устните на Натан Полок да мърдат, докато той разсъждава. От време на време прошепва нещо на себе си или несъзнателно подръпва конската си опашка.

— Струва ми се, че мога да си представя телата... и начина, по който са разположени петната от кръв — казва той. — На теб всичко това ти е добре известно... че повечето убийства са резултат от мигновена ярост. После хората се паникьосват от кръвта и хаоса. Тогава измъкват шлифовъчни машини и чували за боклук... или пък се подхлъзват из кръвта с четка за под и оставят следи навсякъде.

— Но не и тук.

— Този убиец всъщност не се е опитал да скрие нищо.

— И аз си мислех за същото — съгласява се Юна.

— Престъплението е извършено с жестокост и методичност, това не е наказание, което е отишло твърде далеч, а и в двата случая целта е била да се убие... нищо друго. И двете жертви са затворени в малки стаи, не могат да избягат... Престъплението не е от омраза, по-скоро напомня екзекуция или заколение.

— Смятаме, че извършителят е момиче — добавя Юна.

— Момиче ли?

Юна среща изненадания поглед на Натан и му показва снимка на Вики Бенет.

Натан се засмива и свива рамене:

— Извини ме, но силно се съмнявам да е така.

Матилда излиза с чай и понички и сяда на масата. Натан налива чай в три чаши.

— Не смяташ ли, че е възможно момиче да извърши това? — пита Юна.

— Никога не съм се натъквал на такова нещо — усмихва се Натан.

— Не всички момичета са добри — отбелязва Матилда.

Натан посочва снимката:

— Известна ли е с това да проявява склонност към насилие?

— Не, напротив.

— Тогава преследвате грешния човек.

— Сигурни сме, че вчера е отвлякла дете.

— Но не го е убила?

— Не и доколкото ни е известно — казва Юна и си взема една поничка със сладко.

Натан отново се обляга на стола и присвива поглед нагоре към небето.

— Ако момичето не проявява склонност към насилие, ако не е било наказвано, ако не е било обект на подобно разследване преди, то не смятам, че е то — обяснява и после вперва в очите на Юна острия си поглед.

— Но ако все пак е то — упорства Юна.

Натан поклаща глава и духа чая си.

— Няма начин — отговаря той. — Току-що прочетох една статия на Дейвид Кантър... Знаеш, че той съсредоточава профилите върху ролята, която извършителят отрежда на жертвата по време на самото престъпление. И на мен ми е хрумвала тази идея... че извършителят използва жертвата като един вид партньор в своя вътрешна драма.

— Да... звучи логично — отговаря Юна.

— И според модела на Дейвид Кантър покритото лице означава, че убиецът иска да заличи лицето ѝ, да я превърне в тотален обект... Престъпниците от тази група често прибегват до преувеличено насилие...

— Ами ако просто са си играели на криеница — прекъсва го Юна.

— Какво имаш предвид? — пита Натан и среща сивите му очи.

— Жертвата брой до сто, а извършителят се скрива.

Натан се усмихва и обмисля идеята:

— Тогава замисълът е вие да търсите...

— Да, но къде?

— Единственият съвет, който мога да ти дам, е да търсите на стари места — казва Полок. — Миналото отразява бъдещето...

Националната полиция е единственото централно оперативно звено в Швеция, което се занимава с разследването на престъпления от тежък характер в страната и в чужбина.

Застанал до ниския прозорец на осмия етаж, шефът на Националната полиция Карлос Елиасон гледа към стръмните склонове на парка „Круноберг“.

Той не знае, че Юна Лина точно в този момент върви по една от алеите през парка след кратко посещение на старото еврейско гробище.

Карлос сяда на писалището си и не вижда как криминалният инспектор с рошавата коса пресича „Полхемсгата“ и изминава пеш разстоянието до остъкления вход на сградата на полицията.

Юна преминава покрай транспарант за ролята на полицията в един променен свят. Бени Рубин седи приведен пред компютъра и от стаята на Магдалена Ронандер се чува разговор за ново сътрудничество с Европол.

Юна се е върнал до Стокхолм, тъй като е повикан на среща с двамата вътрешни следователи по-късно през деня. Взема пощата от своя поднос за документи, сяда на бюрото си, започва да преглежда писмата и си мисли, че е съгласен с Натан Полок.

Трудно е да свържеш профила на Вики Бенет с двете убийства.

Макар полицията да няма достъп до документацията на всички психиатри, нищо не сочи, че Вики Бенет е опасна. Не е регистрирана в полицейските регистри и тези, които я познават, я възприемат като срамежлива и мила.

Въпреки това всички технически доказателства сочат към нея.

И всичко показва, че тя е отвлякла момченцето.

Може би то вече лежи в някоя канавка с разбита глава.

Но ако все още е живо, няма време за губене.

Може би седи в колата заедно с Вики в някой мрачен гараж, може би точно в този момент тя му крещи и се опитва да обуздае силен

вътрешен гняв.

„Гърси назад“, бе го посъветвал Натан Полок както обикновено.

Толкова е просто и ясно — миналото е винаги отражение на бъдещето.

През своите петнайсет години на тази земя Вики многократно е успявала да избяга. От бездомната си майка до приемни домове, от места за спешно настаняване, от специализирани домове.

Все някъде трябва да се намира и сега.

Отговорът може би чака при някое от семействата, при които е живяла, може би е скрит в някой разговор с тези, които са били нейни лица за подкрепа, социални работници или временни родители.

Трябва да има хора, на които е разчитала и на които се е доверявала.

Юна тъкмо се кани да отиде при Аня и да я попита дали е успяла да изрови някакви имена и адреси и ето че тя е застанала на вратата. Снажното ѝ тяло е подчертано от тясна черна пола и както обикновено е облечена с пуловер от ангорска вълна. Русата ѝ коса е вдигната в сложна прическа и е с яркочервено червило.

— Преди да отговоря, трябва да кажа, че повече от петнайсет хиляди деца се изпращат в приемни домове всяка година — подема Аня. — Нареккоха го реформа за здравен избор, когато политиците допуснаха частни актьори. Понастоящем почти всички институционални домове се притежават от фондове, които управляват рисков капитал. Точно както едновременните търгове на деца, тези, които искат да им се плати най-малко, получават настойничеството... Пестят се разходи за персонал и образование, от терапия и стоматологични грижи с цел по-голяма печалба...

— Знам — казва Юна. — Но Вики Бенет...

— Хрумна ми, че може би си заслужава да опитам да се свържа със социалния работник, който е движил последното ѝ настаняване.

— Можеш ли да го направиш? — пита Юна.

Тя се усмихва снизходително и накланя глава:

— Вече го направих, Юна Лина...

— Невероятна си — сериозно казва Юна.

— Бих направила всичко за теб.

— Не го заслужавам — усмихва се Юна.

— Имаш право — съгласява се тя и излиза от стаята.

След като остава на стола си за известно време, той става, излиза в коридора, почуква и отваря вратата на Аня.

— Адресите — казва тя и посочва купчина листа в принтера.

— Благодаря.

— Когато социалният работник чу името ми, каза, че Швеция е имала превъзходна състезателка по бъртерфлай със същото име — добавя Аня, като се изчервява.

— Отговори му, че си ти, нали?

— Не, но както и да е, той каза, че Вики Бенет се е появила в гражданския регистър едва на шестгодишна възраст. Майка ѝ Суси била бездомна и, изглежда, я е родила извън системата на здравеопазването. Била настанена в психиатрия и Вики е била изпратена при двама приемни родители тук, в Стокхолм.

Юна държи в ръце топлия лист, вижда дати и разпределения, редове с имена и адреси, от първите приемни родители Як и Елин Франк на „Страндвеген“ 47 чак до дома за малолетни „Юнгбакен“ в Удевала и „Биргитагорден“ в община Сундсвал. На няколко места е отбелязано, че детето е поискало да се върне при първото приемно семейство.

„Детето моли да бъде върнато при семейство Франк, но семейството отказва“, гласи сухият повтарящ се коментар.

Накрая Вики Бенет вече не живее при семейства. Само по институции. Домове за спешно настаняване, домове за временно настаняване, терапевтични домове и домове за малолетни.

Мисли си за кървавия чук под възглавницата и кръвта по перваза на прозореца.

Мрачното, дребничко личице на снимката и русите, оплетени къдрици.

— Можеш ли да провериш дали Як и Елин Франк все още живеят на този адрес?

Веселост озарява кръглото лице на Аня, тя нацупва устни и казва:

— Вземи да прочетеш някой клюкарски вестник, за да понаучиш едно-друго.

— Какво имаш предвид?

— Елин Франк и Як са разведени, но апартаментът остана за нея... Нали парите са си нейни.

— Те някакви знаменитости ли са? — пита Юна.

— Тя се занимава с благотворителност, в значително по-голяма степен от повечето богаташи... С тогавашния си съпруг Як инвестираха много пари в детски селища и спомоществователни фондове.

— Но Вики Бенет е живяла при тях в дома им, нали?

— Явно нещата не са се получили — отговаря Аня.

Юна взема разпечатките, отива до вратата, след което пак се обръща към Аня.

— Как да ти се отблагодаря?

— Записах двама ни на курс — отговаря бързо тя. — Обещай да го посещаваш заедно с мен.

— Какъв е този курс?

— Релаксация... Кама сутра, нещо такова...

„Страндвеген“ 47 се намира точно срещу моста Юргордсбрун. На адреса има буржоазна сграда с богато украсена порта и тъмно, красиво стълбище.

Елин и Як Франк са били единственото семейство, при което Вики Бенет е искала да се върне, макар да я живяла там за кратко. Отново и отново е молела да я върнат при тях, но семейство Франк са отказвали.

Когато Юна Лина позвънява на вратата с името Франк на черна блестяща табела, тя се отваря почти мигновено. Лежерен господин със златиста къса коса и равномерен слънчев загар вторачва въпросителен поглед в едрия криминален инспектор.

— Търся Елин Франк.

— Роберт Бианки, личен асистент на Елин — представя се мъжът и подава ръка.

— Юна Лина, от Националната полиция.

По устните на мъжа пробягва едва доловима усмивка.

— Звучи вълнуващо, но...

— Трябва да говоря с нея.

— Мога ли да попитам за какво става въпрос? Не бих искал да я притеснявам ненужно...

Личният асистент замлъква, когато среща хладните сиви очи на Юна.

— Почакайте във вестибюла, а аз ще отида да я попитам дали приема посетители — казва той и изчезва през една врата.

Вестибюлът е бял, без нито една мебел. Няма никакви гардероби, никакви предмети, никакви обувки, нито пък дрехи. Само бели, гладки стени и едно-единствено огромно огледало с тонирано в бяло стъкло.

Юна се опитва да си представи едно дете като Вики в тази среда. Едно невероятно, хаотично диваче, което се появява в регистрите едва на шест години. Дете, свикнало, че „у дома“ означава просто гаража или подлеза, където пренощува за момента.

Роберт Бианки се връща и със спокойна усмивка кани Юна да го последва. Прекосяват голям светъл салон с няколко канапета и орнаментирана кахлена печка. Плътни килими приглушават звука от стъпките им, докато прекосяват различните гостни на апартамента, и стигат до една затворена врата.

— Трябва само да почукате — казва той на Юна с несигурна усмивка.

Юна почуква и чува някой да ходи с обувки на токове по твърд под. Слаба елегантна жена на средна възраст, с тъмнокестеняви коси и големи сини очи отваря вратата. Облечена е в тънка червена рокля, която стига до под коленете ѝ. Тя е красива, грижливо гримирана и на шията ѝ виси наниз от три реда снежнобели перли.

— Заповядайте, Юна — казва тя с нисък глас и ясна дикция.

Влизат в окъпана в светлина стая с писалище, канапе и кресла, тапицирани в бяла кожа, и вградени етажерки за книги.

— Тъкмо мислех да пия чай масала — или може би е твърде рано за вас? — пита тя.

— Не, звучи добре.

Роберт излиза от стаята и Елин прави жест към канапето.

— Да седнем.

Без да бърза, тя се настанява точно срещу него и кръстосва крака.

— За какво става дума? — пита и го поглежда сериозно.

— Преди няколко години вие и съпругът ви Як Андершон сте били приемни родители на едно момиче...

— Помогнахме на много деца по различен начин, когато...

— Името е Вики Бенет — прекъсва я Юна деликатно.

Едва доловима сянка преминава по овладяното лице, но гласът остава все така спокоен.

— Вики я помня много добре — отговаря Елин с мимолетна усмивка.

— Какво си спомняте?

— Беше сладка и мила, и...

Елин Франк млъква и гледа пред себе си. Дланите ѝ са съвършено неподвижни.

— Имаме основания да смятаме, че е убила двама души в дом за младежи в околностите на Сундсвал — казва Юна.

Жената бързо извъръща лице. Но Юна успява да забележи как очите ѝ помръкват. Придърпва роклята над коленете си с длани, които не успяват да прикрият потреперване.

— Какво общо има това с мен? — пита Елин.

Роберт почуква и влиза със звънтяща количка за сервиране. Елин Франк му благодари и му казва да остави количката при тях.

— Вики Бенет е в неизвестност от миналия петък — обяснява Юна, когато Роберт е излязъл през вратата. — Възможно е тя да ви потърси.

Елин не гледа в него. Леко свежда глава и преглъща тежко.

— Няма да го направи — хладно заявява след това.

— Защо смятате, че Вики Бенет не би ви потърсила?

— Тя никога няма да потърси контакт с мен — отговаря Елин и се изправя. — Грешка бе да ви допусна при себе си, преди първо да проверя какво ви води насам.

Юна започва да сервира, след което обръща поглед към жената.

— Към кого смятате, че би се обърнала Вики? Би ли се свързала с Як?

— Ако имате повече въпроси, можете да се свържете с адвоката ми — уточнява тя и излиза от стаята.

След малко в салона влиза Роберт.

— Ще ви изпратя до вратата — казва той.

— Много ви благодаря — отговаря Юна, налива чай в двете чаши, взема едната, духа и отпива внимателно.

Усмивва се и си взема лимонова бисквита от поднос с бяла ленена салфетка. Без да бърза, изяжда бисквитата и изпива чая си, взема салфетката от коляното си, избърсва уста, сгъва салфетката и я слага на масата, преди да се изправи.

Юна чува как Роберт върви след него, докато крачи през огромния апартамент, през салоните и гостната с кахлената печка. Продължава по каменния под в белия вестибюл и отваря вратата към стълбището.

— Един въпрос, който е редно да повдигна още сега, е, че е много важно Елин да не се свързва с отрицателни...

— Разбирам какво имате предвид — прекъсва го Юна. — Но на първо място, тук не става дума за Елин Франк, а за...

— За мен става дума именно за това, както и за нея — прекъсва го на свой ред Роберт.

— Да, но когато се завръща миналото, не се съобразява с никого — казва Юна, след което продължава надолу по стълбите.

Фитнес залата на апартамента е свързана с най-голямата баня. Обикновено Елин пробягва седем километра на ден и тренира с личния си инструктор във фитнес клуб „Морнингтон“ два пъти седмично. Точно пред пътеката виси изключен телевизор и вляво Елин може да се наслаждава на изгледа над покривите на сградите в далечината, към камбанарията на църквата на „Оскар-Фредрик“.

Днес тя не слуша музика. Чуват се само думкането на обувките ѝ, звънтящото ехо от тежестите на щангата, ръмжащият двигател на пътеката и нейното собствено дишане.

Конската опашка подскача между раменете ѝ. Облечена е само в шорти за бягане и бял спортен сутиен. След петдесет минути потта се е просмукала в плата между бедрата ѝ, а сутиенът е подгизнал.

Спомня си за момента, когато Вики Бенет дойде в дома ѝ. Това се случи преди осем години. Едно малко момиченце с руса чорлава коса.

Като млада, докато беше във Франция на езикова ваканция, Елин се бе заразила с хламидии. Не обърна особено внимание и инфекцията я направи стерилна. По онова време го сметна за дреболия, понеже, така или иначе, едва ли някога щеше да ѝ се прииска да има деца. В продължение на дълги години си казваше, че е чудесно да не ѝ се налага да внимава да не забременее.

С Як бяха женени от едва две години, когато той заговори за осиновяване, ала всеки път, щом повдигнеше темата, тя обясняваше, че не желае да има деца, тъй като това е твърде голяма отговорност.

По онова време Як все още беше влюбен в нея и се съгласи с предложението ѝ да предоставят временна помощ на деца, които имат проблеми в собствените си семейства или които се нуждаят временно да променят средата.

Елин се обади в социалната служба към административния отдел, отговарящ за Нормалм. Як я придружи, когато се срещнаха със служител и той ги разпита относно жилище, работа, семейно положение и собствени деца.

Месец по-късно Елин и Як бяха поканени на подробно събеседване в отделни стаи. Зададоха им куп въпроси и уточняващи питання според възприетия метод за социална работа.

Все още си спомняше изумлението на служителката от социалната служба, когато бе разбрала коя е Елин Франк.

След само три дни телефонът иззвъня. Служителката от социалната служба каза, че има едно дете, което ще се нуждае от много сигурност и спокойствие за известно време.

— Тя е на шест години и... мисля, че нещата могат да се получат... Тоест заслужава си да опитате, но щом се установи при вас, можем да препоръчаме някои психолози — обясни жената.

— Какво ѝ се е случило?

— Майката е бездомна и страда от психическо заболяване... Властите са се намесили, когато момичето е било открито да спи във вагон на метрото.

— Но то се чувства добре, нали?

— Било е леко обезводнено, но лекарят каза, че иначе е здраво... Опитах се да поговоря с момичето... Изглежда миличко, но е много затворено в себе си.

— Как се казва — знаете ли?

— Да... Вики... казва се Вики Бенет.

Към края Елин Франк увеличава скоростта, пътеката бучи, дишането ѝ става по-тежко, увеличава наклона, продължава нагоре и после постепенно забавя.

След това се разтяга на балетната греда пред голямото огледало, без да среща собствения си поглед. Събува си обувките и излиза от стаята с натезжали крака, по които усеща иглички. Пред банята сваля вече студения сутиен, захвърля го на пода, смъква шортите и бикините си, изритва ги в краката си и влиза под душа.

Топлите водни струи обливат шията ѝ и мускулите ѝ се отпускат. Тогава тревогата се връща. Сякаш истерията се е загнездила съвсем под повърхността, пълзяща под кожата. Нещо у нея иска да изкрещи с цяло гърло и да плаче, без да спира. Но вместо това тя се овладява и променя температурата на водата до леденостудена. С усилие на волята остава под душа. Обръща лице нагоре към струите, докато не започва да усеща болка в слепоочията от студа. След това спира водата, излиза и се подсушава.

Елин излиза от съблекалнята облечена с кадифена пола под коленете и безшевно трикотажно боди от най-новата колекция на „Wolford“. Кожата на ръцете и раменете ѝ прозира през черната тъкан, обсипана с миниатюрни блестящи камъчета. Материята е толкова тънка, че трябва да надява специални копринени ръкавици, когато облича бодито.

Роберт седи в читалнята в кресло от агнешка кожа и преглежда документи, които разпределя в различни кожени папки.

— Кое беше това момиче, за което разпитваше полицаят?

— Никое — отговаря Елин.

— Това нещо, за което трябва да се притесняваме ли е?

— Не.

Роберт Бианки е неин съветник и асистент от шест години. Той е хомосексуален, но никога не е имал постоянна връзка. Според Елин Роберт най-много от всичко обича да го виждат заедно с красиви мъже. Як бе този, който смяташе, че тя трябва да има хомосексуален асистент, за да не я ревнува. Спомня си, че му каза, че ѝ е все едно — стига да не говори с предвзет глас.

Елин се настанява до него в другото кресло за четене, протяга крака и му показва лачените си обувки с високи токчета.

— Прелестни са — усмихва се той.

— Видях програмата до края на седмицата — казва тя.

— След един час имаш прием в хотел „Кларион Сайн“.

Тежък автобус, който преминава долу по булеварда, кара големите плъзгащи се врати да изтрецят. Елин усеща погледа на Роберт върху себе си, но не го среща, само премества малкото диамантено кръстче, което носи на верижка около врата си.

— Някога аз и Як се грижехме за едно момиченце на име Вики — произнася Елин и преглъща тежко.

— Бяхте ли го осиновили?

— Не, имаше си майка, ние бяхме само лица за помощ, но аз...

Тя замлъква и подръпва диамантеното кръстче на тънката верижка.

— Кога се е случило това?

— Само няколко години, преди ти да дойдеш да работиш за мен — отговаря Елин. — Но тогава аз не бях член на Управителния съвет на концерна, а Як току-що беше започнал да се занимава със „Сентропа“.

— Не е нужно да ми разказваш, ако нямаш желание.

— Вярвам, че всъщност бяхме подготвени, доколкото е възможно, разбира се. Знаехме, че няма да е никак лесно, но... Имаш ли представа как работи цялата система? Имам предвид: първо има невероятна бюрокрация, трябваше да се срещаме със социални работници и консултанти, абсолютно всичко се гледа под лупа, от семейните финанси до сексуалния живот... Но щом веднъж ни одобриха, само след три дни се озовахме с едно дете на ръцете и трябваше да се оправяме сами. Много странно, може да си помисли човек. Не ни казаха нищо за нея, никой не си мръдна пръста да ни помогне.

— Звучи типично.

— Наистина искахме да сторим добро... и това момиче живя тук девет месеца с прекъсвания. Опитаха се да върнат детето у дома при майка ѝ сигурно сто пъти, обаче накрая неизменно откриваха Вики сред куп стари кашони в някой гараж до Стокхолм.

— Тъжна история — отбелязва Роберт.

— Накрая на Як му дойде до гуша от всички ноци, когато се налагаше светкавично да отидем да я вземем, да я откараме в спешното отделение или просто да я сложим във ваната и да я нахраним... Така или иначе пак щяхме да се разделим, но... една нощ просто ми заяви, че трябва да избира...

Елин се обръща с вяла усмивка към Роберт:

— Не мога да проумея защо трябваше да ме принуждава да избирам.

— Защото мисли само за себе си — отговаря Роберт.

— Но ние бяхме на разположение само за подкрепа, как можех да избирам между него и едно дете, което щеше да живее тук няколко месеца, нямаше логика... И той знаеше, че по онова време бях напълно зависима от него.

— Не — опитва се да възрази Роберт.

— Но това е истина, бях зависима — повтаря Елин. — Така че когато майката на Вики получи ново жилище, аз се съгласих той да се обади на социалната служба... Искам да кажа, този път всичко изглеждаше много добре с майката...

Гласът ѝ секва и Елин с изненада усеща как сълзите ѝ внезапно бликват.

— Защо не си ми разказвала за това преди?

Елин избърсва сълзите си и не знае защо лъже:

— Не е нещо важно, нещо, което да ме гложди отвътре.

— Човек трябва да гледа напред — казва Роберт, сякаш я извинява.

— Да — прошепва тя и захлупва лице в длани.

— Какво има? — пита той неспокойно.

— Роберт — въздъхва Елин и среща погледа му, — аз нямам нищо общо с това, но полицаят, който беше тук, ми каза, че Вики е убила двама души.

— Да нямаш предвид онази история, дето току-що се случи там на север, в Норланд?

— Не знам.

— Имаш ли някаква връзка с нея? — пита той бавно.

— Не, нямам.

— Защото не бива да те свързват с тази история.

— Знам... То се знае, с готовност бих направила нещо да ѝ помогна, но...

— Стой настрана.

— Може би е редно да се обадя на Як.

— Недей.

— Той трябва да научи.

— Не и от теб — възразява Роберт. — Само ще се разстроиш, знаеш, всеки път, когато говориш с него...

Тя се опитва да се усмихне в знак на съгласие и слага ръката си върху топлите пръсти на Роберт.

— Ела тук утре сутрин в осем часа и ще прегледаме точките от програмата за следващата седмица.

— Добре — съгласява се Роберт и излиза от стаята.

Елин взема телефона, но изчаква Роберт да затвори външната врата и да заключи след себе си, преди да набере номера на Як.

Гласът му звучи дрезгав и сънлив, когато отговаря:

— Елин? Знаеш ли колко е часът тук? Не можеш да продължаваш да ми звъниш...

— Спеше ли?

— Да.

— Сам ли?

— Не.

— Откровеността ти да ме нарани ли цели, или да...

— Ние сме разведени, Елин — прекъсва я той.

Елин влиза в спалнята, но се спира, загледана в голямото легло.

— Кажу ми, че ти липсвам — прошепва тя.

— Лека нощ, Елин.

— Можеш да получиш апартамента на Брум стрийт, ако искаш.

— Не го искам, ти си тази, която харесва Ню Йорк.

— Изглежда, че полицията смята, че Вики е убила двама души.

— Нашата Вики ли?

Устните ѝ се разтреперват, а в очите ѝ напират сълзи.

— Да... бяха тук и питаха за нея.

— Колко неприятно — тихо продумва той.

— Не можеш ли просто да дойдеш тук, имам нужда от теб... Ако искаш, вземи със себе си Нора, не ревнувам.

— Елин... няма да дойда в Стокхолм.

— Извинявай, че се обадох — казва Елин и затваря.

Високо горе на Кунгсбрун 21 се помещават Националният отдел за полицейски дела на прокуратурата и Отделът за вътрешни разследвания на Националната дирекция на полицията. Юна седи в един малък кабинет заедно с Микаел Боге, който е шеф на Отдела за вътрешни разследвания, и неговата секретарка Хелен Фиорин.

— Към посочения момент тайната полиция е осъществила удар по Бригадата, една крайнолява екстремистка група — казва Боге и се прокашля. — Оплакването изтъква, че комисар Лина от Националната полиция се е намирал на същия адрес по същото време или малко по-рано...

— Вярно е — отговаря Юна и поглежда през прозореца над железопътните релси и залива Барнхусвикен.

Хелен Фиорин оставя писалката и бележника си и със загрижен вид прави нещо като умолителен жест.

— Юна, трябва да те помоля да се отнасяш сериозно към вътрешното разследване — казва тя.

— Аз се отнасям сериозно — отговаря той отсъстващо.

Тя задържа поглед в неговите сребристосиви очи малко по-дълго от нормалното, след което бързо кимва и отново взема писалката.

— Преди да приключим — казва Микаел Боге, като дълго се чеше по ухото, — трябва да повдигна въпроса за главното подозрение на вътрешното разследване, което е насочено към теб.

— Възможно е да става дума за недоразумение — бързо обяснява Хелен. — Разследванията злополучно да са се пресекли едно с друго.

— Но в оплакването срещу теб — продължава Боге, загледан в пръста си, — та там се твърди, че акцията на тайната полиция се е провалила, тъй като ти си бил предупредил вътрешните лица.

— Да, предупредил ги бях — отговаря Юна.

Хелен Фиорин става от стола си, но не знае какво да каже и само вперва в Юна тъжните си очи.

— Предупредил си групата за удара ли? — пита Боге с усмивка.

— Младежите бяха незрели — обяснява Юна. — Но не опасни и не...

— Тайната полиция е преценила другояче — прекъсва го Боге.

— Да, така е — спокойно отвръща Юна.

— Ще приключим встъпителния разпит тук — казва Хелен Фиорин и събира документите си.

Часът е вече четири и половина, когато Юна шофира през Тумба, където някога бе разследвал тройно убийство в един от жилищните блокове.

На седалката до него лежи списъкът с различните адреси, на които е пребивавала Вики Бенет през годините. Последният е „Биргитагорден“, а първият — „Страндвеген“ 47.

Трябва да е говорила с някого от всички тези хора, при които е живяла. Трябва да се е доверила, да е споменала дали има приятели някъде.

Единственото, което Елин Франк каза за Вики, бе, че е мила и сладка.

„Мила и сладка“ — мисли си Юна.

За заможното семейство Франк Вики е била едно дете в трудно положение, дете, което има нужда от помощ, от някого, който да покаже съчувствие.

Ставало е дума за благотворителност.

Ала за Вики Елин е била първата майка след нейната собствена.

Животът на „Страндвеген“ навярно се е сторил на Вики такъв, сякаш е била попаднала на друга планета. Била е на топло, хранела се е редовно. Спяла е в легло и е носела хубави дрехи. Времето, прекарано при Елин и Як, навярно е запазило за нея особен блясък в продължение на много години.

Юна дава мигач и се престроява в лявото платно.

Разгледал е списъка и е решил този път да започне от края. Преди „Биргитагорден“ тя се е намирала в дома за малолетни „Юнгбакен“, а преди това — при семейство Арнандер-Юансон в Катринехолм.

Пред очите му отново изниква гледката как Иглата и Фрипе със сила отмахват дланите на Миранда от лицето ѝ. Бяха се борили с вкочанените ръце на трупа. Мъртвата се бе съпротивлявала, сякаш се бе срамувала някой да я види.

Ала лицето ѝ бе спокойно и бяло като седеф.

Според Иглата е седяла загърната в одеялото, когато е била ударена с голям камък. Шест или седем пъти, ако Юна бе разтълкувал правилно петната от кръв.

След което е била вдигната и дланите ѝ са били поставени на лицето ѝ.

Последното, което е видяла приживе, е бил убиецът.

Юна намалява скоростта, докато кара през една по-стара вилна зона, и паркира до нисък плет от разцъфтял храстовиден очибонец.

Излиза от колата и отива до голяма дървена пощенска кутия с месингова табела, на която пише: Арнандер-Юансон. Иззад къщата се появява жена с кофа червени ябълки в ръката. Явно има проблеми с хълбоците си и устните ѝ току се обтягат от болката. Жената е с яко телосложение, големи гърди и дебели мишници.

— Тъкмо го изпуснахте — казва жената, когато съзира Юна.

— Такъв ми е късметът — шегува се той.

— Трябваше да отиде до склада... Някакъв проблем с товарителниците.

— За кого говорим? — пита Юна с усмивка.

Тя оставя кофата.

— Помислих си, че вие сте този, дето щеше да идва за оглед на конвейера.

— Колко струва?

— Седем хиляди, чисто нов — отговаря тя и млъква.

Жената поглажда с ръка крачола си и го поглежда.

— От полицията съм и трябва да ви задам няколко въпроса.

— За какво? — пита тя с немощен глас.

— За Вики Бенет, която е живяла тук... преди почти година.

Жената кимва с тъжно лице, посочва вратата, след което самата тя влиза вътре. Юна я следва в една кухня с маса от борово дърво и плетена на една кука покривка. Перденца на цветчета се кипрят пред прозорците, които гледат към овощната градина на къщата. Тревата е прясно окосена, сливови дръвчета и храсти цариградско грозде служат за ограда към най-близкия съсед. Малък светлосин плувен басейн е ограден с дървена оградка. Играчки за басейн се носят във водата до преливника вдясно.

— Вики е избягала — съобщава направо Юна.

— Прочетох за това — прошепва жената и оставя кофата с ябълките на умивалника.

— Къде мислите, че се крие?

— Нямам представа.

— Разказвала ли ви е за приятели, за момчета...

— Вики всъщност не живееше тук — казва жената.

— Поради каква причина?

— Не се получи — казва тя и се обръща.

Жената напълва каната за кафе с вода, след което отсипва вода в кафеварката и спира.

— Гостоприемството изисква да почерпиш с кафе — казва тя немощно.

Юна поглежда през прозореца и вижда две руси момчета да си играят на карате в овощната градина. И двете са слаби и загорели от слънцето, обути са в големи бански шорти. Играта е някак твърде дива, твърде сурова, но въпреки това те не спират да се заливат от смях.

— Вие приемате деца и младежи във вашето семейство, нали?

— Дъщеря ни е на деветнайсет, така че... правим го вече от няколко години.

— За колко време обикновено остават децата?

— Различно... Понякога ту идват, ту си отиват — отговаря тя и се обръща към Юна: — Много от тях идват от разбити семейства.

— Трудно ли е?

— Не, не е... Е, ясно е, че възникват конфликти, но всъщност важното е просто да определиш ясни правила.

Едно от момчетата прави подскок, придружен с ритник, и цопва в басейна. Другото замахва няколко пъти във въздуха, след което скача в басейна със салто.

— Обаче Вики е останала само две седмици — казва Юна и поглежда жената. Тя избягва погледа му и лекичко се почесва под мишниците.

— Имаме две момчета — казва тя неопределено. — От две години са при нас... братя са... Надявахме се, че ще се сприятелят с Вики, но уви, наложи се да прекратим подкрепата си за нея.

— Какво се случи?

— Нищо... Всъщност искам да кажа... Не беше виновна тя, никой не беше виновен, че ни дойде в повече, ние сме едно обикновено

семејство и чисто и просто не ни стигнаха силите.

— Но Вики... проблеми ли е създавала, трудно ли е било да се справите с нея?

— Не — отговаря със слаб глас домакинята. — Беше...

Жената млъква.

— Какво щяхте да кажете? Какво се случи?

— Нищо.

— Та вие имате опит — настоява Юна. — Как сте могли да се откажете само след две седмици?

— Стана каквото стана.

— Но аз мисля, че нещо се е случило — сериозно отвърща Юна.

— Не, просто не ни стигнаха силите.

— Все пак мисля, че нещо се е случило — повтаря той със същия мек глас.

— Накъде биете? — пита тя смутено.

— Ако обичате, разкажете какво се е случило.

По бузите ѝ избива руменина, която плъзва по неравната кожа по шията, надолу между гърдите ѝ.

— Имахме посещение — прошепва жената, като гледа пода.

— От кого?

Тя поклаща глава. Юна ѝ подава бележник и химикалка. По бузите ѝ потичат сълзи. Тя го поглежда, после взема бележника и химикалката и написва нещо.

Юна шофира в продължение на три часа, докато стигне на „Скракегатан“ 35 в Бенгтсфорш. Сълзите капеха по хартията, докато жената пишеше адреса в бележника. Наложило се бе да го изтръгне от ръката ѝ и когато се беше опитал да каже нещо повече, тя само бе поклатила глава, след което се бе втурнала в тоалетната и се бе заключила.

Кара бавно покрай редицата еднофамилни къщи от червена тухла до площадка за обръщане с гараж. Номер 35 е последната къща в редицата. Вятърът е преобърнал белите пластмасови градински мебели във високата трева. Пощенската кутия, висяща на черна верига, прелива от реклами от пицарии и супермаркети.

Юна излиза от колата, минава през бурените около портичката и продължава по пътеката от влажни павета до къщата.

Подгизнала изтривалка с текста „ключовете, портфейлът, мобилният телефон“ е постлана пред вратата. От вътрешната страна на дограмите на прозорците са залепени черни чували за боклук. Юна позвънява на вратата. Излайва куче и след малко някой го гледа през шпионката. Превъртат се две ключалки и после вратата се отваря съвсем мъничко, преди веригата да я спре. До него достига вонята на разлято червено вино. Не може да види човека в тъмното антре.

— Може ли да вляза за малко?

— Тя не иска да се срещне с теб — отговаря момче с нисък, дрезгав глас.

Кучето изпуфтява и се чува как брънките на нашийника се опъват с тракане.

— Но аз трябва да говоря с нея.

— Нищо няма да купим — провиква се една жена от друга стая.

— Аз съм от полицията — казва Юна.

От вътрешността на къщата се чуват стъпки.

— Сам ли е? — пита жената.

— Така ми се струва — прошепва момчето.

— Държиш ли Зомби?

— Ще отвориш ли? Мамо? — пита той с тревога в гласа.

Жената отива до вратата.

— Какво искаш?

— Знаете ли нещо за момиче на име Вики Бенет?

Лапите на кучето се хлъзгат по пода. Жената затваря вратата и заключва. Юна я чува да вика нещо на момчето. След малко вратата се разтваря около десетина сантиметра. Жената е махнала веригата. Юна я отваря още и влиза в антрето. Жената е обърната с гръб към него. Облечена е в чорапогащник с телесен цвят и бяла тениска. Русата коса виси под раменете ѝ. Когато Юна затваря вратата след себе си, става тъмно като в рог и той спира. Няма никакви лампи, които да запали.

Тя върви пред него. Слънцето свети право в прозорците, облепени с чували за боклук. Дупчици и драскотини блестят тук-там като звезди. В кухнята се процежда слаба сива светлина. На масата има кутия вино, а на кафявия балатум отдолу се вижда голяма локва. Когато Юна влиза в тъмната стая с телевизор, жената седи на тапициран с деним диван. Тъмносилави завеси се спускат до пода и зад тях се виждат найлоновите чували. Въпреки това от вратата на верандата в стаята пада слаб лъч светлина и осветява ръката ѝ. Юна вижда, че ноктите ѝ са поддържани, с червен маникюр.

— Седнете — спокойно го поканва тя.

— Благодаря.

Юна сяда точно срещу нея на голяма табуретка. Когато очите му привикват с мрака, той забелязва, че нещо не е наред с лицето ѝ.

— Какво искате да знаете?

— Били сте при семейство Арнандер-Юансон.

— Да.

— По каква работа?

— Предупредих ги.

— За какво ги предупредихте?

— Томпа! — провиква се жената. — Томпа!

Отваря се врата и се чуват бавни стъпки. Юна не вижда момчето в мрака, но въпреки това усеща присъствието му и долавя силуета му срещу една етажерка за книги. Момчето влиза в тъмната стая с телевизора.

— Запали лампата на тавана.

— Ама, мамо...

— Просто го направи!

Момчето натиска ключа и голямо кълбо от оризова хартия осветява цялата стая. Високото слабо момче е застанало в силната светлина с наведена глава. Юна го наблюдава. Лицето му изглежда сякаш е било наядено от куче за борба, след което е зараснало не както трябва. Долната устна изобщо липсва, вижда се ред зъби, брадичката и дясната буза са издълбани и с цвят на живо месо. Дълбока червена резка минава горе от челото, косо през челото, през веждите. Когато Юна се обръща към жената, забелязва, че нейното лице е обезобразено още повече. Въпреки това тя му се усмихва. Дясното ѝ око липсва, по лицето и шията ѝ се виждат дълбоки прорези, поне десетина са. Другата вежда виси надолу над окото, а устата е разцепена на няколко къса.

— Вики ни се ядоса — казва жената и усмивката изчезва от лицето ѝ.

— Какво се случи?

— Наряза ни с едно счупено шише. Не мислех, че е възможно човек да изпадне в такава сяпа ярост, тя просто не можеше да спре. Припаднах. Когато се свестих, лежах на пода и усещах прорезите от счупено стъкло, ударите, парчетата счупено стъкло в мен. Разбрах, че вече нямам лице.

След преговори с концерна за социални грижи се наложи община Сундсвал да плати прескъпо, за да разреши възникналата ситуация. Момичетата от „Биргитагорден“ бяха транспортирани от хотел „Ибис“ до малкото селце Хорте за временно настаняване.

Хорте е старо рибарско селище без църква. Училището тук е било закрито преди почти сто години, желязната мина е била изоставена и супермаркетът затвори, когато собствениците му престаряха. Ала лете рибарското селище се възражда със своите бели като брашно пясъчни плажове покрай Юнгфрукустен.

За няколко месеца шестте момичета ще живеят в бившия смесен магазин — просторна сграда с голяма остъклена веранда, разположена там, където тесният път към селото се разцепва като змийски език.

Момичета са вечеряли, някои от тях са останали в трапезарията, загледани в мекото синьо, сякаш забулено, море. В обширния хол отстрани седи Сулвейг Сундстрьом от дома за младежи „Севстагорден“ и плете пред пращящия огън в камината.

Студен коридор води от всекидневната до малка кухничка. Там седи охранител така, че да може да наблюдава вестибюла и вратата, и същевременно да има видимост през прозореца и моравата, чак до пътя.

Лу Чу и Нина търсят чипс в долапите, но се налага да се задоволят с пакет зърнена закуска.

— Какво ще направиш, когато дойде убиецът? — пита Лу Чу.

Татуираната ръка на охранителя потръпва на масата и той сковано ѝ се усмихва.

— Тук сте на сигурно място.

Той е около петдесетте, с бръсната глава и сурова брада, която започва от долната устна и стига до върха на брадичката. Огромните му мускули личат под тъмносинята блуза с логото на охранителната фирма.

Лу Чу не отговаря нищо, само го гледа и пъха зърнена закуска в устата си, дъвче шумно. Нина рови в хладилника и изважда пакет пушена шунка и бурканче горчица.

В другия край на къщата, около масата за хранене на остъклената веранда, са насядали Каролин, Инди, Тула и Алмира и играят карти.

— Искам всичките ти валета — заявява Инди.

— Ще ти се — подсмива се Алмира.

Инди изтегля една карта и я поглежда със задоволство.

— Тед Бънди беше досущ като касапин — тихо казва Тула.

— Боже, какви ги дрънкаш — въздъхва Каролин.

— Обикалял от стая в стая и пребивал с чук момичетата като тюленчета. Първо Лиса и Маргарет — и така.

— Млъкни — смее се Алмира.

Тула се усмихва към масата и Каролин не може да не потръпне.

— Какво търси тук тази бабичка, по дяволите? — пита Инди на висок глас.

Жената пред огъня вдига очи, след което пак бива погълната от плетката си.

— Ще продължим ли да играем карти? — нетърпеливо пита Тула.

— Чий ред е?

— Мой — казва Инди.

— Мамка му, как лъжеш — усмихва се Каролин.

— Телефонът ми умря — казва Алмира. — Бях го сложила да се зарежда в стаята и сега...

— Да го погледна ли? — пита Инди.

Тя маха капачето от задната страна на апарата, изважда батерията, слага я отново, но нищо не се случва.

— Странно — промърморва момичето.

— Зарежи го — заявява Алмира.

Инди пак изважда батерията.

— Та дори и симкарта няма, дявол го взел!

— Тула — строго казва Алмира, — ти ли си извадила симкартата ми?

— Не знам — нацупва се момичето.

— Трябва ми — загреваш ли?

Жената е оставила плетивото и влиза в трапезарията.

— Какво става? — пита тя.

— Ние сами ще се оправим — спокойно отговаря Каролин.

Тула тъжно присвива уста.

— Нищо не съм взела — изскимтява тя.

— Симкартата ми я няма — казва Алмира на висок глас.

— Та това не означава, че тя я е взела — възмутено отвръща жената.

— Алмира казва, че ще ме удари — обажда се Тула.

— Няма да търпя никакво насилие — обяснява жената, след което си отива, сяда и пак се залавя с плетивото.

— Тула — казва Алмира с приглушен глас, — наистина ми е важно да мога да се обаждам.

— Е, ще ти е трудно — отвръща ѝ с усмивка Тула.

Гората от другата страна на залива става все по-черна, после и небето потъмнява, докато водата все още блести като течено олово.

— Полицията смята, че Вики е убила Миранда — казва Каролин.

— Толкова са тъпи — промърморва Алмира.

— Аз не я познавам, никой от нас не я познава — отвръща Инди.

— Я се стегни.

— Ами ако тя сега е тръгнала насам, за да...

— Шшшт — прекъсва я Тула. Изправя се, застава опъната като струна и се взира в мрака. — Чухте ли? — пита тя и се обръща към Каролин и Алмира.

— Не — въздъхва Инди.

— Скоро ще сме мъртви — прошепва Тула.

— Ти съвсем откачи — казва Каролин, като не може да сдържи усмивката си.

Тя улавя ръката на Тула и я придърпва към себе си, хваща я за коляното и я потупва.

— Не се бой, нищо няма да се случи — утешава я.

Каролин се събужда на дивана. Последната жар бавно блещука в огнището. Към нея струи мека топлина. Тя сяда и се оглежда наоколо в тъмния салон и трапезарията. Разбира, че е заспала на дивана и че всички са си легнали, а нея просто са я оставили там.

Каролин се изправя, отива до един от големите прозорци и поглежда навън. Сега се вижда водата отвъд тъмните рибарски колиби. Цари спокойствие. Иззад воал от облаци луната осветява морето.

Тя отваря скърцащата врата от борово дърво и усеща струята хладен въздух по лицето си. Зад нея дървените мебели пукат. Сенките в коридора са плътни и вратите към стаите на учениците едва се мерзелят. Каролин пристъпва в мрака. Подът е леденостуден. Внезапно ѝ се струва, че чува нещо, въздишка или стон.

Звукът идва от тоалетната.

Тя предпазливо се приближава, а сърцето ѝ бумти в гърдите. Вратата стои открената. Там вътре има някой. Странният звук се чува отново.

Каролин надзърта предпазливо през тесния процеп.

Нина седи на тоалетната чиния с разтворени крака и безразлично изражение на лицето. Пред нея е коленичил мъж, заврял лице между бедрата ѝ. Тя е вдигнала горнището на пижамата си, така че той я стиска за едната гърда, докато я лиже.

— Вече трябва да свършваш — казва Нина с тежък глас.

— Добре — отговаря той и бързо се изправя.

Когато откъсва тоалетна хартия и избърсва устата си, Каролин вижда, че това е охранителят.

— Хайде, дай ми парите — казва Нина и протяга ръка.

Охранителят започва да рови из джобовете си.

— Мамка му, имам само осемдесет крони — отговаря той.

— Ама ти каза петстотин.

— Какво да направя, по дяволите? Имам само осемдесет.

Нина въздъхва и взема парите.

Каролин бързо подминава вратата и се шмугва в студената малка стаичка, която са ѝ определили. Тя затваря вратата и запалва лампата на тавана. Вижда отражението си в черния прозорец, разбира, че ясно може да бъде видяна отвън, след което бързо отива и спуска щората. За първи път от много време насам я обхваща страх от тъмното.

С неприятно чувство Каролин си мисли за светлите очи на Тула, докато говореше за различни серийни убийци. Малката Тула бе превъзбудена и бе искала да уплаши другите, като каза, че Вики ги е преследвала тук до рибарското селище.

Каролин решава да зарече миенето на зъбите. Нищо не може да я накара отново да излезе в дългия черен коридор.

Премества стола до вратата и се опитва да залости дръжката с облегалката. Не се получава. Донася няколко купчини стари списания, слага ги с треперещи ръце на пода под краката на стола, така че облегалката избутва дръжката нагоре.

Струва ѝ се, че долавя как някой се прокрадва в коридора точно отвън, обръща поглед към ключалката и по гърба я полазват тръпки.

Изведнъж зад нея нещо изтрещява. Щората се вдига и се завърта с грохот.

— Господи! — въздъхва тя и пак я спуска.

Каролин застава неподвижно в стаята и се ослушва. После угася лампата и бързо се мушва в леглото, завива се плътно с ватирания юрган и чака чаршафите да се загреят.

Лежи, без да помръдва, вторачена в тъмното в дръжката на вратата, и пак се сеца за Вики Бенет. Изглеждаше толкова срамежлива и внимателна. На Каролин не ѝ се вярва да е извършила тези ужасни неща, просто не може да го приеме. Докато успее да отклони мислите си към нещо друго, си спомня разбитата глава на Миранда и кръвта, която капеше от тавана.

Изведнъж в коридора се чуват предпазливи стъпки. Затихват, после продължават напред и спират точно пред нейната врата. През трептящия мрак Каролин вижда как някой се опитва да натисне дръжката на вратата. Но тя се опира в облегалката на стола. Каролин стисва клепачи, закрива очи и се моли: „Дядо Господи, зло над мен недей праща...“.

Уморено тракане оглася нощната тишина. Звукът идва от едно детско столче за кола, което отново и отново се удря в голямата язовирна стена при водноелектрическата централа „Бергефоршен“.

Преобърнато наопаки, със сивия пластмасов гръб нагоре, едва различим над водната повърхност, детското столче е било довлечено дотук от водите на Индалселвен.

Откак снеговете се стопиха в планините на Йемтланд, притокът на реката е много висок. Електрическата централа под Стуршон през цялото време калибрира нивото, когато язовирът заплашва да прелее.

След силните дъждове през последната седмица електроцентралата „Бергефоршен“ постепенно започна да отваря вратите на шлюзовете за пълен приток. Повече от две хиляди кубика вода се изливат всяка секунда.

В продължение на месеци Индалселвен бе приличала на езеро с бавните си води, но сега те се леят мощно и осезаемо.

Детското столче за кола се удря в язовирната стена, после се плъзва леко назад и пак се блъсва в ръба.

* * *

Юна тича по тесния път покрай ръба на язовира. От дясната страна реката се е ширнала като лъскав под, но от лявата му страна гладка бетонна стена се спуска главоломно навярно трийсет метра. Височината е зашеметяваща. Разпенена бяла вода, която с грохот се разбива в черните скали долу. С хаотична мощ водата се излива от шлюзовете на язовира.

По-далеч, при ръба на язовирната стена, са застанали двама униформени полицаи заедно с пазач от електроцентралата и гледат през парапета надолу, към гладката вода. Единият полицай посочва нещо, държи рибарски прът с кука.

Около плаващото детско столче са се скупчили боклуци, довлечени от течението. Празна пластмасова бутилка се търкаля към ръба, смърчови дънери, клони и полуразложени остатъци от кашони.

Юна поглежда надолу в черните води. Течението дърпа столчето. Всичко, което се вижда, е сивият му гръб от твърда пластмаса.

Невъзможно е да се види дали в столчето все още седи дете.

— Обърнете го — нарежда Юна.

Другият полицай кимва кратко, след което се навежда колкото му е възможно над парапета. Остава пръта с куката да раздере гладката водна повърхност и изтегля голям иглолистен клон настрана. Връща куката, пъхва я по-дълбоко под столчето и внимателно го повдига, така че куката да се захване. Дърпа нагоре и водата се разплисква, когато столчето най-сетне се преобръща, излагайки на показ прогизналата тапицерия на квадратчета.

Столчето е празно, каишките се движат бавно във водата.

Юна гледа детското столче, черните каишки и си мисли, че тялото на детето може да се е изхлузило от предпазния колан и да е потънало на дъното.

— Както казах по телефона, изглежда, това е столчето... Не изглежда видимо счупено, но разбира се, трудно е да се различат подробности — съобщава полицаят.

— Нека техниците да използват непромокаем плик, когато го извадят.

Полицаят освобождава куката от детското столче и то бавно се прекатурва отново.

— Нека се срещнем под моста при Индал — казва Юна и се запътва обратно към колата. — Нали там има плаж?

— Какво ще правим?

— Ще поплуваме — отговаря Юна без сянка от усмивка и продължава да крачи към колата си.

Юна спира там, където мостът и земята се срещат, оставя колата с отворена врата, пристъпва напред и обхожда с поглед тревистия склон. От малкия пясъчен плаж закотвен понтон се простира право в струящите води на реката.

Вятърът разтваря сакото му, а под тъмносивата риза се очертават мускулите му.

Продължава да върви по края на пътя и усеща изпаренията от топлата зеленина, уханието на трева и сладостта на теснолистната върбовка.

Юна спира, навежда се и изважда малко стъклено кубче измежду растенията, слага го на дланта си и пак поглежда надолу към водата.

— Ето тук са излезли извън пътя — казва, като сочи посоката.

Единият от полицаите отива до плажната ивица, следва указаната посока и поклаща глава.

— Няма никакви следи, нищо — провиква се в отговор той.

— Мисля, че съм прав — настоява Юна.

— Никога няма да разберем — твърде много е валяло — обажда се другият полицай.

— Но не е валяло под водата — възразява Юна.

Той излиза от пътя и с големи крачки се запътва към брега. Подминава полицая и продължава чак до водата. Следва реката обратно на течението и само след няколко метра забелязва следите от автомобилни гуми по дъното. Успоредните отпечатьци по пясъчното дъно изчезват долу в черната вода.

— Виждаш ли нещо? — провиква се полицаят.

— Да — отговаря Юна, като влиза в реката.

Хладната вода тече около краката му, меко го дърпа настрана. Продължава да върви с широки крачки. Трудно е да види нещо през блестящата, плъзгаща се водна повърхност. Дълги растения се извиват, олюлявайки се. Течението носи мехурчета и прах.

Полицаят влиза след него в реката, като ругае под нос.

Юна долавя очертанятията на тъмно образуване на десетина метра разстояние.

— Ще се обадя да извикам гмуркачи — казва полицаят.

Юна бързо съблича самото си, подава го на полицая и продължава да върви навътре в реката.

— Какво правиш?

— Трябва да разбере дали са мъртви — отвърща той, като подава на полицая служебното си оръжие.

Водата е студена и течението дърпа все по-тежките му панталони. Студени тръпки се множат по краката и долната част на гърба му.

— В реката има дървесни трупи — провиква се другият полицай.
— Не можеш да плуваш тук.

Юна крачи навътре, дъното се спуска рязко надолу и когато водата стига до кръста му, той плавно се гмурва. Чува грохот в ушите си, когато слуховите му канали се изпълват с вода. Усеща студа с отворените си очи. Водата е прорязана от слънчеви отблясъци. Разбъркана кал се носи в различните водовъртежи.

Рита с крака, плъзва се по-дълбоко и изведнъж съзира колата. Тя стои по-нататък, встрани от следите от гуми. Течението е отнесло превозното средство към талвега.

Червената ламарина блещука. Предното стъкло и двата прозореца вдясно напълно липсват и водата тече през купето.

Юна доплува по-близо и се опитва да пропъди от ума си мисълта за гледката, която го очаква. Просто трябва да изостри вниманието си и да се опита да регистрира колкото се може повече за секундите, които може да остане, ала мозъкът му все пак успява да нарисува картини на момичето на предната седалка, с предпазния колан диагонално през тялото. Протегнати напред ръце, зееща уста, коса, която се извива и се преплита пред лицето.

Сърцето му сега бие по-силно. Тук долу е усойно. Здрач и оглушителна тишина.

Приближава се към задната врата на автомобила с избития прозорец и се хваща за рамката. Мощта на реката тегли тялото му встрани. Чува се металическо пращане и той изпуска хватата, когато колата се плъзва заедно с течението няколко метра. Нагоре изплува

тиня и му е трудно да вижда. Прави няколко загребвания. Облакът от тиня става по-рехав и все по-прозирен.

Над него, може би три метра отгоре, се намира другият свят, облян от слънчева светлина.

Просмукан от вода дънер се плъзга точно под повърхността на водата като тежък снаряд.

Дробовете му вече започват да го болят, да се свиват в празни спазми. Водното течение тук долу е много силно.

Юна отново се вкопчва в празното отворстие на прозореца и вижда, че от ръката му се разлива кръв. Сنيшава тялото си така, че да е на едно равнище с вратата на колата, и се опитва да надзърне вътре. Пред лицето му се движат пращинки, водорасли и пулсиращи растения.

Колата е празна. Там няма никой, нито момиче, нито дете.

Предното стъкло липсва, чистачките висят отпуснати. Възможно е телата да са били отнесени през отворстието и водата да ги търкаля по речното дъно.

Той успява с поглед да обходи мястото непосредствено около колата. Няма нещо, в което биха могли да се заклеят телата на децата. Скалите са заоблени, а водните растения твърде тънки.

Дробовете му вече крещат за кислород, но той знае, че всъщност винаги има още време.

Тялото ще трябва да се научи да чака.

Докато караше военна служба, на няколко пъти му се бе наложило да плува дванайсет километра със сигналното знаменце, без оборудване се е измъквал от подводница с авария балон, плувал е под леда на Финския залив.

Може да издържи без кислород още няколко секунди.

С мощни загребвания плува около колата и изучава заравнения пейзаж. Водата го дърпа напред като мощен вятър. Сенки, хвърляни от преминаващи дънери, проблясват бързо над дъното.

Вики е излязла от пътя, продължила е да кара към брега под поройния дъжд и се е спуснала във водата. Прозорците са били вече избити след сблъсъка със светофара и колата се е напълнила с вода незабавно, продължила е напред и е спряла под водата.

Ала къде са телата?

Трябва да се опита да намери децата.

Пет метра по-нататък открива нещо блестящо на дъното, чифт очила, които се търкалят все по-далеч от колата, към по-дълбоки и бързоструйни води. Би трябвало да се върне към повърхността, но си помисля, че може би ще издържи още мъничко. Пред очите му просветва, когато плува напред, протяга ръка и улавя очилата точно когато един вихър ги повдига от дъното. Обръща се, рита енергично и заплува нагоре. Пред очите му проблясват ярки петна. Няма време да се огледа, трябва да диша, за да не изпадне в безсъзнание. Излиза на повърхността, поема си дълбоко въздух и тъкмо успява да види дънера, преди да го удари в рамото. Болката е толкова силна, че изревава. Ябълката на рамото се изважда от ямката от силния сблъсък. Юна отново се озовава под водата. В ушите си чува звън като по време на литургия. Над него слънцето блести ярко с начупени лъчи.

Колегите полицаи от местната полиция бяха успели да пуснат в реката лодка и вече бяха на път към Юна, когато видяха как го блъсна дънерът. Хванаха го, изтеглиха го през парапета и го измъкнаха на пясъка.

— Извинете — бе изпъшкар Юна. — Трябваше да узная...

— Къде те удари дънерът?

— В колата нямаше тела — продължи Юна, като въздъхна от болка.

— Виж му ръката — рече колегата полицаи.

— Мамка му! — прошепна другият.

По мократа риза на Юна се стичаше кръв и ръката му бе странно извита, сякаш висеше откършена от мускулната тъкан.

Те внимателно измъкнаха очилата от ръката му и ги сложиха в найлонов плик.

Единият полицаи го закара до болницата в Сундсвал. Юна седеше неподвижно в колата, беше затворил очи и притискаше ранената си ръка плътно към тялото. Въпреки силната болка се опита да обясни как колата се бе влачила по дъното и как водата течеше през избитите прозорци.

— Децата не бяха там — уточни едва чуто той.

— Течението може да отнесе телата къде ли не — обясни полицаият. — Няма никакъв смисъл да пращаме гмуркачи, защото телата им се заклепват в нещо. Тогава от тях няма ни вест, ни кост... или се озовават долу при електроцентралата точно като детското столче.

Две весели и бърбиви медицински сестри се погрижиха за Юна в болницата. Бяха руси и приличаха на майка и дъщеря. Бързо и делово съблякоха мокрите му дрехи, но когато започнаха да го бършат и видяха ръката му, изведнъж занемяха. Промиха и превързаха раната, преди да го отведат до рентгена.

Двайсет минути по-късно в кабинета влезе лекар и каза, че е разгледал рентгеновите снимки. Бързо обясни, че няма счупвания и става дума за луксация на рамото. Лошата новина бе, че раменната става се бе извадила, а добрата — че предната част на гръдния кош на Юна изглеждаше невредима. Юна трябваше да легне на болничната маса по корем, като ръката му висеше право надолу. Лекарят инжектира 20 милиграма лидокаин директно в ставата, за да може да намести ръката. Седна на пода и започна да дърпа надолу, докато едната сестра притискаше плешката към гръбначния стълб, а другата притискаше главата на раменната кост на правилното ѝ място. Чу се изпукване, Юна стисна зъби и бавно издиша.

Колата с Вики Бенет и Данте изчезна на един пътен участък, който нямаше почти никакви отклонения. От полицията твърдяха, че били проверили всички възможни скривалища, и критиката на медиите стана по-остра.

Когато Юна видя детското столче за кола във водата, проумя това, което всички други бяха пропуснали. Ако колата бе влязла във водата и реката я бе погълнала, то имаше едно-единствено място, където това е могло да се случи, без да бъде открито от полицията или спасителната служба.

След Индал шосе 86 прави рязък завой надясно, след което продължава по моста през реката, но колата бе продължила напред, надолу по тревистия склон, през пясъка на брега и бе потънала във водата.

Прозорците са били счупени и колата се е напълнила с вода безпрепятствено, а силният дъжд незабавно е изтрил следите от гуми по пясъка. Няколко секунди — и от нея е нямало ни следа.

Юна слиза в един от гаражите на полицията. Въздухът е прохладен. Ръката му е стабилизирана и защитена от тъмносиня превръзка.

Колата, която Вики Бенет бе откраднала, стои в голяма пластмасова палатка. Полицията бе използвала кран, за да я извади от Индалселвен, опаковаха я в найлон и след това я превозиха тук. Всички седалки са демонтирани и поставени до автомобила. На една дълга пейка са наредени множество предмети, опаковани в обозначени пластмасови пликкове. Юна преглежда намерените улики. Пръстови отпечатъци както от Вики, така и от Данте. Пликчета с парченца стъкло, празна бутилка за вода, една гуменка, която със сигурност е принадлежала на Вики, и малките очилца на момчето.

Вратата към съседния кабинет се отваря и Холгер Ялмерт влиза в гаража с карта в ръката.

— Искаше да ми покажеш нещо — започва Юна.

— Да, както и да е — въздъхва Холгер и прави жест към колата. — Цялото предно стъкло липсва, ти сам си видял, когато си се спуснал във водата, било е избито при сблъсъка със светофара... но, уви, намерих косми от момчето по рамката на прозореца.

— Съжалявам да го чуя — казва Юна и усеща как го изпълва огромна самота.

— Да, но всички така и смятаха.

Юна разглежда една детайлна фотография на космите от дясната страна на нацърбената рамка на предното стъкло и едно увеличено изображение, на което се виждат три косъма с изтръгнати коренчета.

Предполага се, че скоростта е била много висока, а спирачният ефект на водата много силен. Всичко сочи, че Вики Бенет и Данте Абрахамсон са били изхвърлени напред през остатъците от предното стъкло.

Юна прочита, че са били намерени парчета стъкло, по които е имало кръв от момчето.

Капакът на двигателя е бил деформиран и е потънал под повърхността.

Юна си мисли, че трудно би могъл да си представи как от главата на Данте е могло да се изтръгнат косми, ако не е бил изхвърлен от седалката над жабката, през прозореца, след което е полетял в реката.

Водата е била много бързоструйна, тъй като язовирните шлюзове на централата „Бергефоршен“ са били отворени.

Юна си казва, че гневът на Вики Бенет сигурно се е бил уталожил, тъй като не е убила детето, а то е било при нея в автомобила.

— Смяташ ли, че момчето е било живо, когато колата е влязла във водата? — тихо пита Юна.

— Да, вероятно е изпаднало в безсъзнание при удара в стъклото и се е удавило... Но ще се наложи да почакаме, докато телата се заклещят при язовира.

Холгер вдига и показва найлоново пликче, което съдържа червен воден пистолет.

— И аз имам малък син...

Холгер замлъква и сядна на офисния стол.

— Да — отговаря Юна и слага ръката, която може да движи, на рамото му.

— Трябва да съобщим на майката, че ще прекратим търсенето и просто ще чакаме — казва Холгер и устните му започват да потръпват от мъка.

* * *

В малкия полицейския участък цари необичайна тишина. При кафе автомата стоят няколко облечени с униформи мъже, една жена бавно пише на компютъра си. Сивата дневна светлина е мрачно тежка, светлина, която напомня за безнадежден ден в училище.

Когато вратата се отваря и влиза Пиа Абрахамсон, приглушеното жужене стихва. Пиа е облечена с дънки и закопчано дънково яке, което е опънато на гърдите ѝ. Ореховокафявата ѝ коса, която пада отпред изпод черната барета, е сплъстена и немита.

Без грим е, в очите ѝ са изписани умора и страх.

Миря Слатнек бързо се изправя и придърпва един стол.

— Не искам да седя — едва продумва Пиа.

Миря разкопчава едно от копчетата на якичката на ризата си.

— Помолихме ви да дойдете тук, за да... Нещата стоят така, че се опасяваме...

Пиа се подпира с ръка на облегалката на стола.

— Това, което се опитвам да кажа — продължава Миря, — е...

— Да?

— Никой вече не вярва, че са живи.

Пиа почти не реагира. Не избухва в ридания, просто бавно кимва и облизва устни.

— Защо не смятате, че все още са живи? — пита тя с нисък и странно спокоен глас.

— Намерихме колата ви — обяснява Миря. — Излязла е от пътя и се е озовала в реката. Колата се намираще на дълбочина от четири метра, беше много повредена и...

Гласът ѝ замира.

— Искам да видя сина си — казва Пиа със същото злоещо спокойствие. — Къде е тялото му?

— То е... Все още не сме намерили телата, но... Много ми е трудно да го кажа, но преценката е издирването с помощта на гмуркачи да се прекрати.

— Но...

Ръката на Пиа Абрахамсон посяга към шията ѝ, към сребърното кръстче под дрехите, ала се спира при сърцето.

— Данте е само на четири години — продумва тя с изненада в гласа. — Той не може да плува.

— Не — повтаря Миря с тъжно изражение.

— Обаче... обича да си играе във водата — прошепва Пиа.

Брадичката ѝ леко се разтреперва. Стои там в дънковите си дрехи. Бялата свещеническа якичка се подава изпод якето. Със забавени движения, като стар, смазан от живота човек, тя най-сетне сядна на стола.

Елин Франк си взема душ след парната баня, после отива по лъскавия каменен под до голямото огледало пред двойния умивалник, където се избърсва с топла хавлиена кърпа. Кожата ѝ е все още гореща и влажна, когато облича черното кимоно, подарено ѝ от Як в годината, когато се разделиха.

Излиза от банята, прекосява светлите стаи с бял паркет и отива в спалнята.

На двойното легло вече е сложила лъскава рокля в бакърен цвят на „Карен Милън“ и златни бикини на „Долче & Габана“.

Закача кимоното, парфюмира се с „Ла Перла“, изчаква един момент, след което се облича.

Когато влиза в големия салон, тя вижда, че съветникът ѝ Роберт бързо скрива телефона зад гърба си. У нея незабавно отново нахлува мъчителна тревога, усеща в корема си тежка топка от мрак.

— Какво има? — пита тя.

Момчешката фланелка на квадратчета с къс ръкав се е измъкнала от белите дънки и кръглото му коремче се е оголило.

— Фотографът от френския „Вог“ закъснява с десет минути — казва Роберт, като избягва погледа ѝ.

— Нямах време да прегледам новините — отвърща тя в опит да звучи безгрижно. — Знаеш ли дали полицията вече е заловила Вики?

През последните дни тя не се осмеляваше нито да слуша новините, нито да чете вестниците. Налага ѝ се да взема едно хапче, за да може да заспи в десет часа, и още едно, за да заспи повторно в три.

— Чул ли си нещо за това? — повтаря въпроса си едва чуто.

Роберт се почесва по късо подстриганата коса.

— Елин, наистина не искам да се тревожиш.

— Не се тревожа, но това...

— Никой няма да те намеси в тази история.

— Няма нищо лошо човек да бъде информиран — небрежно подхвърля Елин.

— Нямах нищо общо — упорства асистентът ѝ.

Тя отново е възвърнала самообладанието си и му отправя хладна усмивка:

— Трябва ли да ти се ядосам?

Той поклаща глава и придърпва фланелката си така, че пак да скрие корема му.

— Чух края на емисията новини по радиото на път насам — отговаря той. — Явно са открили откраднатата кола във водата, потънала в една река... и предстои да започнат да търсят с гмуркачи, струва ми се.

Елин бързо отново извърща лицето си. Устните ѝ треперят и сърцето ѝ бие, все едно ще се пръсне.

— Не звучи добре — казва тя с празен глас.

— Да включи ли телевизора?

— Не, няма нужда — прошепва Елин.

— Разбира се, ще е много тъжно, ако се окаже, че са се удавили.

— Не бъди арогантен — отбелязва Елин.

Тя трябва да преглътне. Усеща болка в гърлото, прокашля се слабо и свежда поглед към дланите си.

Споменът за деня, в който Вики дойде прие нея, е жив в съзнанието на Елин. Момичето стоеше до вратата със затворено лице и пожълтели синини по ръцете. В мига, в който я видя, Елин разбра, че Вики бе дъщерята, за която бе копняла. Дори не знаеше, че си е мечтала за дъщеря, но щом зърна Вики, тя осъзна колко много бе искала да има дете.

По своя си уникален начин Вики бе точно такава, каквото трябва да бъде едно дете.

В началото малкото момиченце дотичваше в леглото ѝ нощем. Спираше рязко, гледаше я втренчено, след което се обръщаше. Може би смяташе, че ще намери истинската си майка и ще може да пропълзи при нея, или си променяше намерението, щом стигнеше, навярно не можеше да понесе да се покаже уплашено или да рискува да бъде пропъдено.

Елин все още чува мъничките крачета, които топуркат обратно по паркета.

Понякога Вики искаше да седи в скута на Як и да гледа детски предавания, но никога в скута на Елин.

Вики ѝ нямаше доверие, не се осмеляваше, но скришом я наблюдаваше, беше го забелязала.

Малката Вики, мълчаливото момиченце, което си играеше само ако бе сигурно, че никой не го вижда. Кое не се осмеляваше да разопакова коледните си подаръци, защото изобщо не му се вярваше, че красивите пакети наистина са за него. Вики, която се отдръпваше при всяка прегръдка.

Елин ѝ купи бял хамстер в голяма весела клетка със стълбички и дълги тунели от червена пластмаса. Вики се грижеше за него по време на коледната ваканция, но преди училището да започне отново, хамстерът бе изчезнал безследно. Оказа се, че Вики го беше пуснала в един парк близо до училището. Когато Як ѝ обясни, че животното може и да не оцелее в студа, тя изтича в стаята си и затръшна вратата

може би десет пъти. През нощта изпи една бутилка бургундско вино и оповръща цялата сауна. През същата седмица открадна два пръстена с брилянт, които Елин бе наследила от баба си. Отказа да разкрие какво е направила с тях и Елин така и не си ги получи обратно.

Елин знаеше, че на Як започва да му идва до гуша. Започна да говори, че животът им е твърде объркан, за да могат да дадат сигурност на едно дете, което има нужда от големи грижи. Отдръпна се, държеше се настрана и спря да се ангажира с момичето, което създаваше неприятности.

Елин разбра, че е на път да го загуби.

Когато социалните служби направиха нов опит да върнат Вики при истинската ѝ майка, Елин усети, че тя и Як наистина имаха нужда от паузата, за да намерят отново път един към друг. Вики дори не прие телефона, който Елин ѝ бе купила, за да могат да поддържат връзка. След като Як и Елин бяха на късна вечеря в ресторанта на Операта, а после се любиха и спаха необезпокоени за първи път от няколко месеца, на сутринта той заяви, че няма желание да остане при нея, ако не откаже този ангажимент за в бъдеще.

Елин го остави да позвъни на служителя, отговарящ за случая, и да обясни, че вече нямат желание да бъдат на разположение, че нямат повече сили.

По-късно научи, че Вики и майка ѝ избягали от институцията със свободен режим във Вестерос, където били настанени, и се скрили в къщичка на детска площадка. Майката започнала да оставя Вики сама нощем и след като не се появила две денонощия, Вики бе изминала целия път до Стокхолм.

Як не си беше у дома онази вечер, когато пред вратата на Елин се бе появила Вики и позвъни.

Елин не знаеше какво да направи. Спомня си как бе стояла притисната до стената в антрето и бе слушала момиченцето да звъни отново и отново на вратата, шепнейки името ѝ.

Накрая Вики се бе разплакала и бе отворила процепа, през който пускат пощата.

— Моля те, нали може да се върна? Искам да бъда при теб. Моля те, Елин, отвори вратата... Ще слушам. Моля те, моля те...

Когато Як и Елин се бяха отказали от ангажимента си, социалният работник ги бе предупредил:

— Не бива да обяснявате на Вики защо нямате повече сили.

— Защо не? — попита Елин.

— Защото тогава детето ще поеме вината върху себе си — обясни социалният работник. — Ще почувства, че все едно вината да нямате повече сили е нейна.

Така че Елин бе стояла, без да издаде нито звук, и после, както й се стори, след цяла вечност стъпките на Вики се бяха отдалечили и заглъхнали по стълбището.

Елин стои пред огромното огледало в банята и се взира в очите си. Косото осветление изпъстря целия ирис с блестящи отражения. Взела е две таблетки валиум и си е наляла чаша елзаско шампанско.

В просторния салон младият фотограф Насим Дюбоа от френското списание „Вог“ тъкмо разопакова оборудването си, за да подготви осветлението. Самото интервю бе направено предишната седмица, когато Елин беше в Прованс за благотворителен търг. Продаде цялата си френска колекция от произведения на изкуството и къщата в Ница, проектирана от Жан Нувел, за да създаде гаранционен фонд за микрозаеми за жени от Северна Африка.

Дръпва се от огледалото, взема телефона си и набира номера на Як, за да му каже, че колата на Вики е била открита в Индалселвен. Продължава да звъни, макар адвокатът на Як да е обяснил, че всякакъв контакт относно Вики трябва да минава през юридическата кантора.

Пет пари не дава, че Як звучи уморен. Вече не е влюбена в него, но понякога има нужда да чуе гласа му.

Може би просто ще му каже, че е продала неговия „Баския“^[1] на благотворителен търг. Ала преди той да вдигне, тя променя намерението си и прекъсва набирането.

Елин излиза от банята и като влачи едната си ръка по стената за опора, прекосява салона и преминава през стъклените врати.

Когато излиза на голямата тераса с толкова забавени движения, че биха могли да се изтълкуват като израз на чувственост, Насим подсвирва доволно.

— Просто чудесно — казва той и се усмихва.

Знае, че прилепналата рокля с бакърен цвят и тънки презрамки ѝ отива. На врата си носи плоска огърлица от ковано бяло злато, която, точно като обиците, хвърля отражения по брадичката и дългата ѝ шия.

Насим иска тя да облегне гръб о парапета на терасата, наметнала на раменете си огромен бял шал на „Ралф Лорен“. Елин оставя красиво надиплената материя да се издуе от вятъра зад гърба ѝ.

Насим не използва светломер, ала насочва сребрист рефлекторен екран така, че лицето ѝ да бъде окъпано в светлина.

Фотографира я много интензивно от разстояние с телеобектив, после се приближава, коленичи в прилепналите си дънки и прави серия снимки с демодиран фотоапарат „Полароид“.

Елин вижда, че челото на Насим е обсипано с капчици пот. Той не спира да я хвали, ала през цялото време вниманието му е насочено другаде, към композицията и към светлината.

— Опасно секси — мърмори той.

— Мислиш ли? — усмихва се Елин.

Фотографът престава да снима, поглежда я в очите, кимва, след което на лицето му се изписва широка, свенлива усмивка.

— Но най-вече секси.

— Много си мил — отвръща тя.

Елин е без сутиен и забелязва, че кожата ѝ настръхва от вятъра. Твърдите ѝ зърна прозират през роклята. Улавя се, че се надява Насим да забележи, и разбира, че е пияна.

Той ляга на пода точно под нея с овехтял фотоапарат „Хаселблад“ и ѝ казва да се наведе напред и да нацупи устни, сякаш ги поднася за целувка.

— Une petite pomme^[2] — казва той.

Те се усмихват един на друг и изведнъж я обзема радост, почти възторг, от флирта.

Вижда гръдния му кош ясно през тънката тясна фланелка с къс ръкав. Тя се измъква от дънките и разкрива плосък корем.

Елин леко нацупва устни, а Насим снима, промълвява, че тя е върхът, че е топмодел, след което сваля фотоапарата до гърдите си и поглежда нагоре към нея.

— Бих могъл да продължа до утре — казва той с откровен тон.
— Но виждам, че ти е студено.

— Нека влезем вътре и да изпием по едно уиски — кимва Елин.

---

[1] Жан-Мишел Баския (1960–1988) — неоекспресионист, поет, художник, музикант, графити-артист. — Бел.прев. ↑

[2] Една малка ябълка (фр.). — Бел.прев. ↑

Когато влизат вътре, Ингрид е запалила огъня в голямата кахлена печка. Сядат на дивана, пият малцово уиски и разговарят за интервюто, за микрозаемите, които са се оказали решаващи за това много жени да получат шанс да променят живота си.

Елин усеща как валиумът и алкохолът я изпълват с абсолютно спокойствие, сякаш душата ѝ е море при пълно безветрие.

Насим казва, че френският журналист останал много доволен от интервюто. След това споделя с нея, че майка му е от Мароко.

— Това, което правиш, е нещо голямо — казва той с усмивка. — Ако баба ми беше получила микрозаем, то животът на мама е щял да бъде съвсем различен.

— Опитвам се да направя нещо, но...

Тя млъква и го поглежда в сериозните очи.

— Идеални хора няма — казва Насим и се премества по-близо до нея.

— Предадох едно момиче... което не биваше да предам... което...

Той я потупва утешително по бузата и прошепва нещо на френски. Елин му се усмихва и усеща гъдела на опиянението да се разнася из тялото ѝ.

— Ако не беше толкова млад, щях да се влюбя в теб — казва тя на шведски.

— Какво каза сега? — пита той.

— Завиждам на гаджето ти — обяснява Елин.

Тя усеща дъха му, мирише на мента и уиски. Като билки, мисли си Елин, гледайки добре оформената му уста, и изведнъж я обзема желание да го целуне, но си мисли, че само би го уплашила.

Тя си мисли, че Як спря да спи с нея веднага щом Вики изчезна от живота им. Елин не можеше да проумее как е възможно той чисто и просто да спре да я желае. Отдаваше го на стреса или на твърде краткото време, прекарано заедно, на умора. И тя започна да полага

усилия. Гласеше се, организираше романтични вечери, споделени мигове.

Ала той вече не я забелязваше.

Една нощ, докато Елин лежеше само по дантелената нощница в телесен цвят, Як дойде при нея и просто ѝ каза, че не я обича вече.

Искаше развод, беше срещнал друга.

— Внимавай, ще се полееш — предупреждава я Насим.

— Господи — прошепва тя в същия миг, в който, без да иска, разлива малко уиски по корсажа на роклята.

— Няма страшно.

Насим взема една салфетка, коленичи и внимателно я притиска към петното, придържа я към нея, докато другата му ръка обвива талията ѝ.

— Трябва да се преоблека — казва Елин, изправя се и трябва да положи усилие, за да не падне настрана.

Валиумът, виното и уискито препускат през мозъка ѝ с трясък и грохот.

Насим я подпира, докато вървят един зад друг през салоните. Тя се усеща отмаляла и уморена, накланя се към него и го целува по шията. Спалнята е хладка, потънала в полумрак. Само една кремава лампа свети на нощната масичка.

— Трябва да легна.

Елин не казва нищо, когато той я слага в леглото и бавно събува обувките ѝ.

— Ще ти помогна — промълвява тихо Насим.

Елин се преструва на по-пияна, отколкото е, просто лежи, без да помръдва, сякаш не забелязва, че той разкопчава роклята ѝ с треперещи ръце.

Чува тежкото му дишане и се пита дали Насим ще се осмели да я докосне, да се възползва от опиянението ѝ.

Лежи неподвижно в леглото в златистите си бикини и го гледа сякаш през люлееща се мъгла, след което затваря очи.

Насим промърморва нещо и тя усеща, че пръстите му са леденостудени от нервност, докато смъква бикините ѝ.

Наблюдава го с премрежени очи как се съблича. Тялото му е със силен слънчев загар, сякаш е работил на полето. По момчешки слаб е, на рамото има сива татуировка на окото на Уджат.

Сърцето ѝ започва да бие по-силно, когато той промърморва нещо и се качва в леглото. Може би е редно да го възпре, ала същевременно желанието му я ласкае. Помисля си, че няма да му позволи да проникне в нея, а просто ще го остави да я гледа и да мастурбира като момче.

Опитва се да съсредоточи вниманието си върху това, което се случва, да се наслади на мига. Насим диша учестено, внимателно разтваря бедрата ѝ и тя му се отдава.

Влажна е, съвсем хлъзгава, ала същевременно желанието ѝ намалява. Той ляга върху ѝ и Елин усеща как членът му се опира в срамната ѝ кост, топъл и корав. Бавно се изплъзва и събира бедра.

Отваря очи, среща уплашения му поглед, след което отново ги затваря.

Предпазливо, сякаш за да не я събуди, той пак разтваря бедрата ѝ. Тя се усмихва на себе си, оставя го да гледа, усеща го над себе си и изведнъж Насим просто се плъзва вътре в нея.

Тихичко простенва и долавя силните удари на сърцето му, когато ляга отгоре ѝ.

Той е в нея и мигновено започва да пъшка задъхано.

Става ѝ неприятно, би искала да го желае, но Насим прекалено много бърза, тласъците му са енергични, твърде силни. Самотата успява да я настигне и възбудата ѝ изчезва. Просто лежи неподвижно, докато той свършва и излиза от нея.

— Извинявай, извинявай — прошепва Насим и събира нещата си. — Мислех, че искаше...

„И аз си мислех така“ казва си тя наум, но няма сили да отговори. Чува как той бързо се облича и се надява, че просто ще си тръгне. Исква да стане и да се изкъпе, а после да се моли на Бог Вики да е жива, докато заспи.

Юна стои при парапета, загледан надолу към високата бетонна стена на язовира. От три отвора на дваисет метра по-долу блика вода. Под люковете стената се огъва като огромна детска пързалка. Огромни количества вода се изливат над стената и сетне се пенят по скалистото речно дъно.

Ръката му все още е с превръзка и сакото му е праметнато през раменете. Навежда се над парапета, поглежда към реката и си мисли за колата с двете деца в проливния дъжд. Блъснала се е в светофара при Белста и прозорците ѝ са избити. Вики е с предпазен колан, ала главата ѝ се удря в прозореца заради центробежната сила. Автомобилът мигновено се изпълва със счупени стъкла и вътре нахлува студен дъжд.

След това става толкова тихо, няколко празни секунди.

Момченцето се разпищява ужасено. Вики излиза разтреперана от колата, от дрехите ѝ се посипват парченца стъкло, отваря задната врата, разкопчава ремъците на столчето и поглежда момчето, вижда дали е ранено и се опитва да го накара да млъкне, преди да продължи да кара.

Може би е смятала да продължи през моста, когато внезапно е видяла синята светлина на полицейската бариера от другата страна. Панически завива и слиза от пътя, не може да овладее автомобила и навлиза във водата. Поради рязкото спиране Вики удря главата си във волана и губи съзнание.

Когато колата е започнала да потъва във водата, и двамата сигурно вече са били припаднали. Теченията са уловили безжизнените тела и са ги изтеглили през отворените прозорци, меко и спокойно, повлекли са ги по скалистото дъно.

Юна изважда телефона си, за да се обади на Карлос Елиасон. Гмуркачът от спасителната служба вече стои при моста на електроцентралата. Синият неопренов костюм се опъва на гърба му, докато ръцете му проверяват всеки затегач на регулаторната система.

— Карлос — отговаря шефът на Юна.

— Сусан Йост иска да прекрати разследването — казва Юна. — Но аз не съм готов.

— Това е винаги неприятно, но убиецът е мъртъв... и тогава не е оправдано да се продължава от финансова гледна точка.

— Нямаме никакви тела.

Чува Карлос да промърморва нещо, след което го прекъсва пристъп на кашлица. Юна го изчаква да изпие чаша вода. Мисли си как бе ровил из миналото на Вики, когато откриха детското столче за кола. Как търсеше някого, комуто тя се е доверила, някого, който да знае къде би могла да отиде.

— Може да минат няколко седмици, преди телата да изскочат — прошепва Карлос и отново се прокашля.

— Но аз не съм готов — възразява Юна.

— Ето че пак се инатиш — извиква Карлос.

— Трябва да получа...

— Случаят даже не е твой — прекъсва го Карлос.

Юна поглежда надолу към черен дънер, който се носи по течението и глухо се удря в ръба на язовирната стена.

— Напротив, мой е — казва той.

— Юна — въздъхва Карлос.

— Техническите улики сочат към Вики, но няма никакви свидетели и тя не е осъждана.

— Не можеш да осъдиш мъртвите — уморено продумва Карлос в слушалката.

Юна си мисли за момичето, за липсата на мотив, за това, че е спяло в леглото си след бруталните убийства. Мисли си, че Иглата твърди, че е убила Елисабет с чук, а Миранда с камък.

— Дай ми една седмица, Карлос — добавя той сериозно. — Нужно ми е да получа някои отговори, преди да се прибера.

Карлос промърморва нещо извън слушалката.

— Не те чувам — казва Юна.

— Това е неофициално — повтаря Карлос по-високо. — Но докато тече вътрешното разследване, можеш да продължиш с твоята работа.

— С какви ресурси разполагам?

— Ресурси ли? Ти все още си наблюдател и не можеш...

— Поръчах гмуркач — казва Юна с усмивка.

— Гмуркач ли? — пита Карл ос възмутено. — Знаеш ли колко струва...

— И водач на куче.

Юна чува шум от двигател, обръща се и вижда как един сив автомобил с ревящ двигател спира до неговата кола. Това е „Месершмит Кабиненролер“ от началото на шейсетте години с две колела отпред и едно отзад. Вратата се отваря и от ретроавтомобила се измъква Гунарсон с цигара в устата.

— Аз решавам дали ще има гмуркания — извиква той и бързо се отправя към Юна. — Ти нямаш работа тук.

— Аз съм наблюдател — спокойно отговаря Юна и тръгва надолу към мостчето, където стои гмуркачът и се приготвя.

Гмуркачът е мъж на петдесетгодишна възраст, започнал е да пълнее, но е с широки рамене и мощни мишци. Непромокаемият костюм от хлоропрен е опънат около кръглия му корем и шия.

— Хасе — представя се.

— Не е възможно да бъдат затворени шлюзовете, има риск язовирът да прелее — казва Юна.

— Разбирам положението — отговаря Хасе лаконично и се заглежда в неспокойната, разбунена вода.

— Ще има много силно течение — пояснява Юна.

— Да — отговаря гмуркачът със спокоен поглед.

— Ще се справиш ли? — пита Юна.

— Бях минотърсач в отряд „Ка едно“... Не може да е по-страшно от това — казва Хасе с отсянка на усмивка.

— Имаш ли нитрокс в бутилките? — пита Юна.

— Да.

— Какво, по дяволите, е това? — пита Гунарсон, който е успял да ги настигне.

— Като въздух, но с малко повече кислород — отговаря Хасе, докато с усилие надява жилетката си.

— Та колко време можеш да прекараш долу?

— С това — може би два часа... спокойно е.

— Благодаря ти, че се отзова — казва Юна.

Гмуркачът свива рамене и откровено обяснява:

— Синът ми е на футболен лагер в Дания... в Исхьой... Бях обещал да ида с него, но знаете как е, само аз и той сме... Та имаме нужда от някоя и друга допълнителна пара...

Поклаща глава, след което посочва гмуркаческата маска с цифрова камера и кабела, който заедно със спасителното въже е свързан в компютър.

— Аз записвам гмурканията си. Вие виждате всичко, което аз виждам... и междуременно можем да разговаряме.

Дънер, носен от течението на реката, с глухо тупване се удря в ръба на язовирната стена.

— Защо има дървесина във водата? — пита Юна.

Хасе се мъчи да надене цилиндрите си и невъзмутимо казва:

— Кой знае... Може би просто някой е изхвърлил дървесина, разядена от корояди.

Жена с изнурено лице, облечена в сини дънки, гумени ботуши и разкопчано пухено яке се задава заедно с една немска овчарка от паркинга при електроцентралата.

— Идва проклетият блъдхаунд — казва Гунарсон и потръпва.

Водачът на куче Сара Бенгтсон подминава лебедката и казва нещо с тих глас. Кучето незабавно спира и сядва. Тя не го удостоява нито с поглед, просто продължава да върви напред, като очаква то да прави каквото трябва.

— Чудесно, че можахте да се отзовете — казва Юна и се ръкува с нея.

Сара Бенгтсон среща погледа му за съвсем кратко, дръпва ръката си и, изглежда, търси нещо по джобовете си.

— Аз решавам тук — казва Гунарсон. — И не съм много по кучетата — просто да знаете.

— Сега, както и да е, съм тук — подчертава Сара и хвърля поглед към кучето.

— Как се казва? — пита Юна.

— Яки — усмихва се жената.

— Сега ще се спусне гмуркач — обяснява Юна. — Но ще е от голяма помощ, ако Яки може да маркира... Смятате ли, че ще се справи?

— Да — отговаря Сара Бенгтсон и изритва едно камъче.

— Има много вода и течението е дяволски силно — предупреждава Гунарсон.

— Миналата пролет намерихме едно тяло на дълбочина от шейсет и пет метра — отговаря Сара и бузите ѝ поруменяват.

— Какво чакаме, по дяволите? — пита Гунарсон и пали цигара.

Сара Бенгтсон сякаш изобщо не го чува. Погледът ѝ изучава черно блестящата вода. Пъха ръце в джобовете си и стои, без да мърда, след което с мек глас произнася:

— Яки.

Кучето незабавно става от мястото си и идва при нея. Водачката кляка, погалва кучето по шията и зад ушите. Казва му нещо окуражително, разказва му какво търсят и после заедно започват да вървят по язовирната стена.

Кучето е специално обучено да разпознава миризмата на кръв и дробовите на мъртви хора. Всъщност идеята е криминалните кучета следотърсачи да свързват миризмата на труп с нещо положително, но Сара знае, че Яки става тревожна и след това има нужда от утешаване.

Подминават мястото, където бе открито да се носи във водата столчето на Данте. Сара Бенгтсон внимателно насочва муцуната на Яки към високата вода.

— Не вярвам в това — усмихва се Гунарсон, запалва цигарата и се поглажда по корема.

Сара спира и прави възпиращ жест към Яки, когато кучето надушва следа. То протяга дългата си муцуна през ръба на стената.

— Какво усещаш? — пита тя.

Кучето души, движи се встрани, ала след това изгубва миризмата и продължава да върви по стената.

— Ала-бала — измърморва гмуркачът и си оправя жилетката.

Юна наблюдава водачката и овчарката с необикновено червеникава козина. Те бавно вървят покрай парапета и се приближават към мястото над отворените шлюзове, където течението е най-силно. Кичури от светлата коса на жената са се измъкнали от конската опашка и се развяват по лицето ѝ. Внезапно кучето спира и заскимтява, навежда се към водата, облизва муцуната си, става неспокойно, обръща се и прави тревожно кръгче.

— Има ли нещо долу? — пита водачката почти беззвучно и поглежда към черната вода.

Кучето не иска да остане на това място, тръгва нататък, души едно електрическо табло, но после отново се връща, скимтейки на мястото.

— Какво има? — пита Юна и се приближава.

— Всъщност не знам, не е маркирала, но се държи, сякаш...

Кучето се разлайва и жената отново кляка при него.

— Какво има, Яки? — пита нежно. — Какво странно има?

Кучето размахва опашка, когато Сара го прегръща и му казва, че е добро куче. Яки изскимтява и ляга на земята, почесва се с лапа зад

ухото и се облизва по муцуната.

— Какви ги вършиш? — пита Сара, като се усмихва изненадано.

Язовирната стена вибрира болезнено. Непромокаеми чували за трупове лежат грижливо сгънати върху пластмасова ваничка със сигнални шамандури, които да отбележат местонахождението на евентуални находки.

— Ще започна откъм електроцентралата и ще претърсвам района квадрат по квадрат — уточнява Хасе.

— Не, да отидем по-нататък, където реагира кучката — казва Юна.

— Ха така, жените ли ще оставим да ни казват какво да правим? — засяга се Хасе.

Дълбоко под гладката течаща водна повърхност се намират отворите на шлюзовете, а пред тях са поставени яки решетки, които улавят всичко, довлечено от реката.

Гмуркачът изпробва подаването на газ от бутилките с нитрокс 36 на гърба си. Свързва кабела на камерата с компютъра и после си слага гмуркаческата маска. Юна вижда собственото си изображение на екрана.

— Помахай на камерата — казва Хасе и се плъзва долу във водата.

— Ако течението е твърде силно, ще прекратим — отвърща Юна.

— Внимавай — провиква се Гунарсон.

— Свикнал съм да се гмуркам на силно течение — добавя Хасе.

— Но ако не изляза, предайте на сина ми, че може би все пак трябваше да замина с него.

— Ще прием по бира в хотел „Сьомгата“, когато свършим — казва Гунарсон и помахва.

Хасе Буман изчезва долу във водата, повърхността се издува и после отново става гладка. Гунарсон се усмихва и хвърля недопушената си цигара през стената. Движенията на гмуркача се долавят като пулсиращо тъмно образувание. Мехурчетата издишан въздух, които нарушават обтегнатата повърхност на реката. По монитора преминава единствено грубата бетонна стена, осветена от

лампата на камерата. Тежкото дишане на гмуркача съска във високоговорителя.

— На каква дълбочина се намираш сега? — пита Юна.

— Само на десет метра — отговаря Хасе Буман.

— Има ли течение?

— Имам усещането, че нещо ме дърпа за крака.

Юна проследява спускането на гмуркача на монитора. Бетонната стена се плъзва нагоре. Дишането започва да звучи по-тежко. На моменти се виждат ръцете на гмуркача на фона на стената. Сините ръкавици блестят в светлината от лампата.

— Тук няма нищо — казва Гунарсон нетърпеливо и започва да крачи нервно напред-назад.

— Кучето усети, че...

— То не маркира — прекъсва го Гунарсон, като повишава тон.

— Не, но усети нещо — инати се Юна.

Мисли си как мъртвите тела е възможно да са се носили във водата, търкаляйки се по дъното, все по-близо до течението в средата на реката.

— Седемнайсет метра... Течението е дяволски силно сега — казва гмуркачът с глас, който звучи все едно е в консервна кутия.

Гунарсон размотава спасителното въже, което се стрелва през металния парапет и изчезва във водата.

— Движиш се твърде бързо — казва Юна. — Напълни си жилетката.

Гмуркачът започва да пълни жилетката с големи количества въздух от бутилките. Всъщност той обикновено го прави за баланс и изкачване, но разбира, че Юна е прав, трябва да намали скоростта, предвид всички боклуци във водата.

— Спокойно е — докладва след малко.

— Ако е възможно, искам да слезеш и да огледаш решетките — обяснява Юна.

Хасе се движи известно време по-бавно, преди да попадне в течението, чиято скорост е по-голяма, сякаш шлюзовете се били отворени още по-широко. Боклуци, клечки, листа профучават покрай лицето му право надолу.

Гунарсон премества кабела и спасителното въже, когато един дървесен дънер се приближава и силно се блъсва в ръба на стената.

Хасе Буман усеща как силното течение го дърпа право надолу. Отново е твърде бързо. Водата бучи оглушително в ушите му. При сблъсък би могъл да си счупи и двата крака. Сърцето му бие бързо и той се опитва да напълни още жилетката, но вентилът заяжда.

Ръцете му се опитват да забавят скоростта, филизи от водорасли се откъсват от бетонната стена и изчезват надолу, повлечени от течението.

Не казва нищо на полицаите горе за това, че започва да изпитва страх.

Засмукването е по-силно, отколкото изобщо е предполагал, че е възможно. Става все по-бързо и по-бързо. Балончета и пращинки се спускат надолу през тесния кръг светлина и изчезват. Всичко извън периметъра, осветен от лампата, е черно като в рог.

— На каква дълбочина си сега? — пита инспекторът от Стокхолм.

Не отговаря нищо, няма време да погледне дълбокомера, трябва да спре спускането. Едната му ръка намества инхалатора, а другата се мъчи да го държи изправен.

Стар найлонов плик профучава покрай него.

Спуска се шеметно надолу, опитва се да достигне вентила на гърба си, но не успява да отвинти капачката и си удря лакътя в бетонната стена. Люлее се силно, усеща адреналина в жилите си, панически си мисли, че трябва да овладее спускането.

— Двайсет и шест метра — казва запъхтяно.

— Тогава скоро ще стигнеш долу при решетката — отговаря инспекторът.

Водата, засмуквана надолу по гладката бетонна стена към решетките, кара краката му да треперят неконтролируемо.

Хасе пропада стремително и осъзнава, че има риск да се набучи на някое прекършено дърво или на остри клони. Ще му се наложи да

развърже няколко оловни тежести, за да може да спре, но знае, че тежестите ще са му необходими отново да се издигне на повърхността.

Мехурчетата издишан въздух, които напускат маската за гмуркане, изчезват надолу подобно на блестящ перлен наниз. Засмукването сякаш се увеличава още повече и ново течение набира мощ, огромна сила се приближава към него отзад. Водата бързо изстива. Сякаш цялата река го притиска към стената.

Вижда огромен клон с листа да се приближава отгоре през черната вода. Листата му треперят, докато се плъзга по бетонната стена. Хасе се опитва да се отмести, но клонът се захваща за спасителното въже и го удря. Цял тресейки се, Хасе преминава покрай него, след което мракът отдолу бързо го поглъща.

— Какво се случи? — пита инспекторът.

— Има много боклуци.

С разтреперани ръце гмуркачът освобождава оловните тежести от жилетката и най-сетне успява да спре шеметното пропадане. Виси треперещ до бетонната стена. Видимостта в отблясъка от лампата се влошава все повече, пясък и земя замъгляват струящата вода.

Той рязко спира, краката му се удрят в нещо, поглежда надолу и разбира, че е достигнал горния край на решетката, ръб от бетон. Купища клони, цели дървесни дънери, листа и боклуци са се насъбрали пред входния шлюз. Засмукването през решетката навътре към портата е толкова силно, че всякакво движение изглежда невъзможно.

— На място съм — казва той бързо. — Обаче е трудно да се види нещо, страшно много боклуци са се натрупали долу.

Внимателно се покатерва между големите клони, като се опитва да опази спасителното въже да не се заплете. Преминава над един вибриращ дънер. Зад откършена клонка се движи мек, тъмен контур. Хасе въздъхва от усилието, когато се приближава.

— Какво става?

— Има нещо тук...

Водата е сива и пред лицето на гмуркача струят мехурчета. Той се държи здраво с едната ръка и се протяга с другата, опитва се да извие настрани клоните, обсипани с гъсти борови иглички.

Ето че изведнъж то е точно пред лицето му. Ококорено око и оголен ред зъби. Той изпъшква и за малко да се подхлъзне, изненадан от близостта. Оптична илюзия прави всичко под водата да изглежда по-близо. Човек привиква към това, но когато те изненадат, няма как да си бил подготвен. Тялото на лоса лежи точно на решетката, ала шията му е приклещена между огромен клон и счупено весло. Главата му се клатушка, описвайки големи полукръгове в силното течение.

— Намерих лос — казва Хасе и се дръпва назад, далеч от мъртвото животно.

— В такъв случай явно на това реагира кучето — отбелязва Гунарсон.

— Да се качвам ли?

— Потърси още малко — отговаря Юна.

— По-надолу или встрани?

— Какво има там, точно отпред? — пита Юна.

— Прилича на плат — отговаря Хасе.

— Можеш ли да отидеш там?

Хасе усеща млечната киселина, насъбрала се в мускулите на ръцете и краката му. Бавно разглежда всичко, насъбрало се при решетката, опитва се да надзърне зад черните иглолистни дънери, между клоните. Всичко трепери. Мисли си, че ще купи нов „Плейстейшън“ с хонорара от това гмуркане. Ще изненада сина си с подаръка, когато се прибере от лагера.

— Кашон, просто един кашон...

Опитва се да отмести прогизналото велпапе. Кашонът меко се разкъсва на две. Свободната половина бива повлечена от течението и засмукана към решетката.

— Силите ми са на привършване — признава той.

— Какво е онова, дето се белее? — пита Юна.

— Къде?

— Там, където гледаш сега, имаше нещо — казва Юна. — Стори ми се, че видях нещо между листата, там при решетката, малко по-долу.

— Може би найлонов плик — изказва предположение гмуркачът.

— Не — възразява Юна.

— Хайде, качвай се — провиква се Гунарсон. — Намерихме един лос, това е надушил онзи пес.

— Едно куче следотърсач може да реагира с тревога на всеки труп, но не и по този начин — несъгласен е Юна. — Мисля, че то реагира на нещо друго.

Хасе Буман се спуска надолу, отмества листа и тънки заплетени клонки. Мускулите му треперят от усилието. Силното течение го притиска. Трябва да му оказва съпротива с едната ръка. Спасителното му въже се тресе неспирно.

— Нищо не намирам — изпъшква той.

— Преустанови — провиква се Гунарсон.

— Да преустановя ли? — пита Хасе.

— Ако трябва — отговаря Юна.

— Не всички са като теб — изсъсква му Гунарсон.

— Какво да правя? — пита гмуркачът. — Трябва да знам какво да...

— Продължи странично — настоява Юна.

Един клон перва Хасе Буман по врата, но гмуркачът продължава да търси. Изскубва стари тръстики и папури в долния ъгъл на решетката. През цялото време се насъбират нови. Започва да рови по-бързо и внезапно съзира нещо неочаквано. Това е чантичка с ремък за през рамо от бял лъскав плат.

— Чакай! Не я пипай — казва Юна. — Приближи се и я освети.

— Сега виждаш ли?

— Може да е на Вики. Внимателно я сложи в плик.

Гладките блещукащи води на реката се носят към язовирната стена. Един дънер плава бързо по мощното течение. Стърчащ клон се влачи по повърхността. Гунарсон не успява да отмести спасителното въже, чува се глухо тупване, последвано от цопване, и внезапно дигиталната връзка с гмуркача е изключена.

— Загубихме връзката — отбелязва Юна.

— Той трябва да се качи.

— Дръпни три пъти въжето.

— Не отговаря — казва Гунарсон и дърпа.

— Дръпни енергично и рязко — посъветва го Юна.

Гунарсон отново дръпва въжето три пъти и получава отговор почти незабавно.

— Отговори с две дръпвания — съобщава Гунарсон.

— Значи идва.

— Въжето се отпуска — на път е.

— Идва още дървесина — провиква се Гунарсон.

— Той трябва да се качи бързо — отговаря Юна.

Десетина дънера стремително се приближават към язовирната стена. Гунарсон се покатерва от външната страна на парапета, а Юна размотава спасителното въже със здравата си ръка.

— Струва ми се, че го виждам — сочи Гунарсон.

Синият неопренов костюм се мерзелее като знаме, развято от вятъра под струящата повърхност на водата.

Юна смъква превръзката си, взема пръта с кука от земята и вижда как първият дънер се удря в стената два метра по-далеч и се завърта към брега.

Юна успява да удържи втория дънер, блъска го с пръта, той потъва под първия и започват да се търкалят заедно.

Хасе Буман изниква над водата, Гунарсон се навежда и протяга ръка към него.

— Излизай, излизай!

Хасе изненадано го поглежда и се хваща за ръба на язовирната стена. Юна взема пръта с кука и се прехвърля от външната страна на парапета, за да отбива дънерите.

— Побързайте — провиква се той.

Приближава се един дънер с мокра черна кора, носен от бързо течение, почти скрит под повърхността.

— Внимавай!

Юна забива пръта между търкалящите се стволоче и в следващия миг тъмният дънер се удря в него и разцепва дръжката, ала променя посоката си, разминава се с главата на Хасе на двацет сантиметра и с чудовищна мощ се блъсва в язовирната стена. Дънерът се преобръща и един мокър клон силно перва по гърба гмуркача, който отново пада под водата.

— Опитай се да го достигнеш — извиква Юна.

Въжето се заплита в дънера и Хасе е повлечен под водата. По повърхността излизат мехурчета. Въжето се опъва над металния парапет с пеец тон. Дървесината шумно се търкаля към бетонната стена. Хасе изважда ножа си и прерязва спасителното въже, изритва го с крака и сграбчва ръката на Гунарсон.

Нов дънер се удря в предишния, бързо последван от още три точно преди Гунарсон да изтегли Хасе от водата.

Гунарсон му помага да свали тежките бутилки и Хасе се свлича на земята. Юна взема от него пликчето. С трепереци ръце гмуркачът смъква неопреновия костюм и бельото за гмуркане. Насинен е и от раните от охлузване на гърба му избива кръв и оцапва потната фланелка с къс ръкав. Ругае под нос от силната болка, докато се изправя.

— Това май не беше най-разумното нещо, което съм правил — казва задъхан.

— Обаче мисля, че намери нещо важно — уточнява Юна.

Поглежда чантата в пълния с вода найлонов плик и я вижда да се носи, почти в безтегловност, в мътната вода. Няколко жълти сламки се раздвижват. Той леко обръща тежкия плик и го вдига нагоре към слънцето. Пръстите му потъват в податливия найлон и се опират о чантата.

— Търсим два трупа, а ти се радваш на някаква си проклета чантичка — въздъхва Гунарсон.

Светлината преминава през плика и сияйна жълта сянка потрепва на челото на Юна. Вижда, че отдолу на чантата има тъмнокафяви петна. Това е кръв. Сигурен е, че е кръв.

— Окървавена е — казва Юна. — Това усети кучето, смесено с миризмата от лоса... Затова не знаеше как да маркира.

Юна отново преобръща тежкия плик. Чантата меко се извива и мътната вода се върти около нея.

Юна стои пред заключените порти на полицейския гараж в голямата индустриална зона по протежението на „Берисгатан“ в Сундсвал. Иска да поговори с техниците и да огледа чантата от язовира, но никой не отговаря нито по телефона, нито на интеркома на портата. Зоната зад високите ограждения изглежда изоставена, паркингът е празен, всички врати са затворени.

Юна сядва в колата и отива до полицейския участък на главната улица, където се помещава Гунарсон. По стълбите среща Соня Раск. Тя е в цивилни дрехи, косата ѝ е мокра след душ, носи лек грим и има доволно изражение.

— Здравей — поздравява я Юна. — Гунарсон горе ли е?

— Майната му — казва тя и прави уморена физиономия. — През цялото време се чувства толкова застрашен от теб и смята, че се опитваш да му отмъкнеш работата.

— Аз съм просто наблюдател.

Тъмните очи на Соня топло проблясват към него:

— Да, чух, че си влязъл право във водата с дрехите и си доплувал до колата на дъното.

— Единствено с цел наблюдение — връща ѝ усмивката Юна.

Соня Раск се размива, потупва го по ръката, ала след това сякаш се засрамва и бързо слиза по стълбите.

Юна продължава нагоре. Както обикновено, радиото е включено в стаята за кафе на полицейския участък. Някой говори монотонно по телефона и през две стъклени врати вижда десетима души, които се съвещават около конферентна маса.

Гунарсон седи на късия край на масата. Юна отива до вратата. Една жена, седнала на масата, среща погледа му и поклаща глава, ала Юна въпреки това натиска дръжката и влиза.

— Какво има, по дяволите? — промърморва Гунарсон, щом го вижда.

— Трябва да погледна чантата на Вики Бенет — отговаря Юна кратко.

— В заседание сме — безпрекословно заявява Гунарсон, след което забива поглед в документите пред себе си.

— Всичко е при техниците на „Берисгатан“ — обяснява Ролф притеснено.

— Там няма никой — отговаря Юна.

— Откажи се, по дяволите — процежда Гунарсон. — Предварителното разследване е прекратено и ако питаш мен, вътрешните следователи могат да те схрускат за закуска.

Юна кимва и излиза от участъка, връща се в колата си и остава да седи зад волана. След това потегля към регионалната болница в Сундсвал. Опитва се да определи какво всъщност е това, което не му дава мира относно убийствата в „Биргитагорден“.

„Вики Бенет — разсъждава той. — Милото момиче, което може би невинаги е било чак толкова мило. Вики Бенет е нарязала лицата на една майка и на нейния син със счупено шише.

Били са жестоко обезобразени, но нито са потърсили медицинска помощ, нито са подали сигнал в полицията за извършеното насилие.

Преди да се удави, Вики е била заподозряна за две много брутални убийства.

Всичко сочи, че тя се е подготвила за деянието в «Биргитагорден», изчакала е прикритието на нощта, убила е Елисабет с чук, за да се добере до ключовете ѝ, върнала се е в къщата, отключила е вратата на изолатора и е убила Миранда.

Учудващото е, че Иглата твърди, че Миранда е била убита с камък.

Защо ѝ е било на Вики да оставя чука в стаята си и вместо това да взема камък?“

През главата на Юна на няколко пъти е минала мисълта, че старият му приятел може да греши. Това е една от причините, поради която все още не е споделил с никого подозренията си. Иглата ще трябва сам да представи теория си, когато е готов с протокола.

Другото забележително нещо е, че Вики е заспала в леглото си след убийствата.

Холгер Ялмерт бе нарекъл наблюдението на Юна интересно, ала недоказуемо.

Ала Юна бе видял как прясната кръв е била размазана или избърсана в чаршафите. Час по-късно кръвта бе оставила нови мърляви отпечатьци, когато Вики бе променила положението, в което е спяла.

Без свидетели едва ли някога ще получи отговор.

Юна е чел регистъра на „Биргитагорден“ и последната бележка на Елисабет Грим от петъка, ала нищо от кратките записки не предвещава изпълнената с насилие нощ.

„Момичетата не са видели нищо.

Никой не е познавал Вики Бенет.“

Юна вече е решил да се опита да разговаря с терапевта Даниел Грим.

Заслужава си да опита, макар да е мъчно да притесняваш скърбящ човек. Ала Даниел Грим е човекът, в когото момичетата, изглежда, имат най-голямо доверие. Ако някой може да проумее случилото се, това навярно е той.

Юна бавно вдига телефонната слушалка, прорязва го болка в рамото, набира номера. Припомня си терапевта, когато за първи път отиде в „Биргитагорден“. Даниел Грим полагаше усилия да се държи пред момичетата, но лицето му се изкриви от болка, щом разбра, че Елисабет е била убита.

Лекарят нарича острия шок, в който е изпаднал, араузъл. Едно травматично стресово състояние, което би могло много сериозно да засегне паметта на човек за дълго време.

— Психиатричната клиника, Ребека Стенбек — отговаря една жена след няколко сигнала.

— Бих искал да разговарям с един пациент... Казва се Даниел Грим.

— Момент.

Чува пръстите на жената да тракат по клавиатурата.

— За съжаление пациентът не приема разговори — отвърща тя.

— Кой е решил това?

— Лекуващият лекар — хладно отвърща жената.

— Можете ли да ме свържете с него?

Чуват се няколко изщраквания и след това сигналите.

— Ример.

— Казвам се Юна Лина, инспектор от Националната полиция — представя се. — Важно е да говоря с един пациент, който се казва Даниел Грим.

— Да, но това е изключено — тутакси отвръща Ример.

— Разследваме двойно убийство и...

— Никой няма да наруши забраната ми и да застраши рехабилитацията на пациента.

— Разбирам, че на Даниел Грим му е ужасно трудно, но обещавам да...

— Моята преценка — любезно го прекъсва Карл Ример. — Моята преценка е, че пациентът ще се оправи и полицията скоро ще може да започне да го разпитва.

— Кога?

— След два месеца, бих предположил.

— Но на мен ми е нужно да поговоря с него съвсем накратко още сега — опитва Юна.

— Като негов лекар съм длъжен да ви откажа — непоколебимо отговаря Ример. — Той бе ужасно разстроен след разпита на колегата ви.

Флура бърза към вкъщи, помъкнала тежката пазарска торба от супермаркета. Небето се е смрачило, ала уличното осветление все още не е запалено. Присвива я стомахът, като се сети как се обади в полицията, отрязаха я и след това седя с лице, пламнало от срам. От полицията ѝ казаха, че е наказуемо да се обаждаш с лъжливи сведения, но все пак тя взе телефона и позвъни отново, за да разкаже за оръжието, с което бе извършено убийството. Сега не може да се спре отново и отново да превърта разговора в главата си, откакто бе набрала номера за втори път:

— Полицията — обади се същата жена, която току-що ѝ бе отправила предупреждение.

— Казвам се Флура Хансен — каза тя и мъчително преглътна. — Току-що се обадох...

— Относно убийствата в Сундсвал — рече жената със самообладание.

— Знам къде е оръжието, с което е извършено убийството — излъга Флура.

— Наясно ли сте, че ще подам оплакване срещу вас, Флура Хансен?

— Аз съм медиум, видях окървавения нож, той лежи във вода... В тъмна, блестяща вода — това бе всичко, което видях, но аз... Срещу заплащане мога да изпадна в транс и да посоча точното място.

— Флура — сериозно каза полицайката, — в близките дни ще бъдете уведомена, че сте заподозряна в извършването на престъпление и полицията ще...

Флура затвори телефона.

Сега тя подминава малкото магазинче за халал-продукти, спира се и поглежда в кошчето за отпадъци за празни бутилки, премества торбата с покупки в лявата си ръка, продължава до портата, вижда, че ключалката е счупена, и просто влиза във входа.

Асансьорът е заседнал в мазето. Изкачва стълбите до втория етаж, отключва вратата, после влиза във вестибюла и натиска ключа за лампата.

Чува се изщракване, ала светлината продължава да е угасена.

Флура оставя долу торбата с покупките, заключва вратата, събува си обувките и когато се навежда, за да ги премести, космите по ръцете ѝ настръхват.

В апартамента внезапно се усеща мраз.

Тя изважда сметката и рестото от портмонето си и отива в тъмната всекидневна.

Долавя очертанията на дивана, големия протрит фотьойл, черното стъкло на телевизора. Мирише на електрически прах, на прегрели вериги.

Без да прекрачва прага, тя протяга ръка и пипнешком търси по тапета ключа на лампата.

Нищо не се случва, когато го натиска.

— Има ли някой вкъщи? — прошепва.

Подът проскързва и една чаена чаша издрънчава върху чинийката си.

Някой се движи през мрака и вратата на банята се затваря.

Флура го последва.

Балатумът е студен под краката ѝ, както когато е проветрявано твърде дълго в зимен ден. Точно когато Флура протяга ръка, за да отвори вратата на банята, тя се сеца, че Ева и Ханс-Гунар няма да си бъдат у дома тази вечер. Ще ходят на пицария, за да празнуват рождения ден на свой приятел. Макар да разбира, че в банята няма никой, ръката ѝ завършва започнатото движение и отваря вратата.

В сивата светлина, отразяваща се в огледалото на банята, вижда нещо, което я кара да затаи дъх и да отстъпи назад.

На пода, между ваната и тоалетната, лежи дете. Това е момиче, което е скрило очи с ръце. Отстрани до главата ѝ се вижда голяма тъмна локва кръв и малки червени капчици са пръснали по белите ръбове на ваната, чак по тапета и завесата на душа.

Флура се препъва в маркуча на прахосмукачката, размахва ръце и събаря оцветения гипсов релеф от Копенхаген, който принадлежи на Ева, пада назад и удря тила си в пода на коридора.

Подът е студен като замръзнала нива под гърба на Флура, когато тя вдига глава и се озърта в банята.

Сърцето ѝ бумти тежко в гърдите.

Вече не може да види момичето.

По ръба на ваната и по завесата няма никакви петна от кръв. Чифт дънки на Ханс-Гунар лежат на пода до тоалетната.

Тя примигва и си казва, че сигурно ѝ се е привидяло.

Преглъща и обляга глава на пода, чака сърцето ѝ да се успокои. В устата си усеща остър вкус на кръв.

По-нататък в коридора вижда, че вратата на нейната слугинска стаичка е отворена. Побиват я тръпки по цялото тяло.

Знае, че е оставила вратата си затворена както винаги.

Внезапно в посока към стаята ѝ бива засмукан леден въздух. Две малки валма прах се търкалят и тя ги проследява с поглед. Те танцуват, носени от въздушното течение по пода на коридора, между два боси крака.

Флура се чува да издава странен, жалостив звук.

Момичето, което лежеше до ваната, стои на прага на стаята ѝ.

Флура се опитва да седне, но тялото ѝ сякаш е упоено от страх. Знае, че вижда призрак, за първи път в живота си наистина вижда призрак.

Привидението изглежда така, сякаш косата на момичето е била събрана в красива прическа, ала сега е чорлава и кървава.

Флура диша учестено и чува ударите на пулса си да къртят в ушите ѝ.

Момичето крие нещо зад гърба си, когато тръгва към нея. Спира се с босите си крака едва на крачка от лицето на Флура.

— Какво държа зад гърба си? — пита момичето толкова тихо, че е почти невъзможно думите му да бъдат чути.

— Ти не съществуващ — прошепва Флура.

— Искаш ли да ти покажа ръцете си?

— Не.

— Но аз нямам нищо...

Тежък камък тупва долу зад момичето така, че подът затреперва и трошиците от счупената гипсова картина подскочат.

С усмивка детето показва празните си ръце.

Камъкът лежи зад него, между краката му, тъмен и голям. С остри ръбове, сякаш е изваден от някоя рудодобивна мина.

Момичето изпитателно го побутва с крак и той се залюлява, побутва го тежко настрана.

— Ами умри тогава някой път — промърморва момичето на себе си. — Някой път умри тогава.

Детето прикляква, слага светлосивите си ръце на камъка и го залюлява, опитва се да го хване здраво, но той му се изплъзва, избърсва ръце о роклята си, след което преобръща камъка и той тупва глухо.

— Какво мислиш да правиш? — пита Флура.

— Затвори очи и ще изчезна — отговаря момичето, хваща острия камък и го вдига над главата на Флура.

Камъкът е тежък, но то го държи с разтреперани ръце точно пред лицето на Флура. Тъмната долна страна на камъка изглежда мокра.

Изведнъж електричеството се връща. Лампите светват навсякъде. Флура се претъркулва настрана и сяда. Момичето е изчезнало. От телевизора се разнася говор на висок глас и хладилникът зажужава.

Тя се изправя, запалва още лампи, отива си в стаята, отваря вратата, светва лампата, отваря гардеробите и поглежда под леглото. После сяда на кухненската маса. Забелязва колко силно треперят ръцете ѝ, когато се опитва да набере номера на полицията.

Автоматичната телефонна централа ѝ предоставя няколко алтернативи. Може да подаде сигнал за престъпление, да даде сведение или да получи отговор на общи въпроси. Последната алтернатива ѝ дава и опцията да разговаря с оператор.

— Полицията — казва любезен глас в ухото ѝ. — С какво мога да помогна?

— Бих искала да говоря с някого, който се занимава с онова, дето се случи в Сундсвал — казва Флура с разтреперан глас.

— За какво става въпрос?

— Мисля... че видях оръжието, с което е извършено убийството — прошепва Флура.

— Аха — отговаря телефонистката. — Тогава предлагам да говорите с нашия отдел за сведения. Свързвам ви с тях.

Флура тъкмо се кани да протестира, когато чува изщракването в слушалката. Само след няколко секунди отговаря нова жена:

— Телефонът за сведения на полицията, с какво мога да ви помогна?

Флура не знае дали жената е същата, която се бе ядосала на лъжата за окървавения нож.

— Бих искала да говоря с някого, който работи по убийството в Сундсвал — опипва почвата тя.

— Можете първо да говорите с мен — отговаря гласът.

— Било е голям камък — казва Флура.

— Не мога да чуя какво казвате. Говорете по-високо, ако обичате.

— Онова, дете се случи в Сундсвал... Трябва да търсите голям камък. От долната му страна има кръв и...

Флура замълчава и усеща как потта започва да се стича под мишниците ѝ.

— Откъде знаете нещо за убийствата в Сундсвал?

— Имам... Някой ми разказа.

— Някой ви е разказал за убийството в Сундсвал ли?

— Да — прошепва Флура.

Чува сърцето си да бие в слепоочията, ушите ѝ пищят.

— Продължавайте — подканя я жената.

— Убиецът е използвал камък... камък с остри ръбове, това е единственото, което зная.

— Как се казвате?

— Няма значение, исках само...

— Познавам гласа ви — отвърща полицайката. — Обадихте се и преди и говорехте за кървав нож. Попълних оплакване срещу вас, Флура Хансен. Препоръчвам ви да отидете на лекар, защото вероятно се нуждаете от помощ.

Полицайката затваря и Флура остава да седи с телефона в ръка. Потръпва толкова силно, че прекатурва ролката за домакинска хартия, когато пликът с покупките се преобръща от само себе си в антрето.

Преди час Елин Франк се прибра в апартамента си след дълга среща с управата на голямата дъщерна фирма „Кингстън“, за да обсъдят две от компаниите на холдинга във Великобритания.

Изпълва я безпокойство, когато се сеца как смеси валиум и алкохол, и спа с фотографа от „Вог“. Повтаря си, че е имала нужда да се разсее от мрачните мисли, че е било малка авантюра, от която е имала нужда, тъй като отдавна не бе правила секс. Ала цялата се изпотява от срам.

Взела е бутилка „Перие“ от кухнята и преминава през стаите, облечена е със старото си избеляло долнище на анцуг и с изхабена от пране фланелка с нацепена картинка на АББА. В салона се спира пред телевизора точно когато много висока жена се е затичала към една хоризонтална летва за висок скок на огромен стадион. Елин оставя шишето с минерална вода на стъклената масичка, хваща ластика, който носи около китката си, и събира косата си на конска опашка, преди да продължи към спалнята.

По-късно тази вечер ще има конферентен разговор по телефона с филиала в Чикаго, докато ѝ правят маникюр и парафинова баня, а в осем часа ще ходи на благотворителна вечеря, ще седи на една от предните маси, а кавалерът ѝ ще е генералният директор на „Волво“. Шведската принцеса престолонаследничка ще връчва награда от Националния наследствен фонд, а „Роксет“ ще се грижат за доброто настроение на гостите.

Тя влиза между високите гардероби в дрешника си, чува звука от телевизора, но не го слуша, когато започва новинарската емисия. Отваря някои от гардеробите и разглежда дрехите. Накрая изважда металическо зелена рокля, създадена специално за нея от дизайнера Александър Маккуин.

Името Вики Бенет прозвучава от телевизора.

С бумтяща тревога в тялото тя изпуска роклята на пода и се връща в салона.

Големият телевизор има тънка бяла рамка и отстрани изглежда сякаш ярката картина се прожектира директно върху бялата стена. Инспектор на име Уле Гунарсон дава интервю пред мрачен полицейски участък. Опитва се да се усмихва търпеливо, ала в погледа му се чете раздражение. Поглажда се по мустака и кима.

— Не мога да коментирам текущо разследването — отговаря той и сухо се прокашля.

— Но сте прекратили издирването с помощта на гмуркачи, вярно ли е?

— Така е.

— Означават ли това, че сте открили телата?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

Светлината от телевизора примигва в стаята и Елин се взира в кадрите от изваждането на катастрофиралата кола. Кранът я повдига нагоре, тя излиза на повърхността и се залюлява. Пенейки се, водата изтича надолу, докато сериозен глас обяснява, че автомобилът, откраднат от Вики Бенет, е бил открит в Индалселвен по-рано през деня и че полицията се опасява — както заподозряната в убийство Вики Бенет, така и четиригодишният Данте Абрахамсон са загинали.

— Полицията не предоставя информация относно находката, но според наши източници гмурканията са били прекратени и националното издирване е спряно...

Елин вече не чува какво казва говорителят, когато показват снимка на Вики. Тя е по-голяма и по-слаба, но не се е променила. Сърцето на Елин сякаш спира да бие в гърдите ѝ. Припомня си усещането да носи спящото момиченце.

— Не — прошепва Елин. — Не...

Тя се взира в слабичкото, бледо лице на Вики. Косата ѝ стърчи във всички посоки, невчесана и чорлава, точно толкова трудна за сресване както винаги.

Тя все още е дете, а сега съобщават, че е мъртва. Погледът ѝ е непокорен, насила гледа към фотоапарата.

Елин се премества от телевизора, олюлява се и се подпира на стената, без да забелязва как една картина с маслени бои от Ерланд Кулберг се откача от стената и пада на пода.

— Не, не, не — скимти. — Не толкова, не толкова... Не, не...

За последно бе чула как Вики плачеше на стълбището, а ето че сега е мъртва.

— Не искам! — изкрещява тя.

С разтуптяно сърце отива до големия осветен шкаф-витрина, където е изложен големият ритуален поднос, завещан от баща ѝ. Подносът е семейна ценност, която се предава в наследство от поколения. Хваща горния край на витрината и я прекатурва с цялата си сила. Тя се сгромолясва на пода с трясък. Стъклените стени се разтрошават, по паркета се пръсват стъкълца и красиво декорираният поднос се счупва.

Елин се превива на две и се свлича на пода, сякаш я прерязва ужасяваща болка в стомаха. Диша запъхтяно и отново и отново си казва, че някога бе имала дъщеря.

„Имах дъщеря, имах дъщеря, имах дъщеря.“

Сяда, взема голям къс от порцелановия поднос на баща си, след което със сила прекарва острия ръб по китката си. Потича топла кръв, капчици падат на коляното ѝ. Отново прокарва острия долен край на парчето по китката си — рязко си поема дъх от болка и същевременно чува как ключалката на външната врата прещраква, след което някой отваря и влиза.

Юна запързва до златисто на силен огън два дебели резена телешко филе на чугунен тиган. Завързал е месото и го е подправил с едро смлян черен и зелен пипер. Когато турнедата^[1] са получили кристални корички, той ги премества във фурната, осолява ги и после ги слага върху нарязани картофи. Докато месото се опече, приготвя сос от порто, кориандър, телешки бульон и трюфели.

Със спокойна невъзмутимост в движенията след това налива червено вино от Сен-Емилион в две чаши.

Землист аромат на мерло и каберне совиньон се е разнесъл в кухнята, когато на вратата се позвънява.

Диса стои на прага в шлифер на червени и бели точки. Очите ѝ са големи, а лицето ѝ е мокро от дъжда.

— Юна, мислех да пробвам дали си толкова печен полицай, колкото твърдят.

— Как може да се провери това? — пита той.

— Чрез тест — отвръща Диса. — Намираш ли, че изглеждам както обикновено?

— По-красива си — отговаря Юна.

— Не — усмихва се тя.

— Подстригала си се и си си сложила шнолата от Париж за първи път от година.

— Нещо друго?

Той плъзга погледа си по нейното тясно, почервеняло лице, късо подстриганата в прическа паж коса и слабото тяло.

— С нови обувки си — казва, сочейки високите ѝ токчета.

— „Марк Джейкъбс“... Една идея твърде скъпи за мен.

— Много са елегантни.

— Нищо друго ли не забелязваш?

— Не съм приключил — пояснява той и взема ръцете ѝ в своите, обръща ги и разглежда ноктите ѝ.

Тя не може да сдържи усмивката си, когато Юна промърморва, че тя носи същото червило както когато ходиха на представление в Съодра Театерн. Внимателно докосва обичите ѝ и среща погледа ѝ, потъва в него и след това се отмества така, че светлината от подовата лампа пада върху лицето ѝ.

— Очите ти — продължава той. — Лявата зеница не се свива от светлината.

— Браво, добро ченге си — казва Диса. — Сложиха ми капки.

— На очен лекар ли си била? — пита той.

— Появила се е пукнатина в стъкловидното тяло, но не е нещо опасно — обяснява Диса и влиза в кухнята.

— Храната скоро ще е готова. Месото трябва само малко да постои.

— Колко хубаво си се подготвил — хвали го Диса.

— Отдавна не сме се виждали — отвръща Юна. — Много се радвам, че дойде.

Мълчаливо вдигат тост и както винаги когато Юна я гледа, тя цялата се загарява и има усещането, че ще заблести. Диса с усилие отмества погледа си от очите му, накланя виното в чашата за бордо, вдъхва аромата и отново отпива от виното.

— Добра температура — отбелязва тя.

Юна поставя месото и картофите върху листа от рукола, босилек и мащерка.

Внимателно налива соса във формата на венец върху чиниите, докато си мисли, че може би е трябвало да поговори с Диса отдавна.

— Как я караш?

— Без теб, искаш да кажеш? По-добре от всякога — клъбва го Диса.

Около масата се възцарява тишина и тя леко слага ръката си върху неговата.

— Извинявай — казва. — Но наистина ти се ядосвам понякога. Когато съм по-лошото си „аз“.

— Коя си сега?

— По-лошото ми „аз“ — казва тя.

Юна отпива глътка от виното.

— Напоследък много мислих за миналото — подзема той.

Диса се усмихва и повдига вежди.

— Напоследък ли? Та ти винаги мислиш за миналото.

— Така ли?

— Да, мислиш... но не говориш за това.

— Не, аз...

Той млъква и светлосивите му очи сякаш се смаляват. Диса усеща как по гърба я полазват тръпки.

— Покани ме на вечеря, защото трябвало да поговорим — казва тя. — Бях решила никога вече да не говоря с теб, но ето че изведнъж се обаждаш... след няколко месеца...

— Да, за да...

— Въобще не те е грижа за мен, Юна.

— Диса... Мисли си каквото щеш за мен — казва той сериозно. — Но искам да знаеш, че ме е грижа... Грижа ме е за теб и непрекъснато си мисля за теб.

— Да — отвърща тя бавно и се изправя, без да среща погледа му.

— Става дума за съвсем други неща, за ужасни неща, които...

Юна стои прав и я гледа как си облича шлифера на точки.

— Довиждане — прошепва тя.

— Диса, имам нужда от теб — чува се да произнася. — Желая те.

Тя се вторачва в него. Лъскавият тъмен бретон стига чак до миглите ѝ.

— Какво каза? — пита тя след малко.

— Искам те, Диса.

— Недей да говориш така — промърморва тя и дърпа ципа на обувките си.

— Имам нужда от теб, имах нужда от теб през цялото време — продължава Юна. — Но не можех да те изложа на риск, не бих могъл да понеса мисълта, че нещо ще ти се случи, ако ние...

— Какво ще ми се случи? — прекъсва го тя.

— Ще изчезнеш — обяснява той простичко и хваща лицето ѝ с две ръце.

— Ти си този, който изчезва — прошепва Диса.

— Аз не се плаша лесно, говоря за истински неща, които...

Тя се повдига на пръсти и го целува лекичко по устата, след това остава съвсем близо в топлината на дъха му. Юна търси устата ѝ, внимателно я целува няколко пъти, докато Диса разтваря устни.

Целуват се бавно, Юна разкопчава шлифера ѝ и го оставя да се свлече на пода.

— Диса — прошепва той, докато милва раменете и гърба ѝ.

Той се притиска към нея, вдъхва копринения ѝ аромат, целува я по ключицата и тънката шия, захапва златната ѝ верижка, целува брадичката ѝ и нейната мека, влажна уста.

Търси топлата ѝ кожа под тънката блуза. Мъничките копчета тик-так се отварят с леко щракане. Зърната ѝ са се втвърдили и коремът ѝ се надига в такт с учестеното ѝ дишане.

Тя го гледа сериозно в очите, дръпва го към спалнята, блузата ѝ е отворена и белите ѝ гърди блестят като лъскав порцелан.

Те спират и търсят устните си. Ръцете му се спускат надолу под талията ѝ, по дупето и под хлъзгавата материя на бикините ѝ.

Диса внимателно се дръпва, усеща как топлината пулсира в скута ѝ и знае, че вече е мокра. Бузите ѝ пламтят в червено и ръцете ѝ треперят, докато разкопчава панталоните му.

---

[1] Ястие от говеждо филе. — Бел.ред. ↑

След закуска Диса остава да седи в леглото с чаша кафе и чете „Сънди Таймс“ на айпада си, докато Юна си взема душ и се облича.

Вчера реши да не ходи до Северния музей, за да разгледа булчинската корона на саамите, изработена от сплетени корени.

Вместо това беше заедно с Диса. Това, което се случи, не бе планирано. Ала може би се дължеше на това, че склерозата на Руса Бергман окончателно бе прекъснала всякаква връзка със Сума и Луми.

Изминали са повече от дванайсет години.

Трябва да разбере, че вече няма от какво да се бои.

Ала трябваше да поговори с Диса по-рано, да я предупреди и да ѝ разкаже за това, което го плаши, така че тя сама да направи своя избор.

Стои на прага и дълго я наблюдава, без тя да забележи, после отива в кухнята и набира номера на професор Холгер Ялмерт.

— Юна Лина съм.

— Чух, че Гунарсон е започнал да създава трудности — развеселено казва Холгер. — Наложил се да му обещаеш да не ти изпращам никакви копия от протоколите.

— Но ти е позволено да говориш с мен? — пита Юна, взема своя сандвич и кафето си и помахва на Диса, която чете на екрана на айпада със смръщено чело.

— Вероятно не — засмива се Холгер, но после пак става сериозен.

— Успя ли да разглеждаш чантата, която открихме при язовирната стена? — пита Юна.

— Да, свърших работата, сега съм в колата и се прибирам към Умео.

— Имаше ли някакви писмени материали в чантата?

— Никакви, освен една квитанция от павилион за вестници.

— Мобилен телефон?

— Уви, не — казва Холгер.

— И така, с какво разполагаме? — пита Юна с поглед, зареян в сивото небе над покривите на къщите.

Холгер вдишва през носа и след това произнася, сякаш рецитира наизуст:

— Съществува най-голяма вероятност да има петна от кръв по чантата. Отрязвах едно парченце и го пратих директно в Държавната криминална лаборатория... Малко грим, две различни червила, изхабен черен молив за очи, розова пластмасова шнола, фиби, портмоне с череп, малко пари, нейна снимка, нещо като инструмент за колоездачи, шишенце с лекарства без етикет... То също е изпратено в лабораторията... Блистер стезолид, две химикалки... и скрит в подплатата на чантата намерих нож за хранене, който бе наточен като нож за суши.

— Ала нищо написано, никакви имена, никакви адреси?

— Не, това беше всичко...

Юна чува стъпките на Диса по дървения под зад себе си, ала остава неподвижен. Усеща топлината от тялото ѝ, потръпва и в следващата секунда усеща меките ѝ устни по врата си, а ръцете ѝ обгръщат тялото му.

Когато Диса е под душа, Юна сядна на кухненската маса и набира номера на Сулвейг Сундстрьом, която отговаря за момичетата от „Биргитагорден“.

Тя може би знае какви лекарства е вземала Вики.

Прозвучават осем сигнала, след това се чува изщракване и един глас казва съвсем близо:

— Каролин... която вдигна един грозен телефон, който лежеше на фотьойла.

— Там ли е Сулвейг?

— Не, не знам къде е точно сега — може ли да ѝ предам нещо?

Каролин е по-голямото момиче, една глава по-високо от Тула.

Имаше стари рани от убождания в свивките на лактите, но изглеждаше разумна, интелигентна и целенасочена в опита си да се промени.

— Всичко наред ли е при вас? — пита той.

— Ти си инспекторът, нали?

— Да.

Става тихо, после Каролин пита предпазливо:

— Истина ли е, че Вики е мъртва?
— Уви, опасяваме се, че е така — отговаря Юна.
— Много е странно — казва Каролин.
— Знаеш ли какви лекарства е вземала?
— Вики ли?
— Да.
— Беше невероятно слаба и красива, за да взема зипрекса.
— Това е антидепресант, нали?
— Даваха ми го преди, но сега вземам само имован, за да мога да спя — казва момичето. — Цяло щастие е да не ти се налага да вземаш зипрекса.
— Много странични ефекти ли има?
— Колкото щещ, но за мен... аз качих десет килограма.
— Кара ли те да се чувстваш уморена? — пита Юна и пред очите му изникват чаршафите, в които бе спала Вики.
— Отначало е точно обратното... Трябваше само да започна да смуча хапчето и ме хващаха всички дяволи... Побиват те тръпки, човек се ядосва от всичко и крещи... Веднъж метнах телефона си в стената и смъкнах пердетата... но след малко ефектът му става противоположен, все едно са те завили с топъл юрган... Успокояваш се и искаш просто да спиш.
— Знаеш ли дали Вики е вземала други лекарства?
— И тя прави като повечето от нас и трупа всичко, което им върши работа... Стезолид, лирика, кетоган...
Отзад прозвучава глас и Юна разбира, че в стаята е влязла медицинската сестра и е видяла Каролин да държи телефона до ухото си.
— Мисля да напиша оплакване за кражба — казва жената.
— Звънна се и вдигнах — отвръща Каролин. — Един инспектор от полицията те търси... Заподозряна си за убийството на Миранда Ерикسدотер.
— Без глупости — изсъсква жената, взема телефона и се прокашля, преди да отговори: — Сулвейг Сундстрьом.
— Казвам се Юна Лина, инспектор съм от Националната полиция и разследвам...
Жената прекъсва разговора, без да каже нито дума. Юна не си прави труда да позвъни повторно, тъй като вече е получил отговор на

въпросите си.

Бял опел спира под плоския покрив на бензиностанцията на „Статойл“ и една жена със светлосиня плетена блуза излиза, обръща се към банкомата и започва да рови в дамската си чанта.

Ари Метилайнен сваля поглед от жената и слага две дебели, изпечени на скара наденички върху картофеното пюре с тексаска гарнитура и печен лук. Хвърля поглед към дебелия мотоциклетист, който чака храната, и механично обяснява, че кафето и кока-колата се вземат от автомата.

Циповете на рокера простъргват по стъкления тезгях, когато се навежда, за да си вземе храната.

— Danke^[1] — казва и тръгва към кафе автомата.

Ари леко усилва звука на радиото и вижда, че жената в светлосинята блуза се е отдалечила от помпата, която пълни резервоара на нейния опел с бензин.

Ари се заслушва, когато четящият новините докладва за развитието на скорошния случай на отвличане:

— Издирването на Вики Бенет и Данте Абрахамсон бе прекратено. Полицията на „Вестернорланд“ не дава информация, ала източници са потвърдили опасението, че издирваните лица са загинали още миналата събота сутринта. Полицията е критикувана за това, че е обявила национално издирване. Националното радио се опита да се свърже с началника на Националната полиция Карлос Елиасон за коментар...

— Какво става, по дяволите! — прошепва Ари.

Поглежда лепящата бележка до касовия апарат, взема телефона и отново набира номера на полицията.

— Полицията, Соня Раск — отговаря му женски глас.

— Здравейте — казва Ари. — Аз ги видях... видях момичето и момчето.

— С кого разговарям?

— Ари Метилайнен... Работя на бензиностанцията на „Статойл“ в Дингершо... Чух да съобщават по радиото, че били загинали миналата събота сутрин. Това обаче не е така, защото аз ги видях през нощта срещу неделя.

— Вики Бенет и Данте Абрахамсон ли имате предвид? — скептично пита Соня.

— Да, видях ги през нощта, беше вече неделя, та при всички случаи не може да са загинали в събота, както казаха по радиото, нали?

— Видял сте Вики Бенет и Данте Абрахамсон в...

— Да.

— В такъв случай защо не се обадохте още тогава?

— Обадох се и разговарях с един полицаи.

Ари си спомня как бе слушал радио „Златни хитове“ в събота вечер. Националното издирване все още не бе обявено, но местните медии бяха призовали обществеността да си отваря очите за момичето и малкото момче.

В единайсет часа един тир спря на паркинга зад дизеловите помпи.

Шофьорът спа три часа.

Беше посред нощ, когато ги видя.

Ари гледаше екрана, който показва какво регистрират камерите за наблюдение. На една черно-бяла картина се виждаше тирът под друг ъгъл. Бензиностанцията изглеждаше пуста, когато голямото превозно средство запали и потегли. Изведнъж Ари видя една фигура от задната страна на сградата, много близо до изхода на автомивката. Не беше един, а двама души. Взря се в екрана. Камионът даде назад и започна да обръща. Фаровете му осветиха големия прозорец, Ари напусна мястото си зад щанда и изтича зад сградата. Но те вече бяха изчезнали. От момичето и малкото момче нямаше нито следа.

---

[1] Благодаря (нем.). — Бел.ред. ↑

Юна паркира пред бензиностанцията на „Статойл“ в Дингершо на триста и шейсет километра северно от Стокхолм. Денят е слънчев, полъхва свеж ветреца и скъсаните рекламни флагчета плющят. Юна и Диса обядваха заедно във „Вила Шелхаген“, когато му се обади изнервената полицайка Соня Раск от Сундсвал.

Юна влиза в магазина. Мъж с торбички под очите и кепе на „Статойл“ на главата нарежда книги с меки корици на един стелаж. Юна поглежда менюто на светлинното табло и сетне лъскавите наденички, които се търкалят в механичния грил.

— Какво ще обичате? — пита мъжът.

— Makkarakeitto^[1] — отговаря Юна.

— Suomalainen makkarakeitto^[2] — казва Ари Метилайнен с усмивка. — Баба ми готвеше супа от наденички, когато бях малък.

— С гарнитура от ръжен хляб ли?

— Да, но тук продаваме само шведска храна — отвърща Ари и посочва хамбургерите.

— Всъщност не съм дошъл тук, за да ям — от полицията съм.

— Досетих се... Разговарях с ваш колега още през нощта, когато ги видях — обяснява Ари и прави жест към екрана.

— Какво бяхте видели, когато се обадохте? — пита Юна.

— Едно момиче и едно малко момче, тук, от задната страна.

— На екрана ли ги видяхте?

— Да.

— Ясно ли?

— Не, но... свикнал съм да хвърлям по едно око какво става.

— От полицията дойдоха ли тук през нощта?

— Дойде сутринта, Гунарсон му беше името, според него не се виждало нищо и каза, че мога да изтрия записа.

— Обаче вие не сте — отбелязва Юна.

— Как мислите?

— Мисля, че съхранявате записите на външен харддиск.

С усмивка на уста Ари Метилайнен въвежда Юна в миниатюрния офис до склада. Там е опънат разтегаем диван, няколко кенчета „Ред Бул“ се търкалят по пода и кутия от мляко стои на заскрежения прозорец. На един ученически чин с капак е поставен малък преносим компютър, свързан към външен харддиск. Ари Метилайнен сядва на скрибуцащ офисен стол и бързо прелиства измежду файловете, които са сортирани по дата и час.

— Бях чул по радиото, че всички търсят едно момиче и малко момченце, и ето че ги видях тук посред нощ — казва той и кликва върху един видеофайл.

Юна се навежда към зацапания с петна екран. На четири малки квадратчета се вижда бензиностанцията отвън и отвътре. На дигитални часовници бързо се сменят цифрите, които показват часа. Сивите изображения са напълно неподвижни. Ари се забелязва зад щанда. Току прелиства вечерен вестник и разсеяно хапва няколко кръгчета лук.

— Този тир е стоял тук от три часа — разказва Ари и посочва един от филмите. — Но сега бързо потегля...

Една тъмна сянка се движи в кабината на водача.

— Можете ли да увеличите изображението? — пита Юна.

— Почакайте...

Внезапно групичка дървета биват осветени от бяла светлина, когато тирът пали. Сензорите са отчели движение и външните лампи светват.

Ари маркира другия външен филмов запис и задава изображение на цял екран.

— Ето тук се виждат — прошепва той.

Камионът сега се вижда под друг ъгъл. Той се задвижва и бавно тръгва напред. Ари посочва най-долу на екрана, от задната страна на бензиностанцията, където са наредени кофи за боклук и контейнери за рециклиране. Има много сенки и нищо не шуква. Ала изведнъж на черното стъкло към входа на автомивката се забелязва движение и ето че там има някой, слаба човешка фигура, застанала до една стена.

Картината е размазана и трепти на сиви точки. Невъзможно е да се различи лицето или други детайли. Без съмнение обаче това е момиче. До него има още нещо.

— Възможно ли е да се подобри изображението? — пита Юна.

— Чакайте — прошепва Ари.

Камионът завива към изходната бариера. Изведнъж светлината на фаровете влиза във вратата на гаража до фигурката. Стъклото става съвършено бяло за няколко секунди. Цялата задна страна на бензиностанцията е окъпана в светлина.

Юна успява да различи кльощаво момиче и едно дете. Те поглеждат към камиона и после пък става тъмно.

Ари посочва екрана, когато двете фигурки се затичват покрай тъмносивата стена, изчезват в тъмнината и излизат извън кадър.

— Видяхте ли ги? — пита Ари.

— Превъртете — моли го Юна.

Не е необходимо да уточни кои кадри иска да види. Няколко секунди по-късно Ари пуска светлия фрагмент много бавно.

Едва се забелязва, че камионът се движи напред, ала на пресекулки светлината от фаровете минава между дърветата, по фасадата на бензиностанцията и изпълва стъклата с бяло. Лицето на по-малкото дете е сведено надолу и е в сянка. Слабото момиче е босо и сякаш държи найлонови пликове в двете си ръце. Просветва още по-силна светлина и се вижда как момичето бавно вдига ръка.

Юна вижда, че това не са найлонови торби, а бинт, който се е развил. Вижда мокрите превръзки да се люлеят в силната светлина и вече знае със сигурност, че Вики Бенет и Данте Абрахамсон не са се удавили в реката.

Цифровият часовник показва два часа и четиринайсет минути в неделя през нощта.

По един или друг начин двете деца са се измъкнали от колата, прекосили са течението на реката и са се добрали до другия бряг. Сетне са изминали петнайсет мили на юг.

Рошавата коса виси на кичури, които обрамчват лицето на момичето. Тъмните му очи блясват силно и след това картината отново става почти черна.

„Живи са, казва си Юна. И двамата са живи.“

---

[1] Супа от наденица (фински). — Бел.прев. ↑

[2] Финландска супа от наденица (фински). — Бел.прев. ↑

Директорът на Националната полиция Карлос Елиасон демонстративно е обърнал гръб към вратата, когато Юна влиза в стаята му.

— Седни — казва той със странно очакване в гласа.

— Току-що пристигам с колата от Сундсвал и...

— Почакай — прекъсва го Карлос.

Юна хвърля учуден поглед към гърба му и сяда в светлокафявия кожен стол. Разглежда безупречната блестяща повърхност на бюрото, лъскавия фурнир на дървото и отраженията, хвърлени от аквариума.

Карлос си поема дъх и после се обръща. Изглежда различен, небръснат. Рядък мъх от прошарена със сива растителност е започнал да се събира над горната му устна и брадичката.

— Е, какво ще кажеш? — пита той с широка усмивка.

— Пуснал си си брада — бавно изрича Юна.

— Цяла брада — със задоволство отбелязва Карлос. — Да... и мисля, че скоро ще се сгъсти. Смятам вече никога да не се бръсна, изхвърлих самобръсначката на боклука.

— Чудесно — лаконично отбелязва Юна.

— Но не сме се събрали да говорим за брадата ми — приключва темата Карлос. — Доколкото разбрах, гмуркачът не е открил тела.

— Не — казва Юна и изважда разпечатка на изображението от охранителната камера в бензиностанцията. — Не открихме телата...

— Започва се — промърморва си под нос Карлос.

— Защото не са в реката — завършва Юна.

— И си сигурен в това?

— Вики Бенет и Данте Абрахамсон са още живи.

— Гунарсон се обади относно записа от бензиностанцията и...

— Обявете ново национално издирване — прекъсва го Юна.

— Национално издирване ли? Не можем да обявяваме и прекратяваме национални издирвания както ни скимне и...

— Знам, че на тази снимка са Вики Бенет и Данте Абрахамсон — пояснява Юна строго и посочва разпечатката. — Направена е много часове след като колата е катастрофирала. Те са живи и сме длъжни пак да ги обявим за национално издирване.

Карлос протяга единия си крак.

— Подложи ме на инквизиции, ако искаш — казва той. — Но няма да ги издирвам още един път.

— Погледни снимката — настоява Юна.

— Полицията на „Вестернорланд“ е била днес в бензиностанцията — обяснява Карлос и сгъва листа с разпечатания образ на мъничко, твърдо квадратче. — Изпратиха копие на харддиска в Държавната криминална лаборатория, двама от техните експерти са гледали филма и са единодушни, че е напълно невъзможно със сигурност да бъдат идентифицирани лицата пред бензиностанцията.

— Но ти знаеш, че съм прав — казва Юна.

— Добре — кимва Карлос. — Да кажем, че определено може и да си прав, времето ще покаже... но не смятам да ставам за посмешище и да издирвам лица, които полицията смята за мъртви.

— Няма да отстъпя, докато...

— Чакай, чакай — прекъсва го Карлос и си поема дъх. — Юна, сега вътрешното разследване срещу теб е на бюро на прокурора.

— Но това е...

— Аз съм твой началник и приемам оплакването срещу теб много сериозно. Всъщност искам да чуя от теб, че разбираш, че не ти ръководиш предварителното разследване в Сундсвал.

— Аз не ръководя предварителното разследване.

— И какво прави един наблюдател, ако прокурорът в Сундсвал реши да прекрати случая?

— Нищо.

— Тогава сме на едно мнение — усмихва се Карлос.

— Не, не сме — отвръща Юна и излиза от стаята.

Флура лежи неподвижно в леглото си и зяпа в тавана. Сърцето ѝ все още тупа бързо. Сънувала бе, че се намира в малка стаичка заедно с едно момиче, което не иска да покаже лицето си. Момичето се криеше зад дървена стълба. Имаше нещо, което не бе наред с него, нещо опасно. Носеше само бели памучни гащички и Флура можеше да види момичешките ѝ гърди. Почака Флура да се приближи и после извърна лице, изхили се и закри очи с ръцете си.

Предишната вечер Флура бе чела за убийствата в Сундсвал, за Миранда Ериксдотер и Елисабет Грим. Не може да спре да мисли за призрака, който я посети. Вече ѝ се струва като сън, макар да знае, че видя мъртвото момиче в коридора. Беше на не повече от пет години, ала сега, в съня, момичето бе връстница на Миранда.

Флура лежи, без да помръдне, и се ослушва. Всяко проскърцване в мебелите или пода кара сърцето ѝ да бие по-бързо.

Този, който се бои от тъмното, не е господар в собствения си дом, такъв човек се прокрадва предпазливо, плаши се от сянката си.

Флура не знае къде да иде. Часът е осем без петнайсет. Тя сяда, отива до вратата на стаята си, отваря я и се заслушва към апартамента.

Никой все още не е буден.

Крадешком отива до кухнята, за да направи кафе на Ханс-Гунар. Утринното слънце блести по издраскания кухненски плот.

Флура изважда един неизбелен филтър, огъва краищата му, поставя го в кошничката и толкова силно се изплашва, че си поема дълбоко дъх, щом чува лепкави стъпки зад гърба си.

Обръща се и вижда, че Ева е застанала на прага на спалнята си по синя фланелка и гащи.

— Какво има? — пита тя, когато забелязва лицето ѝ. — Ревала ли си?

— Аз... аз трябва да знам... защото мисля, че видях призрак — казва Флура. — Не си ли го виждала? Тук, у дома. Едно малко момиче...

— Какво не е наред с теб, Флура?

Обръща се, за да влезе във всекидневната, но Флура слага дланта си върху яката ѝ ръка и я възпира.

— Наистина, кълна се... Някой я беше ударил с камък отзад в...

— Кълнеш ли се? — рязко я прекъсва Ева.

— Аз само... Не е ли възможно наистина да съществуват призраци?

Ева я хваща здраво за ухото и я дръпва напред.

— Не мога да разбера защо обичаш да лъжеш, но това е факт — казва тя. — Винаги си обичала и ще...

— Но аз видях...

— Млъквай! — просъсква Ева и извива ухото ѝ.

— Ох...

— Но ние не приемаме това — продължава тя и извива ухото на Флура още по-силно.

— Моля те, спри... ох.

Ева извива ухото още малко и после пуска Флура. Тя остава да стои с насълзени очи, притиснала с ръка пламтящото си ухо, докато Ева отива в банята. След малко тя пуска кафемашината и се прибира в стаята си. Затваря вратата след себе си, запалва лампата и сядва в леглото, за да си поплаче.

Винаги е смятала, че спиритическите медиуми само се преструват, че виждат духове.

— Нищо не разбират — промърморва тя.

Ами ако наистина е привлякла призраци със сеансите си? Може би нямаше никакво значение дали самата тя вярва в съществуването им. Когато ги бе призовавала и образувала кръг с участниците, портата към тях се бе отваряла и чакащите отвън изведнъж са могли да влязат.

„Защото аз наистина видях призрак, мисли си тя.

Видях мъртвото момиче като дете.

Миранда искаше да ми покаже нещо.“

Не е невъзможно, би трябвало да може да се случи. Чела е как енергията от мъртвите не изчезва. Много хора са твърдели, че съществуват призраци, без да са ги смятали за умопобъркани.

Флура се опитва да си събере мислите и да поразсъждава над случилото се през последните дни.

„Момичето ме посети в съня ми, казва си тя. Сънувала съм го, знам, но когато го видях в коридора, бях будна, тогава беше наяве. Видях го да стои пред мен, чух го да говори, усетих присъствието му.“

Флура ляга в леглото, затваря очи и си помисля, че всъщност може да е припаднала, когато се строполи на земята и си удари главата в пода.

Имаше чифт дънки между тоалетната и ваната.

„Уплаших се, отстъпих назад и паднах.“

Изпълва я внезапна лекота, когато разбира, че може би момичето ѝ се е присънило още първия път.

Навярно е лежала припаднала на пода и е сънувала призрака.

Така е станало.

Затваря очи и по лицето ѝ се разлива усмивка, когато внезапно усеща странна миризма в стаята, като от изгоряла коса.

Сяда и по ръцете я полазват тръпки, когато вижда, че под възглавницата ѝ има нещо. Навежда нощната лампа и отмахва възглавницата. На белия чаршаф лежи големият остър камък.

— Защо не си затвориш очите? — пита я звънлив глас.

Момичето стои в мрака зад нощната лампа и я гледа, без да диша. Косата му е лепкава и черна от засъхнала кръв. Светлината от лампата заслепява Флура, но тя вижда, че тънките ръце на момичето са сиви и кафявите жили прозират като ръждива мрежа изпод мъртвешката кожа.

— Не бива да ме гледаш — казва момичето строго и угася лампата.

Става тъмно като в рог и Флура се изтърколва от леглото. Пред очите ѝ се движат светлосини петна. Чува как лампата се удря в пода, шумолене в спалнята и боси крака, които тичат по пода, стените и тавана. Флура изпълзява и се изправя, пипнешком отваря вратата и препъвайки се, излиза в коридора. Едва се удържа да не изкрещи. Само тихичко изскимтява, опитва се да запази спокойствие, тръгва към антрето, като се подпира на стената, за да не падне. Запъхтяна, Флура взема телефона от масичката в антрето, но го изпуска на пода. Коленичи и се обажда в полицията.

Роберт бе влязъл и намерил Елин коленичила на пода до строшения витринен шкаф.

— Елин, какво става?

Без да го погледне, тя се бе изправила. От вътрешната страна на лявата ѝ ръка се стичаше кръв и капеше от връхчетата на три пръста.

— Кървиш от...

Елин бе прекрачила парченцата стъкло и бе продължила да върви към спалнята си, когато той я спря и каза, че ще се обади на семейния лекар.

— Не искам, не ме е грижа...

— Елин — извика той разстроен. — Кървиш.

Тя погледна ръката си и видя, че навярно би било добре да превържат раната ѝ, след което отиде в кабинета, ръсейки след себе си капки кръв.

Седна пред компютъра, потърси телефонния номер на Националната полиция, обади се на централата и поиска да говори с този, който отговаря за разследването на убийствата в „Биргитагорден“. Една жена прехвърли разговора и Елин повтори въпроса си, чу бавно дишане и как някой пише на компютър, после въздъхва и записва още нещо.

— Предварителното разследване се води от прокуратурата в Сундсвал — обясни мъж с приятен глас.

— Няма ли полицаи, с които бих могла да разговарям?

— Прокуратурата работи в сътрудничество с полицията на „Вестернорланд“.

— Посети ме един инспектор от криминалната полиция, висок мъж със сиви очи и...

— Юна Лина.

— Да.

Елин взе химикалка и записа номера на корицата на лъскаво модно списание, благодари за помощта и затвори.

Бързо набра номера на инспектора, но ѝ казаха, че е в командировка и се очаква да се върне на следващия ден.

Елин тъкмо щеше да позвъни в прокуратурата в Сундсвал, когато дойде лекарят ѝ. Не ѝ зададе никакви въпроси. Елин просто седеше мълчаливо, докато той промиваше раните ѝ. Гледаше телефона, който стоеше върху августовския брой на британския „Вог“. Точно между гърдите на Гуинет Полтроу бе записан номерът на Юна Лина.

След като ѝ бяха сложили лепенки на раните и тя се върна в салона, от фирмата за чистота вече бяха измели стъкълцата и измили пода. Витринният шкаф бе изнесен навън и Роберт се бе погрижил счупеният порцеланов поднос да бъде изпратен на реставратор в Средиземноморския музей.

Елин Франк не се усмихва никому, докато бавно крачи по коридора, който води до стаята на Юна Лина в сградата на полицията. Носи черни слънчеви очила, за да скрие зачервените си от плач очи. Графитеносивият шлифер „Бърбъри“ е закопчан и около косата си е увила сребрист копринен шал. Дълбоките разрези на китките я болят и пулсират непрестанно.

Токчетата ѝ чаткат по издрания под на коридора. Афиш с надпис „Ако смяташ, че нищо не струваш и че синините са част от всекидневието, непременно трябва да дойдеш при нас“ изплющява, когато минава покрай него. Няколко мъже в тъмносини полицейски блузи изчезват към помещенията на отряда за бързо реагиране. Жена с едро телосложение и яркочервен пуловер от ангорска вълна и тясна черна пола излиза от една стая и застава да я чака с ръце на кръста.

— Казвам се Аня Ларшон — представя се жената.

Елин се опитва да каже, че иска да говори с Юна Лина, но не ѝ достига глас. Едрата жена ѝ се усмихва и казва, че ще я заведе при инспектора.

— Извинете — прошепва Елин.

— Няма страшно — успокоява я Аня и я придружава до вратата на Юна, почуква и я отваря.

— Благодаря за чая — казва Юна и придърпва един стол за Елин. Тя се отпуска тежко на стола и Аня и Юна се споглеждат.

— Ще донеса вода — допълва Аня и ги оставя.

В стаята става тихо. Елин се опитва да се успокои достатъчно, за да започне да говори. Изчаква известно време, след което казва:

— Знам, че е твърде късно за каквото и да било, както и че не ви помогнах, когато дойдохте при мен и... и мога да се досетя какво смятате за мен и...

Тя не може да продължи, устните ѝ се извиват надолу и сълзите ѝ бликват, започват да текат зад очилата и се търкалят по бузите ѝ. Аня

се връща с чаша вода и пликче мокро грозде на поднос, след което отново излиза от стаята.

— Сега искам да говоря за Вики Бенет — започна Елин, след като си възвръща самообладанието.

— Целият съм в слух — казва Юна любезно.

— Беше на шест години, когато дойде при мен и остана... Остана девет месеца...

— Това ми е известно и на мен — отговаря Юна.

— Но това, което не ви е известно, е, че аз... аз я предадох така, както никой не бива да предава друг човек.

— Понякога обаче се случва — отбелязва Юна Лина.

Тя сваля слънчевите си очила с треперещи ръце. Взира се изпитателно в инспектора, който седи срещу нея, в неговата светла, разрошена коса, сериозно лице и сиви, причудливо менящи цвета си очи.

— Вече не мога да се харесвам — продължава Елин. — Ала аз... бих искала да направя едно предложение... Готова съм да платя всички разходи... така че да намерите телата... и за да може разследването да продължи.

— Защо ви е да го правите? — пита той.

— Макар и нищо вече да не може да се оправи, мога... Искам да кажа, ами ако все пак е била невинна?

— Нищо не сочи към това.

— Не, но аз не мога да повярвам, че...

Елин млъква и очите ѝ отново се изпълват със сълзи, които правят целия свят да изглежда все едно плува във вода.

— Защото е била мило и сладко дете ли?

— През повечето време изобщо не беше такава — усмихва се Елин.

— Така подразбрах и аз.

— Ще продължите ли разследването, ако платя?

— Не можем да приемем пари от вас, защото...

— Сигурна съм, че нещата могат да се оформят юридически.

— Може би, но това не би променило нищо — меко обяснява Юна. — Прокурорът е на път да прекрати предварителното разследване...

— Какво да направя? — прошепва Елин отчаяно.

— Не би трябвало да ви казвам това, но аз ще продължа, защото съм сигурен, че Вики е все още жива.

— Но по новините съобщиха друго — прошепва Елин и се изправя, закрила уста с ръка.

— Колата бе открита четири метра под водата и имаше кръв и косми по рамката на счупеното предно стъкло — обяснява Юна.

— Но вие не смятате, че е мъртва? — пита Елин и бързо избърсва сълзите от бузите си.

— Знам, че не се е удавила в реката — отговаря Юна Лина.

— Господи! — прошепва Елин.

Седнала на стола, Елин плаче, извърнала лице. Юна ѝ дава време, отива до прозореца и поглежда навън. Леко ръми и клоните на дърветата в парка се полюляват от следобедния вятър.

— Имате ли някаква представа къде може да се крие тя? — пита я след малко.

— Майка ѝ спеше из различни гаражи... Запознах се със Суси, когато щеше да пробва да се грижи за Вики през един уикенд... Тогава ѝ бяха дали жилище в предградието Халонберен. Нещата обаче не потръгнаха. Спели в метрото и намериха Вики самичка в тунела между станциите „Слусен“ и „Марияторет“.

— Може да се окаже доста трудно да бъде открита — казва Юна.

— Не съм виждала Вики от осем години, но служителите в „Биргитагорден“... Тези, които са говорили с нея, все трябва да знаят нещо — настоява Елин.

— Да — кимва Юна и после млъква.

— Какво?

Той среща погледа ѝ.

— Единствената, с която Вики е говорила, е била убитата медицинска сестра... Нейният съпруг, който е терапевт, би трябвало да знае доста неща... или поне нещо, но е зле психически. Лекарят му не позволява на полицията да разговаря с него. Няма какво да се направи, лекарят смята, че един полицейски разпит би попречил на възстановяването му.

— Но аз не съм полицайка — противи се Елин. — Мога да говоря с него. — Тя среща погледа на Юна и осъзнава, че е искал от нея да каже именно това.

Докато слиза с асансьора, Елин усеща тежката, почти упояваща умора, която те спохожда след силен плач. Мисли си за гласа на инспектора, за мекия фински акцент. Очите му бяха красиво сиви и едновременно с това странно пронизателни.

Едрата жена, негова помощничка, бе позвънила в регионалната болница в Сундсвал и бе разбрала, че терапевтът Даниел Грим е преместен в психиатричното отделение, но лекуващият лекар се бе погрижил да има изрична заповед за посещения или контакти от полицията през целия период на рехабилитация.

Елин идва от голямото остъклено фоайе на Главното управление на полицията, пресича улицата, сядва в своето беемве и набира номера на болницата в Сундсвал. Свързват я с отделение 52В и тя научава, че стаята на Даниел Грим не приема входящи обаждания, ала времето за посещение е до шест часа.

Въвежда адреса в компютъра на автомобила и вижда, че разстоянието е триста седемдесет и пет километра. Ще пристигне в болницата в седем без петнайсет, ако тръгне веднага. Завива по „Полхемсгатан“, като гумите ѝ се качват на тротоара пред фоайето, пак слиза на пътното платно и продължава по „Флеминггатан“.

На първия светофар се обажда Роберт Бианки и ѝ напомня за срещата с концерната „Шиневик“ и Свен Варг след двамайсет минути в конгресния център „Уотърфронт Експо“.

— Няма да успея — казва накратко.

— Да кажа ли, че могат да започнат без теб?

— Роберт, не знам кога ще се върна, но няма да е днес.

На Европейски маршрут 4 тя нагласява скорост, която е точно двамайсет и девет километра в час над разрешената. Глобите нямат значение за нея, но би било нелепо да ѝ вземат шофьорската книжка.

Дълбоко в себе си Юна е убеден, че Вики Бенет и малкото момченце са живи. Не може да ги изостави сега.

Момиче, което е премазало до смърт двама души и е обезобразило лицата на други двама със счупена бутилка, сега е отнело малко момченце от майка му и се е укрило някъде с него.

Всички вече ги считат за мъртви.

Никой вече не ги търси.

Юна се опитва да си припомни на какъв етап от разследването се намираше, когато се обади колежката му Соня Раск от Сундсвал и му съобщи за видеозаписа на бензиностанцията. Разговарял бе с една от ученичките от „Биргитагорден“, която му бе казала, че Вики взема зипрекса.

Юна се консултира за страничните ефекти на антидепресанта със съпругата на Иглата, която е психиатърка.

„Лисващите парчета от пъзела са все още много — мисли си той. — Но е възможно Вики Бенет да е предозирала зипрекса.

Каролин казва, че човек започва да усеща тръпки по тялото, когато започне да смуче таблетка, и описва внезапни пристъпи на свръхактивност и гняв.“

Той затваря очи и се опитва да си представи Вики, която иска от Елисабет да ѝ даде ключовете. Заплашва я с чука, разгневява се и започва да нанася удар след удар. После взема ключовете от мъртвата жена и отключва вратата на изолатора. Миранда седи на стола, завита с юргана през раменете. Вики влиза и я халосва с камък по главата.

Довлича я до леглото и слага ръцете върху лицето ѝ.

Едва след това гневът ѝ се уталожва.

Вики навярно е била обзета от объркване. Взела е със себе си окървавения юрган и го е скрила под леглото точно когато е започнал да се проявява успокоителният ефект на лекарството. Навярно я е надвила нечовешка умора, просто си е събула ботушите в гардероба, скрила е чука под възглавницата, проснала се е на леглото и е заспала.

След няколко часа се е събудила, разбрала е какво е направила, уплашила се е, избягала е през прозореца и е продължила да върви през гората.

Лекарството може да обясни гнева, съня и окървавените чаршафи.

„Но какво е направила с камъка? Имало ли е изобщо камък?“

Юна отново изпитва огромно раздвоение — за втори път в живота си се съмнява в правотата на Иглата.

В шест без пет Елин влиза през вратите на отделение 52В, спира една помощник-сестра и казва, че идва на посещение при Даниел Грим.

— Времето за свиждания изтече — отговаря жената и продължава да върви.

— Изтича след пет минути — опитва Елин с усмивка.

— Обикновено спираме да пускаме посетители в шест без петнайсет, за да има ред.

— Шофирах дотук чак от Стокхолм — умолява тя.

Медицинската сестра се спира и я поглежда с очи, изпълнени със съмнение.

— Ако правим изключение за всички, тук цял ден ще се точат хора — сурово казва тя.

— Моля ви, позволете ми само да...

— Няма да ви стигне времето дори да си вземете чаша кафе.

— Няма значение — проси Елин.

Сестрата, изглежда, все още се двоуми, но ѝ кимва да я последва, завива вдясно и почуква на вратата на една болнична стая.

— Благодаря — казва Елин и изчаква сестрата да отmine, преди да влезе в стаята.

При прозореца е застанал мъж на средна възраст със сиво лице. Тази сутрин не се е избръснал, може би не го е направил и предишния ден. Облечен е с дънки и смачкана риза. Поглежда я учудено и прокарва ръка през рядката си коса.

— Казвам се Елин Франк — представя се тя меко. — Знам, че ви безпокоя, и ви моля да ме извините за това.

— Не, то е... то...

Елин си казва, че изглежда сякаш е плакал няколко денонощия. При други обстоятелства би си помислила, че е наистина хубав мъж. С приветливи черти, зряла интелигентност.

— Имам нужда да поговоря с вас, но ще ви разбера, ако нямате сили за това.

— Няма нищо — казва той с глас, който сякаш всеки миг ще секне. — Идваха журналисти от вестниците през първите дни, но тогава не можех да говоря, нямаш сили, нямаше какво да кажа... Искам да кажа, с готовност бих се опитал да съдействам на полицията, но не се получи особено добре... не мога да си събера мислите.

Елин се опитва да намери начин да подхване темата за Вики. Съзнава обаче, че за Даниел момичето е едно чудовище, което е опропастило живота му, и че няма да е лесно да го склони да помогне.

— Мога ли да вляза за малко?

— Не знам, честно казано — отвърща той и потърква лицето си.

— Даниел, съжалявам за това, което ви се е случило.

Той промълвява дума на благодарност и сяда, после вдига поглед и пояснява думите си.

— Казвам благодаря, ала не съм проумял истински случилото се — заговорва той бавно. — Толкова е нереално, защото се притеснявах за сърцето на Елисабет... и...

Лицето му помръква, посивява и отново се затваря в себе си.

— Не мога да си представя през какво преминавате — тихо казва Елин.

— Сега имам личен психолог — обяснява с крива усмивка пациентът. — Не съм допускар, че някога ще имам нужда от психолог... Той ме изслушва, седи и чака, докато аз рева като малко дете, имам чувството... Знаете ли, той не позволява на полицията да ме разпитва... Вероятно и аз бих взел същото решение на негово място... но в същото време се познавам, знам, че няма опасност за мен... Може би трябва да му кажа, че смятам, че имам сили да говоря... не защото знам дали мога да съм от полза...

— Навярно е добре да се вслушате в психолога си — отвърща Елин.

— Толкова объркано ли ви звуча? — усмихва се Даниел.

— Не, но...

— Понякога се сещам за нещо, което може би е редно да кажа на полицията, но сетне го забравям, защото аз... Странно е, но не мога истински да си събера мислите, сякаш съм невероятно уморен.

— Със сигурност състоянието ви ще се подобри.

Той се потрива под носа и вдига поглед към нея.

— Попитах ли ви за кой вестник пишете?

Тя поклаща глава и казва:

— Тук съм, защото Вики Бенет живееше при мен, когато беше на шест години.

В болничната стая е тихо. Чуват се стъпки по коридора. Даниел примигва зад очилата и стиска устните си, сякаш призовава всичките си сили, за да разбере думите, които тя току-що е изрекла.

— Чух по новините за нея... за колата и момчето — прошепва след малко.

— Знам — отговаря Елин приглушено. — Но... ако все още беше жива — къде мислите, че би се скрила?

— Защо си задавате този въпрос?

— Не знам... Искам да знам на кого е вярвала.

Той я гледа известно време, преди да я попита:

— Не вярвате, че е мъртва?

— Не — отговаря тихо Елин.

— Не вярвате, защото ви се иска да е така — казва Даниел. — Ала имате ли някакво доказателство, че не се е удавила в реката?

— Не се плашете — отвърща тя, — но ние сме сигурни, че Вики се е измъкнала от водата.

— „Ние“ ли?

— Аз и един криминален инспектор.

— Аз обаче не разбирам... защо казват, че се е удавила, ако не...

— Така мисля аз, но повечето хора смятат, че се удавила, полицията е прекратила издирването...

— Но не и вие?

— Може би в този момент аз съм единственият човек, когото го е грижа за Вики заради самата нея — казва Елин.

Няма сили да му се усмихне, няма сили вече да накара гласа си да звучи меко и сговорчиво.

— И сега искате помощта ми, за да я намерите?

— Тя може да нарани момчето — признава Елин. — Може да нарани и други хора.

— Да, но аз не вярвам в това — отвърща Даниел и я поглежда с откровено лице. — Още от самото начало казах, че се съмнявам, че е

убила Миранда, и все още не мога да го повярвам...

Даниел млъква и устните му се мърдат бавно, не се чува почти нищо.

— Какво казвате? — пита с мек глас Елин.

— Какво?

— Прошепнахте нещо — казва тя.

— Не вярвам, че Вики е убила Елисабет.

— Не вярвате...

— От много години работя с момичета с проблеми и аз... Просто не се връзва.

— Но...

— През времето, докато работех като терапевт, се срещнах с някои момичета, които носеха голям мрак у себе си... които биха могли да убият... които...

— Но не и Вики?

— Не.

Елин се усмихва широко и усеща как очите ѝ се изпълват със сълзи, преди отново да овладее чувствата си.

— Трябва да обясните това на полицията — казва тя.

— Вече го направих, те знаят, че според моята преценка Вики не е склонна към насилие. Ясно е, че може и да греша — добавя Даниел и силно разтвива очите си.

— Можете ли да ми помогнете?

— Казахте, че Вики е живяла при вас в продължение на шест години?

— Не, беше на шест години, когато живееше при мен — отговаря Елин.

— Какво искате да направя?

— Трябва да я намеря, Даниел... Разговаряли сте с нея в продължение на много часове, трябва да знаете нещо за приятели, гаджета... или каквото и да е.

— Да, може би... Ние доста обсъждаме груповата динамика и... Не мога да си събера мислите, извинявайте.

— Опитайте.

— Срещал съм се с нея почти всеки ден и съм имал... хм, не знам точно, но може би двацет и пет индивидуални разговора... Вики, тя е... Опасното при нея е, че тя много често изчезва, тоест в мислите

си... Това, за което бих се разтревожил, е, че може би просто ще изостави момчето някъде, по средата на пътя...

— Къде се крие тя? Имало ли е някое семейство, което е харесвала?

Вратата на болничната стая се отваря и медицинската сестра влиза с лекарството, което Даниел взема вечер. Тя спира рязко, стойката ѝ се вдървява, сякаш е видяла нещо неприлично, и после се обръща към Елин.

— На какво прилича това? — възмуцава се сестрата. — Разреших ви да останете пет минути.

— Знам — отговаря Елин. — Но е много важно да...

— Часът е почти шест и половина — прекъсва я сестрата.

— Извинете — казва Елин и бързо се обръща пак към Даниел: — Къде да започна да търся...

— Махайте се! — изкрещява жената.

— Моля ви — казва Елин меко и долепя ръце в умолителен жест. — Наистина трябва да поговоря с...

— Да не сте бавноразвиваща се? — прекъсва я сестрата. — Казах ви, че трябва да напуснете...

Сестрата изругава и излиза от стаята. Елин хваща Даниел за ръката над лакътя.

— Вики трябва да е говорила за места или приятели.

— Да, разбира се, но нищо не мога да си спомня, точно сега ми е трудно да...

— Моля ви, опитайте...

— Знам, че съм напълно безполезен, би трябвало да мога да си спомня нещо, но...

Даниел силно потърква челото си.

— Но другите момичета — те навярно знаят нещо за Вики?

— Да, би трябвало... Каролин може би...

Мъж в бели дрехи влиза в стаята заедно със сестрата.

— Трябва да ви помоля да ме последвате — казва той.

— Дайте ми една минута — отговаря Елин.

— Не, ще ме последвате сега — заявява мъжът.

— Моля ви — опитва се пак Елин и го поглежда в очите. — Става дума за дъщеря ми...

— Хайде, елате — казва той по-любезно.

Устата на Елин трепери от едва сдържан плач, когато пада на колене пред болничните служители.

— Дайте ми още няколко минути — умолява тя.

— Ще ви извлечем навън, ако...

— Не, това е прекалено — повишава тон Даниел и помага на Елин да стане от пода.

Медицинската сестра протестира:

— Тя няма право да бъде в отделението след часа...

— Млъкнете — прекъсва я Даниел и извежда Елин от стаята. — Ще поговорим долу във фойето или отвън на паркинга.

Преминават заедно през коридора, чуват стъпките зад себе си, но просто продължават напред.

— Мисля да отида и да поговоря с момичетата в „Биргитагорден“ — казва Елин.

— Те не са там, евакуирани са — отговаря Даниел.

— Къде?

Той задържа една стъклена врата, докато Елин излезе, и я последва.

— В едно старо рибарско селище, на север от Худиксвал.

Елин натиска копчето на асансьора.

— Ще ме пуснат ли при тях, ако отида там? — пита тя.

— Ако аз дойда с вас, ще ви пуснат — казва Даниел точно когато вратите на асансьора се отварят.

Елин и Даниел седят безмълвни един до друг в нейното беembe. Когато излизат на магистрала Е4, тя изважда телефона си и се обаждат на Юна Лина.

— Извинете, че ви безпокоя — казва с глас, който не успява да скрие нотка на отчаяние.

— Можете да се обаждате колкото поискате — отговаря Юна любезно.

— В колата съм с Даниел и той не смята, че Вики е извършила тези ужасни деяния — бързо обяснява Елин.

— Всички технически доказателства сочат към нея и всички...

— Но нещата не се връзват, защото Даниел твърди, че тя не е склонна към насилие — прекъсва го Елин развълнувано.

— Способна е на насилие — пояснява Юна.

— Вие не я познавате — почти изкрещява Елин.

За няколко секунди настава тишина, след което Юна изрича със спокойния си глас:

— Попитайте Даниел за лекарството зипрекса.

— Зипрекса ли?

Даниел я поглежда.

— Попитайте го за страничните ефекти — казва Юна и приключва разговора.

Тя шофира известно време покрай брега, към огромните гори.

— Какви са страничните му ефекти? — пита Елин тихо.

— Човек може да стане много агресивен, ако вземе по-голяма доза — делово отговаря Даниел.

— Вики вземала ли е това лекарство?

Той кимва и Елин не казва нищо.

— Това е добър медикамент — опитва се да обясни Даниел, но после отново замлъква.

Почти всичката светлина на фаровете е погълцана от дърветата по края на гората, отзад сенките се застъпват и накрая се сливат в

мрака.

— Забелязахте ли, че нарекохте Вики ваша дъщеря? — пита Даниел.

— Да, знам — отговаря Елин. — Там, в болницата. Просто стана толкова...

— Тя наистина ви е била дъщеря за кратко.

— Да, така беше — казва Елин, като не изпуска от поглед пътя.

Преминават покрай голямото езеро Армшон, което блести като чугун в мрака, когато Даниел си поема дъх.

— Тъкмо си мислех за нещо, което Вики каза в началото... Но сега не си спомням — казва той и остава замислен. — Точно така... Говореше за приятелите си от Чили, които имали къща...

Даниел млъква, свежда поглед към страничния прозорец и избърсва сълзите от бузите си.

— Елисабет и аз щяхме да ходим в Чили точно когато земетресението...

Той си поема дъх и седи неподвижен с ръце на коленете си.

— Разказвахте за Вики — напомни му Елин.

— Точно така... за какво говорех?

— Че имала приятели от Чили.

— Да...

— И че имали къща някъде.

— Така ли казах?

— Да.

— Но какво става, по дяволите? — промърморва той. — Какво не с наред с мен? Тоест... Всъщност това е лудост — трябваше да остана в болницата.

Елин му се усмихва леко:

— Радвам се, че не го направихте.

Настланият с чакъл път се извива през тъмни гори, порутени плевни и старовремски ферми. Там, където пътят свършва, пейзажът се отваря и разкрива боядисани в червено къщи и гладкото море, ширнало се в своята опална безбрежност. Високият прът, около който се танцува на Еньовден^[1], си стои, покрит с кафяви брезови листа и мъртви цветя. Досами пръта се намира голяма дървена къща с красива остъклена веранда към водата. Някога къщата е била смесен магазин, но от няколко години е собственост на частната компания за социални грижи „Оре“.

Колата меко се плъзва между стълбовете на оградата и когато Елин разкопчава предпазния колан, Даниел казва сериозно:

— Трябва да си подготвена, че... тези момичета са имали тежък живот — обяснява той и бутва нагоре очилата си, които са се смъкнали на носа му. — Пробват докъде могат да стигнат и ще те провокират.

— Ще се оправя — обяснява Елин. — И аз някога съм била в пубертета.

— Това е нещо съвсем друго, давам ти дума — казва той. — Не е никак лесно... дори за мен, защото те наистина могат понякога да бъдат ужасни.

— И какво да им отговоря, ако опитат да ме провокират? — пита Елин и среща погледа му.

— Най-доброто е да си честна и ясна...

— Ще го запомня — казва Елин и отваря вратата на колата.

— Чакай, трябва... преди да вляза — спира я Даниел. — Там имат охранител и смятам, че трябва да те придружава през цялото време.

Елин се поусмихва:

— Това не е ли преувеличено?

— Не знам, може би. Искам да кажа, не че смятам, че трябва да се страхуваш, но аз... Всъщност смятам, че не трябва да оставаш насаме с две от ученичките, дори за миг.

— С кои?

Даниел се поколебава, след което отвръща:

— Алмира и едно момиче, което се казва Тула.

— Толкова ли са опасни?

Той вдига ръка.

— Искам само охранителят да е с теб, когато разговаряш с тях.

— Добре.

— Не се тревожи — усмихва се Даниел успокоително. —
Всъщност те всички са много мили.

Когато излизат от колата, вдъхват все още прохладния въздух,
донесъл полъха на морето.

— Някои от момичетата трябва да знаят какви приятели има
Вики — казва Елин.

— Но не е сигурно, че ще искат да споделят.

Пътека, настлана с черен плочник, води покрай стената с
фронтон до стълбата към верандата и вратата.

Червените сандали на висок ток на Елин все засядат в мократа
трева между камъните. Късно вечерта е, но едно момиче лежи в хамака
при големия люляков храст и пуши. Бледото му лице и татуираните му
ръце се белеят в мрака.

— Даниел — възкликва момичето с усмивка и захвърля цигарата
в тревата.

— Здравей, Алмира. Това е Елин — представя я Даниел.

— Здравей — усмихва се Елин.

Алмира я поглежда, ала не отвръща на усмивката ѝ. Дебелите ѝ
черни вежди се събират на черта над големия нос, а бузите ѝ са целите
осеяни с черни точки.

— Вики уби жена му — внезапно казва Алмира и поглежда Елин
в очите. — И когато Елисабет е била вече мъртва, е убила и Миранда...
Не мисля, че ще спре, докато не изтрепе всички ни.

Алмира се качва по стълбите и влиза през външната врата.

---

[1] Лятното равноденствие, един от най-големите празници,
традиционно се чества в Швеция през втората половина на юни, в
нощта срещу Еньовден. — Бел.прев. ↑

Елин и Даниел последват Алмира и влизат в старовремска селска кухня с ръчно направени медни съдове, черги върху измити със сапун подове и долапи в ъгъла. До една чамова маса са седнали Лу Чу и Инди, които ядат сладолед направо от кутията и прелистват стари списания с комикси.

— Чудесно, че дойде — казва Инди, когато вижда Даниел. — Трябва да говориш с Тула. Съвсем се е чалнала, мисля, че пак трябва да почне да си взема лекарството.

— Къде е Сулвейг? — пита той.

— Отиде някъде с колата — отговаря Алмира и изважда лъжица от едно чекмедже.

— Кога е тръгнала? — пита скептично Даниел.

— Веднага след вечеря — промърморва Лу Чу, без да вдига поглед от списанието.

— Значи тук има само някой от охранителната фирма?

— Андерш — отговаря Алмира и сяда на коленете на Лу Чу. — Той беше тук само първата и втората вечер.

— Какво? — пита Даниел възмутено. — Какво казваш? Съвсем сами ли сте?

Алмира свива рамене и започва да яде сладолед.

— Трябва да знам — продължава Даниел.

— Сулвейг би трябвало да се върне — отговаря Инди.

— Но часът е осем, по дяволите! — възмуцава се Даниел и изважда телефона си.

Обажда се на фирмата за социални грижи и получава дежурен номер. Когато никой не отговаря на него, той раздражено оставя съобщение, че фирмата винаги трябва да осигурява квалифициран персонал на място, че има неща, от които не бива да се пести, че носят отговорност.

Докато Даниел говори по телефона, Елин наблюдава момичетата. Алмира яде сладолед, седнала на коленете на едно сладко момиче с

източноазиатски черти и кръгло лице, цялото обсипано с акне. Прелиства стар брой на списания „Mad“ и не спира да целува Алмира по врата.

— Алмира — обръща се към нея Елин, — къде мислиш, че се крие Вики?

— Не знам — отговаря тя, като облизва лъжицата си.

— Вики е мъртва, по дяволите! — казва Инди. — Не сте ли чули? Убила е себе си и едно малко момче.

— Мамка му! — избухва Лу Чу и с усмивка сочи към Елин. — Аз те познавам... Ти не си ли нещо като най-голямата богаташка в Швеция?

— Престани — намесва се Даниел.

— По дяволите, кълна се — продължава Лу Чу и барабани по масата, докато изкрещява с цяло гърло: — И аз искам да имам пари!

— Понижи малко тона си.

— Просто я познах — отвръща Лу Чу бързо. — Нали мога да кажа, че я познавам.

— Можеш да кажеш каквото си искаш — успокоява я Даниел.

— Искаме да знаем дали имате някаква представа къде е възнамерявала да се скрие Вики — казва Елин.

— През повечето време тя си стоеше все сама — добавя Даниел. — Но вие си говорехте с нея понякога и не е необходимо да си най-добър приятел с някого, за да знаеш нещо за него... Искам да кажа, знам как се казва бившето ти гадже, Инди.

— Ние пак се събрахме — отвръща тя, като се подсмихва.

— Кога стана това? — интересува се Даниел.

— Обадих му се вчера и се изяснихме — разказва му тя.

— Чудесно! — усмихва се Даниел. — Много се радвам да го чуя.

— Напоследък Вики общуваше само с Миранда — казва Инди.

— И с Каролин — добавя Даниел.

— Защото ходеха на поведенческа терапия заедно — отговаря Инди.

— Коя е Каролин? — пита Елин.

— Една от по-големите ученички — обяснява Даниел. — Ходеше на обучение за справяне с всекидневието заедно с Вики.

— Не мога да проумея кой се е загрижил толкова за нея — повишава тон Алмира. — Та тя е заклала Миранда като прасе.

— Не е сигурно, че е така — опитва се да възрази Елин.
— Не е сигурно ли? — остро повтаря Алмира. — Трябваше да я видиш — беше ужасяващо мъртва, кълна се, всичко беше в кръв...
— Недей да крещиш — прекъсва я Даниел.
— Добре, но какво, по дяволите, да кажем? Да се правим, че нищо не се е случило, така ли? — продължава Инди на висок глас. — Да кажем, че Миранда е жива, че Елисабет е жива...
— Имам предвид само...
— Тебе те нямаше тук, по дяволите! — изкрещява Алмира. — Вики размаза на каша главата на Елисабет с чук, но ти си мислиш, че тя е жива.
— Опитайте се да говорите една по една — настоява Даниел с престолено спокойствие.
Инди вдига ръка като ученичка в час.
— Елисабет беше една проклета наркоманка — казва тя. — Мразя наркоманите и...
Алмира се ухилва:
— Защото майка ти е взела...
— Една по една, Алмира — прекъсва я Даниел и бързо избърсва сълзите от бузите си.
— Пет пари не давам за Елисабет, ако ще да гори в ада, не ми пука — заключава Инди.
— Как можеш да говориш така? — пита Елин.
— Чухме я през нощта — излъгва Лу Чу. — Викаше ли, викаше за помощ, но ние останахме да си лежим в леглата и я слушахме.
— А тя крещеше ли, крещеше — усмихва се Алмира.
Даниел е извърнал лице към стената. В кухнята е станало тихо.
Той стои неподвижно известно време, след това избърсва лице в ръката си и се обръща.
— Разбирате, че е ужасно гадно да правите това — казва след малко.
— Но е забавно — отвръща Алмира.
— Смяташ ли?
— Да.
— А ти, Лу Чу?
Тя свива рамене.
— Не знаеш ли?

— Не.

— Говорили сме за ситуации като тази — казва той.

— Окей... извинявай, беше гадно.

Даниел се опитва да ѝ се усмихне успокоително, но изглежда ужасно печален.

— Къде е Каролин? — пита Елин.

— В стаята си — отговаря Лу Чу.

— Можеш ли да ни заведеш?

Леденостуден коридор води от кухнята до общата стая с огнището и до трапезарията с остъклена веранда с изглед към водата. По протежение на едната страна на коридора има врати към стаите на учениците. Пред Елин върви Лу Чу, обути в торбесто долнище на анцуг и маратонки с протрити подметки. Посочва собствената си стая и тази на Тула, след което спира пред една врата с шарено порцеланово звънче, висящо на дръжката.

— Тук спи Каро.

— Благодаря — отвърща Елин.

— Започва да става късно — казва Даниел на Лу Чу. — Иди да си измиеш зъбите и да се приготвиш за лягане.

Тя се засуетява, но после отива в банята. Когато Даниел почуква на вратата, порцелановото звънче прозвънтява. Вратата се отваря и млада жена вторачва големите си очи в Даниел, след което внимателно го прегръща.

— Можем ли да влезем? — пита той меко.

— То се знае — отговаря тя и протяга ръка. — Каролин.

Елин поздравява момичето и задържа тънката му ръка за момент. Светлото лице на Каролин е обсипано с лунички и грижливо гримирано, веждите с пясъчен цвят са изскубани и косата е вдигната в дебел кок на главата.

Тапетите са зацапани, до прозореца е поставен скрин от избелено с луга дърво, а на стената виси картина, изобразяваща рибар с рибарска шапка от мушама, с лула в устата.

— Тук сме, за да поговорим за Вики — казва Даниел и присяда на оправеното легло.

— Преди много години бях нейна приемна майка — обяснява Елин.

— Когато е била малка ли?

Елин кимва, Каролин прехапва устната си и се заглежда през прозореца към задната страна на къщата.

— Ти познаваш малко Вики — продължава Елин след кратка пауза.

— Не мисля, че се осмеляваше да се доверява на хората — усмихва се Каролин. — Но аз я харесвах... Беше спокойна и изпаднаше в невероятно лошо настроение, когато бе уморена.

Елин се прокашля и пита направо:

— Говорила ли е за хора, с които се е срещала? Може би е имала някъде гадже или приятели?

— Ние почти никога не говорим за стари неща. Тогава всички само се депресират.

— Хубави неща тогава — за какво е мечтаела, какво е искала да прави, когато излезе оттук?

— Понякога си говорехме за това да работим в чужбина — разказва Каролин. — Знаете, Червеният кръст, „Спасете децата“, макар че нас кой ли би ни взел на работа?

— Смятахте да го направите заедно ли?

— Това бяха само приказки — отговаря Каролин търпеливо.

— Мислех си за нещо — казва Даниел и се потрива по челото. — Не бях на работа в петък, но разбрах, че Миранда е била в изолатора, знаеш ли защо?

— Беше ударила Тула — делово отвърща Каролин.

— Защо? — пита Елин.

Момичето свива рамене.

— Защото си просеше боя — непрекъснато краде. Вчера взе обиците ми, каза, че искали да стоят при нея, а не при мен.

— Какво е била взела от Миранда?

— Когато бяхме до езерото да плуваме, взе чантата на Вики, а вечерта задигна един гердан от Миранда.

— Чантата на Вики ли е взела? — пита Елин с напрегнат глас.

— После я върна, но бе задържала нещо... Не разбрах точно какво, но нещо, което Вики бе получила от майка си.

— Вики ядоса ли се на Тула? — пита Елин.

— Не.

— Вики и Каролин никога не се забъркват в разпавии — казва Даниел и потупва Каролин по тънката ръка.

— Даниел, имаме нужда от теб — признава му Каролин и го поглежда с открито лице. — Трябва да се грижиш за нас.

— Скоро ще се върна — отговаря той. — Наистина искам, но... не съм съвсем във форма за...

Когато Даниел отдръпва ръката си от нейната, Каролин се опитва да я задържи.

— Но нали ще се върнеш? Нали ще го направиш?

— Да, ще се върна.

Те излизат, а Каролин остава да стои наред стаята; на лицето ѝ е изписано отчаяние.

Даниел почуква на вратата на Тула. След като известно време чакат, без някой да отвори, отиват в общата стая.

— Спомни си какво ти казах преди малко — напомня ѝ Даниел сериозно.

Огънят в огнището е угаснал и то е изстинало. На масата има няколко чинии с остатъци от храна. През големия прозорец на остъклената веранда се вижда пристанището в мрачината. Сребристите, избелели от слънцето рибарски колиби са наредени в редица и се отразяват във водата. Изгледът е невероятно красив, ала малкото риже момиче е извърнало стола си към стената и гледа втренчено боядисания в бяло дървен панел.

— Здравей, Тула — поздравява я Даниел нежно.

Момичето обръща бледите си очи. Изражението на преследвано животно се сменя от друго, трудно определимо.

— Имам температура — смотолевя тя и пак се обръща към стената.

— Красив изглед.

— Нали — отговаря Тула, забила поглед в стената.

Елин може да види, че по лицето ѝ пробягва усмивка, след което възвръща сериозния си израз.

— Имам нужда да поговоря с теб — казва Даниел.

— Говори тогава.

— Искам да виждам лицето ти, докато говорим.

— Да го изрежа ли искаш?

— По-лесно ще е, ако обърнеш стола.

Тя тежко въздъхва, обръща стола и отново сяда с безизразно лице.

— Миналия петък си взела чантата на Вики — казва Елин.

— Какво? — пита Тула. — Какво каза? По дяволите, какво каза?

Даниел се опитва да изглади думите на Елин:

— Тя се питаше...

— Млъкни! — изкрещява Тула.

Става тихо, тя стисва уста и откъсва кожичката на един нокът.

— Взела си чантата на Вики — повтаря Елин.

— По дяволите, как лъжеш само! — казва Тула ниско и свежда поглед.

Седи, без да мърда, с тъжно лице и треперещо тяло. Елин се навежда напред, за да я погали по бузата.

— Нямах предвид...

Тула оскубва косата на Елин, сграбчва една вилица от масата и се опитва да я забие в лицето ѝ, но Даниел успява да спре ръката ѝ. Той здраво държи Тула, докато тя се мъчи да се отскубне, рита и крещи:

— Проклетата кучка, ще пречукам всички проклети...

Тула ридае прегракнало и Даниел я държи да не мърда. След като остава да седи на коленете му известно време, тялото ѝ се отпуска. Елин се е отдръпнала встрани и поглажда изтръпналата кожа на главата си.

— Ти само си взела назаем чантата, зная — казва Даниел.

— И бездруго беше пълна само с боклуци — отговаря Тула. — Трябваше да запаля всичко.

— Значи в чантата не е имало нищо, което да е искало да остане при теб? — пита Даниел.

— Само цветното копче — отговаря момичето и среща погледа му.

— Звучи хубаво — може ли да го видя?

— Пази го един тигър.

— Леле...

— Можеш да ме заковеш с гвоздеи на стената — промърморва тя.

— Имаше ли нещо друго, което да е имало желание да остане при теб?

— Трябваше да запаля Вики, когато бяхме в гората...

Докато Тула говори с Даниел, Елин излиза от остъклената веранда, прекосява общата стая и излиза в студения коридор. Той е празен и тъмен. Отива до вратата на Тула, пак поглежда към общата стая, уверява се, че Даниел все още говори с момичето, след което влиза в малкото помещение.

Елин стои с разтуптяно сърце в стаичката с един-единствен прозорец точно под стрехата на нисък покрив с издути керемиди. На пода се търкаля прекатурена настолна лампа и слабата ѝ светлина осветява помещението отдолу.

На бялата стена е окачено бродирано килимче с надписа „Най-хубавото, което имаме, е един-друг“.

Елин си мисли за Тула, как облизваше сухите си устни и тялото ѝ трепереше, преди да се опита да забие вилицата в лицето ѝ.

Странно сладникава миризма на прогнило витае в застоялия въздух на стаята.

Надява се Даниел да разбира защо е дошла тук. Да се погрижи Тула да не дойде в стаята си, а да направи всичко възможно да я задържи.

На тясното легло без покривало и матрак, направо върху подматрачната рамка лежи малък червен куфар. Тя предпазливо се приближава и го отваря. Сянката ѝ пада на тавана, когато се навежда напред. Куфарът съдържа албум със снимки, няколко смачкани дрехи, шишенца парфюм с принцеси на „Дисни“ и обвивка от бонбон.

Елин отново затваря куфара, оглежда се в стаята и открива, че скринът от чамово дърво е преместен напред с около половин метър от стената. Зад него има спално бельо, възглавници и одеяло. Тула е спала там вместо в леглото.

Елин стъпва внимателно, спира, когато една от дъските на пода проскърцва, застава неподвижно и се ослушва за момент, преди да отиде до скрина и да издърпа чекмеджетата му. Там има само изгладени чаршафи и малки платнени торбички с листенца лавандула. Повдига чаршафите, ала не открива нищо, внимателно бутва навътре най-долното чекмедже и се изправя тъкмо когато в коридора се чуват стъпки. Стои неподвижно, опитва се да диша, без да издава звук, чува малкото порцеланово звънче на вратата на Каролин да звънти. После пак става тихо.

Елин чака за миг и внимателно заобикаля издърпания напред скрин, поглежда спалното бельо и възглавницата без калъфка в мрака. Отново усеща странната миризма, отмества завивката и издърпва едно сиво одеяло. Когато повдига матрака, се надига воня на гнило. На вестник на пода лежи стара храна: мухлясал хляб, няколко пилешки кълки, кафяви ябълки, наденички и пържени картофи.

Тула смотолевя, че е уморена, изскубва се от прегръдката на Даниел, отива до големите прозорци и започва да ближе стъклото.

— Да си чувала Вики да споменава разни неща? — пита я Даниел.

— Какви например?

— Дали има скривалища и места, които...

— Не — отговаря тя и се обръща към него.

— Но обикновено слушаш какво говорят големите момичета.

— Ти също — отвръща Тула.

— Знам, но в момента имам проблеми с паметта, нарича се араузъл — обяснява ѝ Даниел.

— Опасно ли е?

Той поклаща глава, но не успява да се усмихне.

— Ходя на психолог и вземам лекарства.

— Не бъди тъжен — казва момичето и накланя глава встрани. — Всъщност е добре, че Миранда и Елисабет бяха убити... защото има твърде много хора.

— Но аз обичах Елисабет, имах нужда от нея и...

Тула удря тила си в прозореца така, че стъклата му издрънчават. На едно от тях се появява диагонална пукнатина.

— Мисля, че ще е най-добре да си ида в стаята и да се скрия зад скрина — промърморва тя.

— Чакай — спира я Даниел.

Елин е коленичила в стаята на Тула до долния край на леглото, пред един ръчно изрисуван пътнически сандък. Личи, че е сандък, правен за пътуване до Америка, от изписаните с много завъртулки на капака име и адрес: Фриц Густавсон 1861 Хармонгер. В началото на двайсети век повече от една четвърт от населението на Швеция се преселва в Америка, но може би Фриц така и не е заминал. Елин се опитва да отвори капака, той се изплъзва от ръцете ѝ и си счупва един нокът, опитва отново, ала сандъкът е заключен.

Чува се звук, сякаш се счупва стъкло на прозорец на верандата, и след малко Елин чува Тула да крещи с глас, който секва.

Тръпки полазват ръцете на Елин и тя отива до прозореца. В нишата стоят седем малки бурканчета, някои от тенекия, други от порцелан. Отваря две от тях. Едното е празно, а в другото има парчета стар канап.

През малкия прозорец се вижда тъмночервената фасада на другия ъгъл на къщата. В мрака не е възможно да се различи тревата от задната страна. Земята изглежда като черна пропаст. Ала светлината от една друга стая пада навън през прозореца и осветява нужника и копривата.

Тя отваря едно порцеланово бурканче, вижда няколко стари медни монети, връща го на мястото му и вместо това взема тенекиено бурканче, на което е нарисуван шарен Арлекино. Сваля капачката, изсипва съдържанието му в ръката си и тъкмо успява да види, че това са няколко пирона и една умряла пчела, когато с крайчеца на окото си долавя движение пред прозореца. Отново надзърта навън и усеща как учестяващият ѝ се пулс пулсира в слепоочията ѝ. Всичко навън е неподвижно. Слабият отблясък от съседната стая се спуска над копривата. Всичко, което се чува, е собственото ѝ дишане. Внезапно през светлината преминава фигура, Елин изпуска бурканчето на пода и се отдръпва.

Малкият прозорец е черен и тя разбира, че е възможно в този миг някой да стои отвън и да я наблюдава.

Елин решава да излезе от стаята на Тула, когато забелязва малка лепенка, залепена по средата на вратата на килера. Приближава се и вижда, че това е тигърът от „Мечо Пух“.

Тула каза, че тигърът пази цветното копче.

В шкафа на кука е окачен дъждобран, пред една стара прахосмукачка. С треперещи ръце тя издърпва прахосмукачката на пода, под нея има подпетени маратонки и мръсна калъфка за възглавница. Хваща калъфката за единия ъгъл, повдига я и веднага усеща тежестта.

Лъскавото съдържание на възглавницата се посипва с дрънчене на пода. Монети, копчета, фиби, стъклени топчета, златиста симкарта за телефон, блестяща химикалка, капсули, обеци и ключодържател, свързан към малка метална плочка със светлосиньо цвете. Елин го оглежда, обръща го в ръката си и вижда името „Денис“, гравирано на металната плочка.

Това трябва да е предметът, за който Каролин бе споменала, че Вики е получила от майка си.

Елин пхва ключодържателя в джоба си, бързо преглежда останалите дреболии, докато ги прибира в калъфката. Бързо подрежда килера, бутва вътре прахосмукачката и оправя дъждобрана, преди да затвори вратата. Без да се бави, отива до вратата към коридора, ослушва се за миг, отваря я и излиза.

Отвън е застанала Тула.

Червенокосото момиченце чака в тъмния коридор едва на няколко крачки разстояние и я наблюдава, без да каже и дума.

Тула прави крачка напред и показва кървавата си ръка на Елин. Пребледняла е като платно. Погледът ѝ е оцъклен, изпълнен с очакване. Белите вежди не се виждат. Червени кичури коса се спускат по бузите ѝ.

— Върни се в стаята — казва Тула.

— Трябва да говоря с Даниел.

— Можем да влезем заедно и да се скрием — твърдо настоява момичето.

— Какво се е случило?

— Влез в стаята — повтаря то и облизва устните си.

— Искаш да ми покажеш нещо ли?

— Да — отговаря Тула бързо.

— Какво?

— Една игра... Вики и Миранда я играеха миналата седмица — казва момичето и закрива лице с ръце.

— Трябва да тръгвам — отвърща Елин.

— Ела, ще ти покажа как се прави — прошепва Тула.

В коридора се чуват стъпки и Елин вижда Даниел с една аптечка в ръката. Лу Чу и Алмира излизат от кухнята. Тула опипва тила си и оцапва пръстите си със свежа кръв.

— Тула, нали трябваше да седиш на стола — казва Даниел и я повежда към кухнята. — Трябва да промием раната и да видим дали има нужда от шевове...

Елин стои права, докато сърцето ѝ успокои ударите си. Докосва ключодържателя, който Вики е получила от майка си.

След малко вратата на кухнята се отваря отново. Тула започва да върви бавно, като влачи ръка по дървената ламперия на коридора. Даниел върви редом с нея и ѝ казва нещо със сериозен, спокоен тон. Тя кимва, след което изчезва в стаята си. Елин изчаква Даниел да дойде прие нея и го пита какво е станало.

— Нищо й няма... Удари си главата в прозореца няколко пъти и стъклото се счупи.

— Вики споменавала ли е някого на име Денис? — пита Елин с приглушен глас и му показва ключодържателя.

Той го поглежда, обръща го в ръката си и прошепва „Денис“ на себе си.

— Ами, струва ми се, че съм го чувал — казва той. — Но аз... Елин, срам ме е, чувствам се толкова безполезен, задето...

— Полагаш усилия...

— Да, макар че изобщо не съм сигурен, че Вики ми е разказвала нещо, което би помогнало на полицията... Като цяло тя не беше много разговорлива и...

Той млъква, когато по стълбите се чуват тежки стъпки и външната врата се отваря. Една яка жена на около петдесетгодишна възраст влиза и се кани да заключи вратата с ключ, когато ги вижда.

— Нямате право да сте тук — казва тя и тръгва към тях.

— Казвам се Даниел Грим, аз съм...

— Нали разбирате, че ученичките не могат да приемат посещения по това време — прекъсва го жената.

— Тръгваме си — обещава той. — Трябва само да попитам Каролин за...

— Няма да питате нищо.

Докато се качва с асансьора към стаята си в сградата на полицията, Юна разглежда ключодържателя. Сложен е в малко найлоново пликче и украшението му по форма наподобява голяма монета, сребърен долар, но с името „Денис“, релефно изписано от едната страна, и светлосиньо цвете със седем венчелистчета от другата. Украшението е закачено на верижка, която минава през малка дупчица от горната страна на солидна халка за ключове.

Късно снощи Елин Франк се бе обадила на Юна. Седеше в колата и щеше да откара Даниел в дома му, след което да се настани в някой хотел в Сундсвал.

Елин му разказа, че Тула бе откраднала ключодържателя от чантата на Вики рано през деня миналия петък.

— Явно е бил важен за Вики. Получила го е от майка си — разказа Елин и обеща да му го изпрати по куриер веднага щом пристигне в хотела.

Юна няколко пъти обръща пликчето на ярката светлина, преди да го пхне в джоба на самото си и да слезе на петия етаж.

Мислено пробва различни причини, поради които момичето е могло да получи ключодържател с името „Денис“ от майка си.

Бащата на Вики Бенет е неизвестен, майката родила Вики извън системата на здравеопазването и детето не фигурира в официалните регистри, преди да навърши шест години. Може би майката през цялото време е знаела кой е бащата? Може би това е бил нейният начин да съобщи това на дъщеря си?

Юна отива при Аня, за да разбере дали е открила нещо. Но дори не успява да отвори уста, преди тя да каже:

— В живота на Вики Бенет изобщо няма никакъв Денис. Нито в „Биргитагорден“, нито в Юнгбакен, нито пък в някое от семействата, при които е живяла.

— Забележително — отбелязва Юна.

— Обадих се даже на Сага Бауер — разказва Аня и се усмихва.
— В тайната полиция си имат собствени регистри.

— Но някой би трябвало да знае кой е Денис — казва той, като присяда на ръба на бюрото ѝ.

— Не — въздъхва Аня, като отчаяно барабани по бюрото с дългите си, лакирани в червено нокти.

Юна поглежда през прозореца. Гъсти облаци се гонят по небето.

— Зациклих — простичко обяснява той. — Не мога да изискам протоколите на Криминалната лаборатория, не мога да провеждам разпити, нямам за какво да се хвана.

— Може би ще трябва да признаеш, че това дори не е твой случай — тихичко продумва Аня.

— Не мога да го направя — прошепва той.

Аня се усмихва доволно и кръглите ѝ бузи поруменяват.

— По липса на друго бих искала да чуеш нещо — продължава тя. — И този път не е финландско танго.

— Не съм се и надявал.

— Ами — промърморва тя и се заема да намери файла в компютъра. — Но това е телефонен разговор, който приех днес.

— Нима записваш разговорите си?

— Да — отговаря тя с неутрален тон.

Тънък женски глас внезапно прозвучава от високоговорителите на компютъра и изпълва стаята:

— Извинете, задето продължавам да ви звъня — казва жената почти без дъх. — Разговарях с един полицаи в Сундсвал и той ми каза, че инспектор на име Юна Лина би могъл да се заинтригува от...

— Говорете с мен — чува се да казва гласът на Аня.

— Само ме чуйте, защото аз... Трябва да разкажа нещо важно за убийството в „Биргитагорден“.

— Полицията има телефонна линия за сигнали — обяснява Аня.

— Знам — бързо отвръща жената.

На десктопа на компютъра на Аня има едно японско коте, което не спира да маха. При всяко помахане издава тихичко цъкане, което Юна чува, докато слуша гласа на жената.

— Видях момичето, не искаше да си покаже лицето — казва тя.
— И имаше голям кървав камък, трябва да търсите камъка...

— Казвате, че сте видели убийството ли? — пита Аня.

Чува се учестеното дишане на жената, преди тя да отговори.

— Не знам защо видях това — продължава тя. — Уплашена съм и съм уморена, но не съм луда.

— Какво имате предвид, че сте видели?

— Или пък съм луда — уточнява жената с разтреперан глас, без да възприема въпроса на Аня.

Разговорът прекъсва.

Аня вдига поглед от компютъра и обяснява:

— Тази жена се казва Флура Хансен и срещу нея има оплакване.

— Защо?

Аня свива заоблените си рамене.

— На Бритис от горещата линия за сигнали на граждани ѝ е дошло до гуша... Флура Хансен явно се е обаждала с фалшиви сведения и се е опитвала да измъкне пари.

— Има ли навик да се обажда?

— Не, става дума само за „Биргитагорден“... Помислих си, че трябва да чуеш това, преди да се обади на теб, защото ще го направи. Явно не се отказва лесно, продължава да ни звъни, въпреки че в полицията е подадено оплакване срещу нея. Ето че сега се е добрала чак до моя номер.

— Какво знаеш за нея? — пита Юна замислено.

— Бритис каза, че Флура има пълно алиби за вечерта на убийствата, тъй като е провеждала сеанс с девет души на „Упландсгатан“ четирийсет тук в Стокхолм — развеселено разказва Аня. — Флура нарича себе си спиритически медиум и твърди, че може да задава на мъртвите въпроси срещу заплащане.

— Отивам там — отвърща Юна и се отправя към вратата.

— Юна, исках само да ти покажа, че този случай е известен на хората — обяснява тя с несигурна усмивка. — И рано или късно ще получим сигнали... Ако Вики Бенет е жива, все някой ще я види.

— Да — отговаря той и закопчава сакото си.

Аня е на път да се разсмее, но вижда сивите очи на Юна и внезапно проумява за какво става въпрос.

— Камъкът — казва тя с нисък глас. — Значи е вярно, че е било камък?

— Да — отговаря Юна, като я поглежда в очите. — Но само аз и хората, извършили аутопсията, знаем, че убиецът е използвал камък.

В Швеция това е крайно необичайно, но на няколко пъти полицията все пак е получавала съдействие от спиритически медиуми и гадатели. Юна си спомня за убийството на малката Енгла Хьоглунд. Тогава полицията използва медиум, който даде подробен фоторобот на двама убийци. Впоследствие се оказа, че описанието е грешно.

Истинският извършител всъщност бе заловен благодарение на това, че гражданин, изпробващ новия си фотоапарат, случайно бе заснел момичето и автомобила на убиеца.

Преди време Юна бе чел за независимо изследване, направено в САЩ на медиума, към който полицията се бе обръщала най-често в глобален мащаб. Проучването констатираше, че жената не бе допринесла с каквато и да било полезна информация в никое от сто и петдесетте предварителни разследвания, в които бе участвала.

Слабото следобедно слънце е навлязло във вечерната сянка и Юна потръпва, когато излиза от колата и отива до един сив блок със сателитни антени по балконите. Ключалката на входа е счупена и някой е изрисувал розови графити из целия вход. Юна се качва по стълбите до втория етаж и позвънява на вратата с името Хансен на процепа за пощата.

Бледа жена, облечена в протрити и сиви дрехи, му отваря вратата и го поглежда със срамежливи очи.

— Казвам се Юна Лина — представя се той и показва документ за самоличност. — Няколко пъти сте се обаждали в полицията.

— Извинете — прошепва жената и свежда поглед.

— Човек не бива да се обажда, ако няма какво да съобщи.

— Но аз... аз се обадох, защото видях мъртвото момиче — казва тя и среща погледа му.

— Мога ли да вляза за малко?

Тя кимва и го отвежда през тъмен коридор с протрит балатум до малка, чиста кухничка. Флура сяда на един от четирите стола около масата и обвива тялото си с ръце. Юна отива до прозореца и поглежда

навън. Фасадата на отсрещния блок е покрита със защитен полиетилен. Термометърът, прикрепен от външната страна на рамката на прозореца, леко се полюшва на вятъра.

— Мисля, че Миранда идва при мен, защото неволно я пуснах от отвъдното, когато провеждах сеанс — подзема Флура. — Но аз... не знам точно какво иска.

— Кога се проведе сеансът? — пита Юна.

— Правя го всяка седмица... Изкарвам си хляба от това да говоря с мъртвите — казва тя и едно мускулче започва да трепери на дясното ѝ око.

— По един или друг начин това се отнася и за мен — отговаря Юна спокойно.

Той сяда точно срещу нея.

— Кафето свърши — прошепва Флура.

— Няма нищо. Когато сте се обадили, сте споменали нещо за камък...

— Не знаех какво да правя, но Миранда непрестанно ми показваше един окървавен камък.

Тя показва с ръце големината на камъка.

— Значи вие сте провеждали сеанс — продължава Юна меко — и тогава е дошло едно момиче и ви е разказало...

— Не, не беше така — прекъсва го Флура. — Беше след сеанса, когато се прибрах.

— И какво каза това момиче?

Флура го поглежда в очите и погледът ѝ помътнява от спомена.

— Показва ми камъка и ми казва да замижа.

Юна я наблюдава със сив, непроницаем поглед.

— Ако Миранда ви се яви отново, бих искал да я попитате къде се крие убиецът — простичко отвърща той.

Юна изважда малкото пластмасово пликче с ключодържателя на Вики от джоба си, отваря го и изсипва съдържанието му на масата пред Флура.

— Това принадлежи на заподозряната в убийството — казва той.

Флура поглежда предмета.

— Денис? — пита тя.

— Не знаем кой е Денис, но се чудя... Може би вие ще можете да се доберете до нещо — надява се Юна.

— Може би, но аз... Това е работата ми.

Флура се усмихва притеснено, закрива уста с ръка и смотолевя извинително нещо, което той не може да разбере.

— Естествено — казва Юна. — Какво ще струва?

С поглед в земята тя казва каква е цената за половин час индивидуален сеанс. Юна изважда портфейла си и плаща за един час. Флура му благодари, донася чантата си и угася лампата на тавана. Навън все още е светло, но в кухнята става мрачно. Изважда една чаена свещ и покривка от черно кадифе, извезана със златна бродерия. Запалва свещта, поставя я пред Юна и после слага кадифето над ключодържателя. Притваря очи и внимателно поглажда с ръка плата.

Юна я наблюдава непредубедено.

Флура пъхва лявата си ръка под плата, седи неподвижно, тялото ѝ се разтреперва и сетне си поема дълбоко дъх.

— Денис, Денис — мълви.

Премията между пръстите си металната пластинка под черния плат. През стените се чуват гласове от телевизора на съседите, от улицата ненадейно започва да пищи аларма на кола.

— Привиждат ми се странни картини... все още нищо ясно.

— Продължете — казва Юна и съсредоточено я наблюдава.

Светлата чуплива коса на Флура докосва бузите ѝ. Неравната ѝ кожа почервенява и куполообразните клепачи потръпват от движенията на очите под тях.

— Този предмет е изпълнен с ужасяваща сила. Самота и гняв. Почти ще ме изгори — прошепва тя и изважда ключодържателя, слага го върху дланта си и се взира в него. — Миранда казва, че... той виси на конец от смъртта... Защото и двете са били влюбени в Денис... Да, усещам ревността в метала...

Флура замълчава, известно време държи ключодържателя в ръка, смотолевя, че контактът е бил прекъснат, поклаща глава и го връща на Юна.

Юна се изправя. Беше прибързал. Загуби си времето, като дойде тук. Помислил си бе, че тя наистина знае нещо поради причини, които не се осмеляваше да разкрие. Но е очевидно, че Флура Хансен просто си съчинява това, което смята, че на хората им се иска да чуят. Денис принадлежи на време много преди „Биргитагорден“, защото Вики е получила ключодържателя от майка си няколко години по-рано.

— Съжалявам, че се чувствате длъжна да лъжете — казва Юна и взема ключодържателя от масата.

— Мога ли да задържа парите? — пита тя едва чуто. — Едва свързвам двата края, събирам бутилки в метрото и от кошчетата за боклук...

Юна пъхва ключодържателя в джоба си и тръгва по коридора. Флура изважда лист хартия и тръгва след него към коридора.

— Мисля, че видях истински призрак — продължава тя. — Нарисувах я...

Показва му една детинска рисунка, на която са изобразени момиче и сърце, и я тиква в лицето му, иска да я погледне, ала Юна отблъсва ръката ѝ. Тя изпуска листа, който пада на пода. Юна просто го прекрачва, отваря вратата и излиза от апартамента.

Юна все още усеща леко раздразнение, когато излиза от колата и влиза във входа на Диса на „Лютценгатан“, близо до площад „Карлаплан“.

Вики Бенет и Данте Абрахамсон са живи, все се крият някъде, а той пропиля повече от час, за да говори с една жена, която не е добре психически и лъже за пари.

Диса седи в леглото, сложила тънкия си компютър на коленете. Облечена е с бял халат и кестенявата ѝ коса е прибрана с широк бял ластик.

Юна си взема горещ душ. После ляга до нея. Когато накланя лицето си към нейното, долавя уханието на парфюма ѝ.

— Пак ли си бил в Сундсвал? — пита Диса отсъстващо, когато той плъзга длан по ръката ѝ чак до тънката китка.

— Не днес — отговаря Юна тихо и си мисли за бледото мършаво лице на Флура.

— Ходих там миналата година — разказва Диса. — Рових се около женския дом „Хьогум“.

— Женския дом ли? — пита той.

— В Селангер.

Диса отмества поглед от монитора и му се усмихва.

— Иди там, ако ти остане свободно време между убийствата — казва тя.

Юна се усмихва и докосва ханша ѝ, следва мускула на бедрото долу до коляното. Не иска Диса да спре да говори, затова пита:

— Защо това място се нарича Женския дом?

— Представлява надгробна могила, но е построена върху изгорена къща. Не е известно какво точно се е случило.

— Имало ли е хора вътре?

— Две жени — отговаря тя и отмества компютъра си. — Лично участвах в разкопките и махах с четчица пръст от гребените и накитите им.

Юна полага глава на коленете ѝ и пита:

— Къде е започнал пожарът?

— Не знам, но в стената бе намерено едно острие от стрела.

— Значи извършителят е дошъл отвън? — промърморва той.

— Може би цялото село е стояло отвън и е оставило къщата да изгори — предполага Диса, като прокарва пръсти през неговата влажна гъста коса.

— Разкажи ми повече за гроба — моли я Юна и затваря очи.

— Не е известно особено много — казва тя, като навива един кичур от косата му около пръста си. — Но тези, които са живеели и къщата, са били вътре и са тъкали, тежестите им за тъкане бяха разпилени навсякъде. Разбира се, забележително е, че винаги дребните вещи като гребени или игли се запазват през хилядолетията.

Мислите на Юна кръжат около булчинската корона от сплетени брезови корени на Сума, след което се насочват към старата гробница с мозайка при парка „Круноберг“, където колегата му Самуел Мендел почива съвсем сам в семейния си гроб.

Юна се събужда от нежна целувка по устата. Диса е вече облечена. Оставила е чаша кафе на нощната масичка.

— Заспал съм — казва той.

— И спа сто години — усмихва се тя и тръгва към антрето.

Юна я чува да затваря вратата след себе си. Обува си панталона, след което остава прав до леглото, замислен над спиритическия медиум Флура Хансен. Това, което го подмами да я посети, бе, че тя беше налучкала за камъка. В психологията този феномен се нарича склонност за потвърждение. Несъзнателно всички хора имат склонност да обръщат повече внимание на резултатите, които потвърждават една теория, отколкото на тези, които я опровергават. Флура няколко пъти се бе обадила в полицията и бе съобщила за различни оръжия, с които е извършено убийството, но едва когато бе споменала за камъка, той започна да слуша.

Нямаше друга следа, по която да тръгне, освен тази, която водеше до Флура.

Юна отива до големите прозорци и дръпва тънкото бяло перде. Сивата утринна светлина все още носи следи от мрака на нощта. Фонтанът на „Карлаплан“ пулсира и се мени с меланхолична монотонност. Пред затворения вход на търговския център бавно сноват гълъби.

Неколцина души са на път за работа.

Нещо в погледа и гласа на Флура Хансен бе толкова отчаяно, когато каза, че събира метални кутийки от напитки и бутилки в метрото.

Юна затваря очи за момент, обръща се към спалнята и взема ризата си от стола.

С отсъстващи движения той се облича, зареял празен поглед, докато си закопчава копчетата.

Тъкмо се бе докоснал до логическа връзка, ала в същия миг я бе загубил. Опитва да се върне назад в мислите си, но усеща как тя се

отдалечава и изплъзва все повече.

Беше свързано с Вики, имаше нещо общо с ключодържателя и нейната майка.

Облича си сакото и пак застава до прозореца.

Да не би пък да беше нещо, което бе видял?

Погледът му отново се насочва към „Карлаплан“, един автобус влиза в кръговото и спира, за да се качат пътници. По-нататък стои възрастен мъж с ролатор и усмихнато наблюдава куче, което души около кошче за боклук.

Жена с червени бузи и разкопчано кожено яке тича към метрото. Подплашва ятото гълъби на площада. Те се издигат във въздуха и летят дружно, описвайки полукръг, преди да се приземят.

„Метрото.

Става дума за метрото“, помисля си Юна и изважда телефона си.

Почти сигурен е, че е прав, има нужда само да провери някои детайли.

Бързо изнамира един номер и докато звучи сигналът „свободно“, отива в антрето и си обува обувките.

— Да, Холгер...

— Обажда се Юна Лина — казва и излиза от апартамента.

— Добро утро, добро утро, имам...

— Трябва да те попитам нещо направо — прекъсва го Юна, докато заключва вратата. — Нали ти прегледа чантата, която намерихме при язовирната стена?

Тичешком се спуска по стълбите.

— Направих снимки и описах съдържанието, преди прокурорът да се обади, че случаят се закрива.

— Не ми е позволено да прочета доклада ти — казва Юна.

— Нямахте нищо особено — отговаря Холгер и се чува как разлиства хартия. — Нали споменах ножа, който...

— Спомена за инструмент за велосипед — проверил ли си го?

Юна е вече навън и бърза по „Валхалавеген“ към колата си.

— Да — отговаря Холгер. — Трябваше ми известно време, нали съм от Норланд... Оказа се не инструмент, а ключ за кабината на водача във вагоните на метрото...

— Този ключ бил ли е на ключодържател преди?

— Как, по дяволите, да...

Холгер внезапно замълчава и след това поглежда снимката в доклада.

— Прав си, разбира се, излъскан е от вътрешната страна на отворието — казва той.

Юна му благодари за разговора и се обажда на Аня. Изминава тичешком разстоянието, което го дели от колата, и си мисли за думите на Елин Франк, че Тула крадяла красиви неща от всички в обкръжението си. Обици, лъскави писалки, монети, гилзи от червила. Тула е измъкнала красивия ключодържател със светлосиньото цвете, а грозния ключ е върнала в чантата.

— Ghostbusters^[1] — казва Аня с писклив и жизнерадостен глас.

— Аня, можеш ли да ми помогнеш, като говориш с някого, който отговаря за системата на стокхолмското метро? — пита Юна и подкарва автомобила си.

— Мога вместо това да попитам духовете...

— Спешно е — прекъсва я Юна.

— Да не си станал с дупето нагоре? — промърморва тя докачливо.

Юна кара в посока към стадиона.

— Знаеш ли, че всички вагони си имат имена? — казва той.

— Днес се возих в „Ребека“, вагонът е хубав и...

— Не мисля, че Денис е името на човек, а на вагон от метрото. Трябва да разбере къде се намира този вагон в момента.

---

[1] Ловци на духове (англ.). — Бел.прев. ↑

Всички вагони в системата на метрополитена си имат номера, естествено, точно както навсякъде по света. Ала от много години вагоните в Стокхолм си имат и собствени имена. Твърди се, че традицията води началото си от 1887 година с имената на конете, които са теглили конските трамваи през града.

Юна е почти сигурен, че ключът, който Вики е получила от майка си Суси, пасва на механичната ключалка, която отваря всички влакове от метрото, но ключодържателят посочва един специален вагон. Може би майката е съхранявала лични вещи в някоя от водаческите кабинни във вагона, навярно понякога е спяла там.

Майката, бездомна през целия си живот на възрастен човек, на периоди е живяла в метрото, на пейките на различни станции, във влакове и изоставени пространства покрай релсите, дълбоко в недрата на тунелите.

„Майката някак си се е добрала до този ключ“, казва си Юна, докато шофира. Едва ли е било лесно. Може би е бил сред най-ценните ѝ притежания.

Въпреки това го е дала на дъщеря си.

И е набавила ключодържател с името „Денис“, за да не забрави момичето кой е важният вагон.

Може би е знаела, че Вики ще избяга.

Момичето е бягало много пъти и е успявало да остане незаловено дълго време при два от случаите. Първия път е било едва на осем години и тогава е било изчезнало седем месеца, открили са го премръзнало заедно с майката в един гараж за паркиране в средата на декември. Другия път е било на тринайсет. Тогава Вики е била изчезнала от единайсет месеца и е била заловена от полицията за кражба от магазин в района на стадион „Глубен“.

Възможно е да се вмъкнеш в кабината на водача в метрото и с други инструменти. Обикновен гаечен ключ с подходящ размер би свършил работа.

Ала макар да не е вероятно Вики да се намира във вагона без своя ключ, може да има следи от нейните периоди на бегълка, нещо, което да води до настоящото ѝ скривалище.

Юна почти е стигнал до сградата на полицията, когато се обажда Аня и му казва, че е говорила с компанията за градски транспорт в Стокхолм:

— Има вагон с името „Денис“, но е бил изваден от движение... поради сериозна повреда, така ми обясни човекът.

— Но къде се намира този вагон?

— Не знаеха със сигурност — отговаря Аня. — Може да е в едно депо в Рисне... но вероятно е паркиран в сервизното депо в Йоханесхув.

— Свържи ме — казва Юна и обръща колата.

Гумите изтрещяват върху един „легнал полицай“, когато преминава на червено и завива по „Флеминггатан“.

Юна кара в посока към Йоханесхув, южно от Стокхолм, когато един мъж най-сетне отговаря на телефона. Звучи, сякаш устата му е пълна с храна:

— Технически отдел на метрото... Тук Шеле.

— Юна Дина, от криминалната полиция. Можете ли да потвърдите, че вагон на име „Денис“ се намира при вас в Йоханесхув?

— „Денис“ ли? — примлясва мъжът. — Имате ли номер на вагона?

— Не за съжаление.

— Почакайте, ще проверя в компютъра.

Юна чува как мъжът си говори нещо на себе си, след което се връща към слушалката:

— Има един „Дениз“, със „з“ накрая...

— Няма никакво значение.

— Добре — казва Шеле и Юна го чува звучно да преглъща големия залък в устата си. — Не го виждам в регистъра... Това е един доста стар вагон, не знам... Но според данните, които мога да извадя, не е бил в движение през последните години.

— Къде се намира той?

— Трябва да е тук някъде, но... Нека да направим тъй, ще ви прехвърля към Дик. Той знае всичко, дето компютърът не го знае...

Гласът на Шеле изчезва и е заместен от електронно жужене. Сетне отговаря един по-възрастен мъж и гласът му ехти все едно се намира в катедрала или стая от метал:

— Тук Развяващия се Дик.

— Току-що говорих с Шеле — обяснява Юна. — И той смята, че един вагон с наименованието „Денис“ е някъде при вас.

— Щом Шеле казва, че вагонът е тук, значи е така, но мога да ида и да хвърля едно око, ако е въпрос на живот и смърт и честта на родината.

— Всъщност е точно така — глухо отговаря Юна.

— В колата ли сте? — пита Дик.

— Да.

— И идвате насам, нали?

Юна чува по телефона как мъжът слиза по една метална стълба. Голяма, тежка порта изскърцва и мъжът е леко запъхтян, когато отново заговаря в слушалката.

— Сега съм долу в тунела — още ли сте на линията?

— Да.

— Тук са, във всеки случай, „Микаела“ и „Мария“. „Дениз“ би трябвало да е в някой от тези ъгли.

Юна чува как крачките на мъжа ехтят, докато самият той кара толкова бързо, колкото може, по моста Сентралбрун. Мисли си за периодите в живота на Вики, когато е била бегълка. Все някъде е спяла, все някъде се е чувствала на сигурно място.

— Виждате ли вагона? — пита той.

— Не, това беше „Елинор“... и там „Силвия“... Дори осветлението не работи като хората.

Юна чува звънтене под краката на мъжа, докато той продължава да слиза в един тунел под равната индустриална зона.

— Отдавна не съм слизал тук — казва човекът запъхтяно. — Ще светна с джобното фенерче... Най-накрая, разбира се... „Дениз“, ръждясал и прилича на...

— Сигурен ли сте?

— Мога да отида и да го снимам, ако искате... Но какво е това, по дяволите? Тук има хора, вътре има хора, във...

— Тихо — бързо нарежда Юна.

— Във вагона има някой — прошепва мъжът.

— Стойте настрана — казва Юна.

— Залостили са вратата с газов флакон.

Чува се високо пращане, мъжът върви с широки крачки и диша запъхтяно.

— Имаше... видях хора вътре във вагона — отново прошепва възрастният човек по телефона.

Юна си помисля, че вероятно не е Вики, тъй като ключът и плочката не са у нея.

Изведнъж Юна чува високи писъци по телефона, отдалечени, ала ясни.

— Една жена пици там вътре — прошепва монтьорът. — Изглежда съвсем обезумяла.

— Просто пак излезте — казва Юна.

Чуват се стъпките и запъхтяното дишане на мъжа. Виковете отново прокънтят, ала този път са по-слаби.

— Какво видяхте? — пита Юна.

— Вратата беше блокирана с голям флакон газ за заваряване.

— Видяхте ли някого?

— По прозорците имаше графити, но видях един по-голям и един по-малък човек, може и още да имаше, не знам.

— Сигурен ли сте в това? — пита Юна Лина.

— Държим тунелите заключени, но ако човек си го навие на пръста... Ясно е, че може да се вмъкне — изпъшква мъжът.

— Чуйте ме добре... Аз съм криминален инспектор и единственото, което искам, е да се махнете оттам и да чакате отвън, докато дойде полицията.

Черен полицейски камион профучава с висока скорост през портите на „Метротехника“ в Йоханесхув. Разхвърчава се сух чакъл и облак прах се понася към оградата. Камионът завива и спира пред зелена метална порта.

След разговора с Дик Юна бе позвънил на областния началник на полицията и бе обяснил, че не би могло да се изключи възникването на ситуация с вземане на заложници.

Националният специализиран отряд е специално обучено подразделение на Националната полиция. Главната му задача е да се бори с терористични атаки, но би могъл да участва и в изпълнението на особено сложни задачи.

Петимата полицаи, които излизат от камиона, са изнервени и в изгарящо очакване. Те са солидно екипирани с кубинки, тъмносини гащеризони, бронезилетки, шлемове, защитни очила и ръкавици.

Юна отива да посрещне групата и разбира, че са получили разрешение да използват бойно оръжие — трима от тях носят нефритенозелени автомати с колиматорни прицели марка „Хеклер и Кох“.

Оръжията не са специализирани, но са леки и могат да изпразнят пълнителя си за по-малко от три секунди.

Другите двама мъже от групата са въоръжени със снайперистки винтовки.

Юна бързо се ръкува с ръководителя на отряда, лекаря на групата и още трима души, преди да обясни, че по негова преценка ситуацията е крайно спешна:

— Искам да влезем направо, колкото се може по-бързо, но тъй като не знам доколко сте ориентирани в ситуацията, трябва да подчертая, че нямаме с положителност идентификация на Вики Бенет и Данте Абрахамсон.

Преди пристигането на спецотряда Юна бе разпитал Дик Янсон и го бе накарал да отбележи разположението на различните вагони

върху подробна карта на района.

Млад мъж, до чиито крака е сложена чанта със снайперистка винтовка 90, му подава ръка.

— Смятаме ли, че е въоръжена? — пита снайперистът.

— Предполага се, че едва ли е с огнестрелно оръжие — отговаря Юна.

— Значи можем да очакваме да се натъкнем на две невъоръжени деца — казва младият мъж, като се ухилва и поклаща глава.

— Не знаем на кого ще се натъкнем, човек никога не знае — отвръща Юна и им показва чертеж на вагон от същия модел като „Дениз“.

— Откъде ще влезем? — пита шефът на отряда.

— Предната врата е отворена, но е блокирана с един или няколко флакона с газ — обяснява Юна.

— Чухте ли това? — пита шефът на отряда и се обръща към останалите.

Юна налага голямата карта върху чертежа и посочва различните резервни коловози и разположението на вагоните.

— Мисля, че можем да стигнем чак дотук, без да бъдем открити. Трудно е да се прецени, но поне дотук.

— Да, така изглежда.

— Разстоянието е късо, но все пак бих искал да имам снайперист на покрива на най-близкия вагон.

— Това съм аз — обажда се един от мъжете.

— А аз мога да заема позиция тук — казва по-младият снайперист.

С широки крачки те следват Юна до стоманената врата. Единият полицай за последен път проверява резервните си пълнители и Юна надява бронезилетка.

— Основната ни цел е да изведем момчето от вагона, а вторичната ни цел е да заловим заподозряната — обяснява Юна, като отваря вратата. — Ако трябва да стреляте, целете се на първо място в краката на момичето, а на второ — в раменете и ръцете.

Дълго сивкаво стълбище отвежда долу до резервните коловози под сервизното депо в Йоханесхув, където са паркирани влакове, нуждаещи се от сериозен ремонт.

Всичко, което се чува зад Юна, е глухият тропот от тежки кубинки и тракането на бронезилетките, защитени с керамични плочки.

Командосите слизат в тунела и започват да се движат по-предпазливо, по-бавно. Ехото от стъпки по чакъл и ръждясали коловози е просто шепот, рикоширащ от облицованите с метал пещерни стени.

Приближават се до един изкорубен влак, обгърнат със странна миризма. Вагоните се открояват като тъмни руини от изоставена цивилизация. Светлината от фенерчетата проблясва по грапавите стени.

Придвигват се в индийска нишка, бързо и почти безшумно. Коловозите се разклоняват при една ръчна стрелка. Червена лампа с напукан плафон свети слабо. На черния чакъл лежи мръсна работна ръкавица.

Юна прави знак на групата да угаси фенерите, преди да продължи по-нататък в тясната пролука между паркирани вагони със счупени стъкла.

Кашон с клеясали болтове е подпрян до стена с висящи кабели, електрически контакти и прашна арматура.

Сега са много близо и се придвигват предпазливо. Юна посочва един вагон на първия снайперист. Останалите от групата монтират светлините на оръжията си и се разпръсват, докато стрелецът се качва на покрива съвсем безшумно, разгъва статива и започва да нагласява мерника марка „Хенсолд“.

Останалите се стремят да се приблизят до вагона, който е в дъното на тунела. Затаеното напрежение се чува в дишането им. Един от мъжете натрапчиво проверява каишката на шлема си отново и отново. Шефът на отряда си разменя погледи с по-младия снайперист и очертава огнева линия.

Някой се подхлъзва на чакъла и едно камъче издрънчава по релсата. Лъскав плъх бяга покрай стената, шмугва се в една дупка и изчезва.

Юна продължава сам напред отстрани на коловоза. Вижда, че вагонът с името „Дениз“ стои на един резервен коловоз точно до стената. От тавана висят кабели или въжета. Придвижва се леко странично и вижда слаба светлина да проблясва от мръсните кафяви квадрати на стъклата. Лъчът светлина пърха като жълта пеперуда и кара сенките наоколо да се свиват и уголемяват.

Шефът на отряда разхлабва една шокова граната от колана си.

Юна стои неподвижно и се ослушва за момент, преди да продължи напред с неприятното чувство, че се намира на огневата линия, че оръжията на снайперистите са насочени в гърба му, че го наблюдават в мерниците си.

В отворената врата е поставен голям газов флакон от зелен метал.

Юна се приближава предпазливо, стига чак до вагона и се привежда в мрака. Долепя ухо до ламарината и веднага чува, че някой влачи крака по пода.

Шефът на отряда прави знак на двама от командосите. Като безформени демони те притичват напред в мрака. И двамата са едри мъже, ала се придвижват почти беззвучно. Чуват се единствено глухи воднисти отгласи от кобури, бронешилетки и тежки гащеризони и ето че те се озовават до него.

Юна дори не е извадил пистолета си, но вижда, че мъжете от спецотряда вече са преместили пръстите си на спусъците на автоматите.

Трудно е да се различи нещо през прозореца на вагона. На пода се търкаля малка лампа, чиято светлина се разпръсква между разкъсани кашони, празни бутилки и найлонови торбички.

Между две седалки има голям вързоп, омотан с въже.

Светлината от малката лампа започва да трепти. Целият вагон слабо вибрира. Може би близката релса се използва.

През стените и покрива се чува грохот.

Разнася се слабо скимтене.

Юна предпазливо изважда пистолета си.

В дъното на коридора на вагона се отдалечава сянка. Огромен мъж с дънки и мръсни маратонки се измъква пълзешком.

Юна зарежда първия патрон в гнездото на револвера, обръща се назад към шефа на отряда, показва позицията на мъжа във вагона и

прави жест за незабавна акция.

Междинната врата е разбита, пада с трясък на чакъла и спецотрядът нахлува във вагона.

Чупят се прозорци, по разрязаните седалки се посипва дъжд от строшени стъкла, които падат на пода.

Мъжът крещи с дрезгав глас.

Газовият флакон се преобръща с дрънчене и докато се търкаля из вагона, от него, свистейки, започва да струи аргон. Всички вътрешни врати във вагона биват разбити с тежки удари.

Юна прескача мухлясали одеяла, кори за яйца и стъпкани вестници. Острата миризма на газ изпълва вагона.

— Залегни! — изревава някой.

Светлината от лампите на две оръжия претърсва вагона секция по секция, между седалките и през мръсен плексиглас.

— Не ме бийте — изкрещява един мъж от другата секция.

— Не мърдайте!

Командирът на отряда е залепил счупения вентил на газовия флакон.

Юна бързо отива в кабината на водача.

Вики Бенет и Данте не се виждат никакви.

Вони на пот и стара храна. Стените и прозорците са издрани и изписани с инициали.

Някой е ял пиле на грил върху мазна хартия на пода, между седалките се търкалят кутии от бира и хартийки от бонбони.

Вестникарската хартия шумоли под краката му.

Светлината отвън изглежда петниста заради счупените прозорци.

Юна продължава към шофьорската кабина, която отваря ключът с името „Денис“.

Спецотрядът вече е разбил вратата и Юна влиза вътре. Тясното помещение е празно. Стените са осеяни с графити и драскотини. Върху панела за управление са сложени спринцовка без игла, оцапано със

сажди фолио и празни пластмасови капсули. На малката поличка пред двата педала има кутийка парацетамол и туба с паста за зъби.

Именно тук се е криела понякога майката на Вики и преди много години е оставила ключа от тази кабина на дъщеря си.

Юна продължава да търси и намира ръждясал нож, затъкнат в пружините под седалката, обвивки от бонбони и празна бебешка бутилка, която е съдържала пюре от сливи.

През страничния прозорец вижда как командосите извличат навън мъжа в дънки. Лицето му е дълбоко набраздено. Очите му са уплашени. Изкашля кръв по брадата си и крещи. Ръцете му са закопчани зад гърба с пластмасови белезници. Натискат го да легне по корем на чакъла и опират цевта на автомат към тила му.

Юна се оглежда в тясното помещение. Погледът му обхожда копчета и бутони, микрофона и лоста за управление с лакирана дървена дръжка, но вече не знае къде да търси. Мисли да се върне във вагона със седалки за пътници, ала все пак си налага да остане още малко, да огледа панела за управление и стола на водача.

Защо Вики и майка ѝ са имали ключове оттук?

Тук няма нищо.

Става и разглежда винтовете, с които е прикрепена решетката пред вентила, когато погледът му се плъзва встрани и се заковава на една от думите, надраскани на стената: **мамо**.

Прави крачка назад и веднага вижда, че почти всичко, което е изписано и изрисувано с цветове по стените, са съобщения между Вики и майка ѝ. Това трябва да е било място, където са могли да се срещат на спокойствие, а когато са си липсвали една на друга, са си оставяли съобщения.

Мамо, бяха лоши, не можех да остана.

Студено ми е и имам нужда от храна. Трябва да се връщам, но ще дойда в понеделник.

Не тъжи, Вики! настаниха ме в клиника затова те
изпуснах

Благодаря за бонбоните.

момичето ми!! спя тук за малко Уфе е Свиня!!
ако можеш да оставиш малко пари ще е добре.

Весела Коледа, мамо.

разбери че сега няма да мога да ти се обаждам
известно време

Мамо, сърдита ли си ми за нещо?

Когато Юна отново излиза отвън, командосите са обърнали по лице човека с брадата. Той седи с гръб към стената, плаче и изглежда много отчаян.

— Търся едно момиче и едно момченце — казва Юна, съблича бронезилетката си и кляка пред него.

— Не ме бийте — пелтечи мъжът.

— Никой няма да те бие, но трябва да знам дали си виждал едно момиче тук, в този вагон.

— С пръст не съм я пипнал, само влязох след нея.

— Къде е тя сега?

— Само влязох след нея — отговаря той и облизва кръвта от устните си.

— Сама ли беше?

— Не знам — заключи се в кабината.

— Водеше ли едно момче със себе си?

— Момче ли? Да, може би... може би...

— Отговори като хората — прекъсва го командирът на отряда.

— Влязъл си след нея тук — продължава Юна. — Но какво е направила тя след това?

— Пак излезе — отговаря той с уплашен поглед.

— Къде отиде? Знаеш ли?

— Ей натам — отговаря мъжът и прави безнадежден жест с главата навътре към пътеката през вагона.

— Тя там вътре ли е — това ли имаш предвид?

— Може би не... може би...

— Отговаряй — изревава шефът на отряда.

— Но не знам — подсмърча мъжът.

— Можеш ли да кажеш кога е била тук? — пита Юна внимателно. — Днес ли беше?

— Тъкмо сега — казва той. — Взе, че се разкрещя, и...

Юна хуква по резервния коловоз и чува зад себе си как командирът поема разпита. С дрезгав, безцеремонен глас пита мъжа какво е сторил с момичето, дали го е тормозил.

Юна спринтира покрай един ръждясал коловоз. Пред него се движат фигури от пушек, образувани от мрака.

Изкачва се по една стълба и се озовава в коридор, където под тавана се простират оголени тръби.

Най-отпред вижда врата. Светлината се процежда и блести по влажния бетонен под. Долната част на вратата е счупена и той успява да се провере под нея. Внезапно се озовава навън. Стои точно върху груб каменен кръст до петнайсетина ръждясали коловоза. Те се събират сякаш на конска опашка, след което плавно се извиват.

В най-отдалечения край на депото върви дребна жена. Води със себе си куче. Юна се затичва след нея. Един влак профучава с грохот покрай него. Земята се тресе. Вижда я да се мерзелее между седалките във вагона, докато той продължава да тича през бурените покрай депото. Земята е обсипана със счупени стъкла, боклуци и стари презервативи. Чува се електрическо жужене и един нов влак се приближава от посока Шермбринк. Юна почти е настигнал дребната фигурка, прескача коловоза, сграбчва тънката ѝ ръка и я обръща. Стресната, тя се опитва да го удари, но той се отдръпва и пуска ръката ѝ, като продължава да я държи за якето, тя пак удря, дърпа се и успява да се измъкне от якето, изпуска чантата си и се просва по гръб на чакъла.

Юна здраво държи жената долу на насипа, сред бодили и увехнал девесил, спира ръката ѝ, извива я така, че да изпусне камъка, и се опитва да я успокои.

— Искам само да поговорим, искам...

— Пусни ме, по дяволите! — изпищява тя, като се опитва да се изскубне.

Жената рита, но Юна хваща краката ѝ и я притиска на земята. Тя диша като уплашено зайче. Малките ѝ гърди се повдигат в такт със задъханото ѝ дишане. Много е дребничка, с набраздено лице и напукани устни. Може би е на четирийсет години или едва на трийсет. Когато не успява да се освободи с борба, тя започва да мълви фрази, с които му предлага да го умилостиви.

— Сега се успокой — повтаря Юна и я пуска.

Жената го поглежда срамежливо, когато се изправя, и вдига чантата си от земята. Мършавите ѝ ръце са обсипани с белези от убождания и от вътрешната страна, под единия ѝ лакът, се вижда разрязана на парчета татуировка. Черната фланелка с къс ръкав и надпис „И на Кафка не му е било никак весело“ е много мръсна. Тя обърсва ъгълчетата на устата си, хвърля поглед към релсите и се премества настрани.

— На се плаши, но трябва да говоря с теб.

— Нямам време — отговаря тя бързо.

— Видя ли някого, когато бяхте във вагона тук, в района?

— Не знам за какво говориш.

— Ти беше вътре във вагона.

Жената не отговаря, само стисва устни и се почесва по шията.

Юна вдига якето ѝ, обръща ръкавите му и ѝ го подава. Тя го взема, без да му благодари.

— Търся едно момиче, което...

— Майната ти, нищо не съм направила.

— Аз не казвам, че си — отговаря Юна дружелюбно.

— Какво, по дяволите, искаш тогава?

— Търся едно момиче на име Вики.

— Какво общо имам аз с това?

Юна изважда снимката на Вики, използвана за националното издирване.

— Не я познавам — механично отговаря жената.

— Погледни пак.

— Имаш ли пари?

— Не.

— Не можеш ли да ми помогнеш с малко пари?

Един влак на метрото преминава по моста, чува се свистене и проблясват минисветкавици.

— Знам, че живееш в кабината на шофьора — казва Юна.

— Суси започна първа — оправдава се жената.

Юна отново ѝ показва фотографията на Вики.

— Това е дъщерята на Суси — обяснява той.

— Не знаех, че има деца — казва жената и се почесва по носа.

Жуженето на електричеството по високоволтовата линия над земята се усилва.

— Откъде познаваше Суси?

— Живеехме долу в градинските парцели, докато можеше... В началото бях много зле, болна бях от хепатит и Вадим непрекъснато ме преследваше... Пердашеше ме здраво, но Суси ми помогна... Тя беше корава кучка, мамка му, но без нея нямаше да преживея оная зима, няхах абсолютно никакъв шанс... Но когато Суси умря, взех нещата ѝ, за да...

Жената промърморва нещо, започва да рови в чантата си и след това изважда ключ от същия вид като този, който Вики бе държала в своята чанта.

— Защо го взе?

— Всеки на мое място би го направил, такъв е животът, мамка му — взех го даже още докато беше жива — признава си жената.

— Какво има във вагона?

Тя се поглажда в ъгълчето на устата, промърморва „мамка му“ под носа си и прави крачка встрани.

Два влака се приближават по различни коловози. Единият идва от Блосут, а другият от метростанция „Шермбринк“.

— Трябва да разбере — казва Юна.

— Добре, какво пък толкова — отговаря жената и завърта очи нагоре. — Имаше малко кльопачка и един телефон.

— Телефонът у теб ли е?

Грохотът и металическото стържене се усилват.

— Не можеш да докажеш, че не е мой.

Първият метровлак преминава с висока скорост. Земята се разтреперва под краката им. Камъчета подскочат по насипа на линията и бурените шумолят от въздушното течение. Празна чаша от „Макдоналдс“ се търкаля между съседните релси.

— Искам само да го погледна — провиква се Юна.

— Да бе — размива се жената.

Дрехите им плющят от течението. Кучето започва да лае яростно. Жената се дръпва назад, покрай преминаващите вагони, казва нещо, след което се затичва към депата. Всичко това се случва толкова неочаквано, че Юна не успява да реагира. Тя очевидно не е забелязала влака в противоположната посока. Грохотът вече е оглушителен. Влакът е успял да набере висока скорост и, странно, не се чува нищо, когато предницата му блъска жената.

Тя просто изчезва под вагоните.

Точно в мига, в който влакът със свистене забавя скоростта си, Юна успява да види как капки кръв са се събрали в куповидните листа на царичетата по насипа на линията. Влакът изпищява протяжно и странно, когато спира. Вагоните простенват, когато на накъсани тласъци забавят и спират. Става тихо, след което отново се чува слабото жужене на насекомите в дола. Водачът седи на мястото си, сякаш се е превърнал в каменна статуя. Дълга диря от кръв се е проточила по съединителните греди между релсите до тъмночервена купчина от плат и плът. Вонята от спирачките започва да се разпространява наоколо. Кучето, скимтейки, върви напред-назад по коловоза с подвита опашка и сякаш не знае къде да застане.

Юна бавно отива и вдига чантата на жената от рова. Кучето идва и започва да души, когато той изсипва съдържанието ѝ на насипа. Вятърът отнася обвивки от бонбони, както и няколко банкноти. Юна взема черния телефон и сядва на един бетонен цокъл до насипа на линията.

Западният вятър донася миризмата на град и отпадъци.

Юна отваря гласовата поща на телефона, позвънява и разбира, че има две нови съобщения.

— Здравей, мамо — чува се момичешки глас и Юна мигом разбира, че това е Вики. — Защо вече не ми отговаряш? Ако си в клиника за наркомани, искам да ми казваш, преди да отидеш. Както и да е, на новото място ми е добре. Може би го казах и миналия път.

— Получено на първи август, в двацет и три часа и десет минути — казва автоматичният глас.

— Здравей, мамо — продължава Вики с напрегнат и запъхтян глас. — Случиха се някои неща и имам нужда да се свържа с теб, не мога да говоря дълго, само взех телефона назаем... Мамо, не знам какво да правя... Няма къде да отида, може би ще трябва да помоля Тобиас за помощ.

— Получено вчера в четиринайсет часа и пет минути.

Слънцето внезапно си пробива път на сивото небе. Сенките стават отчетливи, а гладките релси заблестяват.

Елин Франк се събужда в голямото чуждо легло. Зеленикавият отблясък от часовника на телевизора бледо осветява спалнята на президентския апартамент. Пъстрите декоративни завеси висят пред плътните завеси, които затъмняват светлината.

Спала е дълго.

Задавя я сладникавият аромат от парниковите цветя в салона, а жужащият климатик разпръсква неравен хлад. Тя обаче е твърде уморена, за да се опита да го изключи или да се обади на рецепцията.

Мисли си за момичетата в къщата на брега. Някое от тях трябва да знае повече. Трябва да има свидетел.

Малката Тула говореше и се движеше, сякаш ври и кипи отвътре. Може би е видяла нещо, което не се осмелява да разкаже.

Елин си припомня как малкото момиче скубеше косата ѝ и се бе опитало да забие вилица в лицето ѝ.

Навярно този спомен би трябвало да я накара да се почувства по-уплашена, отколкото е всъщност.

Плъзва ръка под възглавницата, усеща болка от раната на китката си и се сеца как момичетата се съюзиха и провокираха Даниел, щом напипаха слабото му място.

Елин се върти в постелята и си мисли за лицето на Даниел, изящните му устни и чувствителните му очи. Колкото и да е неясно, тя бе вярна на Як чак до авантюрата с френския фотограф. Разбира се, не го бе направила нарочно. Знае, че са разведени и той никога няма да се върне.

След душа Елин се намазва с анонимния хотелски лосион, сменя превръзката около китката си и за първи път в живота си облича същите дрехи, които е носила и предишния ден.

Почти невъзможно е да проумее вчерашните събития. Денят започна с това, че симпатичният криминален инспектор обясни: сигурен е, че Вики е все още жива.

Без да се поколебае нито за миг, Елин бе отишла с колата си до болницата в Сундсвал и бе успяла да измоли да я пуснат да поговори с терапевта Даниел Грим.

Лицето ѝ пламти от чувства, когато изважда несесера от дамската си чанта и започва да се гримира с бавни движения.

Той я бе придружил до Хорте, където Елин бе открила ключодържателя на Вики.

Докато пътуваха обратно с колата, Даниел се бе опитал да си спомни дали Вики бе споменавала името „Денис“. Почувства се депресиран и засрамен, защото не можа да си спомни.

Усеща гъделичкане в стомаха, когато си мисли за Даниел Грим. Сякаш пада от голяма височина — това ѝ доставя удоволствие.

Беше много късно вечерта, когато спря пред къщата му в Сундсвал. Чакълеста пътека водеше през стара овощна градина. Тъмни широколистни дървета се поклащаха от вятъра пред тъмночервена къща с бяла веранда.

Ако ѝ беше предложил да влезе, навярно щеше да се съгласи и тогава сигурно щеше да прави секс с него. Но той не я покани, беше внимателен и вежлив и когато му благодари за помощта, просто отговори, че това пътуване е било по-добро от всякаква терапия.

Усети, че е страшно самотна, докато го гледаше как влиза през ниската порта и изчезва към къщата. Постоя известно време в колата, после подкара обратно към Сундсвал и се настани във „Фърст Хотел“.

Телефонът забучава в чантата до фруктиерата в салона, Елин бързо отива там и отговаря. Юна Лина е.

— Още ли сте в Сундсвал? — пита инспекторът.

— Тъкмо си тръгвам от хотела — казва Елин и усеща как вълна от страх се надига в тялото ѝ. — Какво се е случило?

— Нищо, не се тревожете — бързо я успокоява той. — Имам нужда само да ми помогнете за нещо, ако разполагате с време.

— За какво става дума?

— В случай че не ви притеснявам много, ще съм ви благодарен, ако можете да попитате Даниел Грим за нещо.

— Мога да го направя — отговаря Елин приглушено, ала същевременно не може да потисне широката си усмивка.

— Попитайте го дали Вики някога е споменавала за някой си Тобиас.

- Денис и Тобиас — казва Елин замислено.
- Само Тобиас... В момента това е единствената ни следа към
Вики.

В девет без петнайсет сутринта Елин Франк шофира покрай еднофамилните къщи на „Брюксгатан“, облени от ефирна слънчева светлина.

Паркира до гъст жив плет, излиза от колата и минава през ниската порта.

Къщата е добре поддържана, черният двускатен покрив изглежда нов и дърворезбованият кант на голямата веранда искри от белота. Тук са живели заедно Даниел и Елисабет Грим чак до петък през нощта. Елин потръпва, когато позвънява на външната врата. Чака дълго и чува как листата на голямата бреза шумолят, докато вятърът преминава през тях. В някой от съседните парцели замлъква електрическа косачка. Позвънява втори път, поизчаква и после заобикаля зад къщата.

От тревата се разхвърчават птички. Близко до високи люлякови дървета е завързан тъмносин хамак. В него лежи Даниел и спи. Лицето му е пребледняло и се е свил, сякаш зъзне в съня си.

Елин отива при него, той се стряска и се събужда. Сяда и я поглежда учудено.

— Твърде студено е, за да спиш тук навън — казва Елин меко и присяда.

— Не можех да вляза в къщата — отбелязва той и се дръпва, за да ѝ направи място.

— Тази сутрин ми се обадиха от полицията — разказва Елин.

— Какво искаха?

— Вики споменавала ли е някой си Тобиас?

Даниел смръщва вежди и Елин тъкмо се кани да се извини, че го притиска, когато той вдига ръка към нея.

— Чакай — казва той бързо, — това беше онзи с мансардата в Стокхолм, тя е живяла при него известно време.

На изнуреното лице на Даниел внезапно разцъфва широка, сърдечна усмивка:

— „Волмар Юкскулсгатан“ девет.

Елин измънква нещо от изумление и изважда мобилния си телефон от чантата. Даниел поклаща глава.

— Как, по дяволите, мога да знам това? — пита той. — Та аз забравям всичко. Не помня дори бащините имена на родителите си.

Елин става от хамака и пристъпва на окъпаната в слънчева светлина трева. Обажда се на Юна и му съобщава какво е научила. Чува как инспекторът започва да тича, докато говори, и още преди да са успели да привършат разговора, се затръшва вратата на кола.

Сърцето на Елин тупти бързо, когато сяда до Даниел на хамака и усеща топлината от тялото му до бедрото си. Той е намерил стара коркова тапа от вино между възглавничките и се опитва да разчете надписа с късогледите си очи.

— Ходихме на курс по сомелиерство и започнахме да колекционираме вина... Нищо специално, но някои са доста хубави. Получих ги като подарък за Коледа... от Бордо... две бутилки „Шато О’Брион“ хиляда деветстотин и седемдесета. Щяхме да ги изпием, когато се пенсионираме, аз и Елисабет... Човек си прави толкова планове... Дори си бяхме запазили малко марихуана. Беше си наша шега. Майтапехме се, че когато остареем, ще можем да си живеем като младежи, които надуват силна музика и спят до късно.

— Трябва да тръгвам за Стокхолм — казва Елин.

— Да.

Полюляват се мъничко заедно и грубите ръждиви пружини проскърцват.

— Хубава къща — обобщава Елин тихо.

Тя слага ръката си върху неговата, Даниел я обръща и преплита пръсти с нейните. Седят в мълчание, докато люлката бавно скрибуца.

Лъскавата ѝ коса е паднала на лицето ѝ, Елин я отмахва и среща погледа му.

— Даниел — промълвява тя.

— Да — шепнешком отвръща той.

Елин го поглежда. Помисля си, че никога не се е нуждаела от нежността на друго човешко същество толкова много, колкото сега. Нещо в погледа му, в набразденото от бръчки чело дълбоко я вълнува. Тя внимателно го целува по устата, усмихва се и пак го целува, хваща лицето му между дланите си и го целува страстно.

— Боже Господи — казва той.

Елин отново го целува, наболата му брада одира устните ѝ, разтваря горната част на роклята си и насочва ръката му към гърдите

си. Той я докосва много предпазливо и лекичко погалва зърното ѝ.

Даниел изглежда ужасно раним, преди тя да го целуне отново, пъхва ръка под ризата му и усеща как коремът му потръпва от допира.

Вълни от желание обливат скута ѝ, усеща как краката ѝ се подкосяват, иска ѝ се да легне на тревата с него и да възседне хълбоците му.

Затваря очи, притиска се към него и Даниел казва нещо, което не може да чуе. Кръвта препуска и кипи в жилите ѝ. Усеща топлите му ръце по тялото си, ала той внезапно спира и се отдръпва.

— Елин, не мога...

— Извинявай, не исках да става така — казва тя и се опитва да диша по-спокойно.

— Просто ми трябва малко време — обяснява Даниел с насълзени очи. — Твърде много ми се събра, но не бих искал да те подплаша.

— Не ме плашиш — отвръща му тя, като се опитва да се усмихне.

Елин просто си тръгва от градината, оправя дрехите си и сядва в колата.

Бузите ѝ са зачервени, а краката ѝ са меки като от кашкавал, докато шофира на излизане от Сундсвал. Само след пет минути завива по един дърварски път и спира с пламтящ скут и биещо сърце. Поглежда лицето си в огледалото за обратно виждане. Очите ѝ блестят наситено, а устните ѝ са набъбнали.

Бикините ѝ са целите подгизнали. Кръвта пулсира в тялото ѝ. Не може да си спомни да е изпитвала подобна сексуална възбуда преди.

Даниел изглежда така странно равнодушен към външността ѝ. Има усещането, че сякаш вижда право в сърцето ѝ.

Опитва се да диша спокойно, изчаква малко, после се оглежда на тесния горски път, вдига дупето си и смъква бикините си до бедрата. Започва да се гали бързо и с двете си ръце. Оргазмът ѝ идва разтърсващ, на бързи залпове. Елин Франк седи запъхтяна и обляна в пот, мушнала пръсти във вагината си, зареяла поглед през предното стъкло към магическите ивици слънчева светлина, които се процеждат между клоните на боровете.

Започнало е да се смрачава, когато Флура тръгва към централата за вторични суровини зад „Икеа“, за да търси бутилки и метални кутийки. Убийствата в Сундсвал не ѝ излизат от ума и е започнала да си фантазира за Миранда и живота ѝ в „Биргитагорден“.

Представя си, че Миранда се облича предизвикателно, пуши и псува. Прекъсва фантазията си, когато минава покрай входа за стоки на големия хранителен магазин, спира се, поглежда в кашоните под товарния мостик, след което продължава нататък.

Тогава започва да си представя, че Миранда си играе на жмичка с приятели пред една църква.

Сърцето на Флура започва да бие по-бързо, когато вижда как Миранда закрива очи с ръце и преброява до сто. Петгодишно момиченце се отдалечава тичешком между надгробните камъни и се смее престорено, вече малко поуплашено.

Флура спира пред контейнерите за стари списания и кашони. Остава на земята найлоновия плик с празни пластмасови бутилки и кутии, отива до големия контейнер за неоцветено стъкло и светва вътре с джобното си фенерче. Светлината блещука по счупени и цели бутилки. Светлината почти я заслепява. Най-навътре в единия ъгъл Флура открива шише, за което би могла да получи пари. Протяга ръката си през отвора и внимателно опипва, без да може да вижда. В централата за рециклиране е твърде тихо. Флура се протяга по-навътре и усеща внезапно докосване. То е като предпазлива милувка по опакото на ръката и в следващата секунда тя порязва пръстите си на едно парче стъкло, дръпва ръката си и се отмества.

Чува се отдалечен кучешки лай, последван от бавно трошене на стъкло в големия контейнер.

Флура хуква да бяга от централата за рециклиране, после върви известно време, като сърцето ѝ бумти и тя диша тежко. Усеща пареща болка в порязаните си пръсти. Оглежда се и си мисли, че призракът се е бил скрил под парчетата стъкло.

„Виждам мъртвото момиче като дете, казва си тя. Миранда ме преследва, понеже иска да ми покаже нещо, не ме оставя на мира, защото аз я привлякох с моите сеанси.“

Флура смуче кръв от връхчетата на пръстите си и си представя как момичето се опита да хване и да задържи ръката ѝ.

„Някой е бил там и е видял всичко, представя си, че просъсква момичето. Не биваше да има свидетели, но въпреки това има...“ Флура пак ускорява крачка, оглежда се през рамо и изкрещява, когато се сблъсква с един мъж; той се усмихва и промърморва „опа“, когато тя бързо продължава нататък.

Юна бързо прекрачва прага на „Волмар Юкскулсгатан“ 9. Взема на бегом стълбите до най-горния етаж и позвънява на единствената врата. Ударите на сърцето му се успокояват, докато чака. На закрепената с винтове табелка е гравирано името Хорачкова, на парче тиксо точно над него е написано Лундхаген. Почуква силно, но от апартамента не се чува нищо. Отваря процепа за поща на вратата и надзърта вътре. Тъмно е, но може да види, че подът на антрето е покрит с поща и реклами. Позвънява отново, изчаква и после набира номера на Аня.

— Можеш ли да потърсиш Тобиас Хорачкова?

— Няма такъв — отговаря тя след няколко секунди.

— А Хорачкова на „Волмар Юкскулсгатан“ девет?

— Да, Виктория Хорачкова — отговаря Аня и продължава да трака по компютъра.

— Има ли Тобиас Лундхаген? — пита Юна.

— Искам само да кажа, че Виктория Хорачкова е дъщеря на чешки дипломат.

— Има ли Тобиас Лундхаген?

— Да, той живее в апартамента, или го е наел от нея, или живее с нея.

— Благодаря.

— Юна, почакай — бързо добавя Аня.

— Да.

— Три дребни подробности... Не можеш да влезеш в апартамент на дипломат без разрешение от съда...

— Това беше една подробност — казва той.

— Трябва да се срещнеш със следователите от вътрешното разследване след двамайсет и пет минути.

— Нямам време.

— И в четири и половина имаш среща с Карлос.

* * *

Юна седи съвършено неподвижен и с изправен гръб на кресло с твърда облегалка в Отдела за полицейски дела на прокуратурата на Кралство Швеция. Шефът на вътрешното разследване монотонно чете разпечатката от първия разпит с него, след което му дава листата, така че той да може да ги одобри и подпише.

Микаел Боге подсмърква, за да прибере един сопол в носа си, предава листата на секретарката Хелен Фиорин, след което продължава да чете на глас целия протокол от разпита със свидетеля Йоран Стоун от тайната полиция.

Три часа по-късно Юна прекосява „Кунгсбрун“ и изминава кратката отсечка до главната сграда на полицията. Качва се с асансьора до осмия етаж, почуква на вратата на кабинета на Карлос Елиасон и сяда на масата, където вече чакат колегите му Петер Неслунд, Бени Рубин и Магдалена Ронандер.

— Юна, аз съм много разбран човек, но вече ми дойде до гуша — казва Карлос, докато храни своите рибки лъчеперки.

— Националните спецчасти, а? — ехидно се ухилва Петер.

Магдалена седи мълчаливо с поглед, забит в масата.

— Помоли за извинение — допълва Карлос.

— Задето се опитах да спася живота на едно малко момче ли? — пита Юна.

— Не, защото знаеш, че си сгрешил.

— Извинете — казва Юна.

Петер се изхилва и по челото му избива пот.

— Ще те отстраня — продължава Карлос. — От всякаква служба, докато не приключи вътрешното разследване.

— Кой ще поеме случая? — пита Юна.

— Предварителното разследване на убийствата в „Биргитагорден“ получи понижен приоритет и по всяка вероятност ще...

— Вики Бенет е жива — прекъсва го Юна.

— И по всяка вероятност — продължава Карлос — прокурорът още утре следобед ще вземе решение да закрие цялото разследване.

— Тя е жива.

— Стегни се, по дяволите! — намесва се Бени. — И аз гледах видеозаписа и...

Карлос му прави жест да замълчи, след което казва:

— Нищо не сочи, че охранителната камера зад бензиностанцията е заснела именно Вики и момчето.

— Оставила е съобщение на телефонния секретар на майка си онзи ден — отвръща Юна.

— Вики няма телефон и майка ѝ е мъртва — със сериозен тон се обажда Магдалена.

— Юна, станал си небрежен — със съжаление в гласа казва Петер.

Карлос се прокашля, поколебава се, но след това си поема дъх.

— Изобщо не намирам това за забавно — произнася бавно той.

Петер поглежда с очакване шефа си, Магдалена се е вторачила в масата с пламнали бузи, а Бени рисува драскулки на лист хартия.

— Ще си взема един месец отпуск — казва Юна.

— Добре — изпъшква Карлос бързо. — Това решава...

— Ако първо получа позволение да вляза в един апартамент — доизказва се Юна.

— В един апартамент ли?

Лицето на Карлос помръква и той сяда зад бюрото си, сякаш сетните сили са го напуснали.

— Закупен е преди седемнайсет години от посланика на Чешката република в Швеция... Той го е дал на двайсетгодишната си дъщеря.

— Забрави! — въздъхва Карлос.

— Но дъщерята не е използвала апартамента от дванайсет години.

— Това няма никакво значение... Докато е собственост на лице с дипломатически имунитет е в сила член двайсет и едно.

Без да почука, в стаята влиза Аня Ларшон. Русата ѝ коса педантично е прибрана на кок и си е сложила лъскав блясък за устни. Отива при Карлос, поглежда го и прави жест към бузата му.

— Имаш мръсно петно на лицето — казва тя.

— Брадата ми ли? — със слаб глас пита Карлос.

— Моля?

— Може би съм забравил да се избърсна — отбелязва Карлос.

— Не ти отива.

— Така е — съгласява се той със сведен поглед.

— Трябва да говоря с Юна — казва Аня. — Свършихте ли?

— Не — отговаря Карлос с колеблив глас. — Ние...

Аня се накланя над бюрото. Червените пластмасови перли на огърлицата ѝ се полюшват в огромната цепка между гърдите ѝ. Карлос потиска импулсивното си желание да каже, че е женен, когато погледът му попада право в деколтето на Аня.

— Да не би да си напът да изпаднеш в нервна криза? — пита Аня с интерес.

— Да — потвърждава той тихо.

Колегите им гледат със зяпнали уста, когато Юна става от стола и последва Аня навън в коридора.

Продължават до асансьорите и Юна натиска копчето.

— Какво искаше, Аня? — пита той.

— Ето че пак си много напрегнат — казва тя и му предлага карамелен бонбон в хартийка на ивички. — Исках само да кажа, че Флура Хансен ми се обади и...

— Имам нужда от разрешително за обиск.

Аня поклаща глава, развива хартийката на бонбона и го пхва в устата му.

— Флура искаше да върне парите...

— Тя ме излъга — прекъсва я Юна.

— Сега иска само да я изслушаме — обяснява Аня. — Флура каза, че имало свидетел... Всъщност звучеше наистина уплашена и повтори, че трябва да ѝ вярваш, че не иска пари, иска само да я изслушаме.

— Трябва да вляза в апартамента на „Волмар Юкскулсгатан“.

— Юна — въздъхва Аня.

Тя развива хартийката на още един карамелен бонбон, подава го и нацупва устните си. Той лапва бонбона, Аня се размива доволно и бързо маха хартийката на още един бонбон. Веднага го поднася към устата му, но е закъсняла, Юна вече е влязъл в асансьора.

Най-долу в сградата на „Волмар Юксулсгатан“ на една от вратите висят балони. Тънки детски гласчета пеят песничка във вътрешния двор. Юна отваря вратата с дрънчащото стъкло и надзърта във вътрешния двор: малка градинка с полянка и ябълкови дървета. Залязващото слънце осветява маса, наредена с шарени чинийки и чаши, балони и гирлянди. Бременна жена седи на бял пластмасов стол. Гримирана е като котка и извиква нещо на играещите си деца. Юна усеща пробождање от внезапен копнеж. Изведнъж едно от момичетата се пуска от редичката и изприпква към него.

— Здравсти — поздравява го, промушва се покрай него и изтичва до вратата с балони.

Босите му крачета оставят следи по белия мраморен под във фойето. Отваря вратата и Юна го чува да вика в апартамента, че трябва да пишка. Един от балоните се откача, пада надолу и среща розовата си сянка на пода. Юна вижда, че цялото стълбище е осеяно със следи от боси крака: до външната врата и обратно, нагоре и надолу по стълбите, покрай шахтата за боклук и до вратата на мазето.

Юна се качва за втори път до мансардата и позвънява на вратата. Поглежда месинговата табела с името Хорачкова и пожълтялата лепенка с името Лундхаген.

Детските гласове все още се чуват приглушено от вътрешния двор. Позвънява отново и тъкмо успява да извади несесерчето с шперцове, когато мъж на около трийсетгодишна възраст с щръкнала коса отваря вратата. Верижката на вратата не е сложена, люлее се с металическо шумолене по рамката. Стара поща и реклами покриват пода в тесния вестибюл. Боядисана в бяло тухлена стълба води горе до апартамента.

— Тобиас?

— Кой пита? — иска да узнае мъжът.

Облечен е с риза с къс ръкав и черни дънки. Косата му е втвърдена от гел за коса, а лицето жълтеникаво.

— Националната полиция — казва Юна.

— No shit^[1] — изумено се усмихва мъжът.

— Може ли да вляза?

— Не е удобно, тъкмо щях да излизам, но ако...

— Познаваш Вики Бенет — прекъсва го Юна.

— Може би е най-добре да влезеш за малко — казва Тобиас сериозно.

Юна внезапно осъзнава тежестта на новия пистолет в кобура през рамото си, докато се качва по късата стълба, и влиза в един мансарден апартамент със скосен таван и кръгли прозорци. На ниската масичка има керамична купа с желирани бонбони. На едната стена е окачен сложен в рамка със стъкло плакат, който изобразява жена в готически стил, с ангелски криле и големи гърди.

Тобиас сядва на дивана и се опитва да затвори един мръсен сак, който стои на пода до краката му, но се отказва и се обляга назад.

— Искаше да говориш за Вики — започва Тобиас, протяга се и загребва шепа желирани бонбони от керамичната купа.

— Кога за последно си бил в контакт с нея? — пита Юна и прелиства между неотворените писма на една странична масичка.

— Да, ами — въздъхва Тобиас — не знам. Трябва да беше преди почти година, тя се обади от... Мамка му! — спира се той насред думата и разпилява бонбони на пода.

— Какво беше започнал да казваш?

— Само че ми се обади... от Удевала, мисля, наговори ми куп работи, но всъщност не знам какво искаше.

— Никакви разговори през последния месец?

— Не.

Юна отваря малка дървена врата, зад която има дрешник. Четири хоккейни видеоигри стоят неразопаковани, а на една полица има издран компютър.

— Наистина трябва да тръгвам — обяснява Тобиас.

— Тя кога е живяла тук?

Тобиас отново се опитва да затвори големия куфар. Един прозорец е открянат към вътрешния двор и децата долу тъкмо пеят „Честит рожден ден“.

— Преди почти три години.

— Колко дълго?

— Не живееше тук през цялото време, но седем месеца — отговаря Тобиас.

— Къде е живяла иначе?

— Кой знае...

— Ти не знаеш ли?

— Изгоних я на няколко пъти... така... Ти не разбираш, тя беше само едно дете, но това момиче може да е истински трън в гъза.

— По какъв начин?

— Обикновения... наркотици, кражби и опити за самоубийство — казва той, като се почесва по главата. — Но не съм допускал, че ще убие някого. Следя всичко в таблоида „Експресен“... Искан да кажа, случаят се е превърнал в истинска сензация.

Тобиас си поглежда часовника, след което среща спокойните сиви очи на инспектора.

— Защо? — пита Юна след малко.

— Какво? — пита на свой ред Тобиас смутено.

— Защо я остави да живее тук?

— Аз самият съм имал трудно детство — отговаря той с усмивка и се опитва отново да дръпне ципа на чантата на пода.

Големият спортен сак е пълен с четци за електронни книги в запечатани оригинални опаковки.

— Да ти помогна ли?

Юна държи ципа, докато Тобиас дърпа водача наляво, и затваря сака.

— Извинявам се за това — казва той, като потупва чантата. — Но, кълна се, не са мои неща, на един приятел са, аз само се грижа за тях.

— Разбирам — отвърща Юна.

Тобиас се засмива и без да иска, изплюва парче бонбон на килима. Изправя се и завлича сака надолу по стълбата към антрето. Юна бавно го последва до вратата.

— Как разсъждава Вики? Къде се крие тя? — пита той.

— Не знам — където и да е.

— На кого има доверие? — интересува се Юна.

— На никого — отговаря Тобиас, отваря външната врата и излиза на стълбището.

— Има ли доверие на теб?

— Не мисля.

— Така че няма риск да дойде тук?

Юна се забавя в малкото антре и внимателно отваря шкафчето за ключове на стената.

— Не, но може би на... Не, забрави — казва Тобиас и натиска копчето на асансьора.

— Какво щеше да кажеш? — пита Юна и рови измежду ключовете.

— Наистина вече много бързам.

Юна внимателно откача резервните ключове за апартамента от кукичката и ги пъхва в джоба си, след което излиза от жилището, затваря вратата и застава в асансьора до Тобиас.

---

[1] Без майтап (англ.). — Бел.прев. ↑

Излизат от асансьора и чуват весели викове от двора. Балоните на вратата меко се удрят един в друг на течението. Излизат навън, на озарения от залеза тротоар. Тобиас се спира и поглежда Юна, почесва се по едната вежда, след което лекичко се отдалечава, загледан в улицата.

— Щеше да кажеш нещо за това къде е могла да отиде — настоява Юна.

— Дори не се сещам как му беше името — обяснява Тобиас, като засенчва очите си с длан. — Но е пастрок на Микан, едно момиче, дете го познавам... и знам, че преди да се премести при мен, Вики е спала на разтегателно кресло у тях, на площад „Мусебаке“... Извинявай, не знам защо казвам това.

— На какъв адрес?

Тобиас поклаща глава и оправя тежкия сак.

— В малката бяла къща, точно срещу театъра.

Юна го вижда как изчезва зад ъгъла с тежката чанта с крадени стоки и си мисли да отиде с колата до площад „Мусебаке“ и да почука на вратата, но нещо го кара да остане на същото място, изпълнен със странна тревога. Внезапно му става студено. Вече е вечер и отдавна не е нито ял, нито спал. Има главоболие, което още повече му пречи да разсъждава ясно. Юна се запътва към колата, но спира, когато осъзнава какво не беше както трябва.

Не може да сдържи усмивката си.

Не може да проумее как го бе пропуснал; сигурно е бил много уморен, та го забеляза чак сега.

Може би беше твърде очевидно, като липсващата брънка в класически детективски роман.

Тобиас каза, че бе следил случая в таблоида „Експресен“, но през цялото време бе разговарял с Юна, сякаш знае, че Вики е жива.

По принцип Юна единствен поддържа идеята, че тя е жива.

Журналисти от цялата страна пишат, че Вики и Данте са се удавили в Индалселвен още в сряда. Потоци от критика се изливат заради мудността на полицията, която само е утежила мъката на майката на Данте, като са се опитали да я накарат да подаде сигнал за изчезнало лице.

Но Тобиас знае, че Вики е жива.

Това очевидно прозрение внезапно поражда и друго наблюдение.

Юна знае какво е видял и вместо да се опита да настигне Тобиас, той рязко се обръща и бързо тръгва обратно към „Волмар Юккулсгата“ 9.

В съзнанието му внезапно изниква споменът за розовия балон, който се бе откачил от вратата. Той се бе търкалял почти в безтегловност по мраморния под на стълбището.

Бе имало куп следи от различни деца, които си бяха играли по стълбите и се бяха преследвали едно друго навън на двора и пак вътре.

Юна си повтаря, че Вики все още може да е боса, откакто е загубила маратонките си в реката. Блъсва входната врата, която се отваря, нахлува във фоайето и е убеден, че споменът му е безпогрешен.

Няколко от по-големите отпечатъци от боси крака водят право до вратата на мазето, но не и обратно.

Следите отвеждат Юна до металната врата. Той изважда ключовете, които открадна от Тобиас, и отключва. С едната си ръка открива ключа за осветлението на тавана. Тежката врата се затръшва зад него. Става тъмно, след което започва да примигва светлина. Стените излъчват хлад и миризма на гнило от шахтата за боклук прониква през отдушниците. Известно време стои неподвижен и се ослушва, а после продължава по стръмната стълба.

Слиза до едно помещение за съхранение на велосипеди, промушва се между шейни, колела и детски колички, след което продължава по един нисък коридор. Под тавана преминават обвити в изолация тръби. Стените всъщност са направени от мрежа за врати на мазетата на апартаментите.

Юна запалва лампата и прави няколко крачки по коридора. До него се чува внезапно бръмчене, той се оглежда и вижда, че двигателят на асансьора се е включил.

Застоялият въздух е пропит със силна миризма на урина.

Внезапно чува как някой се движи в дъното на мазето.

Юна си мисли за снимката на Вики, която бе използвана при издирването. Трудно е да си представи срамежливото почервеняло лице да се преобрази неузнаваемо. Да се изпълни с необуздан гняв. Единственият начин, по който би могла да замахне с големия чук, сигурно е бил с двоен хват. Опитва се да си я представи как удря и пръски кръв оцапват лицето ѝ, как продължава да удря, избърсва кръвта от едното си око с рамото, след което отново удря.

Юна се опитва да диша тихо, докато с лявата си ръка разкопчава едно копче на самото си и изважда пистолета. Все още не е свикнал съвсем с тежестта и различния баланс на оръжието.

В едно от мазетата има кафяво люлеещо се конче от дърво, с муцуна, обърната към решетката. Зад него блещукат ски със стоманени кантове, щеки и месингов корниз.

Чува се звук, сякаш някой се влачи по бетонния под, но Юна не може да види нищо.

Потръпва при мисълта, че е възможно Вики Бенет да се е скрила под камарите стари шейни, които подмина, и да се приближава към него изотзад.

Прозвучава металическо шумолене и Юна се обръща.

Коридорът е празен.

Канализационните тръби дрънчат на местата си под тавана.

Точно когато се обръща обратно, лампата угасва автоматично и става тъмно като в рог. Не вижда нищо, посяга пипнешком с ръка и напипва решетката на едно мазе. По-нататък вижда малка лампичка да гори изпод пластмасовия капак на електрическия ключ.

Жълта, трептяща лампичка, която да ти помогне да откриеш ключа.

Юна изчаква очите му да привикнат към мрака, преди да тръгне напред.

Внезапно отново лампата на електрическия ключ угасва.

Юна застава като истукан в коридора и напрегнато се ослушва.

Отнема му секунда да проумее, че лампата е закрыта, че някой е застанал пред нея.

Предпазливо прикляква, за да не стане мишена на евентуална сляпа атака.

Механизмът на асансьора бучи зад една врата и ето че внезапно лампата пак се вижда.

Юна се отмества назад и същевременно чува как някой меко влачи крака по пода.

Там има някой, без съмнение. В едно от мазетата пред него има човек.

— Вики — изрича той в мрака.

Изведнъж вратата на мазето се отваря, чуват се гласове от стълбището отгоре и някой започва да слиза по стълбата към склада за велосипеди, докато лампите примигват.

Юна се възползва от момента, прави няколко чевръсти крачки напред, забелязва движение в една от клетките за съхранение и насочва пистолета си към сгушена фигура.

Мудни светкавици на неоновии лампи прорязват мрака, след което пак става светло. Вратата на склада за велосипеди се затръшва и

гласовете се отдалечават.

Юна прибира пистолета в кобура, разбива малкия катинар с ритник и нахлува вътре. Фигурата в клетката е много по-малка, отколкото му се бе сторило първоначално. Приведеният гръб се движи бързо в ритъма на дишането.

Без съмнение там стои Вики Бенет.

Устата ѝ е залепена с лепенка, тънките ѝ ръце са извити зад гърба ѝ и здраво вързани за решетката.

Юна бързо се приближава, за да разхлаби въжетата. Тя само стои с наведена глава и диша запъхтяно. Рошавата ѝ коса виси над мръсното лице.

— Вики, ще махна...

Тя го ритва енергично и изненадващо в челото тъкмо когато се навежда. Ритникът е толкова силен, че Юна се олюлява назад. Увиснала на ръцете си, Вики го изригва в гърдите. Раменете ѝ ще се извадят от тежестта. Ритва отново, но Юна блокира крака ѝ с ръка. Тя изкрещява иззад лепенката, хвърля се напред, при което цял сегмент от решетката се огъва. Вики дърпа с двете си ръце и се опитва да сграбчи остър стоманен прът, когато превъзходящият я физически Юна я преобръща на бетонния под. Затиска я неподвижно с коляно и ѝ слага белезници, след което разхлабва въжето и маха лепенката.

— Ще те убия! — изкрещява Вики.

— Аз съм инспектор от...

— Изнасили ме, не ми пука, ще ви намеря и ще ви убия всичките...

— Вики — повтаря Юна на висок глас. — Аз съм криминален инспектор и трябва да разбера къде е Данте.

Вики Бенет диша учестено през полуотворената си уста и е втренчила в него тъмните си очи. Изтерзаното ѝ лице е оцапано с ивици кръв и мръсотия.

— Ако си полицай, трябва да спреш Тобиас — казва тя дрезгаво.

— Току-що говорих с него — обяснява Юна. — Щеше да продава някакви електронни четци, които...

— Този мръсник! — изпъхтява тя.

— Вики, разбираш, че трябва да те заведе в полицейския участък.

— Добре, по дяволите, хайде, води ме, не ми пука...

— Но първо... първо трябва да ми кажеш къде е момченцето.

— Тобиас го взе, а аз му повярвах — казва Вики и извърща лице. Тялото ѝ се разтреперва.

— Аз му повярвах отново, аз...

— Какво се опитваш да кажеш?

— Ти и без това няма да слушаш — отвърща тя и поглежда Юна с влажни очи.

— Сега те слушам.

— Тобиас обеща да заведе Данте при майка му.

— Не е изпълнил обещанието си — казва Юна.

— Знам, а аз му повярвах... Толкова съм тъпа, аз...

Гласът ѝ секва и в тъмните ѝ очи проблясват искрици паника.

— Не схващаш ли? Той смята да продаде момчето, да го продаде смята.

— Какво искаш да кажеш...

— Не разбираш ли какво казвам? Пуснал си го да си отиде — изкрещява тя.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще го продаде?

— Няма време! Тоби, той е... Той ще продаде Данте на хора, които ще го препродадат, после никога няма да можете да го намерите.

Бързо преминават през склада за велосипеди и се изкачват по стръмната стълба. Юна държи с ръка хилавата мишница на Вики, докато изважда телефона си и се обажда в Областната свързочна централа.

— Изпратете кола на „Волмар Юкскулсгатан“ девет, за да прибере лице, заподозряно в убийство — бързо казва. — И имам нужда от помощ да проследя един човек, заподозрян в отвличане.

Минават през входната врата, слизат по стъпалата и излизат на обляния в ярка слънчева светлина тротоар. Юна посочва към колата си и обяснява на дежурния:

— Заподозреният в отвличане се казва Тобиас Лундхаген и... Почакайте — прекъсва Юна, като се обръща към Вики: — Каква кола кара?

— Голяма черна кола. — Тя посочва височината с ръка. — Ще я позная, ако я видя.

— Каква марка е?

— Нямам представа.

— Как изглежда? Джип ли е, минибус, камионетка?

— Не знам.

— Не знаеш дали е...

— Мамка му — извинявай! — изкрещява Вики.

Юна прекъсва разговора, хваща я за раменете и я поглежда в очите.

— На кого ще го продаде Данте? — пита той.

— Не знам, господи, не знам...

— Но откъде знаеш, че ще го продаде? Казал ли го е? Чула ли си го да го казва? — пита Юна и среща изпълнения ѝ с тревога поглед.

— Аз го познавам... аз...

— Какво има?

Гласчето ѝ е тънко и секва от напрежение, когато отговаря:

— При кланиците, да отидем при кланиците.

— Седни в колата! — нарежда Юна кратко.

Изминават на бегом последните метри до автомобила. Юна ѝ извиква да побърза, тя сяда с ръце зад гърба, той бързо заобикаля колата, пали и дава газ. Изпод гумите се разхвърчават камъчета. Вики се килва настрана, когато Юна рязко завива по „Тимермансгатан“.

С гъвкаво движение Вики промушва закопчаните си с белезници ръце под дупето и си вдига краката, така че да са пред нея.

— Сложи си колана — казва Юна.

Вдигат скоростта до деветдесет километра в час, набиват спирачки, плъзгат се известно време със свистящи гуми и завиват по „Хурнsgатан“.

По средата на пешеходната пътека се спира една жена, загледана в телефона си.

— Идиотка! — изкрещява Вики.

Юна подминава жената от неправилната страна на пешеходния остров, пред него се изпречва автобус, но той успява да се върне в правилното платно, минава през площад „Марияторет“ и увеличава още скоростта. При църквата един клошар рови в кошче за боклук, след което слиза на улицата, праметнал издутата си торба през рамо.

Вики си поема дъх и се свива. Юна е принуден рязко да извие волана и попада в лентата за велосипедисти. Автомобил в насрещното движение натиска продължително клаксон. Юна увеличава скоростта, след като подминава дългата стена срещу църквата, пренебрегва светофара, завива вдясно и кара с пълна газ през тунела „Сьодертунелн“.

Светлините от профучаващите лампи по стените на тунела пулсират монотонно във вътрешността на колата. Лицето на Вики е неподвижно, почти вкаменено. Устните ѝ са напукани, кожата ѝ е покрита със слой от засъхнала глина.

— Защо при кланиците? — пита Юна.

— Там Тобиас продаде мен — отговаря тя.

Районът с кланиците е изграден на юг от Стокхолм в резултат на закона за надзора на месото и кланиците от 1897 година. До днешен си остава най-големият район за транжиране и обработка на месо в Северна Европа.

Движението в Съодертунелн е рехаво и Юна кара много бързо. Суха вестникарска хартия се извива във въздуха около големите вентилатори.

До него седи Вики Бенет и с ъгълчето на окото си той вижда, че си гризе ноктите.

По радиопредавателя на колата се чува странно пращане, когато Юна поисква да изпратят полиция и линейка някъде при кланиците в Йоханесхув. Обяснява, че все още не разполага с точен адрес.

— Ще се обадя пак — казва той точно когато колата подскача с трясък върху остатъците от стара автомобилна гума.

Дългият извит тунел се носи стремглаво напред. Ивиците по бетонните стени, осветени от оранжево-жълтите лампи, примигват, докато преминават покрай тях.

— Карай по-бързо — казва тя, като изпъва напред ръце към жабката, сякаш за да се предпази с тях при евентуален сблъсък.

Светлината блещука, като че ли е застинала над нейното бледо мръсно лице.

— Казах му, че ще му върна парите двойно, ако може да ми уреди пари и паспорт... Обеща ми, че Данте ще се прибере у дома при майка си... и аз му повярвах. Можеш ли да проумееш, след всичко, което стори с мен...

Удря се по главата с вързани ръце.

— Как, по дяволите, е възможно човек да е толкова тъп, колкото мен — мълви тя. — Той искаше само Данте... Преби ме с една тръба и ме заключи. Такава съм тъпачка, не заслужавам да живея...

От другата страна на водния път „Хамарбюледен“ преминават под виадукта на „Нюнесвеген“, след което заобикалят „Глубен“.

Огромната сферична зала се издига като мръснобяло небесно тяло до футболния стадион.

Точно зад бизнес комплекса сградите стават ниски, функционални. Влизат в голяма заградена зона с индустриални постройки и паркирани ремаркета. В далечината се вижда неоновата табела над двете платна на пътя; на червен фон блестят белите като лед букви: КЛАНИЦИ.

Барьерите са вдигнати и те влизат в зоната със свистене на гуми.

— А сега накъде? — пита Юна, докато кара покрай сивите складови помещения.

Вики прехапва устни, а погледът ѝ блуждае наоколо:

— Не знам.

Небето е тъмно, но в подобната на лабиринт индустриална зона са запалени светлинни табели и светофари. За деня почти всякаква дейност е прекратена, но в далечината в една напречна уличка един кран повдига син контейнер на платформата си със свистящ, стържещ звук.

Юна преминава покрай мръсна къща с очукана табела, рекламираща пържоли, и двамата се приближават до няколко постройки от зелена ламарина със затворени метални порти пред площадка за обръщане.

Преминават покрай жълта тухлена сграда с товарен мостик и ръждиви контейнери и завиват около централата за месо.

Не се виждат никакви хора.

Продължават по по-тъмна улица с големи кутии на вентилатори, кофи за боклук и стари транспортни колички.

На паркоместата под табела с надпис „Наденички от месце за теб“ е паркиран камион с порнографска картина, нарисувана отстрани.

Чува се трясък, когато колелата преминават по сложена накриво канализационна решетка. Юна завива вляво около извит парапет. Няколко чайки излитат от купчина дървени палети.

— Ей там! Там е колата! — извиква Вики. — Неговата е...
Познавам сградата, там вътре са.

Пред голяма сграда в кафяво с отънявка на дроб, с мръсни прозорци и метални щори е паркиран черен камион, на чието задно стъкло е залепено знамето на Южните щати. От другата страна на пътя четири коли са паркирани в редичка покрай тротоара. Юна подминава сградата, завива вляво и спира при тухлена постройка. Три фирмени флага на три мачти за знаме се развяват на вятъра. Той не казва нищо, само изважда ключа, отключва едната ръка на Вики, а другата заключва около волана, преди да излезе от колата. Момичето го поглежда с тъмните си очи, но не протестира.

През предното стъкло вижда как инспекторът тича под светлината на една улична лампа. Духа силен вятър, из въздуха се носят пясък и прахоляк.

Между затворените сгради има малка уличка с товарни мостици, железни стълби и контейнери за месни отпадъци.

Юна достига вратата, посочена от нея, хвърля поглед назад, оглеждайки пустата зона. Надалеч се вижда електрокар, който влиза в подобна на хангар постройка.

Изкачва се по една метална стълба, отваря вратата и влиза в коридор със скърцащ балатум, продължава тихо покрай три офисни помещения с тънки стени. В бяла саксия, покрита с топчета, които пречат на водата да се изпарява, се мъдри прашно лимоново дръвче от пластмаса. По клоните му има следи от красотата на коледна елха. На стената виси сложено в рамка разрешително за кланица от 1943 година, издадено от Кризисния комитет на Стокхолм.

Върху стоманената врата в края на коридора са поставени ламинирани инструкции относно правилата за хигиена и рециклиране. Някой е написал „обработка на курове“ напреки на текста с правилата. Юна открява вратата, слуша се и чува гласове в далечината.

Внимателно надзърта в голяма машинна зала за конвейерно грубо разфасоване, с автоматизирано хранване за разполовяване на свински трупове. Настланият с жълти плочи под и плотовете от неръждаема стомана слабо блестят. Окървавена престилка от мушама се подава изпод капака на кофа за боклук.

Юна безшумно изважда пистолета си и усеща глухо пробуждане в сърцето, когато вдишва миризмата на смазката за оръжие.

С оръжие в ръка Юна се прокрадва вътре, приклепнал покрай големите машини. Усеща сладникавата миризма от изплакнатите подови настилки и гумени постелки, като в същия миг се сеща, че така и не даде на свързочната централа конкретен адрес, че вероятно вече са пристигнали при кланиците, но ще мине време, докато открият Вики.

Споменът, колкото внезапен, толкова и безпощаден, проблясва пред очите му. Секундите, в които се решава нашият живот, са в неспирно движение. Времената се сливат. Юна беше на единайсет години, когато директорът на училището го взе от класната стая, изведе го в коридора и му съобщи какво се бе случило, без да може да съдържа сълзите си.

Баща му, патрулиращ полицаи, бе загинал при изпълнение на служебния си дълг. Влязъл в един апартамент и го простреляли в гърба. Въпреки че било в разрез с правилата, той влязъл сам в апартамента.

Сега Юна няма време да чака подкрепления.

От тавана с траверси и поточни ленти висят пневматични ножове и устройства за отделяне на черва, покрити с мръсни мембрани.

Придвижва се безшумно напред, гласовете прозвучават по-ясно.

— Не, той трябва първо да се събуди — казва мъж с тежък, хриптящ глас.

— Дай му минутка.

Юна разпознава гласа на Тобиас, с невинния момчешки тембър.

— Какво си мислиш, по дяволите? — пита друг мъжки глас.

— Искам да е спокоен — казва Тобиас меко.

— Той е полумъртъв — отвръща мъжът с хриптящ глас. — Не мога да платя, преди да знам, че е добре.

— Ще останем още две минути — казва трети мъж със сериозен глас.

Юна продължава напред и когато стига края на една редица машини, внезапно съзира момченцето. Детето лежи върху сиво одеяло на пода. Облечено е със смачкана светлосиня блуза, тъмносини панталони и малки маратонки. Отпуснатото му лице е измито, но косата и ръчичките му са мръсни.

До момченцето е застанал огромен мъжага с кожен елек и гигантски щръкнал търбух. Потта се стича по лицето му, той потропва с крака, подръпва бялата брада на бузата си и въздиша с раздражение.

Юна усеща как нещо го опръсква. Клемата на един маркуч се е разхлабила. Капе вода, която се стича по плочите на пода и в канала.

Дебелакът започва да снове из помещението, гледа си часовника, от върха на носа му капва капка пот. Пуфтейки, той прикляква до момчето.

— Ще направим няколко снимки — казва друг мъж, чийто глас Юна не е чул до този момент.

Юна не знае какво да направи, пресмята, че има четирима мъже, но не може да прецени дали са въоръжени.

Наистина му се иска в този момент да се появят спецчастите.

Лицето на дебелака лъщи, когато събува малките маратонки от краката на Данте.

Последват ги раирани чорапки, които падат на пода. Малките петички тупват на одеялото.

Когато ръчищата на мъжа започват да разкопчават дънките на Данте, Юна не може да издържи повече. Изправя се и излиза от скривалището си.

Без да крие присъствието си, той тръгва покрай плотовете за транжиране с прясно наточени ножове с различна дължина, дебелина и нарязи по остриета.

Държи пистолета си насочен към пода.

Сърцето му бие силно от тревога.

Юна знае, че нарушава правилата, но не може да чака повече, просто продължава да върви напред с големи крачки.

— Какво е това, мамка му! — възкликва дебелакът и поглежда нагоре.

Пуска момчето, но остава коленичил.

— Заподозрени сте в съучастничество в отвличане — казва Юна и изритва дебелака в гръдния кош.

От лицето на мъжа пръсват капчици пот, когато полита назад от силния удар. Сгромолясва се сред кофите за чистене, претъркулва се назад през решетката на пода, повлича със себе си кутия с антифони и се приземява в тежката машина за дране.

Юна чува как някой сваля предпазителя на оръжие и почти незабавно усеща натиска на цевта в гърба си, точно между гръбнака и плешката, бърз и точен. Застива, понеже знае, че куршумът ще мине през сърцето му, ако бъде изстрелян в тази секунда.

Отстрани се приближава мъж на около петдесетгодишна възраст с руса опашка и светлокафяво кожено яке. Движи се плавно като телохранител, като е насочил към Юна пушка със срязана цев.

— Застреляй го — провиква се някой.

Дебелакът лежи проснат по гръб и диша запъхтяно. Изтърколва се, опитва се да стане, но се препъва, подпира се с ръка, изправя се на несигурните си крака и изчезва от полезрението на Юна.

— Не можем да останем тук — прошепва Тобиас.

Юна се опитва да види нещо в отразяващата метална повърхност на плота за транжиране и лъскавата стоманена мембрана на висящите устройства за отделяне на черва, но не е възможно да определи колко мъже има зад него.

— Остави оръжието — казва спокоен глас.

Юна оставя Тобиас да му вземе пистолета, мисли си, че колегите му полицаи скоро би трябвало да го открият, че не би било разумно да поема рискове.

Вики Бенет седи на предната седалка на колата на Юна. Прехапва сухите си устни и гледа втренчено червеникавокафявата къща.

Държи ръката си на волана, за да не се врежат белезниците в китката ѝ.

Когато е била ядосана или уплашена, впоследствие ѝ е трудно да си спомни нещо. Сякаш проследяваш с поглед слънчево зайче. Мисълта ѝ подскача тук-таме, спира се на някой детайл и изчезва.

Вики поклаща глава, за миг силно присвива очи и пак ги отваря.

Не знае колко време е изминало, откакто криминалният инспектор с приятния глас изчезна с развяващо се сако.

Може би Данте вече е загубен, погълнат от черната дупка, която засмуква деца, и момичета, и момчета.

Опитва се да запази спокойствие, но усеща, че не може да остане в колата.

Един плъх бавно ситни по влажна бетонна плоча, след което се шмугва надолу през една канализационна решетка.

Човекът, който бе карал електрокара в най-отдалечения край на алеята, е свършил работа. Той дръпва високите врати на хангара и заключва, след което си отива.

Вики поглежда ръката си, лъскавия метал, който я окувава, звънтящите брънки.

А ѝ обеща, че ще върне Данте на майка му.

Вики се разкайва.

Как бе могла отново да се довери на Тобиас? Ако Данте изчезне, вината ще е нейна.

Опитва се да види нещо през задното стъкло. Вратите са затворени, не се вижда жива душа, жълтата тъкан на скъсана тента се развява във вятъра.

Дръпва с две ръце волана на колата, опитва се да го изтръгне, но това е невъзможно.

— По дяволите!...

Диша запъхтяно и удря глава в облегалката за тила.

Погледът ѝ попада на плакат, рекламиращ свежо месо и шведски суровини. Някой е нарисувал очи и тъжна уста в прахта, с която е покрит.

Инспекторът трябваше вече да се е върнал.

Изведнъж прозвучава мощен трясък, висок като експлозия.

Трещящото ехо заглъхва, след което пак става тихо. Вики се опитва да види нещо, обръща се наоколо, но районът е пуст.

Какво правят?

Сърцето ѝ бие силно в гърдите.

Всичко може да се случи тук.

Диша по-бързо и си мисли за едно самотно дете, което плаче от страх в стая с непознати.

Картината просто изникна от нищото — Вики няма представа за какво става дума.

Тя се протяга и се опитва да види нещо през прозорците, усеща нарастваща паника и се опитва да изскубне ръка от белезниците. Невъзможно е. Дръпва по-силно и си поема дъх от болка. Металът се плъзва мъничко нагоре по опакото на ръката ѝ, но засяда. Дишайки през носа си, Вики се накланя назад, опира се с крак на волана, а с другия — на ръба на белезниците, след което ритва с всичка сила.

Вики Бенет изкрещява, когато металът одира кожата ѝ, а палецът се счупва, за да може ръката ѝ да се изплъзне от белезниците.

Юна вече не усеща натиска от цевта о гърба си. Чува как чевръсти крака се отместват и бавно се обръща.

Мъж в сив костюм и очила се отдръпва още малко. Прицелил се е в Юна с един черен „Глок“, а лявата му ръка виси, бледа, до хълбока. Отначало Юна се чуди дали ръката е наранена, но осъзнава, че това е протеза.

Тобиас стои зад мръсен плот, хванал „Смит и Уесън“-а на Юна, без да знае какво да прави с него.

От дясната страна стои русият мъж и държи на мушка Юна с пушката с отрязана цев.

— Рогер — казва niskият мъж на онзи с пушката, — вие с Мике ще се погрижите за полицаия, когато си тръгна.

Тобиас стои до стената, вторачил в него очи, помътнели от напрежение.

Млад мъж с късо подстригана коса и камуфлажни панталони се приближава отпред, насочил самоделно оръжие към Юна. Това е малка картучница, сглобена от различни оръжейни части. Юна няма бронезилетка, но ако му се наложи да избира, би предпочел да поеме няколко изстрела от нея. Едно самоделно оръжие понякога има същата сила на огъня като обикновено автоматично оръжие, но често направата му е калпава.

Червена точка трепти по гърдите на Юна.

На самодейката има лазерен прицел от вида, който някои полицаи използват преди години.

— Легни на пода с ръце зад тила — казва Юна.

Мъжът с късата коса не може да сдържи усмивката си. Червената точица се плъзва надолу до слънчевия сплит на Юна, след което се издига до ключицата.

— Мике, застреляй го — нарежда Рогер, без да изпуска Юна от прицела на пушката с отрязана цев.

— Не можем да оставим свидетели — приглася му Тобиас и нервно поглажда уста.

— Сложи момчето в колата — приглушено казва мъжът с протезата на Тобиас, след което напуска машинното хале.

Тобиас не изпуска Юна от поглед, когато отива до Данте, хваща го за качулката и започва да го влачи след себе си по плочите на пода, бързо и невнимателно.

— Скоро идвам — провиква се след него Юна.

Може би има шест метра до младия мъж, който държи самоделката и се нарича Мике.

Юна се приближава леко към него, прави само една предпазлива крачка.

— Не мърдай! — изкрещява младият мъж.

— Мике — казва Юна меко, — ако легнеш на пода с ръце зад тила, всичко ще е наред.

— Застреляй ченгето — провиква се мъжът на име Рогер.

— Ти го застреляй — прошепва Мике.

— Какво? — пита Рогер и снижава пушката. — Какво рече?

Младият мъж със самоделния картечен пистолет диша запъхтяно. Червената точица на лазерния мерник трепти на гърдите на Юна, изчезва за части от секундата, след което пак се появява, клатушкаща се.

— Виждам, че те е страх — казва Юна и се приближава.

— Млъкни, просто млъкни — отвърща Мике, докато отстъпва.

— Точката трепери.

— Стреляй, мамка му! — изревава Рогер.

— Остави оръжието — продължава Юна.

— Стреляй!

— Не му стиска да стреля — отговаря му Юна.

— Но на мен ми стиска — казва Рогер и вдига пушката си. — На мен ми стиска да стрелям.

— Не ми се вярва — усмихва се Юна.

— Да го направя ли? Ще го направя! — изкрещява той и се приближава. — Искаш ли да го направя?

Рогер тръгва към Юна с големи крачки. На верига около шията му се люлее чукът на Тор. Рогер протяга напред срязаната пушка, поставя пръст на спусъка и се прицелва в Юна.

— Ще ти пръсна мозъка — процежда той през зъби.

Юна свежда поглед и изчаква мъжа съвсем да се приближи, след което замахва с ръка, хваща късата цев и придърпва към себе си пушката, завърта я настрани и улучва Рогер по бузата с приклада. Чува се примляскващ звук и главата му се извива настрани. Мъжът се препъва и се озовава на огневата линия на самодейната пушка. Юна стои зад него, прицелва се между краката му и стреля. Тръсъкът е оглушителен, оръжието подскача от голямата тежест на куршумите, които се изсипват между краката на мъжа и улучват левия глезен на Мике с огромна сила. Снопът от 258 сачми минава право през костта и мускула на прасеца. Стъпалото се откъсва от костта и се търкулва под поточната линия.

От чукачето на пода пръсва кръв и Мике стреля със самоделния пистолет. Шест куршума попадат в гръдния кош и рамото на Рогер. Мике се строполява на земята, като крещи. Останалите изстрели изчезват с вой нагоре към тавана и рикошират сред тръби и траверси.

Прозвучава металическо тракане, докато пълнителят се изпразни, след което се чуват само сърцераздирателните писъци на Мике.

Ниският мъж с протезата дотичва и успява да види точно как Рогер пада на колене, привеждайки се напред, и вързаната му на опашка коса се плъзва по бузата. Подпира се на дланите си с протегнати ръце, докато равномерен поток от кръв се стича от гърдите му, надолу през решетката, която води до улея за свинска кръв.

Юна бързо скача зад няколко машини, предназначени да надуват свинските трупове, за да улеснят транжирането им. Чува, че мъжът с „Глок“-а го последва, изритва една дрънчаща количка, като диша напрегнато през запушените си ноздри.

Юна се премества назад, отваря пушката и вижда, че е заредена само с един патрон.

Младият мъж вика за помощ, диша запъхтяно и крещи.

Само десет крачки по-нататък Юна вижда отвора на вратата към хладилното помещение. Зад пожълтелите пластмасови ленти се мержелеят изкормени прасета, окачени в гъсти редици.

Помисля си, че от другата страна на хладилното помещение би трябвало да има врата към товарната площадка откъм улицата.

На късата страна на червено-кафявата постройка има черна метална врата, която е подпряна да стои отворена с навит на руло вестник.

Бяла пластмасова табела съобщава: МЕСО ЗА МАГАЗИНИ НА ЛАРШОН.

Вики отива до нея, спъва се в изтривалката за обувки и отваря вратата. Когато влиза, от наранената ѝ ръка по вестника на земята покапва кръв.

Трябва да намери Данте. Това е единственият ѝ план.

Без да си прави труда да се крие, тя влиза в съблекалня с дървени пейки, поставени пред червени, очукани ламаринени гардеробчета. От плакат, залепен с тиксо на стената, се усмихва Златан Ибрахимович. В нишата на прозореца са поставени няколко пластмасови държача за чаши за кафе и брошура от Съюза на работниците от хранителната промишленост.

През стените се чува вик. Това е мъж, който вика за помощ.

Вики се оглежда в съблекалнята, отваря едно гардеробче, измъква няколко прашни найлонови плика, отваря следващото, продължава напред, поглежда в кошчето за боклук, вижда, че измежду старите торбички с енфие за смучене и хартийки от бонбони има празно шише от безалкохолно.

Мъжът изкрещява отново, по-уморено.

— По дяволите! — прошепва Вики, изважда стъкленото шише и го стисва здраво в дясната си ръка, докато излиза през другата врата, и се озовава в прохладно складово помещение с товарни палети и опаковъчни машини.

Притичва колкото се може по-тихо в посока към голяма гаражна врата. Когато подминава палети с опаковани с найлон кутии, с гъгълчето на окото си долавя движение и се спира.

Търси с поглед и вижда една сянка да се мести зад оранжево-жълт електрокар. Диша тихо и се прокрадва до возилото, подпира се с

ръка на него, заобикаля го и забелязва един мъж, приведен над вързоп, поставен върху одеяло.

— Лошо ми е — казва тънко детско гласче.

— Можеш ли да се изправиш, малкият? — пита мъжът.

Вики пристъпя крачка към тях. Мъжът се обръща и тя вижда, че това е Тобиас.

— Вики? Какво правиш тук? — усмихва се изненадано той.

Вики се приближава озадачено.

— Данте? — пита тя предпазливо.

Момчето я поглежда, сякаш не може съвсем да различи лицето ѝ в тъмна стая.

— Вики, заведи го до камиона — казва Тобиас. — Идвам след секунда...

— Но аз съм...

— Просто направи каквото ти казвам и всичко ще е наред — прекъсва я той.

— Добре — отговаря тя беззвучно.

— Не се мотай — бързо тръгвай с детето към колата.

Лицето на момчето е сиво, то пак ляга на одеялото. Натезалите му клепачи се затварят.

— Ще трябва да го носиш — въздъхва Тобиас.

— Да — отговаря Вики, пристъпва напред и разбива стъкленото шише в главата на Тобиас.

Отначало той изглежда просто изненадан, олюлява се и се свлича на едно коляно. Попипва се по главата с недоумение, вижда парченцата стъкло и кръвта по ръцете си.

— Какво, по дяволите, правиш...

Вики го удря с все сила с острите остатъци от шишето, ударът попада отстрани на шията му. Тя завърта бутилката и усеща топлата кръв по пръстите си. Гневът, който я изпълва, е толкова мощен, че я опиянява. Яростта гори като прегрята лудост. Замахва отново и улучва дясната му буза.

— Не биваше да пипаш момчето! — изкрещява тя.

Прицелва се в очите му и удря. Тобиас протяга ръце наслуки и я хваща за яката, дръпва я към себе си и я удря с юмрук в лицето. Вики се олюлява назад, полезрението ѝ се стеснява и пред очите ѝ причернява.

Докато пада, успява да си спомни мъжа, който бе платил на Тобиас. Спомня си как се бе събудила с ужасяваща болка във вагината си и с увредени яйчници.

Дишайки запъхтяно, Вики пада по гръб на пода, но успява да опази главата си. Примигва, зрението ѝ се възвръща, изправя се на крака, олюлява се, но успява да запази равновесие. По устата ѝ се стича кръв. Тобиас е намерил на пода дъска с гвоздеи и се опитва да се изправи.

Лявата ѝ ръка гори от болка от счупения палец, но Вики все още държи остатъците от счупената бутилка в дясната си ръка.

Удря Тобиас през протегнатата напред ръка, собствената ѝ кръв я опръсква по очите, Вики удря на сляпо, улучва го в гърдите и по челото. Остатъкът от бутилката се пуква и я порязва по ръката, но тя продължава да удря, докато Тобиас пада и остава да лежи.

Вики вече няма сили да тича, но продължава да върви, гушнала Данте в прегръдката си. Има усещането, че ще повърне. И двете ѝ ръце са изтръпнали и я е страх, че ще изпусне момчето. Спира и се опитва да промени хватата си, ала се олюлява и пада тежко на двете си колене. Вики въздъхва и внимателно полага Данте на пода. Той отново е заспал. Лицето му е преbledняло, едва чува дишането му.

Трябва или да се махнат оттук, или да се скрият.

Тя събира сили, прехапва устни, хваща го за якето и го завлича до един контейнер за боклук. Навярно ще може да го напъха зад него. Данте изскимтява и внезапно започва да диша неспокойно. Вики го погалва и го вижда да отваря очи за миг, ала сетне пак замижава.

Едва десетина метра ги делят от стъклена врата, която се намира до висока гаражна порта, но Вики вече няма сили да носи момчето. Краката ѝ все още треперят от усилието. Иска ѝ се само да полегне зад Данте и да поспи, но знае, че не бива.

Дланите ѝ са окървавени, но не усеща нищо, ръцете ѝ са изтръпнали.

Пред стъклената врата се простира празна улица.

Смъква се на пода на хълбоци, диша тежко, опитва да събере мислите си, поглежда ръцете си и момчето, отмята косата от лицето му и се навежда напред.

— Хайде, събуди се — подканя го.

Той примигва, вижда окървавеното ѝ лице и придобива уплашен вид.

— Няма нищо страшно — казва Вики. — Не боли. Не ти ли е текла кръв от носа?

Момчето кимва и навлажнява устата си.

— Данте, не мога да те нося, трябва да повървиш накрая — продължава да му говори Вики и усеща как плач от изтощение напират да си проправи път в гласа ѝ.

— Само спя — отговаря Данте и се прозява.

— Сега се прибираш вкъщи, всичко свърши...

— Какво?

— Ще се прибереш у дома при майка си — казва му Вики и усмивка озарява изнуреното ѝ лице. — Само трябва да намериш сили да повървиш.

Той кимва, поглажда се с ръка по главата и сяда.

В далечината, в голямото складово помещение нещо пада на земята и изтрещява. Звучи като стоманени тръби, които се търкалят и сетне спират.

— Опитай сега да станеш прав — прошепва Вики.

И двамата стават и се насочват към стъклената врата. Всяка крачка е непоносима и Вики разбира, че няма да ѝ стигнат силите. Изведнъж съзира синята лампа на първата полицейска кола. Пристигат още коли и Вики си помисля, че са спасени.

— Хей? — извиква мъж с хрипящ глас. — Хей?

Гласът му отеква между стените и високия таван. На Вики ѝ се завива свят и трябва да спре, но Данте продължава напред.

Тя опира рамо на студения метал на контейнера.

— Излез през вратата — казва с приглушен глас.

Данте я поглежда и се кани да се върне при нея.

— Не, излез — моли го тя. — Скоро идвам.

Вики вижда трима униформени полицаи да тичат в грешната посока, към една сграда от другата страна на пътя. Данте продължава да върви към вратата. Натиска надолу дръжката и дърпа, ала нищо не се случва.

— Ехо? — извиква мъжът по-близо.

Вики изплюва на пода кървава слюнка, прехапва устни, опитва се да диша по-спокойно и отново започва да върви.

— Не се отваря — казва Данте, като дърпа дръжката.

Краката ѝ треперят и Вики има чувството, че коленете ѝ ще се подкосят, но с усилие на волята прави последната крачка. Ръката ѝ гори от болка, когато натиска дръжката и дърпа. Вратата не помръдва. Бута я, ала тя е заключена. Опитва се да блъска по стъклото, но не се чува почти нищо. Четири полицейски автомобили се виждат отвън. Синята светлина пробягва по фасадите и блести в различни прозорци. Тя помахва, но никой от полицаите не я вижда.

Зад тях, по бетонния под на складовото помещение се чуват тежки стъпки. Приближават се бързо. Вики се обръща и вижда дебел мъж с кожен елек да идва към тях. Устните му са разтегнати в усмивка.

Под покрива минава електрическа поточна линия, върху която нагъсто са окачени трупове на прасета. Сладникавият аромат на месото е притъпен от ниската температура на хладилното помещение.

Юна се придвижва приклепнал между труповете на животните, все по-навътре, докато търси нещо, което би могъл да използва като оръжие. От машинното хале се чуват приглушени викове, последвани от бързо думкане. Опитва се да види преследвача през грубите полиетиленови платна, които закриват отвора на вратата. До плотовете за транжиране се долавя размита фигура. Изглежда широка колкото за четириима, сетне отново става тънка като пръчка.

Той се приближава, бързо.

Вижда се, че носи пистолет в дясната си ръка.

Юна отстъпва назад, привежда се и поглежда под свинските трупове. До най-далечната стена има бяла кофа, а до нея — една тръба и няколко мръсни парцала.

Тръбата би му свършила работа.

Юна се опитва предпазливо да се придвижи в тази посока, но трябва да спре и да се дръпне обратно, когато niskият мъж отмества тежката пластмаса с протезата, която има вместо ръка.

Юна стои неподвижно и долавя присъствието на преследвача чрез малките отражения, които се виждат по канта на вратата от хромирана стомана. Вижда как мъжът влиза в хладилното помещение и как държи пистолета в изпънатата си ръка, докато се озърта наоколо.

Безшумно, Юна пристъпва няколко крачки по-близо до стената, зад едно прасе, и вече не може да наблюдава преследвача, ала все още чува стъпките и дишането му.

Петнайсет метра по-нататък има врата, която вероятно води до товарен мостик. Юна би могъл да изтича по пътечката между висящите трупове, но точно преди вратата за няколко секунди би станал отлична мишена за преследвача.

„Това ще е твърде дълго“ казва си Юна.

Чуват се бързи, влачеци се крачки, последвани от тежко тупване. Едно от прасетата се разлюлява и връзката на поточната линия със закачалката издрънчава.

Юна изминава последните крачки до стената и се свива долу до един охладител. Сянката на преследвача се премества по бетонния под около десет метра по-нататък.

Времето започва да привършва.

Мъжът с протезата скоро ще го открие. Юна се примъква встрани и вижда, че тръбата на пода е направена от пластмаса. Не става за оръжие. Тъкмо се кани да се махне оттам, когато открива, че в старата кофа има няколко инструмента. Три отвертки, чифт клещи и нож с късо, яко острие.

Юна предпазливо измъква ножа от кофата, метал издрънчава о метал, острието се плъзва по човката на клещите.

Опитва се да разгадае движенията на преследвача по звука от крачките му и разбира, че трябва да се премести.

Прокънтява изстрел и куршумът с примляскващ звук се забива в един от свинските трупове, на половин метър от главата на Юна.

Стъпките на преследвача бързо се приближават, сега той тича. Юна заляга плътно на пода и се претъркулва до следващия коридор от месо.

„Полицаят е невъоръжен и уплашен“, мисли си мъжът, като отмахва перчема си с протезата.

Спира, насочва оръжието си и се опитва да види нещо между закланите тела.

„Трябва да е уплашен“, повтаря си.

Сега се крие, ала мъжът знае, че полицаят скоро се ще опита да избяга през вратата към улицата.

Собственото му дишане е учестено. Въздухът, който влиза в дробовете му, е студен и сух. Преследвачът се прокашля леко, обръща се обратно, поглежда пистолета и пак свежда поглед. Налага му се да примижи силно. Може би видя нещо до стената — зад охладителния елемент. Затичва се покрай редицата от прасета.

Би трябвало бързо да приключи тази работа. Всичко, което трябва да направи, е да настигне полицая и да стреля от упор. Първо в торса, а след това през слепоочието му.

Мъжът спира и вижда, че ивицата покрай бетонната стена е празна, там има само няколко парцала на пода и бяла кофа.

Обръща се и тръгва обратно, ала спира пак и се ослушва.

Чува единствено собственото си дишане през носа.

Побутва едно прасе с лявата си ръка, но то е по-тежко от очакваното. Налага му се да го бутне силно, за да го залюлее. Болката в ръката се връща, когато чукачето се притиска към овалния край на протезата.

Кукичката на закачалката издрънчава.

Прасето се залюлява и той ще може да види зад него при следващото движение.

„Няма къде да ходи“, мисли си мъжът. Приклешил го е като в клетка. Всичко, което трябва да направи, е да запази отворена огнева линия към вратите, в случай че полицаят направи опит да се измъкне, но същевременно да държи под око отвора на вратата с пластмасовите ленти, за да попречи на евентуално отстъпление.

Рамото му започва да отмалява и той сваля за малко пистолета. Знае, че рискува да загуби важни секунди, ала оръжието ще започне да трепери, ако ръката му се преумори.

Бавно се прокрадва напред, струва му се, че зърва един гръб, бързо вдига оръжието и стреля. От отката пръските от възпламенителя опарват кокалчетата му. Адреналинът се разпространява по жилите му и лицето му изстива.

Той се премества встрани, усеща сърцето си да бие по-силно, но разбира, че е сбъркал, че това е било просто прасе, висящо накриво.

„Нещата отиват по дяволите“, казва си той. Трябва да спре полицаия, не може да го остави да се измъкне, не и сега.

„Но къде, по дяволите, е той? Къде, по дяволите, е той?“

Нещо на тавана изпуква и той поглежда нагоре към стоманените греди и траверси. Не се вижда нищо. Тръгва заднишком и стъпва накриво, олюлява се и се подпира с лакът на едно прасе, усеща влагата от студеното месо през ризата си. Свинската кожа искри от малки капчици конденз. Призлява му. Нещо не е както трябва. Напрежението започва да си казва думата, не може да остане още дълго.

Мъжът продължава назад, вижда сянка, която се стрелва по стената, и повдига оръжието.

Изведнъж прасетата се залюляват, всички, в цялото хладилно помещение. Тресат се и контурите им се размиват. От тавана се чува електрическо жужене, конвейерната система започва да шумоли и тежките заклани трупове се задвижват. Плъзгат се под въжения механизъм, водейки със себе си леденостудено течение.

Човекът с пистолета се обръща, оглежда се, опитва да държи под око всички посоки едновременно и си мисли, че цялата работа не си заслужава.

Трябваше да е фасулска работа да купи някое шведско момче, което полицията смята за мъртво. Щеше да получи за него много добра цена, без да му се налага да ходи по-далече от Германия или Холандия.

Сега вече не си струва.

Прасетата спират рязко и бавно се люшкат. Червена лампа свети на стената. Полицаят е натиснал бутона за аварийно спиране.

Станало е тихо и нарастващо неприятно усещане плъзва като кръв във вода.

„Какво, по дяволите, търся тук?“, пита се мъжът.

Опитва се да диша по-спокойно, тръгва бавно към червената лампа, навежда се в опит да види нещо между телата и пристъпя две крачки напред.

Вратите към улицата са все още затворени.

Обръща се, за да огледа другия изход, но ето че изведнъж високият полицай стои точно срещу него.

Мъжът усеща как по целия гръб го побиват тръпки.

Юна вижда как niskият мъж се опитва да насочи пистолета си към него. Проследява движението на мъжа, прави крачка напред и отмества цевта, почти вертикално. Хваща мъжа за китката, избива оръжието, удря дланта му в трупа на едно прасе и забива ножа с все сила в нея. Острието потъва дълбоко между ребрата на прасето и мъжът изкрещява с цяло гърло.

Юна пуска ножа и се отмества.

Niskият мъж диша тежко, опипва с безжизнените си пръсти на протезата дръжката на ножа, ала се отказва. Заклецен е и разбира, че трябва да стои съвсем неподвижно, за да се справи с болката. Ръката е фиксирана високо над главата му. Кръв се стича надолу по китката му и в ръкава на ризата му.

Без да го удостои с поглед, Юна вдига пистолета от пода и излиза от хладилното помещение.

Внезапно въздухът в просторното машинно хале му се струва топъл, докато тича покрай една стена, в посока към вратата, през която Тобиас изчезна с Данте. Бързо проверява пистолета, вижда, че има поне един патрон в барабана и вероятно още в пълнителя. Отваря зелената метална врата и се озовава в обширен склад със стоки, наредени на палети, и спрени електрокари.

От мръсните прозорци високо горе, точно под покрива, се процежда светлина.

Чува се шумолящ, стенещ звук.

Юна определя посоката и изтичва до голям контейнер за боклук. Синя светлина, проникваща през един прозорец, танцува по пода. Юна вдига пистолета и заобикаля контейнера. Дебелакът с кожения елек е коленичил с гръб към него. Стене тежко, докато удря главата на Вики в пода. Малко по-нататък Данте се е свил на кравай. Плаче самотен, с тънко гласче.

Преди дебелакът да успее да се изправи, Юна е вече при него. С едната си ръка стисва мъжа за гръкляна под брадата, повдига го на

крака, далеч от Вики, блъсва го, счупва ключицата му с пистолета, мята го назад, пуска хвата от шията му и го изритва в гърдите толкова силно, че той полита назад през прозореца на стъклената врата.

Дебелакът се стоварва заднишком на улицата сред облак от парченца стъкло и остава да лежи, осветен от сините лампи.

Трима униформени полицаи дотичват с извадени оръжия, прицелват се в лежащия мъж, който опипва с ръка гърдите си и се опитва да седне.

— Юна Лина? — пита един от полицаите.

Те зяпват високия инспектор, който стои в касата на счупената стъклена врата, докато от горния край все още се сипят парченца стъкло.

— Аз съм просто наблюдател — казва Юна.

Той захвърля „Глок“-а на земята и коленичи до Вики. Тя лежи по гръб и диша запъхтяно. Дланта ѝ е странно извита. Данте е спрял да плаче и изумено поглежда Юна, когато той утешително погалва Вики по бузата и прошепва, че всичко е свършило. Равномерна струя кръв се стича от носа ѝ. Юна кляка и задържа главата ѝ неподвижно. Тя не отваря очи и не отговаря на думите му, но краката ѝ потръпват конвулсивно.

Мъжът, който изхвърча през стъклената врата, остана да лежи известно време по гръб, а после седна и се опита да се измъкне пълзешком, но бе надвит от двама полицаи, които го затиснаха по корем и му закопчаха белезници.

Първите парамедици, пристигнали на местопроизшествието, обездвижиха главата на Вики с ортопедична яка и я преместиха на носилка.

Юна информира оперативното ръководство за положението, докато два полицейски патрула проникнаха в сградата от различни страни.

В хладилното помещение седеше смълчан блед мъж, чиято дясна ръка бе прикована с нож към висящ труп на прасе. Полицаят, който го откри, извика парамедиците. После се наложи негов колега да му помогне да измъкне ножа. Острието проскърца по ребрата на животното и излезе с въздишка. Мъжът отпусна ръката си, натисна я към корема си с протезата, олюля се и седна на пода.

Мъжът, улучен в гърдите със самоделното оръжие, бе мъртъв. Младият мъж, който бе държал оръжието и прегърнал спусъка, когато Юна срязва крака му с откос, бе все още жив. Избегнал бе смъртта поради загуба на кръв, като бе пристегнал колана си около прасеца, точно под коляното. Когато патрулите дойдоха при него с насочени пистолети, той само бе посочил с отмаляла ръка към отрязания си крак, който лежеше под плотовете за транжиране в локва кръв.

Последен намериха Тобиас Лундхаген, който се бе скрил сред боклуците в мрака на складовото помещение с нарязаното си лице. Кървеше силно, но раните му не бяха животозастрашаващи. Щеше обаче да остане обезобразен. Опита се да пропълзи още по-навътре сред боклуците и когато полицаите го издърпаха за краката, той трепереше от страх.

* * *

Шефът на Националната полиция Карлос Елиасон вече е бил информиран за развитието на събитията при кланиците, когато Юна му се обажда от линейката.

— Един мъртъв, двама тежко ранени и трима с леки наранявания — прочита на глас Карлос.

— Но децата са живи, спасиха се...

— Юна — въздъхва Карлос.

— Всички твърдяха, че са се удавили, но аз...

— Знам. Прав беше, абсолютно — прекъсва го Карлос. — Но те разследва вътрешната комисия и бе получил други нареждания.

— Нима просто трябваше да оставя нещата, така ли? — пита Юна.

— Да.

— Не можех.

Сирените са замлъкнали и линейката завива рязко и влиза през портала на спешното отделение на болницата „Сьодершюкхюсет“.

— Прокурорката и нейните хора ще провеждат разпитите, а ти сега си в болнични и изключен от всичко.

Юна предполага, че нещата с вътрешното разследване ще се влошат и че може би дори ще бъде заведено дело срещу него, но точно сега изпитва невероятно облекчение, задето малкото момченце е било изтръгнато от пагубата на зверовете.

Когато пристигат в болницата, той сам излиза от линейката, но го карат да легне на едно легло. Вдигат предпазните страници и го откарват в един кабинет.

Докато го преглеждат и промиват раните му, той се опитва да разбере какво е състоянието на Вики Бенет и вместо да чака реда си за рентгена, изнамира лекаря, който отговаря за нейното лечение.

Доктор Линдгрен е много нисичка жена, която е застанала пред един автомат за кафе и го изучава със смръщено чело.

Юна обяснява, че трябва да разбере дали Вики може да бъде разпитана още днес.

Ниската жена го изслушва, без да среща погледа му. Тя натиска бутона, на който е написано „мока“, изчаква чашата ѝ да се напълни,

след което казва, че е направила спешно компютърно томографско изследване на мозъка на Вики, за да диагностицира евентуални вътрешномозъчни кръвоизливи. Тя е претърпяла сериозно мозъчно сътресение, но за щастие няма следи от кръвоизливи.

— Вики трябва да остане в болницата за наблюдение, но всъщност няма пречки да бъде разпитана още утре, ако това е важно — обяснява жената и си тръгва с чашата с кафе.

* * *

Прокурорката Сусан Йост в Сундсвал отива с колата си до Стокхолм. Решила е да задържи намереното момиче. Още в осем часа на следващата сутрин тя смята да проведе встъпителните разпити с Вики Бенет, петнайсетгодишното момиче, което е заподозряно в две убийства и в отвличане.

Юна Лина отива в дъното на коридора, показва документа си за самоличност и поздравява младия полицаи, който е на пост пред стая 703 в „Сьодершюкхюсет“ в Стокхолм.

Вики седи на болничното легло вътре. Завесите са дръпнати и лицето ѝ е цялото в рани и синини. Главата ѝ е бинтована, а ръката със счупения палец е в гипс. До прозореца стоят Сусан Йост, прокурорката от Сундсвал, и още една жена. Без да ги поздравя, Юна отива право при Вики и сядна на стола пред леглото.

— Как се чувстваш? — интересува се той.

Момичето го изглежда с мътен поглед и пита:

— Данте върна ли се при майка си?

— Още е в болницата, но майка му е при него, не се отделя нито за миг от леглото му.

— Ранен ли е?

— Не е.

Вики кимва и се вторачва пред себе си.

— А ти как се чувстваш? — повторно пита Юна.

Тя го поглежда, но не успява да отговори, преди прокурорката да се прокашля.

— Трябва да помоля Юна Лина веднага да напусне стаята — казва тя.

— Вече го направи — отговаря Юна, без да изпуска Вики от поглед.

— Ти нямаш нищо общо с това предварително разследване — повишава тон Сусан.

— Ще ти зададат куп въпроси — обяснява Юна на Вики.

— Искам и ти да присъстваш — тихо казва тя.

— Не мога — искрено отговаря Юна.

Вики прошепва нещо на себе си, след което пак поглежда Сусан Йост.

— Няма да говоря с никого, ако Юна не присъства — заинатява се тя.

— Може да остане, ако си мълчи — отговаря прокурорката.

Юна поглежда Вики и си мисли как да ѝ влезе под кожата.

Две убийства са огромно бреме, за да го носиш в душата си.

Всеки друг на нейната възраст отдавна да се е пречупил, да се е разплакал и да си е признали всичко, ала Вики е спокойна и невъзмутима. Тя не допуска истински никого до себе си. Създава краткосрочни съюзи, ала остава скрита и запазва контрол над положението.

— Вики Бенет — подзема прокурорката с усмивка. — И така, казвам се Сусан и аз ще разговарям с теб, но преди да започнем, искам да ти кажа, че ще запиша всичко, което се казва, за да можем да си го припомним по-късно... и за да не ми се налага да изпиша куп хартия, което е чудесно, защото си падам мързелива...

Вики не я поглежда и изобщо не реагира на думите ѝ. Сусан прави пауза и без да сваля усмивката от лицето си, уточнява времето, датата и имената на присъстващите.

— Обикновено правим така, преди да започнем — обяснява тя.

— Разбра ли всъщност кои сме ние? — пита другата жена. — Аз съм Сигне Риделман, твоят юридически повереник.

— Сигне е тук, за да ти помогне — разяснява прокурорката. — Знаеш ли какво е юридически повереник?

Вики кимва почти незабележимо.

— Необходим ми е отговор — търпеливо казва Сигне.

— Разбирам — отговаря Вики с нисък глас и внезапно се ухилва като тиква.

— Какво е толкова забавно? — пита прокурорката.

— Ето това — казва Вики, като бавно измъква тясната тръбичка от свивката на лакътя си и просто гледа тъмната кръв, която се стича по бледата ѝ ръка.

Слабото стържене от една птица, която се приземява на перваза на прозореца, се чува ясно в тишината. Неоновата лампа в арматурата на тавана слабо жужи в болничната стая.

— Ще те помоля да ми разкажеш за някои ситуации — започва разпита Сусан Йост. — И искам да се придържаш към истината.

— И само истината — прошепва Вики със сведен поглед.

— Преди девет дни... си излязла от стаята си в „Биргитагорден“ посред нощ — подзема прокурорката, — спомняш ли си?

— Не съм броила дните — беззвучно промълвява момичето.

— Но помниш, че си напуснала „Биргитагорден“ посред нощ?

— Да.

— Защо? — пита Сусан Йост. — Защо напусна „Биргитагорден“ посред нощ?

Вики бавно издърпва един висящ конец от превръзката около ръката си.

— Правила ли си го преди? — пита Сусан.

— Какво?

— Да напуснеш дома посред нощ?

— Не — отвръща Вики с досада.

— Защо го направи този път?

Когато прокурорката не получава отговор, тя само се усмихва търпеливо, след което пита със смекчен тон:

— Защо беше будна посред нощ?

— Не помня.

— Ако се върнем още няколко часа назад във времето — спомняш ли си какво се случи тогава? Всички са отишли да си легнат, а ти си останала будна — какво правеше тогава?

— Нищо.

— Не си правила нищо, докато внезапно не си напуснала „Биргитагорден“ посред нощ — не ти ли звучи малко странно?

— Не.

Вики гледа втренчено през прозореца. Над покривите духа вятър и слънцето е засенчено от носещи се по небето облаци.

— Сега искам да разкажеш защо напусна „Биргитагорден“ — настоява Сусан с нараснала сериозност в гласа. — Защото няма да съм доволна, докато не ми разкажеш какво се случи. Разбираш ли ме?

— Не знам какво искаш да кажа — отговаря Вики ниско.

— Може да ти е трудно, но въпреки това трябва да ми разкажеш.

Момичето поглежда към тавана и устните му се мърдат, сякаш търси думи, преди да изрече с учуден тон:

— Аз убих...

Замлъква и подръпва тръбичката на системата на ръката си.

— Продължавай — подканя я Сусан с напрегнат глас.

Вики навлажнява устни и поклаща глава.

— Няма нищо, разкажи ми — повтаря Сусан. — Каза, че си убила...

— А, да... Имаше една досадна муха в стаята, аз я убих и...

— Ама, по дяволите... Извинявай, моля за извинение... Обаче не е ли странно, че си спомняш, че си убила муха, но не и защо си напуснала „Биргитагорден“ посред нощ?

Прокурорката и Сигне Риделман са поискали кратка почивка и са излезли за малко от стаята. Сивата утринна светлина пада през набразденото от ивици стъкло на прозореца и бялото небе се отразява в системата за преливане и хромираните решетки на леглото. Вики Бенет седи на високото болнично легло и тихичко си ругае под нос.

— Не е ли това истината? — отговаря Юна и сяда на стола до леглото.

Тя го поглежда и се усмихва мимолетно.

— Все си мисля за Данте — тихо продумва момичето.

— Той ще се оправя.

Тя се кани да добави нещо, но си замълчава, когато прокурорката и правната защитничка влизат в стаята.

— Призна си, че си избягала от „Биргитагорден“ посред нощ — казва прокурорката, изпълнена с енергия. — Посред нощ. В гората. Това не е нещо, което човек прави просто ей така. Имала си причина да избягаш, нали?

Вики свежда поглед, навлажнява устните си, но не продумва.

— Отговори ми — повишава глас Сусан. — Нищо лошо няма да стане.

— Защо избяга?

Момичето свива рамене.

— Направила си нещо, за което е трудно да говориш, така ли?

Вики потърква силно лицето си.

— Трябва да ти задам тези въпроси — казва Сусан. — Мислиш си, че е неприятно, но знам, че ще се почувстваш по-добре, ако си признаеш.

— Така ли?

— Да.

Вики свива рамене, вдига очи, среща погледа на прокурорката и пита:

— Какво да призная?

— Това, което си направила онази вечер.

— Убих една муха.

Прокурорката рязко става и излиза от болничната стая, без да каже и дума.

В осем и петнайсет сутринта Сага Бауер отваря вратата на кабинета за обжалване в офиса на Националния отдел на прокуратурата за полицейски дела. Микаел Боге, който отговаря за вътрешното разследване, вежливо става от едно кресло с твърда облегалка.

Косата на Сага все още е влажна след душа и дългите руси къдрици, сплетени с шарени панделки, се извиват блестящи надолу по гърба и тесните ѝ рамене. Под носа ѝ има лепенка, но е изумително красива.

Тази сутрин Сага е пробягала десет километра и както обикновено е облечена в суитшърт на Северния боксьорски клуб, избелели дънки и маратонки.

— Сага Бауер? — пита следователят с широка, странна усмивка.

— Да — отговаря тя.

Той се приближава, поглажда с ръце сакото си и я поздравява.

— Извинете ме. Но аз... Както и да е, чувала сте го и преди... но ми се иска да бях дващестина години по-млад.

Бузите на Микаел Боге са поруменели, той сяда на един стол и лекичко разхлабва вратовръзката си, след което вдига поглед към Сага.

Вратата се отваря и влиза Свен Виклунд. Поздравява ги, спира пред Сага, поколебава се дали да каже нещо, но само кимва и слага кана с вода и три чаши на масата, преди да седне.

— Сага Бауер, инспектор от Службата за държавна безопасност — започва Микаел Боге, като не може да сдържи усмивката си. — Може би е по-добре да изчерпя темата — казва той на Сага. — Но изглеждате като принцеса от картините на Йон Бауер^[1].

Той се поколебава, след което налива вода в чашите.

— Извикана сте тук, за да дадете показания — продължава Микаел Боге и почуква по една папка. — Тъй като сте присъствала при въпросната акция.

— Какво искате да знаете? — пита тя сериозно.

— Сигналът срещу Юна Лина се отнася за... Заподозрян е, че е предупредил...

— Йоран Стуне е пълен идиот — прекъсва го Сага.

— Не се ядосвайте — успокоява я Микаел Боге.

Сага много добре си спомня как и тя, и Юна се внедриха в тайната лявоекстремистка група, наречена „Бригадата“. Даниел Марклунд, експертът на групата по проникване в мрежи и подслушване, им бе дал информация, която помогна да спасят живота на Пенелопе Фернандес.

— Значи вие не смятате, че акцията на тайната полиция се е провалила?

— Напротив, само че аз предупредих „Бригадата“.

— В оплакването се твърди...

— Юна е най-добрият полицай в страната.

— Лоялността е нещо прекрасно, но ние ще образуваме дело срещу...

— Вървете по дяволите! — изкрещява Сага.

Тя се изправя и преобръща цялата маса. Чашите и гарафата падат на пода, в стаята се разплисква вода и се разхвърчават счупени стъкла. Сага измъква папката на Микаел Боге от ръцете му, изсипва всички листа, стъпква ги, излиза от стаята и затръшва вратата толкова силно, че щората на прозореца се навива нагоре.

Сага Бауер наистина изглежда като принцеса от приказките, но се чувства като инспектор от тайната полиция, каквато всъщност е. Тя е един от най-добрите стрелци снайперисти в службите извън специализираните отряди и боксьорка от елитна класа.

---

[1] Йон Бауер (1882–1918) — шведски художник и илюстратор.
— Бел.прев. ↑

Сага все още ругае под носа си, когато излиза на Кунгсбрун. Налага си да върви по-бавно, докато се мъчи да се успокои. Телефонът в суитшърта ѝ иззвънява. Тя спира, хвърля поглед към дисплея и вдига, когато вижда, че се обажда шефът ѝ от тайната полиция.

— Получихме запитване от криминалната полиция — казва Вернер със своя дълбок бас. — Чух се с Йими и Ян Петершон, но никой от тях не може да го поеме... Не знам дали Йоран Стуне е подходящ, но...

— За какво става дума? — пита Сага.

— Разпит на непълнолетна... Момичето е психически нестабилно и ръководителят на предварителното разследване има нужда от човек с подготовка в техниките на разпит и опит...

— Мога да разбера, че си питал Йими — казва Сага и чува металическите нотки на раздразнение в гласа си. — Но защо Ян Петершон? Защо пита Ян Петершон, преди да говориш с мен? И Йоран... Как можеш да си помислиш, че той...

Сага си налага да млъкне. Усеща как се поти след скорошното си избухване.

— Ще се караш ли сега с мен? — въздъхва Вернер.

— По дяволите, мен ме пратиха в Пулах и преминах немското отбранително обучение и...

— Моля те...

— Не съм свършила — прекъсва го тя. — Нали си спомняш, че участвах в кръстосания разпит на Мохамед ал-Абдали.

— Но не ти ръководеше разпита.

— Не, но аз го накарах да... Майната му.

Тя затваря и тъкмо си мисли утре да си подаде оставката, когато телефонът ѝ пак иззвънява.

— Добре, Сага — бавно произнася Вернер. — Имаш един опит.

— Млъкни! — изкрещява тя и затваря телефона.

* * *

Карлос разсипва храна за рибки по бюрото си, когато Аня неочаквано отваря вратата му. Той започва да събира сухите трошички с ръце — телефонът на бюрото му иззвънява.

— Моля те, натисни високоговорителя — помолва той Аня.

— Вернер е — отвръща тя и натиска копчето.

— Каква изненада — казва Карлос весело и избърсва длани една в друга над аквариумите.

— Пак е Вернер... Извинявай, че ми отне известно време, преди да те потърся.

— Няма страшно.

— Напротив, Карлос, търсих къде ли не, но уви, най-добрите ми хора са заети на „Алекс Алън“ от Обединения разузнавателен комитет — казва шефът на тайните служби и се прокашля. — Но има една жена... всъщност ти я познаваш, Сага Бауер... Във всеки случай тя ще може да се включи...

Аня се навежда към телефона и изсъсква:

— Може да присъства и да краси с присъствието си, така ли?

— Ало? — пита Вернер. — С кого разговарям...

— Млъкни! — изсъсква Аня. — Познавам Сага Бауер и мога да кажа, че Службата за държавна безопасност не заслужава толкова способна...

— Аня — казва Карлос, обърсва ръце в панталоните си и се опитва да застане между нея и телефона.

— Седни! — изревава Аня.

Карлос сядва в същия миг, в който Вернер със слаб глас обяснява:

— Седнал съм...

— Ще се обадиш на Сага и ще я помолиш за извинение — допълва Аня сериозно в слушалката.

Дежурният полицаи поглежда документа за самоличност на Сага Бауер и силно се изчервява. Казва ѝ, че пациентката скоро ще се върне, и задържа вратата на стая 703, докато влезе.

Сага прави няколко крачки и спира пред двамата, които чакат в празната стая. Леглото го няма, но стойката за преливане е още там.

— Моля да ме извините — казва жената в сив костюм.

— Да — отговаря Сага.

— Приятелка на Вики ли сте?

Преди Сага да успее да отговори, вратата отново се отваря и влиза Юна Лина.

— Юна! — възкликва тя изненадано и усмихнато се ръкува с него. — Мислех, че си отстранен от всичко.

— Отстранен съм — потвърждава той.

— Радвам се да го чуя — казва Сага.

— Вътрешните следователи вършат добра работа — отвръща Юна и се усмихва така, че трапчинките се виждат на бузите му.

Прокурорката Сусан Йост отива при Сага, а в погледа ѝ се чете учудване.

— Службата за държавна безопасност? — пита тя. — Мислех, може би... Искам да кажа, помолих за...

— Къде е Вики Бенет? — прекъсва я Сага.

— Лекарят искаше да направи още една компютърна томография — казва Юна, като застава до прозореца и се заглежда навън с гръб към стаята.

— Тази сутрин взех решение да задържа Вики Бенет — казва прокурорката. — Но, разбира се, би било добре да направи самопризнания, преди въпросът за ареста да се гледа в съда.

— Смятате да образувате дело ли? — изненадва се Сага.

— Да — отмерено отговаря Сусан. — Аз бях там, видях телата. Вики Бенет е навършила петнайсет години и е отвъд категорията „лечение на малолетни под строг режим“.

Сага се усмихва скептично:

— Но да я пратите в затвора...

— Не ме разбирайте погрешно — прекъсва я прокурорката, — всъщност разчитах да ми изпратят някой опитен агент.

— Разбирам — казва Сага.

— Но заслужавате да ви дадем шанс, разбира се. Така мисля.

— Благодаря — отговаря Сага сдържано.

— Вече прекарах половината ден тук и ви гарантирам, че не става дума за обикновен разпит — обяснява Сусан Йост и си поема дълбоко дъх.

— В какъв смисъл?

— Вики Бенет не се страхува — изглежда, борбата за надмощие ѝ се харесва.

— А вие? — пита Сага. — Харесва ли ви борбата за надмощие?

— Нямам време нито за нейните игри, нито за вашите — строго казва прокурорката. — Утре ще изложи молбата за арест пред Районния съд.

— След като прослушах встъпителния разпит, не останах с впечатлението, че Вики Бенет си играе — обяснява Сага.

— Всичко е само игра — настоява прокурорката.

— Не мисля, ала убийствата могат да бъдат травматични дори за убиеца. Съзнанието му може да създаде плаващи острови от спомени с размити граници.

— И какво ви учат да правите в Службата за държавна безопасност?

— Ръководителят на разпита трябва да изхожда от предпоставката, че всички хора искат да си признаят и да бъдат разбрани — отвръща Сага, без да обръща внимание на провокативния тон на Сусан Йост.

— Това ли е всичко? — пита прокурорката.

— Смятам, че всяко признание е свързано с чувството за власт, тъй като този, който признава, има власт над истината — продължава Сага вежливо. — Именно затова заплахите не вършат работа, докато любезността, уважението и...

— Само не забравяйте, че тя е заподозряна за две много брутални убийства.

Отвън се чуват шумът на приближаващи се стъпки и дрънченето от колелата на болнично легло.

Две помощник-сестри вкарват леглото на Вики Бенет през вратата. Лицето ѝ се е подуло. Бузите и челото ѝ са обсипани с черни рани. Превръзката на ръцете ѝ е сменена, а палецът е фиксиран с гипс. Поставят леглото на място и преместват банката в стойката за преливане. Вики лежи по гръб с отворени очи. Не я е грижа за предпазливите опити на сестрите да водят разговор. Лицето ѝ остава все така сериозно, а ъгълчетата на устата — леко извити надолу.

Страничните решетки на леглото са вдигнати, но всички ремъци, с които е била пристегнатата, са разкачени.

Преди сестрите да излязат от стаята и вратата да се затвори, Сага успява да зърне, че отпред в коридора стоят на пост двама полицаи.

Сага изчаква, докато момичето потърси погледа ѝ, преди да се приближи до леглото.

— Казвам се Сага Бауер и съм тук, за да ти помогна да си припомниш изминалите дни.

— Ти да не си терапевт?

— Инспектор съм.

— От полицията?

— Да, от Службата за държавна безопасност — отговаря Сага.

— Ти си най-красивият човек, когото съм виждала.

— Много си мила.

— Обезобразявала съм красиви лица — усмихва се Вики.

— Знам — невъзмутимо отговаря Сага.

Тя изважда телефона си и включва функцията за запис. Бързо съобщава датата, часа и мястото. Изрежда кои присъстват в стаята, след което се обръща към Вики и я гледа известно време, преди да заговори:

— Преживяла си ужасни неща — казва тя напълно искрено.

— Видях вестниците — отговаря Вики и преглъща няколко пъти.

— Видях лицето си и това на Данте... и прочетох разни неща за себе си.

— Разпозна ли се в това, което пишат?

— Не.

— Разкажи ми вместо това какво се случи с твои думи.

— Тичах и вървах и студувах... Беше ми студено.

Вики поглежда Сага с учудване в очите, навлажнява устата си и сякаш се заравя в себе си, търсейки спомени, които отговарят на това, което е казала, или лъжи, които обясняват думите ѝ.

— Не знам защо си тичала, но съм цялата в слух, ако решиш да ми разкажеш — бавно изрича Сага.

— Не искам — смотолевя Вики.

— Но нека започнем с предишния ден — продължава Сага. — Знаем мъничко — че сте имали уроци сутринта, но иначе...

Вики затваря очи и след малко отговаря:

— Беше както обикновено, скучни задачи и всекидневните неща.

— Обикновено нямате ли различни дейности следобед?

— Елисабет заведе всички до езерото... Лу Чу и Алмира се къпаха голи, не е позволено, но те са си такива — разказва Вики и внезапно лицето ѝ се разведрява. — Елисабет им се разсърди и тогава всички започнаха да се събличат.

— Но не и ти?

— Не... нито пък Миранда и Тула — отговаря Вики.

— А вие какво правихте?

— Аз се поплациках малко и гледах момичетата, които си играеха.

— Какво правеше Елисабет?

— И тя се съблече гола и влезе да плува — усмихва се Вики.

— Какво направиха Тула и Миранда?

— Правеха си слънчеви зайчета.

— А Елисабет се къпеше с момичетата?

— Плуваше, както обикновено го правят леличките.

— Ами ти? Какво направи ти?

— Прибрах се в дома — отговаря Вики.

— Как се чувстваше тази вечер?

— Добре.

— Добре ли? Защо си се наранила тогава? Издрала си се по ръцете и по корема.

Прокурорката седи на един стол и съсредоточено слуша разпита. Сага поглежда лицето на Вики, не ѝ убягва как то помръква и се изопва. Ъгълчетата на устата ѝ увисват надолу и погледът ѝ става хладен.

— Отбелязано е, че си се порязала по ръцете — обяснява Сага.

— Да, но не беше нещо особено... Гледахме телевизия, малко ми беше жал за мене си и взех, че се нарязях с едно остро парче порцелан... Наложих се да отида до канцеларията и да ми превържат раните. Това ми е приятно. Защото Елисабет е спокойна и знае, че имам нужда от меки бинтове около ръцете, искам да кажа, китките... Защото винаги започва да ми се гади след това, като си помисля за вените си, които са отворени...

— Защо ти беше жал за себе си?

— Щях да имам разговор с Елисабет, но тя каза, че нямала време.

— За какво искаше да говориш?

— Не знам, за нищо, просто беше мой ред да имам личен разговор, но времето ми отиде, защото Миранда и Тула се скараха.

— Звучи несправедливо — съгласява се Сага.

— Все едно, стана ми жал за мене си, нарязях се и ме превързаха.

— Значи все пак Елисабет ти е отделила малко време.

— Да — усмихва се Вики.

— Ти ли си любимката на Елисабет?

— Не.

— Коя е любимката ѝ? — пита Сага.

Вики бързо и ненадейно замахва да зашлеви Сага с опакото на ръката си, ала Сага просто завърта глава встрани, без да мести тялото си. Вики дори не разбира какво е станало, как е могла да не улучи и кога полицайката е успяла да я погали по бузата с ръката си, много нежно.

— Уморена ли си? — пита Сага, допряла утешително ръка о бузата на момичето.

Вики я поглежда и за миг оставя ръката да я докосва, преди внезапно да се извърне.

— Обикновено вземаш трийсет милиграма зипрекса, преди да си легнеш — след малко продължава Сага.

— Да.

Тонът на момичето е станал монотонен и отблъскващ.

— По кое време?

— В десет.

— Тогава можа ли да заспиш?

— Не.

— Не си могла да спиш през цялата нощ, доколкото разбрах.

— Не ми се говори повече — казва Вики, тежко скланя глава към възглавницата и затваря очи.

— Стига за днес — намесва се нейната правна защитничка и става от стола си.

— Остават ни двацет минути — възразява прокурорката.

— Клиентката ми има нужда от почивка — възразява Сигне Риделман и отива при Вики. — Уморена ли си? Искаш ли да помоля да ти донесат нещо за ядене?

Правната защитничка разговаря с Вики, а прокурорката стои до прозореца и прослушва гласовата си поща с безизразно лице.

Сага тъкмо се кани да изключи записа, когато случайно улавя погледа на Юна и се спира.

Очите му изглеждат забележително сиви — като лед, когато снегът се топи през пролетта, след което излиза от стаята. Сага помолва защитничката да почака, после излиза и тръгва след Юна. Подминават дежурните полицаи и спират по-нататък в коридора. Той я чака до една стоманена врата към стълбището с аварийните изходи.

— Пропуснах ли нещо? — пита Сага.

— Вики е спала в леглото с кървави дрехи — разказва Юна, като понижава тон.

— Какво казваш?

— Това не става ясно от огледа на местопрестъплението.

— Но ти си го видял?

— Да.

— Спала е след убийствата? — пита Сага.

— Не ми разрешиха достъп до резултатите от лабораторията, но си мисля, че е предозирала лекарството, тъй като се е чувствала зле. Човек би си казал, че то би помогнало, но всъщност не е така — просто ставаш още по-неспокоен и накрая изпадаш в ярост. Все още не знаем нищо, но може би е искала да си отмъсти на Миранда, защото й е отнела времето за разговор, може би е била ядосана на Елисабет, че е оставила Миранда да го направи, може би става дума за нещо съвсем различно...

— Но смяташ, че един възможен сценарий е: тя удря Елисабет, взема ключа, отключва вратата на изолатора, убива Миранда и заспива?

— Да, защото следите в изолатора показват две страни на извършителя — както безумна ярост, така и почти меланхолична нежност.

Юна поглежда Сага в очите, погледът му е тежък и замислен.

— Когато Миранда е мъртва, гневът ѝ вече се е уталожил — казва той. — Тя се опитва да оправи тялото на Миранда, слага я в леглото и покрива очите ѝ с ръце. След това се връща в стаята си точно когато се проявява успокоителният ефект на лекарството, става дума за тежък медикамент... и я поваля непосилна умора.

Когато Сага се връща в болничната стая, прокурорката опитва да обясни, че оставащото време от петнайсет минути е твърде кратко, за да се доберат до нещо ценно. Сага само кимва, сякаш е съгласна, и отива до долния край на леглото. Правната защитничка я поглежда озадачено. Сага чака, сложила ръце на лъскавия метал на леглото, докато Вики обръща нагоре нараненото си лице и среща погледа ѝ.

— Мислех, че си била будна през цялата нощ — много бавно заговаря Сага. — Но Юна казва, че си спала в леглото си, преди да избягаш от „Биргитагорден“.

Вики поклаща глава, а защитничката се опитва да се намеси:

— Разпитът за деня приключи и...

Вики прошепва нещо и почесва коричката на една рана на бузата си. Сага си мисли, че трябва да я придума да разкаже какво е последвало. Не е нужно да е много, само няколко искрени думи за бягството през гората и отвличането на момчето.

Знае, че колкото повече разпитващият успее да накара разпитвания да говори за събитията около престъплението, толкова по-вероятно е тя да признае всичко.

— Юна обикновено не греши — добавя Сага и се усмихва.

— Беше тъмно и си лежах в леглото, когато всички започнаха да крещят и да затръшват вратите — прошепва Вики.

— Ти си лежиш в леглото, а всички крещят — казва Сага и кимва. — За какво си мислиш, какво правиш тогава?

— Уплашена съм, това е първото, сърцето ми тупа като лудо, а аз лежа под одеялото, без да шавам — казва Вики, без да поглежда някого в стаята. — Съвсем тъмно е... но ето че усещам, че съм мокра... Струва ми се, че съм се напишкала или ми е дошъл мензисът или нещо... Бъстър лае, а Нина крещи нещо за Миранда, аз запалвам лампата и тогава виждам, че съм цялата окървавена.

Сага потиска въпросите си за кръвта и убийствата, за да не насили признанието, а само продължава да следва потока на мисълта.

— И ти ли крещиш? — пита тя неутрално.

— Не мисля, не знам, не можех да мисля — продължава Вики. — Просто исках да се махна от това, да изчезна... Аз спя с дрехите... откакто се помня... Та просто си вземам чантата, обувам си обувките, прескачам през прозореца и отивам в гората... Страх ме е и вървя колкото се може по-бързо, небето просветлява и след няколко часа става по-лесно да виждаш между дърветата. Просто продължавам да вървя и изведнъж виждам една кола... Тя е почти нова, но е изоставена, вратата е отворена и ключовете стоят в... Аз мога да шофирам, цяло лято го правих... Та просто влизам в колата, паля и тръгвам... И тогава усещам колко ужасно съм уморена, краката ми треперят... Мисля да карам чак до Стокхолм и да се опитам да намеря пари, за да замина при един приятел в Чили... Изведнъж нещо в колата изтрещява, тя се завърта и се удря в нещо отстрани... бум и пак става тихо... Събуждам се, от ухото ми тече кръв и поглеждам нагоре, навсякъде е пълно със стъкълца, блъснала съм се в някакъв проклет светофар, нямам си идея как е станало, всички прозорци ги няма, дъждът се лее в колата... двигателят работи и аз съм жива... Ръката ми се премества на скоростния лост, давам на задна и продължавам да карам... Вятърът духа дъжда право в лицето ми и ето че чувам някой да плаче, обръщам се и виждам, че в детското столче на задната седалка седи едно дете... едно момченце. Откачена работа, не разбирам откъде се е взело... Виквам му да млъкне. Вали като из ведро. Няма почти никаква видимост, но тъкмо когато завивам, за да мина по моста, виждам сините лампи от другата страна на реката... Хваща ме шубе, извивам волана и излизаме от пътя. Движим се прекалено бързо, летим надолу към брега, набивам спирачките, но въпреки това влизаме във водата и си удрям лицето във волана. Водата залива покрива на колата, влиза в нея и тя потъва в реката, сякаш е играчка... Става тъмно, потъваме, но аз знам как да си поемам дълбоко въздух точно под покрива и пропълзявам отзад при момчето, разкопчавам му колана и измъквам със себе си цялото столче през предното стъкло. Вече сме дълбоко във водата, но столчето ни издърпва на повърхността, известно време се носим по течението и се добираме до другия бряг... Вир-вода сме, чантата ми и обувките ми ги няма, но започваме да вървим...

Вики замълчава, за да си поеме дъх. Сага долавя, че прокурорката прави някакъв жест, ала не изпуска Вики от поглед.

— Казах на Данте, че отиваме да търсим майка му — продължава Вики с треперещ глас. — Държах го за ръката и вървахме ли, вървахме и пеехме една песничка, която го бяха научили в детската градина, за един чичко, който си изтрил обувките от ходене. Вървахме по един голям път със стълбове от страни... една кола спря и ни качи на задната седалка... Човекът в колата ни гледаше в огледалото, пусна парното и ни попита дали искаме да отидем у тях, за да ни даде нови дрехи и храна... И сигурно щяхме да отидем с него, ако не ни зяпаше в огледалото и ни предложи и малко пари... Но когато спря, за да зареди, ние се измъкнахме и продължихме да вървим пеша... Не знам докъде бяхме стигнали, но на едно място за почивка до някакво езеро беше паркирал един тир от „Икеа“ и в една от дървените беседки намерихме термокана и найлонов плик с един ей такъв куп сандвичи с наденица, но преди да успеем да вземем плика, иззад камиона се появява едно момче и ни пита дали сме гладни... От Полша е и казва, че ще ни откара със себе си до Упсала... Услужва ми с телефона си и се обаждам на мама... На няколко пъти си казвам, че ще го убия, ако пипне с пръст момчето, но той просто ни оставя да си мълчим и да спим... Не иска нищо. Сваля ни и изминаваме с влак разстоянието до Стокхолм, скриваме се сред куфарите... Вече нямам ключа от метрото, никого не познавам, толкова много време е минало... Няколко седмици прекарах при една двойка, която живееше в квартал Мидсомаркрансен, но не помня как се казваха, обаче помня Тобиас, естествено, че го помня, спомням си, че живее на „Волмар Юксулсгатан“, че обикновено вземах метрото до „Марияторет“ и... такава съм тъпачка, че не заслужавам да живея.

Тя млъква, заравя лице във възглавницата, лежи неподвижно и диша.

Сага все още стои пред леглото и гледа Вики, която лежи по корем, без да мърда. Прокарва показалец по рамката му.

— Мисля си за мъжа с колата — казва Сага. — Този, дето е искал да ви заведе у тях... Почти съм сигурна, че предчувствието ти за опасност е било вярно.

Вики сяда в леглото и поглежда в светлосините очи на Сага.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми помогнеш да го намеря, когато приключим с тази история?

Вики кимва и преглъща тежко, след това забива поглед в земята и седи неподвижна, обгърнала тялото си с набраздените си ръце. Не е никак лесно да си представиш как това крехко, тъничко момиче би могло да строши главите на двама души.

— Преди да продължим, искам само да кажа, че обикновено ти олеква, ако кажеш истината — добавя Сага.

Както и на боксовия ринг, изпълва я гъделичкащо спокойствие. Знае, че се намира съвсем близо до едно пълно, истинно признание. Усеца промяната в стаята, тя присъства в гласовете, в топлината, във влажността на погледите. Сага се престорва, че записва нещо в тетрадката си, и изчаква още малко, преди да погледне момичето, сякаш то вече е признало убийствата.

— Спала си в окървавените чаршафи — меко казва Сага.

— Аз съм убила Миранда — прошепва Вики. — Нали?

— Разкажи ми.

Устата на Вики потреперва и раните по лицето ѝ потъмняват, когато тя се изчервява.

— Понякога мога да се ядосам страшно много — прошепва тя и захлупва лице с ръцете си.

— Ядоса ли се на Миранда?

— Да.

— Какво направи?

— Не искам да говоря за това.

Правната защитничка не може да се сдържи и отива при Вики.
— Знаеш, че не си длъжна да казваш нито дума, нали? — казва
тя.

— Не съм длъжна — повтаря Вики на Сага.
— Разпитът приключи — решително се намесва Сусан Йост.
— Благодаря — прошепва Вики.
— Трябва й време, за да си спомни — казва Сага.
— Макар че имаме самопризнание — додава Сусан.
— Не знам — смотолевя Вики.
— Ти призна, че си убила Миранда Ериксдотер — повишава глас
Сусан.

— Не ми викай! — отсича Вики.
— Удари ли я? — притиска я Сусан. — Удари я, нали?
— Не искам да говоря повече.
— Този разпит приключи — остро казва правната защитничка.
— Как удари Миранда? — строго пита прокурорката.
— Няма значение — отговаря Вики със затаен в гласа плач.
— Отпечатъци от пръстите ти са намерени по кървав чук,
който...

— Нямам сили да говоря за това, по дяволите, не можеш ли да
разбереш?

— Не е и нужно — намесва се Сага. — Имаш правото да
замълчиш.

— Защо се ядоса на Миранда? — пита прокурорката, като
извисява глас. — Ядосала си се толкова много, че...

— Ще отбележа това — казва защитничката.
— Как влезе при Миранда? — пита прокурорката.
— Отключих — отговаря Вики и опитва да стане от леглото. —
Но сега нямам сили да говоря повече за...

— Как взе ключовете? — прекъсва я прокурорката.
— Не знам, аз...
— Били са у Елисабет, нали?
— Взех ги назаем — отговаря Вики и застава права.
— Тя съгласна ли беше да ти ги даде?
— Размазах й черепа! — изкрещява Вики и мята таблата със
закуска към прокурорката.

Пластмасовата купичка с кисело мляко и зърнена закуска пада с трясък на пода, а портокаловият сок изпръсква стената.

— Вървете по дяволите! — изкрещява Вики и бутва така силно правната защитничка, че тя пада заднишком между столовете.

Преди Сага и Юна да успеят да се намесят, Вики хваща стойката за преливане и с все сила удря с нея прокурорката по рамото. Торбичката с течност се откъсва и се пръсва при сблъсъка със стената.

Юна и Сага застанаха между Вики и другите. Опитаха се да я успокоят. По стената се стичаше разтвор за преливане. Вики дишаше запъхтяно и ги гледаше уплашено. Беше се наранила, кървеше силно от едната вежда. В стаята нахлуха полицаи и медицински служители. Четирима от тях я повалиха на пода. Обзета от паника, Вики се мятеше силно, за да се изскубне, крещеше и прекатури с ритници носилката.

Обърнаха Вики насила по корем, с лицето надолу, и ѝ биха успокоителна инжекция в бедрото. Тя крещеше дрезгаво, но бързо отново се успокои.

Няколко минути по-късно преместиха Вики Бенет в леглото. Тя плачеше и се опитваше да каже нещо, но езикът ѝ се преплиташе и нищо не ѝ се разбираше. Една медицинска сестра ръководеше завързването ѝ с ремъци. Първо завързаха китките и глезените ѝ за решетките на леглото, след това бедрата и накрая опънаха здрави колани звездообразно през гърдите ѝ. Кръвта на Вики бе изцапала чаршафите и белите дрехи на медиците, стаята беше цялата в хаос, подът бе осеян с храна и вода.

Половин час по-късно Вики лежеше като парализирана от плач, със самовгълбено изражение и изранени устни. Кървенето от веждата ѝ бе спряно и нов абократ бе поставен на свивката на лакътя. Един полицаи чакаше на вратата, докато чистачката избърсваше за последен път пода.

* * *

Юна знае, че прокурорката го наблюдава, че не бива да се намесва, но не му се нрави как се развиват събитията. Няма да има повече разпити преди съдебното заседание, на което ще бъде разгледано искането за задържане под арест. По-добре щеше да е да се отложи процедурата, докато разпитите не приключат и резултатите от

изследванията от Държавната криминално-техническа лаборатория не са готови. Ала Сусан Йост е решила да задържи момичето още утре.

Ако Сага Бауер бе разполагала с повече време, Вики Бенет щеше да ѝ разкаже цялата истина. Сега са получили признание, което може да се разглежда като провокирано.

„Ала докато техническите доказателства са еднозначни, може би това няма значение“, казва си Юна и излиза от стаята със спящото момиче.

Върви по коридора, където от една отворена врата се носи силна миризма на дезинфекциращ препарат.

Нещо, свързано с този случай, го тревожи. Ако остави настрана камъка, няма никакъв проблем да възстанови как са протекли събитията. Нещата се връзват, но далеч не са окончателни. Все още се носят по течението, сякаш сред един пулсиращ свят на сенките. Събитията все още са прозрачни и изменчиви.

Иска да може да прегледа всички материали, протокола от аутопсията, докладите на техническия отдел, подробните отговори от лабораторията.

„Защо Миранда лежеше, закрила очите си с ръце?“

Спомня си как изглеждаше окървавената стая, но ще му е нужен достъп до докладите от местопрестъплението, за да се потопи по-дълбоко в събитията.

Сусан Йост се задава, крачейки към асансьорите, и застава до Юна. Кимват си и прокурорката изглежда доволна.

— Сега всички ме мразят, задето пипах твърде здраво — казва тя, качва се в асансьора и натиска копчето. — Но едно признание има голяма тежест, дори и ако защитата го оспори.

— Как ти се струват техническите доказателства? — пита Юна.

— Толкова убедителни, че избирам почти най-високата степен на заподозряност.

Асансьорът спира на партера и те излизат заедно.

— Ще видя ли доклада? — пита Юна и спира.

Сусан изглежда изненадана и след известно колебание казва:

— Всъщност няма нужда.

— Добре — отвърща Юна и си тръгва.

— Мислиш ли, че може да има пропуски? — пита прокурорката и се опитва да върви в крак с него.

— Не — отговаря Юна едносрично.

— Докладът от огледа на местопрестъплението би трябвало да е някъде тук — добавя тя и отваря чантата си за документи.

Юна излиза през стъклените врати и чува зад себе си как прокурорката рови сред книжата си, а после се затичва. Вече е стигнал колата си, когато Сусан Йост го настига.

— Би било чудесно, ако успееш да го погледнеш — казва тя, останала без дъх, и подава тънка кожена папка на Юна. — Добавям предварителните резултати от Държавната криминална лаборатория и удостоверенията за причините за смъртта от протокола от аутопсията.

Юна среща погледа ѝ, кимва и хвърля папката на седалката до шофьорската, след което сяда в колата.

Юна седи сам във вътрешната стая на „Ил Кафе“ и чете копията от папката на Сусан Йост. Провокациите, които тя отпрати по време на разпита, бяха голяма грешка.

Не може да повярва, че Вики е отвлякла преднамерено Данте, не се връзва с представата, която си е изградил за нея, но поради някаква причина тя е убила Миранда и Елисабет.

„Защо?“

Юна отваря папката с мисълта, че може би отговорът се съдържа в нея.

„Защо Вики понякога изпада в страшна ярост и е склонна към насилие?“

Не може да се дължи само на лекарството.

Тя не го е опитвала, преди да отиде в «Биргитагорден».

Юна продължава да прелиства документите.

Местопрестъпленията и местата, на които са открити улики, представляват огледала, запечатали отражението на извършителя. Късчета от мотива са отразени в начина, по който е плиснала кръвта по тапетите и по пода, сред преобърнатите мебели, в следите от ботуши и в разположението на телата. Натан Полок навярно би казал, че способността да разтълкуваш местопрестъплението може да се окаже далеч по-важна от събирането на уликите. Защото извършителят винаги отрежда на жертвата и на мястото специфични функции. Жертвата е роля във вътрешната драма на извършителя, а мястото може да се разглежда като сцена със сценография и декор. Много неща може да са случайност, ала винаги присъства онова, което е част от вътрешната драма и може да бъде свързано с мотива.

Юна Лина чете протокола от огледа на местопрестъплението за първи път. Задържа се дълго да гледа документацията, намерените улики и анализа на местопрестъплението.

Полицията е свършила отлична работа, далеч по-задълбочена, отколкото Юна е очаквал.

Сервитьор с плетена вълнена шапка донася поднос с голяма чаша кафе, но Юна е така вгълбен в мислите си, че не го забелязва. В съседното помещение седи млада жена със сребърна обица на долната устна. С усмивка казва на сервитьора, че е видяла Юна да поръчва кафето.

Макар отговорите от Криминално-техническата лаборатория да не присъстват в този доклад, Юна разбира, че резултатите са единодушни: пръстовите отпечатащи са от Вики Бенет. В експертизата на вещото лице е използвана най-високата степен на сигурност, +4.

Нищо в анализа на местопрестъплението не е в противоречие с това, което бе видял на мястото на убийството, макар много от собствените му наблюдения да не присъстват — като това как все по-съсирената кръв се е просмуквала в чаршафите в продължение на поне един час. Докладът не отразява и как следите от пръснала назад кръв променят ъгъла си след първите три удара.

Юна протяга ръка, взема чашата кафе, отпива и отново започва да разглежда фотографиите. Бавно преглежда купчината, като съсредоточено изучава всяка една от снимките. След това избира по две от стаята на Вики Бенет, от izolатора, където е била открита Миранда Ериксдотер, и от пивоварната, където е била намерена Елисабет Грим. Премества чашата с кафе и всичко друго от масата и подрежда снимките върху празния плот. Става прав и се опитва да види всички едновременно. Търси нови, неочаквани схеми.

След малко Юна обръща всички фотографии, с изключение на една. Внимателно наблюдава последната снимка и се опитва мислено да се върне в стаята. Потапя се в усещането и миризмите. На снимката се вижда слабото тяло на Миранда Ериксдотер. Тя лежи на леглото обута в бели памучни гащички, захлупила лице и с двете си длани. От светлината на светкавицата тялото ѝ и чаршафите изглеждат снежнобели. Кръвта от строшената ѝ глава контрастира като тъмна формация на възглавницата.

Внезапно Юна вижда нещо, което не е очаквал.

Прави крачка назад и празната чаша за кафе се изтърколва на пода.

Момичето със сребърната обица на устната се усмихва на съседната маса.

Юна се навежда над фотографията на Миранда. Мисли си за посещението си в дома на Флура Хансен. Подразнил се бе, задето си бе загубил времето с нея. На тръгване тя го бе последвала в антрето, повторила бе, че наистина е видяла Миранда, и бе обяснила, че е нарисувала призрака. Тя му бе показала рисунката, но я бе изпуснала, когато той бутна ръката ѝ. Хартията беззвучно се бе приземила на пода. Погледът на Юна бе попаднал на детинската рисунка, когато я прекрачи, за да излезе през вратата.

Сега, когато наблюдава фотографията на аранжираното тяло на Миранда, той се опитва да си спомни рисунката на Флура Хансен. Изглеждаше, сякаш бе направена на два етапа. Първо бе нарисувано едно човече, а след това бяха оформени и запълнени крайниците. Момичето на рисунката имаше неравни очертания на някои места, докато други части на тялото бяха оставени тънки като клечки. Главата бе прекомерно голяма и непропорционална. Правите устни едва се долавяха, понеже момичето държеше незавършените си ръце на скелет пред лицето. Рисунката отговаряше до голяма степен на това, което бе описано в таблоидите.

Обаче на вестниците не им бе известно, че Миранда бе удряна по главата и че кръвта се бе стекла в леглото при главата ѝ. Никакви снимки от местопрестъплението не бяха станали публично достояние. Пресата бе писала за захлупеното с ръце лице, бе имало догадки, но не знаеха за раните по главата. От самото си начало, та чак до предстоящото съдебно заседание предварителното разследване бе обгърнато от строга секретност.

— Попаднахте на нещо важно, нали? — пита момичето в съседното помещение.

Юна я поглежда в искрящите очи и кимва, после отново насочва поглед към цветната снимка на масата.

Това, което осъзна, докато наблюдаваше фотографията на тялото на Миранда, бе, че Флура бе нарисувала тъмно сърце при главата на момичето точно там, където в действителност се намираха тъмните петна от кръв.

Със същата големина, на същото място.

Сякаш наистина беше видяла Миранда в леглото.

Естествено, би могло да е случайност, но ако наистина си спомня правилно рисунката на Флура, то приликата е поразителна.

Камбаните на църквата „Густав Васа“ бият, когато Юна се среща с Флура пред антикварния магазин „Карлен“ на „Упландсгатан“. Видът ѝ е окаян, уморена е, бузите ѝ са хлътнали. Голяма, поизбледняла синина се откроява на едната ѝ буза. Погледът ѝ е изнурен и тежък. На една по-тясна врата до антикварната е поставена табелка, която оповестява, че ще се състои спиритическа вечер.

— Рисунката у теб ли е? — пита Юна.

— Да — отговаря тя и отключва вратата.

Слизат по стълбата до едно приземно помещение. Флура със заучен жест запалва лампите на тавана и влиза в стаята отрядно с малко прозорче към улицата, досами тавана.

— Извинете, че излъгах — казва Флура и започва да рови в чантата си. — Не усетих нищо с ключодържателя, но аз...

— Може ли просто да видя рисунката?

— Аз видях Миранда — уточнява тя и му подава листа. — Не вярвам в призраци, но... тя беше там.

Юна разгъва хартията и поглежда детинската рисунка. Прилича на момиче, легнало по гръб. Захлупило е лицето си с длани, а косите му са разпилени. На рисунката няма нито легло, нито мебели. Споменът му е бил точен. Встрани от главата на момичето се чернее едно сърце. Разположено е точно там, където кръвта на Миранда бе изтекла и се бе просмукала в чаршафите и матрака.

— Защо нарисува сърце над нея?

Той поглежда Флура, която свежда поглед и лицето ѝ почервениява.

— Не знам, даже не си спомням, че съм го направила... Цялата се тресях от страх.

— Виждала ли си отново призрака?

Тя кимва и руменината ѝ става по-наситена.

Юна се опитва да разбере каква е логическата връзка между нещата. Възможно ли е Флура да е отгатнала всичко? Ако камъкът е

бил нейна догадка, то трябва да е разбрала, че е улучила.

Не е било трудно да се досети по ответните реакции.

И ако се е оказала права за камъка, то всъщност е близко до ума, че Миранда е била ударена по главата и че в леглото е имало кръв.

„Но тя не е нарисувала кръв, а сърце, казва си Юна. Ала това не се връзва, ако тя се опитва да мами.

Не се връзва.

Трябва да е видяла нещо.

Изглежда, сякаш е видяла Миранда в леглото много размито или за много кратко, а после е направила рисунката по спомен, без да се замисля.“

Пред очите си ясно вижда снимката на Миранда с петното кръв при главата ѝ.

„Седнала е и е нарисувала това, което е видяла. Спомняла си е легналото тяло и дланите, закрили лицето, както и че е имало нещо тъмно при главата на момичето.

Тъмно образуване.

Докато е рисувала, е придала на това образуване сърцевидна форма. Не се е замисляла за някаква взаимовръзка, нито пък за логика.“

Юна знае, че Флура се е намирала далеч от „Биргитагорден“, когато са били извършени убийствата, и че няма никаква връзка нито със замесените в тях, нито със събитията.

Отново поглежда рисунката и проверява ново хрумване: „Може би Флура е научила нещо от някого, който в действителност е бил там?

Може би свидетел на убийствата ѝ е разказал какво да нарисува.

Дете — свидетел, което е разтълкувало кръвта като сърце.

В такъв случай приказките за призраци са само начин, който Флура използва, за да защити самоличността на свидетеля.“

— Искам да се опиташ да установиш контакт с призрака — настоява Юна.

— Не, не мога...

— Как става обикновено?

— Съжالياвам, но не мога да го направя — казва тя сдържано.

— Трябва да попиташ момичето призрак дали е видяло какво се е случило.

— Не искам — прошепва Флура. — Не издържам повече.

- Ще ти се плати — казва той.
- Не искам да ми се плаща, просто искам да чуете какво съм видяла.
- Слушам те — отвърща Юна.
- Всъщност вече не знам, но не смятам, че съм луда.
- Аз също не смятам, че си луда — сериозно отговаря той.
- Флура го поглежда и избърсва сълзите от бузите си. После се вторачва пред себе си и преглъща тежко.
- Е, ще опитам — промълвява. — Но всъщност не смятам...
- Направи един опит.
- Почакайте там вътре — казва тя и посочва съседната стаичка.
- Миранда, изглежда, идва само когато съм съвсем сама.
- Разбирам — казва Юна, става и излиза.

Флура седи неподвижно и вижда как инспекторът затваря вратата след себе си. Столчето при кухненския бокс изскърцва, когато той сяда на него, после настава пълна тишина. Жената не чува нито звук, нито шум от автомобил, нито лай на куче, нищичко от стаята, където инспекторът чака.

Едва сега усеща колко е уморена.

Флура не знае какво да стори. Дали би трябвало да запали стеаринова свещ и тамян? Просто седи, затваря очи за миг и после поглежда рисунката.

Спомня си как ръката ѝ трепереше, докато рисуваше това, което бе видяла, колко трудно се съсредоточи. Непрестанно се озърташе в стаята, за да види дали призракът не се е върнал.

Сега разглежда рисунката си. Не рисува добре, но се вижда, че момичето лежи на пода. Вижда малките кръстчета и си спомня, че трябва да изобразяват ресните на килимчето в банята.

Ръката на Флура бе треперила и едното бедро се получи тънко като оголена кост.

Пръстите пред лицето са само чертички. Правата уста прозира зад тях.

Столтът до кухненския бокс проскърцва отново.

Флура силно присвива очи и гледа втренчено рисунката.

Изглежда, сякаш пръстите са се раздалечили мъничко, защото сега Флура може да види едното око.

Момичето я гледа.

Флура се стряска, когато в тръбите се чува шум. Оглежда се в малката стая. Диванът е почернял от сенки, масата е скрита в един тъмен ъгъл.

Когато отново поглежда рисунката, окото не се вижда. Гънка на карирания лист минава там, където е нарисувано лицето.

Ръцете на Флура треперят, когато тя се опитва да изглади листа. Тънките пръсти на момичето скриват очите му. На карираната хартия

се вижда само част от устата.

Подът внезапно проскърцва зад нея и Флура бързо се обръща.
Там няма никой.

Отново се вторачва в рисунката, докато очите ѝ се насълзяват. Сърцето, което виси над главата на момичето, е с плаващи очертания. Флура разглежда чорлавата коса, после отново пръстите, закрили лицето. Тя импулсивно дръпва ръце от хартията, когато вижда, че устата вече не е права черта.

Оформена е като за вик.

Флура е станала от стола, диша запъхтяно, гледа втренчено рисунката, викащата уста иззад пръстите. Тъкмо да повика криминалния инспектор, когато забелязва самото момиче.

То се е скрило в шкафа до стената. Изглежда, сякаш се опитва да остане на колкото се може по-скришно място. Но вратата не може да се затвори, когато е вътре. Момичето стои неподвижно, закрило лице с ръцете си. Ето че пръстите му се раздалечават и то поглежда Флура с едното си око.

Флура се вторачва в момичето.

То казва нещо иззад дланите си, но не е възможно да се различат отделни думи.

Флура се приближава.

— Не чувам — казва му.

— Бременна съм — повтаря момичето и маха ръцете от лицето си. Озадачено опипва тила си, изважда ръката си, поглежда кръвта и се олюлява. Плътен поток кръв се стича от тила му надолу по гърба и на пода.

Устата му се отваря, но преди да успее да каже нещо, то поклаща глава и тънките му крака се огъват.

Юна чува шумотевещата в съседната стая и нахлува вътре. Флура лежи на пода пред един полуотворен шкаф до стената. Тя сяда и го поглежда объркано:

— Видях я... тя е бременна...

Юна помага на Флура да се изправи.

— Попита ли я какво се е случило?

Флура поклаща глава и поглежда празния шкаф.

— Никой не бива да види нищо — прошепва тя.

— Какво каза?

— Миранда каза, че е бременна — разридава се Флура и се отмества назад.

Тя избърсва сълзите си, поглежда към падналия шкаф и излиза от стаята. Юна взема палтото ѝ от един стол и тръгва след нея. Тя вече се качва по стълбите откъм улицата.

Флура е седнала на стъпалата пред антиквариат „Карлен“ и закопчава палтото си. Бузите ѝ са възвърнали цвета си, но тя не продумва нищо. Юна стои на тротоара, долепил телефона до ухото си. Обажда се на главния патолог Нилс Олен от Отдела по съдебна медицина на Каролинската болница.

— Чакай — до Юна достига гласът на Иглата. — Купих си смартфон.

В ухото на Юна се чува високо пращане.

— Имам кратък въпрос — казва той.

— Фрипе е влюбен — отговаря Иглата със своя носов, невъзмутим глас.

— Чудесно — спокойно отвръща Юна.

— Опасявам се, че ще страда, ако нещата не се получат — продължава Иглата. — Нали разбираш какво имам предвид?

— Да, но...

— Какво искаше да попиташ?

— Миранда Ериксдотер била ли е бременна?

— Определено не.

— Спомняш си я, момичето, което...

— Спомням си всички — срязва го Иглата.

— Наистина ли? Не си ми казвал.

— Не си ме питал.

Флура се е изправила и се усмихва притеснено на себе си.

— Сигурен ли си, че...

— Абсолютно съм сигурен — прекъсва го Иглата. — Дори не е можела да забременее.

— Не е можела ли?

— Миранда имаше голяма киста на яйчниците.

— Е, сега знам, много ти благодаря... поздрави на Фрипе.

— Ще му предам.

Юна затваря и поглежда Флура. Усмивката бавно се стопява от лицето ѝ.

— Защо го правиш? — пита Юна сериозно. — Каза, че убитото момиче е било бременно, а то дори не е можело да забременее.

Флура прави неопределен жест към вратата на мазето.

— Спомням си, че тя...

— Но това не е било вярно — прекъсва я Юна. — Не е била бременна.

— Всъщност имах предвид — прошепва Флура. — Всъщност имах предвид, че тя каза, че е била бременна. Но това не е било вярно, не е била бременна. Само си е мислела така, въобразявала си е, че е бременна.

— Jumala^[1] — въздъхва Юна и тръгва по „Упландсгатан“ към колата си.

---

[1] Господи (фински). — Бел.прев. ↑

Цените в ресторанта са твърде високи и Даниел с притеснение разглежда листата за вината. Предлага на Елин тя да избере, но тя само се усмихва и поклаща глава. Той леко се прокашля, пита сервитьора за специалното предложение на заведението, ала още преди да получи отговор, променя намерението си и го моли да препоръча някое червено вино, което върви към храната. Младият мъж поглежда листата и след това посочва три вина от различни ценови категории. Даниел поръчва най-евтиното с думите, че едно „Пино ноар“ от Южна Африка ще е подходящо.

Сервитьорът благодари и отнася листата и менюто. В другия край на ресторанта се храни едно семейство.

— Не беше нужно да ме каниш на ресторант — казва тя.

— Искях да го направя — усмихва се той.

— Страшно си мил — отвръща Елин и отпива глътка вода.

Една сервитьорка сменя приборите и чашите за вино, но Елин продължава разговора, без да се съобразява с присъствието ѝ.

— Правната защитничка на Вики се е отказала от случая — изрича тя тихо. — Но моят семеен адвокат, Йоханес Грюневалд... вече е въведен в случая.

— Всичко ще е наред — успокоява я Даниел.

— Няма да има повече разпити, казват, че е признала — продължава Елин и предпазливо се прокашля. — И сама виждам, че Вики, с нейната история, се вписва. Приемни домове, бягства, институции, склонност към насилие... Всичко сочи към нея. Но аз все още вярвам, че е невинна.

— Знам — казва Даниел.

Тя свежда глава, когато сълзите започват да се търкалят по бузите ѝ. Даниел се изправя, заобикаля масата и я прегръща.

— Извинявай, задето говоря толкова много за Вики — казва Елин и поклаща глава. — Единствено защото каза, че не вярваш, че е

била тя. Имам предвид, иначе не бих... но имам усещането, че само ти и аз не вярваме, че тя...

— Елин — сериозно казва Даниел. — Всъщност аз не вярвам на нищо, искам да кажа, тази Вики, която опознах някога, не би могла да извърши подобно нещо.

— Мога ли да ти задам един въпрос... Тула, изглежда, беше видяла Вики и Миранда заедно — разказва Елин.

— През онази нощ ли?

— Не, по-рано...

Елин млъква, Даниел я хваща за раменете и се опитва да я погледне в очите.

— Какво има? — пита той.

— Вики и Миранда са си играели на някаква игра... и закривали лицата си с ръце — говори Елин. — Не съм го казала на полицията, тъй като това само би засилило подозренията им към Вики.

— Но, Елин...

— Не е задължително това да означава нещо — бързо добавя тя. — Ще попитам Вики, когато ми се удаде възможност... Тя сигурно ще може да обясни какво са правила.

— Но ако не може?

Той млъква, когато сервитьорът се приближава с бутилката вино. Елин избърсва лекичко очите си и Даниел сяда на мястото си, слага салфетката на коляното си и дегустира виното с трепереща ръка.

— Хубаво е — казва Даниел и се усмихва прибързано.

Мълчат, докато сервитьорът налива чашите им, благодарят тихо и внимателно се взират един в друг, щом остават насаме.

— Искам отново да стана приемен родител на Вики — казва Елин сериозно.

— Решила ли си го? — пита я Даниел.

— Не смяташ ли, че ще се справя? — усмихва се тя.

— Елин, не става дума за това. Вики е склонна към самоубийство... Нещата са се подобрили, но в поведението ѝ все още има силно изразена склонност към самонараняване.

— Порязва се нарочно ли? Това ли прави?

— По-добре е, но се порязва и взема хапчета... и по моя преценка има нужда от някого до себе си денонощно.

— Така че не би ме препоръчал като приемен родител?

— Тя се нуждае от професионална помощ — загрижено обяснява Даниел. — Искам да кажа, не смятам, че получаваше достатъчна помощ дори в „Биргитагорден“, нямаше пари за това, но...

— От какво се нуждае тя?

— От денонощна медицинска грижа — отговаря Даниел лаконично.

— И терапия?

— Аз имам само един час седмично с ученичките, два с някои, но всъщност това е твърде малко, ако...

Телефонът на Елин иззвънява, тя се извинява, поглежда дисплея, вижда, че обаждането е от Йоханес Грюневалд, и незабавно отговаря.

— Какво се е случило? — пита бързо.

— Проверих случая и е вярно, че прокурорката е решила да поиска разрешение за задържане без повече разпити — отговаря адвокатът. — Ще говоря с Районния съд за кога точно е насрочено повдигането на обвинение, но ще са ни нужни още няколко часа.

— Вики приема ли нашата помощ?

— Говорих с нея и тя се съгласи да ме приеме за свой адвокат.

— Спомена ли моето име?

— Да.

— Тя каза ли нещо?

— Тя е... Дали са й лекарства и...

— Какво точно каза, когато спомена името ми? — упорства Елин.

— Нищо — кратко отговаря Йоханес.

Даниел вижда как внезапна болка прорязва красивото гладко лице на Елин.

— Нека се срещнем в болницата — казва тя по телефона. — Най-добре да поговорим с нея, преди да продължим.

— Така е.

— Кога можеш да бъдеш в „Сьодершюкхюсет“, Йоханес?

— След двайсет минути навярно...

— Ще се видим тогава — казва тя, затваря и среща въпросителния поглед на Даниел.

— Добре... Вики е приела Йоханес за свой адвокат. Сега трябва да отида там.

— Сега ли? Няма ли да хапнеш?

— Изглежда страшно вкусно — отвръща Елин и се изправя. — Но можем да хапнем след това.

— Разбира се — тихо се съгласява Даниел.

— Ще можеш ли да дойдеш с мен в „Сьодершюкхюсет“? — пита го тя.

— Не знам дали ще имам сили за това — отговаря Даниел.

— Нямам предвид да се виждаш с нея — додава тя бързо. — Мислех само за себе си, че бих се чувствала по-спокойна, ако знаех, че ти чакаш отвън.

— Елин, просто... Още не съм се съвзел дотам, че да мога да мисля за Вики... Тези неща отнемат време. Елисабет е мъртва... и макар да не мога да повярвам, че Вики би могла...

— Разбирам — казва Елин. — Може би една среща с нея няма да ти се отрази добре.

— Или пък напротив — произнася той забавено. — Това може би ще ме накара да започна да си спомням, всъщност изобщо не знам как да реагирам.

Вики извърща лице, когато Сага влиза в стаята. Момичето е опасно с бели ремъци около глезените, китките и през гръдния кош, като снежинка.

— Махнете ремъците — казва Сага.

— Не мога да го направя — отговаря медицинската сестра.

— Само защото ги е страх от мен — прошепва Вики.

— Така ли лежа цяла нощ? — пита Сага и сяда на стола.

— Мм.

Вики лежи, без да мърда, с извърнато лице и почти отпуснато тяло.

— Ще се срещна с новия ти защитник — казва Сага. — Изглежда, съдът ще гледа искането за арест тази вечер и му е нужен протоколът от разпита.

— Понякога просто ужасно се ядосвам.

— Разпитите са приключили, Вики.

— Не мога ли да говоря? — пита тя и поглежда Сага в очите.

— Най-добре е да се посъветваш с адвоката си, преди...

— Но аз искам — прекъсва я тя.

— Разбира се, че можеш да говориш, но няма да записваме разговора — спокойно отговаря Сага.

— Прилича на силна виелица — разказва Вики. — Всичко просто... в ушите ми бучи и се нося по вятъра, за да не падна.

Сага поглежда изгризаните нокти на момичето и повтаря със спокоен, почти безразличен тон:

— Като силна виелица.

— Не мога да обясня... Като онзи път, когато причиниха болка на Симон, едно момченце, с което... бяхме настанени в едно и също приемно семейство — продължава Вики с трепереща уста. — Голямото момче в семейството, той им беше истински син... Отнасяше се много зле със Симон, имаше навик да го измъчва. Всички знаеха за това, бях казала на социалния работник, но на никого не му пукаше...

— Какво се случи? — пита я Сага.

— Влязох в кухнята... Голямото момче беше накарало насила Симон да си потопи ръчичките във вряща вода. Майката беше там и ги гледаше със страх в очите. Видях всичко и нещо ми стана. Изведнъж започнах да ги удрям и нарязвах лицата им с едно стъклено шише...

Силна конвулсия разтърсва тялото на Вики под ремъците. Тя напряга тялото си, след което се успокоява и издиша тежко. На вратата се почуква.

Мъж с посивели коси и тъмносин костюм влиза в болничната стая.

— Аз съм Йоханес Грюневалд — представя се той и се ръкува със Сага.

— Това е последният протокол — обяснява Сага.

— Благодаря — отвръща Йоханес, без да поглежда документите. — Не е спешно да ги чета, тъй като току-що постигнах споразумение с Районния съд да отложим гледането на иска за утре сутрин.

— Аз не искам да чакам — казва Вики.

— Разбирам, но аз имам още малко работа — усмихва се адвокатът й. — И има един човек, с когото искам да се срещнеш, преди да прегледаме всички въпроси.

Вики гледа с големи светли очи жената, която, без да поздрави полицаите, влиза при нея. Погледът на Елин Франк блести от нервност. Устните й треперят, когато вижда завързаното в леглото момиче.

— Здравей — поздравява я.

Вики бавно извързва лице и лежи, докато Елин разкопчава ремъците около тялото й. С нежни движения тя бавно освобождава момичето от двайсетчасовото завързване.

— Мога ли да седна? — пита след това с глас, преливащ от чувства.

Погледът на Вики става съвсем светъл и твърд. Но все още не казва нищо.

— Помниш ли ме? — прошепва Елин.

Гърлото я боли от думите, заседнали в него. Напиращите сълзи карат жилите й да набъбнат, а кръвта под кожата да пари.

Нейде в града бият църковни камбани.

Вики докосва китката на Елин, след което дръпва пръста си.

— Имаме еднакви превръзки, ти и аз — усмихва се Елин и очите ѝ тутакси се насълзяват.

Вики все още не отговаря, просто затваря уста и извърща лице.

— Не знам дали ме помниш — продължава Елин. — Но ти живееше при мен, когато беше малка, бях ти само приемен родител, но не съм спирала да мисля за теб...

Вдишва, после гласът ѝ секва:

— И знам, че те предадох, Вики... Предадох те и...

Елин Франк поглежда детето в леглото, рошовата коса, угриженото чело, тъмните кръгове под очите, раните по лицето.

— За теб аз съм нищо — продължава със слаб глас тя. — Просто една от всички хора, които са се появили и изчезнали от живота ти, от тези, които са те предали.

Елин млъква и преглъща тежко, преди да продължи:

— Прокурорката иска да те вкара в затвора, но аз не мисля, че това ще е добре за теб. За никого не е добре да е в затвора.

Вики почти незабележимо поклаща глава. Елин забелязва това и гласът ѝ става напрегнат, когато добавя:

— Важно е да слушаш какво ти казваме аз и Йоханес.

Районният съд на Стокхолм разполага със зала за гледане на искиве за задържане на партерния етаж на сградата на полицията. Това е семпла заседателна зала със столове и маса от лакирано чамово дърво. Двайсетина журналисти вече са се събрали в остъкленото фойе на Главното управление на националната полиция, автобуси на телевизии са паркирани отпред на „Полхемсгатан“.

Поройният дъжд през нощта е оставил бразди по тройните стъкла на прозорците, мокри листа са полепнали по первазите им.

Прокурорката Сусан Йост изглежда бледа и напрегната в новия си марков костюм и ниските си елегантни обувки. Як униформен полицай е застанал близо до вратата. На председателското място седи съдията, възрастен мъж с огромни рунтави вежди.

Вики е приведена напред, сякаш я присвива стомахът, на един стол между Елин Франк и адвокатата си Йоханес Грюневалд. Изглежда ужасно дребничка и изтощена.

— Къде е Юна? — прошепва тя.

— Не беше сигурно, че ще може да дойде — спокойно отговаря Йоханес.

Прокурорката се обръща към съдията, докато със сериозно изражение обяснява:

— Възнамерявам да поискам Вики Бенет да бъде задържана въз основа на подозрение за убийствата на Елисабет Грим и Миранда Ерикسدотер, както и въз основа на подозрение в... отвлечането на Данте Абрахамсон.

Съдията си отбелязва нещо и прокурорката изважда подвързана със спирала купчина документи, след което започва да излага установеното към момента в хода на предварителното разследване.

— Всички технически доказателства сочат пряко и единствено към Вики Бенет.

Сусан Йост прави кратка пауза, преди да продължи с изложението на доклада от огледа на местопрестъплението. Със

сдържан плам тя бавно докладва за биологичния материал и следите:

— Ботушите, намерени в гардероба на Вики Бенет, са съпоставени със следите от двете местопрестъпления, кръв и от двете жертви е била намерена в стаята на заподозряната и по дрехите ѝ, кървав отпечатък от ръката на Вики Бенет бе намерен на рамката на прозореца.

— Защо трябва да казват всичко това? — прошепва Вики.

— Не знам — отговаря Елин.

— Прелистете до приложенията и становището на вещото лице от Държавната криминална лаборатория — казва Сусан Йост на съдията. — На снимка номер девет се вижда оръжието на убийството... Отпечатъците на Вики Бенет са свалени от дръжката, снимки сто и тринайсет и сто и четиринайсет. Сравнителният анализ със сигурност говори за това, че Вики Бенет е използвала оръжието, с което е извършено убийството.

Прокурорката се прокашля, докато чака съдията да разгледа материалите, след което преминава към заключенията от разширената съдебномедицинска аутопсия:

— Миранда Ерикسدотер е умряла от удар с тъп предмет по главата, това е отвъд всякакво съмнение... Компресионни фрактури по темпоралната кост и...

— Сусан — прекъсва я любезно съдията. — Намираме се на заседание за разглеждан на иск за арест, не на съдебно дело.

— Знам — кимва тя, — но предвид младата възраст на задържаната, смятам, че е оправдано едно разширено изложение.

— Само в разумни граници — казва съдията.

— Благодаря — усмихва се прокурорката и продължава да описва раните по двете жертви, колко дълго са лежали мъртви според трупните петна и сериозните рани, които Елисабет Грим е получила при самозащита.

— Къде е Юна? — пита отново Вики.

Йоханес слага успокоително длан на рамото ѝ и прошепва, че ако не се появи до почивката, ще се опита да му се обади.

Когато се събират в залата след почивката, за да възобновят заседанието, Юна все още не се е появил. Йоханес поклаща глава към Вики, която му отправя въпросителен поглед. Тя е пребледняла, само седи тихо, вгълбена в себе си. С помощта на възстановката на събитията от полицията на „Вестернорланд“ прокурорката описва как Вики Бенет е преследвала Елисабет Грим до пивоварната и как я е лишила от живот, за да ѝ отнеме ключовете от изолатора.

Вики е навела глава, по коленете ѝ падат сълзи.

Прокурорката описва второто убийство, бягството през гората, кражбата на колата, импулсивното отвличане и след това залавянето в Стокхолм, проявата на насилие по време на разпита и завързването с ремъци.

За отвличане законът предвижда наказание между четири години и доживотен затвор, а за убийство — най-малко десет години.

Сусан Йост стои права, докато обрисова Вики Бенет като изключително склонна към насилие и опасна, но не и като чудовище. За да превари защитата, неколkokратно изтъква положителните ѝ качества. Изложението на прокурорката е умело представено и тя завършва с цитат от протокола от разпита.

— По време на третия разпит заловената призна и двете убийства — казва прокурорката, като прави пауза и прелиства протокола от разпита. — Цитирам, „Аз убих Миранда“, и по-късно на въпроса ми дали... Елисабет Грим е искала да ѝ даде ключовете е отговорила „Аз ѝ размазах черепа“.

С уморено лице съдията се обръща към Вики Бенет и Йоханес Грюневалд и пита формално дали имат възражения към прокурорското изложение. Вики се е вторачила в него със страх в очите. Тя поклаща глава, но Йоханес си налага да не се усмихне, когато казва, че би искал да премине през всичко за последен път, за да е сигурен, че Районният съд не е пропуснал нещо.

— Предположих, че няма да ни се размине лесно с вас в залата — спокойно отговаря съдията.

Във възраженията си Йоханес избира да не засяга нито техническите доказателства, нито да поставя под съмнение вината на Вики. Той обаче повтаря положителните оценки, направени от Сусан Йост, и неколккратно изтъква крехката възраст на Вики.

— Макар Вики Бенет и предишната ѝ защитничка да са одобрили протокола, не е трябвало прокурорката да го прави — казва Йоханес.

— Прокурорката ли?

Съдията придобива силно озадачено изражение. Йоханес отива при него и му посочва отговора на Вики Бенет в транскрипцията на звукозаписа. Прокурорката е подчертала думите „Аз убих Миранда“ с жълт маркер.

— Прочетете отговора ѝ — помолва Йоханес.

— „Аз убих Миранда“ — прочита съдията.

— Не само подчертаното.

Съдията си слага очилата за четене и прочита на глас:

— „Аз убих Миранда, нали?“

— Разглеждате ли това като признание? — пита Йоханес.

— Не — отговаря съдията.

Сусан Йост се изправя.

— Но следващият отговор — опитва се да каже, — следващото признание е...

— Тишина — прекъсва я съдията.

— Нека прокурорката сама да го прочете на глас — предлага Йоханес.

Съдията кимва и блестящи вадички пот започват да се стичат по бузите на Сусан Йост, когато с разтреперан глас прочита:

— „Аз ѝ размазах черепа.“

— Това звучи като признание — казва съдията и се обръща към Йоханес.

— Погледнете малко по-напред в транскрипцията — настоява Йоханес и посочва мястото.

— „Разпитът е приключил“ — прочита съдията.

— Кой е казал, че разпитът е приключил? — пита Йоханес.

Съдията поглажда с ръка протокола, като наблюдава прокурорката.

— Аз — тихо отговаря тя.

— И какво означава това? — пита съдията.

— Че разпитът е приключил — отговаря Сусан. — Но искам само...

— Как не ви е срам! — срязва я съдията.

— Да използвате това в молба за задържане противоречи на шведското законодателство, член четирийсет от Конвенцията на ООН за правата на детето, и споразумението за Съвета на Европа — добавя Йоханес.

Сусан Йост се отпуска тежко на стола, налива вода в чашата си, разлива я на масата, избърсва капчиците с ръка, след което отпива, а чашата трепери. Едва когато чува Йоханес да призовава Даниел Грим, проумява, че ще ѝ се наложи да понижи степента на заподозряност, ако Вики изобщо бъде задържана за убийствата.

Елин се опитва да срещне погледа на Вики, но момичето седи със сведена глава.

Йоханес с топъл глас представя Даниел Грим и многогодишния му опит като терапевт в „Биргитагорден“ и други институции. За първи път Вики вдига очи, опитва се да срещне погледа на Даниел, но той е вторачил взор пред себе си, стиснал устни.

— Даниел — обръща се към него Йоханес, — бих искал да ви попитам колко добре смятате, че познавате Вики Бенет.

— Познавам я — повтаря Даниел озадачено. — Не, това...

Той млъква и Вики започва да чопли една от коричките от рани по ръката си.

— Има ли психолог или терапевт, който да я познава по-добре от вас?

— Не — прошепва Даниел.

— Няма ли?

— Не, тоест... трудно е да се измери, но мисля, че съм разговарял с нея повече от всеки друг.

— Отдавна ли се състоя последният ви разговор?

— Не.

— Провеждал сте един час когнитивна терапия с нея всяка седмица до бягството ѝ, нали? — казва Йоханес.

— Да... и също така участвах в нейната терапия за адаптация към всекидневието.

— Това е началото към завръщането към нормален живот в обществото — обяснява Йоханес, обърнат към съдията.

— Да, това е голяма крачка — потвърждава Даниел.

Йоханес го гледа замислено, след което сериозно произнася:

— Сега ще ви задам един труден въпрос.

— Добре.

— Твърди се, че голяма част от техническите изследвания сочат, че Вики Бенет е била замесена в убийството на вашата съпруга.

Даниел кимва почти незабележимо и напрегнатата атмосфера обхваща присъстващите в заседателната зала.

Елин опитва да разчете погледа на Даниел, но той не вдига очи към нея. Очите на Вики са зачервени, сякаш се опитва да не се разплаче.

Йоханес стои неподвижно с невъзмутимо изражение, като не изпуска Даниел от поглед.

— Вие сте терапевтът на Вики Бенет — казва той. — Смятате ли, че тя е убила съпругата ви?

Даниел Грим вирва брадичка, устните му са пребледнели, ръката му трепери толкова силно, че очилата му се килват, когато се опитва да избърше сълзите си.

— Не съм обсъждал това с колеги. Нямах сили за това — казва той тихо. — Но по моя преценка то... просто не мога да повярвам, че Вики Бенет би могла да извърши това.

— Въз основа на какво правите тази преценка?

— Вики се повлия добре както от терапията, така и от медикаментите — продължава Даниел. — Но преди всичко човек опознава хора, които... Тя нямаше фантазии, изпълнени с насилие, и не е склонна към насилие, не и по този начин.

— Благодаря ви — спокойно казва Йоханес.

Всички заемат местата си в залата. Йоханес влиза последен. Държи телефона си в ръката. Съдията изчаква, докато се възцарява тишина, след което обобщава първата част:

— Прокурорката е понижила степента на заподозряност до почти най-ниската и за двете убийства, но все още настоява Вики да бъде задържана за отвличане, предвид основателни причини за възбуждане на дело.

— Да, не може да се пренебрегне фактът, че Вики Бенет е отвлякла Данте Абрахамсон и е държала малкото момче лишено от свобода повече от седмица — сдържано обяснява Сусан Йост.

— Само едно нещо — казва Йоханес Грюневалд.

— Да? — пита съдията.

Вратата се отваря и в залата влиза Юна Лина. Лицето му е сериозно и русата му къдрава коса е щръкнала нагоре. След него вървят една жена и момченце с очила, но спират на прага.

— Юна Лина — представя го Йоханес.

— Толкова ми е известно — казва съдията и заинтригуван се навежда напред.

— Това са хората, за които ти говорех — казва Юна на момчето, което се е скрило зад краката на жената.

— Не приличат на тролове — прошепва то с усмивка.

— Не ти ли се струва? Виж него — казва Юна и посочва съдията.

Момчето през смях поклаща глава.

— Поздравете Данте и майка му — обръща се към залата Юна.

Всички ги поздравяват и когато Данте зърва Вики, предпазливо ѝ помахва. Тя също му помахва в отговор и се усмихва сърдечно. Прокурорката затваря очи за миг, като полага усилие да диша бавно.

— Ти помахна на Вики, обаче тя не е ли лоша? — пита Юна.

— Лоша ли?

— Мислех си, че е много лоша — казва Юна.

— Тя ме носи на конче и ми даде всичките си дъвки „Хуба-Буба“.

— Но ти си искал да се върнеш при майка си?

— Нямахте как — отговаря детето тихо.

— Защо нямаше как?

Момчето свива рамене.

— Разкажи каквото ми каза у дома. — Пиа се обръща към него.

— Кое? — прошепва то.

— Че се е обадила — напомня му тя.

— Тя се обади — казва Данте.

— Кажи го на Юна — кимва Пиа.

— Вики се обади, но нямаше как да се върне — казва момчето, като се обръща към Юна.

— Откъде се обади? — пита го Юна.

— От камиона.

— Дали са й да ползва телефон в камиона ли?

— Не знам — казва Данте и свива рамене.

— Какво каза по телефона? — пита Юна.

— Че иска да се върне.

Майката вдига Данте в прегръдката си, прошепва нещо към бузата му, след което го пуска на пода, щом усеща по тялото му, че започва да става нетърпелив.

— Какво означава това? — пита съдията.

— Вики Бенет е взела назаем телефона на един шофьор от „Икеа“ на име Радек Скорца — разказва Йоханес Грюневалд. — Юна Лина е проследил обаждането. То е постъпило в „Биргитагорден“ и е било автоматично прехвърлено към рецепцията на фирмата, която администрира дома. Вики е разговаряла с жена на име Ева Морандер. Помолила е за помощ и е повторила, че иска да се върне в дома, в който е настанена. Ева Морандер си спомняше разговора и разказа, че обяснила на момичето, без да знае с кого разговаря, че в главния офис не се занимават с отделни случаи.

— Спомняш ли си това, Вики? — пита съдията.

— Да — казва Вики и гласът ѝ прозвучава оголен. — Просто исках да се върна, исках да заведат Данте при майка му, но те отговориха, че вече не ме искат.

Юна пристъпя напред и застава до Йоханес.

— Може би изглежда странно един криминален инспектор да застава на страната на защитата — казва той, — но смятам, че по време на разпита, проведен от Сага Бауер, Вики Бенет каза истината за това как е протекло бягството... Не считам обаче, че е ставало дума за съзнателно отвличане... Просто ужасна случайност. Затова отидох да говоря с Данте и майка му и затова съм тук...

Сивите му остри очи поглеждат негримираното лице на момичето, синините и раните.

— Що се отнася до убийствата, нещата стоят иначе, Вики — казва той сериозно. — Ти може би смяташ, че можеш да си мълчиш, но аз няма да се откажа, докато не разбере.

Изслушването приключва за едва двацет минути. С почервено лице прокурорката Сусан Йост е принудена да оттегли иска си за задържане по подозрение в отвличане.

Районният съдия се отпуска назад в стола си и обяснява, че не се изисква Вики Бенет да бъде задържана за убийствата на Елисабет Грим и Миранда Ерикسدотер. Ще бъде освободена в очакване на това прокурорката да възбуди дело.

Елин слуша с изправен гръб и безизразно лице. Вики е втренчила поглед в масата и незабележимо клати глава.

Отговорността за Вики Бенет до съдебното заседание ще бъде поета отново от концерна за социални грижи „Оре“, но Държавната комисия за институционална грижа е утвърдила Елин Франк като приемна майка.

Когато съдията се обръща към Вики с думите, че е свободна да си върви, Елин не може да сдържи широката си усмивка на благодарност. След изслушването Йоханес я дръпва настрана и я предупреждава:

— Макар Вики да не бе задържана, си остава заподозряна за две убийства и...

— Знам, че...

— И ако прокурорката възбуди дело, то вероятно ще спечелим в Районния съд, но това просто ще означава, че няма да бъде подведена под отговорност — продължава той. — Вики би могла да е виновна за убийствата.

— Обаче аз знам, че тя е невинна — отвръща Елин и потръпва, когато осъзнава колко наивна навярно звучи в ушите му.

— Мое задължение е да те предупредя — предпазливо казва Йоханес.

— Дори и Вики да е замесена... смятам, че е твърде малка, за да лежи в затвора — опитва се да обясни Елин. — Йоханес, аз мога да й осигуря най-добрите грижи на света, вече съм се обърнала към

медици, освен това помолих Даниел да дойде с нас, тъй като тя се чувства сигурна с него.

— Това е добре — меко казва адвокатът.

— Ще трябва да направим подробно проучване какво е най-добре за нея. Само това е важно за мен — добавя Елин и хваща ръцете му. — Може би Даниел ще продължи когнитивната терапия, може би ще трябва да се обърнем към други. Но аз няма да я предам отново, не мога да го направя.

Докато Йоханес Грюневалд се среща с журналистите в залата за пресконференции на Националната дирекция на полицията, Елин и Вики напускат Стокхолм в „4×4“ джипа на Елин.

Ароматът на луксозна италианска кожа изпълва просторното купе. Лявата ръка на Елин държи волана и кехлибарената светлина от таблото за управление осветява пръстите ѝ.

От колоните като спокойна есенна приказка звучи Соната номер 1 за цигулка от Бах.

Осемте ленти на магистралата пресичат по средата Хагапаркен, където шведската престолонаследничка живее в замъка си, и огромното гробище, където е погребан социалистът Аугуст Палм.

Елин поглежда спокойното лице на Вики и се усмихва на себе си.

За да избегнат досадните медии, те са решили да прекарат времето до съдебното дело в планинската вила на Елин. Къщата с площ от почти четиристотин квадратни метра е кацнала на склона на Тегелфел, точно преди Дювед.

Елин е подсигурила на Вики денонощни грижи. Бела е вече в къщата, Даниел ги следва с колата си, а медицинската сестра ще пристигне утре.

Вики се е изкъпала в болницата и косата ѝ мирише на евтин шампоан. Елин ѝ купи няколко чифта дънки и блузи, бельо, чорапи, маратонки и ветроустойчиво яке. Вики облече чифт черни дънки на „Армани“ и торбеста сива блуза на „Гант“. Останалите дрехи са в пликовете си на задната седалка.

— За какво си мислиш? — пита Елин.

Вики не отговаря. Просто гледа пътя през предното стъкло. Елин лекичко намалява музиката.

— Ще бъдеш напълно оневинена — казва тя. — Знам го, сигурна съм в това.

Предградията изчезват зад тях, пейзажът се заменя от ниви и гори.

Елин предлага на Вики шоколад, но в отговор получава само рязко поклащане на глава.

Днес Вики изглежда по-добре. Лицето ѝ е придобило по-здрав тен, лепенките ги няма, останала е само превръзката около счупения палец.

— Толкова се радвам, че Даниел може да дойде с нас — казва Елин.

— Той е добър — прошепва Вики.

Даниел шофира собствената си кола и е някъде пред тях. Елин видя жълтото му комби при Нортул, но след това изостана.

— По-добър ли е от терапевтите, при които си ходила преди? — пита тя.

— Да.

Елин намалява музиката още малко.

— Значи искаш той да продължи да работи с теб?

— Ако трябва.

— Мисля, че ще е добре, ако продължиш с терапията за известно време.

— Тогава искам Даниел.

Колкото по̀ на север отиват, толкова повече се усеща есента. Сякаш единият сезон е сменил другия с главоломна бързина. Зелените листа стават жълти и червени. Падат като блестящи езера около дънерите на дърветата и кръжат над пътното платно.

— Трябва да си взема нещата — казва Вики внезапно.

— Кои неща?

— Вещите ми, всичко...

— Мисля, че са преместили онова, което не е било нужно на полицията, в къщата, където са настанени другите момичета — обяснява Елин. — Мога да се погрижа някой да ги вземе...

Тя хвърля поглед към момичето и си казва, че навярно това е важно за него.

— Или можем да минем оттам сега, ако предпочиташ...

Вики кимва.

— Искаш ли? Добре, ще говоря с Даниел — съгласява се Елин.
— И бездруго ни е на път.

Между иглолистните дървета в горите вече е започнал да се стеле мрак, когато Елин завива надясно към Йетендал и паркира зад колата на Даниел. Той е извадил розова хладилна чанта и им помахва. Двете излизат и протягат краката си. После хапват по един сандвич със сирене и пият безалкохолно, загледани към железопътната линия и полята.

— Обадих се на заместничката в дома — казва Даниел на Вики.
— Не ѝ се понрави идеята и ти да дойдеш с нас при момичетата.

— Но с какво би могло да им навреди това? — пита Елин.

— Аз и не ща да ги виждам — промърморва Вики. — Само си искам нещата.

Отново се качват в колите. Лъкатушещ път ги отвежда покрай езера и червени плевни, през гори чак до равния бряг.

Паркират пред къщата, където понастоящем са настанени ученичките от „Биргитагорден“. Черна морска мина от Втората световна война е поставена до стара бензинова помпа, а по телефонните стълбове са накацали чайки.

Вики разкопчава колана си, но остава в колата. Вижда Елин и Даниел да се отправят по чакълест път до голяма червена сграда и да изчезват зад черните люлякови храсти.

Там, където пътят се разделя, се издига пожълтял, украсен с листа прът, на който се танцува на Еньовден. Вики се заглежда в гладката водна повърхност на морския залив, а след това изважда опаковката с мобилния телефон, който ѝ е дала Елин. Маха лепенката, отваря капака, изважда апарата и внимателно отлепя предпазното фолио от дисплея.

* * *

Момичетата са се залепили по прозорците, докато Даниел и Елин изкачват стъпалата към голямата веранда. Заместничката Сулвейг Сундстрьом от дома за младежи „Севстагорден“ вече стои пред външната врата. Явно е, че не се радва на неканените гости. Тукаткси обяснява, че уви, няма да могат да останат за вечеря.

— Можем ли да влезем и да се обадим на момичетата? — пита Даниел.

— За предпочитане не — отговаря Сулвейг. — По-добре кажете какво ви трябва и аз ще отида да го потърся.

— Много неща са — опитва да обясни Елин.

— Не мога да обещаая нищо...

— Но попитайте Каролин — казва Даниел. — Обикновено тя държи нещата под контрол.

Докато Даниел се осведомява как се чувстват ученичките и дали някои от лекарствата им са били променени, Елин наблюдава момичетата на прозореца. Те се блъскат и тя дочува гласовете им през стъклото. Думите им са трудно различими, сякаш звуците идват изпод вода. Лу Чу си пробива път най-отпред и помахва.

Елин помахва в отговор, след което се виждат Инди и Нина, застанали една до друга. Момичетата се бутат и се редуват да гледат и да махат. Единствено Тула, малкото рижаво момиче, не се мярва нито веднъж.

* * *

Вики поставя симкартата в телефона и вдига очи. По гърба ѝ полазват тръпки. Сякаш с ъгълчето на окото си е съзряла движение извън колата. Може би просто люляковите листа са се полюшнали от вятъра.

Вече е по-тъмно.

Вики поглежда колата на Даниел, празничния прът, живия плет, оградата и моравата пред тъмночервената къща.

Самотна лампа свети на мачта в края на кея и се отразява в черната вода.

Овехтели стойки за почистване на рибарски мрежи са наредени на полянка близо до пристанището. Приличат на редове от слепени

футболни врати със стотици железни кукички по ръбовете.

Изведнъж Вики забелязва червен балон, който се търкаля по моравата пред къщата, където живеят ученичките.

Прибира телефона в кутията и отваря вратата на автомобила. Въздухът е прохладен, наситен с мирис на море. В далечината се чува самотна чайка.

Балонът се търкаля по моравата.

Вики предпазливо отива към къщата, спира и се ослушва. Светлината от един прозорец пада върху жълтите листа на брезата.

Нейде се чува слаб говор. Вики се пита дали има някой в тъмното. Продължава тихо да върви по пътеката. До късата страна на къщата растат прецъфтели слънчогледи.

Балонът се претъркулва под една волейболна мрежа и засяда в живия плет.

— Вики? — прошепва глас.

Тя бързо се обръща, но не вижда нищо.

Пулсът ѝ се учестява, адреналинът се отделя в кръвта и всичките ѝ сетива внезапно се изострят.

Хамакът проскърцва на пружините си и бавно се залюлява. Старият ветропоказател се завърта на покрива.

— Вики! — произнася остър глас съвсем наблизко.

Тя се обръща надясно и с туптящо сърце се визира в мрака. Изминават няколко секунди, преди да съзре тясно лице. Това е Тула. Почти незабележима е там, където стои между люляковите храсти. В дясната си ръка държи тежка бейзболна бухалка, която в момента е опряна на земята. Тула навлажнява устните си и вторачва във Вики зачервените си очи.

* * *

Елин се навежда към перилото на верандата и се опитва да види дали Вики все още седи в колата, но е тъмно. Сулвейг отново е излязла навън, след като е помолила Каролин да ѝ помогне. Даниел разговаря със Сулвейг. Елин го чува как се опитва да обясни, че Алмира има нужда от терапия и обикновено реагира отрицателно на по-силни антидепресанти. Моли още веднъж да влезе, но Сулвейг възразява, че

тя носи отговорността за момичетата. Външната врата се отваря и Каролин излиза на верандата. Прегръща Даниел и поздравява Елин.

— Вече опаковах нещата на Вики — казва.

— Тула вътре ли е? — пита Елин с напрегнат глас.

— Да, така мисля — отговаря Каролин с лека изненада. — Да я доведе ли?

— Да, ако обичаш — помолва я Елин, като се опитва да изглежда спокойна.

Каролин влиза и извиква Тула. Сулвейг недоволно поглежда Елин и Даниел.

— Ако сте гладни, мога да кажа на някое от момичетата да ви донесе малко ябълки — предлага тя.

Елин не отговаря нищо, а слиза по стъпалата и отива в градината. Зад себе си чува как викат Тула.

Сега вече е толкова тъмно, че океанът не се вижда. Дървета и храсти поглъщат почти цялата светлина.

Хамакът се люлее със скрибуцане.

Тя се опитва да диша тихо, но токовете ѝ тракат по плочките, докато бързо завива зад ъгъла.

Чува се шумолене в листата на големия люляков храст — сякаш някой заек си е плюл на петите и е хукнал да бяга. Клоните се раздвижват и внезапно Елин се озовава точно срещу Вики.

— Господи! — задъхва се Елин.

Те се споглеждат. Лицето на момичето е бяло като платно на слабата светлина. Пулсът на Елин е толкова силен, че гърми в ушите ѝ.

— Да отидем в колата — казва тя и отвежда със себе си Вики далеч от къщата.

Оглежда се през рамо, спазва разстояние от тъмните дървета, чува бързи стъпки зад себе си, но продължава да върви, извеждайки Вики от градината. Едва когато стигат чакълената пътека, тя се обръща и вижда, че Каролин бърза след тях с голям найлонов плик в ръка.

— Не намерих Тула — казва тя.

— Благодаря все пак — отвърща Елин.

Вики взема плика и поглежда в него.

— Повечето вещи са там, макар че Лу Чу и Алмира искаха да играят покер за обичите ти — казва Каролин.

Когато Елин и Вики отпътуват с голямата черна кола, Каролин остава загледана след тях с тъжно изражение.

Елин вижда светлината от автомобила на Даниел в огледалото за обратно виждане през цялото време, докато кара по Е14. Няма почти никакво движение, само някой и друг тир, но въпреки това им отнема три часа да стигнат до зимните курорти. В мрака покрай склоновете на планината се виждат спрели ски влекове и високите стълбове от големия кабинков лифт в Оре. Шест километра преди Дювед завиват по един път, който води горе в планината. Светлините на фаровете осветяват листа и прахоляк. Тесният чакълест път води зигзагообразно нагоре в планината Тегелфелет.

Намаляват, отбиват от пътя, който води към Тегефорш, и преминават през две отворени порти, след което продължават по алеята до голяма, модернистична къща. Тя е излята от бетон, с тераси с прави линии и огромни прозорци, скрити под спуснати алуминиеви щори.

Влизат в гараж, който е проектиран да побере пет автомобила. Там вече се намира малка синя мазда. Даниел помага на Елин да внесе багажа. В къщата вече са запалени няколко лампи. Елин натиска едно копче, чува се жужене и щорите, които покриват всички прозорци, изпращават, когато панелите им се разделят. Светлината от паркинга внезапно се процежда през стотици малки дупчици и металните щори започват да се навиват с шумолене.

— Тази къща е като сейф — казва Елин.

След малко отново става тихо и през огромните прозорци се долавят очертанията на величествената планина. Светлинките от други къщи проблясват като блуждаещи пламъчета на свещи в мрака.

— Леле! — тихичко възкликва Вики, когато поглежда навън.

— Помниш ли Як, за когото бях омъжена? — пита Елин и сяда до нея. — Той построи вилата в планината. Е, построи... Не я построи сам, но... той искаше да си има бункер с изглед.

Възрастна жена със зелена престилка слиза от горния етаж.

— Здравей, Бела, съжалявам, че пристигнахме толкова късно — поздравява я Елин и я прегръща.

— По-добре късно, отколкото никога — усмихва се жената и казва, че е оправила леглата във всички стаи.

— Благодаря.

— Не знаех дали сте напазарували хранителни продукти по пътя, така че купих по малко от всичко. Ще ви стигне за няколко дни.

Бела запалва огън в голямото огнище, след което Елин я изпраща до гаража и ѝ пожелава лека нощ. Когато вратите се затварят след синята кола, тя се връща. Даниел се заема да готви, а Вики седи на дивана и плаче. Елин бързо отива и коленичи при нея.

— Вики, какво има? Защо си тъжна?

Момичето просто става, отива в една от баните и се заключва. Елин бързо се връща при Даниел.

— Вики се затвори в банята — казва тя.

— Искаш ли да говоря с нея?

— Побързай!

Даниел отива след нея до вратата на банята, почуква и казва на Вики да отвори.

— Без заключени врати. Нали си спомняш?

Само след няколко секунди Вики излиза с влажни очи и се връща на дивана. Даниел и Елин се споглеждат и Даниел сяда до момичето.

— Беше тъжна и когато дойде в „Биргитагорден“ — казва той след малко.

— Знам... макар всъщност да трябваше да се радвам — отговаря тя, без да го поглежда.

— Да дойдеш на едно място... Това е и първата крачка към това да го напуснеш — казва той.

Вики преглъща тежко, очите ѝ пак се насълзяват и снижава глас, за да не я чуе Елин, когато казва:

— Аз съм убийца.

— Не искам да говориш така, освен ако не си абсолютно сигурна, че това е истина — казва той спокойно. — А по гласа ти познавам, че не си.

Флура налива гореща вода в кофата за миене и макар да ненавижда миризмата на латекс от домакинските ръкавици, ги надява. Почистващият препарат нарушава чистотата на водата и се разтваря в зеленикаво-сивкав облак. В малкия апартамент се разнася аромат на чистота. От отворените прозорци нахлува прохладен въздух, слънцето грее и птичките чуруликат.

След като инспекторът си тръгна, Флура остана като вкаменена пред антиквариата. Редно бе да се подготви за сеанса, но не се осмеляваше да слезе сама долу, а изчака първите участници. Дина и Аскер Сибелиус, които, както обикновено, подраниха с петнайсет минути. Флура се престори, че е закъсняла малко. Те я последваха долу и ѝ помогнаха да подреди столовете. В седем и пет бяха дошли деветнайсет гости.

Флура проведе по-дълъг сеанс от обикновено, даде им време, престори се, че вижда дружелюбни стари призраци, весели деца и опрощаващи родители.

Внимателно бе измъкнала от Дина и Аскер какво ги бе довело на сеансите.

Порасналият им син изпаднал в кома след тежка автомобилна катастрофа. Неохотно, те се съгласили да последват съвета на лекаря да изключат животоподдържащите системи и да подпишат документ за даряване на органи.

— Ами ако не може да отиде при Бог? — бе прошепнала Дина.

Но Флура разговаря с техния син и ги увери, че той се намира в светлината и че най-съкровено му желание е било да позволи сърцето, дробовете, роговиците и другите му органи да продължат да живеят.

След това Дина целуна ръцете ѝ, разплака се и повтори, че се чувства като най-щастливия човек на Земята.

Флура търка балатума със силни замахвания и усеща как започва да се поти от физическото усилие.

Ева е на кръжок по шев с няколко съседки, а Ханс-Гунар гледа италиански футболен мач, като е усилил звука докрай.

Тя изплаква подочистачката, изстиска водата и изправя гърба си, който я наболява, след което продължава.

Флура знае, че Ева ще отвори плика в писалището си в понеделник сутрин, за да плати месечните сметки.

— Подай, Златане, по дяволите! — провиква се Ханс-Гунар от всекидневната.

Раменете я болят, докато носи тежката кофа до спалнята на Ева. Затваря вратата, оставя кофата, отива до сватбената снимка, взема месинговото ключе, бързо отива до писалището и го отключва.

Силен трясък кара Флура да потръпне.

Просто подочистачката е паднала и дългата ѝ дръжка се е треснала в балатума.

Флура се ослушва за малко, после спуска тежкия капак на писалището. С треперещи ръце се опитва да изтегли малкото чекмедженце, но то е заседнало. Рови из писалките и кламерите и намира нож за отваряне на писма. Внимателно го вкарва в процепа над чекмеджето и натиска изпитателно.

Чекмеджето бавно се плъзва няколко сантиметра напред.

Съвсем близо се чува дращене. Идва от един гълъб, който се хлъзга на крачката си по перваза на прозореца.

Флура пъхва пръстите си в чекмеджето и го издърпва. Картичката от Копенхаген се е смачкала. Тя изважда плика за сметки, отваря го и възстановява с точност сумата.

Ръцете ѝ подреждат всичко, опитват се да изгледят картичката, бутват обратно чекмеджето, оправят писалките и ножа, затварят капака и заключват.

Бързо отива до нощната масичка и тъкмо успява да обърне нагоре сватбената снимка, когато вратата на Евината спалня се отваря. Кофата се преобръща и водата се разлива по пода. Флура усеща как краката ѝ стават мокри и топли.

— Проклетата крадла! — крещи Ханс-Гунар и прекрачва прага, гол до кръста.

Тя се обръща към него. Очите му са оцъкдени и е толкова ядосан, че само удря напосоки. Първият удар попада в рамото ѝ, без Флура да го почувства. Но след това той започва да я дърпа за косата и

да я налага с другата си ръка. Силен шамар отстрани по бузата и брадичката. Следващият удар попада на бузата ѝ. Тя пада и усеща как я скубят. Сватбената снимка пада на пода и стъклото се счупва. Флура лежи на хълбок, а водата от пода попива в дрехите ѝ. Едва може да диша от острата болка в окото и бузата.

На Флура ѝ прилошава, претъркулва се по корем, но се опитва да не повърне. Пред погледа ѝ просветва. Вижда, че снимката се е извадила от рамката си и лежи с лицевата страна към мокрия под. На задната страна е написано: Ева и Ханс-Гунар, църквата в Делсбу.

Флура внезапно си припомня какво ѝ бе прошепнал призракът. Не беше последният път, в мазето на антиквариата, а по-рано, тук, вкъщи. Може би беше сънувала? Не си спомня. Миранда бе прошепнала за кула, която има камбанария като църква. Малкото момиче ѝ бе показало сватбената снимка, посочвайки черната камбанария на заден план, и бе прошепнало: „Тя се крие там, тя видя всичко, тя се крие в кулата“.

Ханс-Гунар се е надвесил запъхтян над нея, когато Ева влиза в спалнята с връхни дрехи.

— Какво става тук? — пита уплашено.

— Тя краде парите ни. Знаех си!

Ханс-Гунар заплюва Флура, вдига месинговото ключе от пода и отива до писалището.

Юна седи в стаята си с цялата документация от съдебното заседание пред себе си.

Материалите вероятно ще са достатъчни за осъждането на обвиняемата.

Телефонът извънхва и Юна едва ли щеше да отговори, ако бе погледнал дисплея.

— Знам, че ме смятате за лъжкиня — казва Флура, останала без дъх. — Моля ви, не затваряйте. Трябва да ме изслушате, моля ви, ще направя каквото и да е, само да ме изслушате...

— Успокойте се и разкажете.

— Има свидетел на убийствата — казва тя. — Истински свидетел, не призрак. Говоря за истински свидетел, който се крие...

Юна чува, че гласът ѝ се извисява почти до истерия, и се опитва да я успокои:

— Това е добре — отвърща той спокойно. — Но предварителното разследване...

— Трябва да отидете там — прекъсва го тя.

Юна не знае защо изобщо слуша тази жена. Може би защото звучи отчаяно.

— Къде точно се намира свидетелят? — пита той.

— В една камбанария, черна камбанария при църквата в Делсбу.

— Кой ви каза за...

— Моля ви, тя е там, уплашена е и се крие там.

— Флура, трябва да оставите прокурорката да се занимава...

— Никой не ме слуша.

Юна чува на заден план глас, който ѝ извиква да остави телефона му. След това се чува прашене.

— Край на сладките приказки — казва един мъж и затваря.

Юна въздъхва и оставя телефона на масата. Не може да проумее защо Флура продължава да лъже.

След решението Вики да бъде задържана приоритетът на предварителното разследване е занижен и единственото, което остава, е прокурорът да обобщи доказателствения материал за процеса.

„Изпуснах този случай“, казва си Юна и го обзема странна пустота.

Всичко свърши още преди да получи достъп до докладите и експертизите на вещите лица.

Юна знае, че така и не стана водещ на разследването, че всъщност никога не бе допуснат истински до него.

Свърхдоза антидепресанти може да е причината за изблика на насилие у Вики и внезапния сън.

Но мисълта за камъка не престава да го гложди.

В протокола си Иглата споменава, че оръжието на убийството е камък, но никой не се е опитал да разследва тази следа, тъй като тя е в дисхармония с останалите улики.

Юна си спомня, че остави Иглата и Фрипе в Сундсвал тъкмо когато щяха да започнат вътрешния оглед.

Решава все още да не оставя това разследване. Едно гъделичкащо упорство го кара да прелисти изследванията на Държавната криминална лаборатория, след което да започне да чете съдебномедицинския протокол.

Спира при външния оглед на тялото на Елисабет Грим и прочита изреченията за наранените ѝ ръце, преди да продължи нататък.

Светлината от прозореца бавно се мести по таблото му за бюлетини със съобщения за започнати вътрешни разследвания и последната картичка на Диса: снимка на шимпанзе с червило и очила с формата на сърчица.

Докато Юна чете, сянката от саксията на прозореца бавно се премества към етажерката за книги.

Не е имало чужди тела в стомашната кухня на Миранда и тъканта е била лъскава и гладка. Същото се отнася и за дробовете ѝ. Лъскава и гладка тъкан. Също и сърцето.

84. Сърцето е нормално конфигурирано и тежи 198 грама. Обвивката му е лъскава и гладка. Клапите и отворстията са нормални. По стените на коронарната

артерия не се наблюдават отлагания. Сърдечната мускулатура е сиво-червена и еднообразна.

Юна задържа пръста си на съдебномедицинския протокол и прелиства изследванията от криминалната лаборатория. Прочита, че Миранда е била с кръвна група А, имало е следи от венлафаксин, който се среща в много антидепресанти, но иначе изследванията са нормални.

Юна се връща към протокола от аутопсията и прочита, че тъканта на щитовидната жлеза е била сиво-червена и с нормално съдържание на колоиди, а надбъбречните жлези са били с нормална големина и жълта кора.

104. Отходните пикочни пътища изглеждат нормално.

105. В пикочния мехур се съдържа около 100 мл светложълта, чиста урина. Лигавицата е бледа.

Юна пак разлиства изследванията на криминалната лаборатория и намира резултатите от урината. Имало е следи от сънотворното вещество нитразепам в урината на Миранда, съдържанието на хормона хорион гонадотропин е било необичайно високо.

Юна бързо става, взема телефона от масата и се обажда на Иглата.

— Разглеждам изследванията на Държавната криминална лаборатория и виждам, че Миранда е имала високо съдържание на хорион гонадотропин в урината — казва той.

— Да, разбира се — отговаря Иглата. — Кистата на яйчниците беше толкова...

— Почакай — прекъсва го Юна. — Съдържанието на този хормон не е ли високо у бременни жени?

— Да, но както ти казах...

— Но ако Миранда си е направила обикновен тест за бременност, е щяла да си помисли, че е бременна.

— Да — съгласява се Иглата. — Със сигурност е щяла да получи положителен отговор.

— Тоест е възможно Миранда да е смятала, че е бременна?

* * *

Юна излиза от кабинета си, бързо прекосява коридора, набира домашния номер на Флура, чува Аня да вика нещо след него, но продължава да слиза по стълбите. Никой не отговаря. Юна си повтаря, че Флура бе коригирала думите си и каза, че момичето, което ѝ се бе явило, само си е въобразявало, че е бременно.

— Искях да кажа, че тя всъщност само е смятала, че е била бременна — бе обяснила Флура.

Юна отново набира номера, свободните сигнали звучат, докато той тича през остъкленото фойе, продължава покрай креслата за посетители и тъкмо когато излиза от въртящата се врата, се обажда запъхтян глас:

— Ханс-Гунар Хансен.

— Казвам се Юна Лина, от Националната полиция съм и...

— Намерихте ли колата?

— Трябва да говоря с Флура.

— Що за глупости, по дяволите! — развиква се мъжът. — Ако Флура беше тук, нямаше да питам за колата си. Тя я открадна и ако полицията не си свърши работата...

Юна прекъсва разговора и тичешком изминава последните крачки до черното си волво.

Елин спа в стаята до Вики с отворени врати. Разбуждаше се при най-малкия шум и отиваше да надзърне момичето. На сутринта се спря за миг пред вратата и наблюдава дълбокия му сън, преди да отиде в кухнята.

Даниел стои до печката и приготвя бъркани яйца със сметана. Ухае на кафе и прясно изпечен хляб. Гледките, които се откриват през огромните панорамни прозорци, са почти плашещи в своята величественост. Планини със заоблени върхове, езерца с огледална повърхност и долини с жълти и червени като жар дървета.

— Почти невъзможно е да погледнеш навън — казва той с усмивка. — Направо ме свива сърцето.

Те се прегръщат и той внимателно я целува няколко пъти по главата. Тя стои неподвижно, вдъхва аромата му и усеща как в стомаха ѝ пари от внезапно щастие.

На кухненския плот започва да бибипка таймер и Даниел се освобождава от прегръдката, за да извади хляба от фурната.

Сядат на голямата маса, закусват и от време на време погалват ръцете си. Фантастичната гледка ги оставя без думи. Пият кафето си в мълчание, загледани през прозорците.

— Тревожа се за Вики — най-накрая тихо продумва Елин.

— Всичко ще е наред.

Тя оставя чашата.

— Обещаваш ли?

— Само трябва да я накарам да проговори за това, което се е случило — казва той. — Защото малко ме е страх, че чувството ѝ за вина ще я направи повече или по-малко склонна към самоубийство... Наистина трябва да я държим под око.

— Медицинската сестра пристига с автобуса до Оре след час, така че ще сляза с колата да я взема — казва Елин. — Да предложи ли на Вики да дойде с мен — как смяташ?

— Не знам, мисля, че е по-добре да е тук — отвърща той.

— Да, ние тъкмо дойдохме — съгласява се Елин. — Но се тревожа... Трябва да си с нея през цялото време.

— Тя знае, че дори не ѝ е позволено да затваря вратата, когато ходи до тоалетната — сериозно отвърща Даниел.

В същия миг Елин вижда момичето през прозореца. Върви само по тревата и подритва червените листа. Дългата му коса пада рошава по гърба му и слабото телце изглежда сякаш зъзне. Елин взема жилетката си от облегалката на стола, излиза и я дава на Вики.

— Благодаря — прошепва момичето.

— Никога повече няма да те предам — казва Елин.

Без да промълви нещо, Вики я хваща за ръката и я прегръща. Сърцето на Елин бие силно от щастие, но буцата, заседнала в гърлото ѝ, ѝ пречи да каже нещо.

Небето е странно тъмно, когато Юна слиза от магистрала Е4 и завива по шосе 84 към Делсбу, в провинция Хелсингланд. Предположил е, че Флура е взела колата, за да отиде до местната църква.

Все още чува как казва с разстроен глас, че в камбанарията се крие свидетел.

Юна не може да я разбере. Тя сякаш смесва лъжи и истина, без сама да го съзнава.

Въпреки многото небивалици на Флура не го е напускало усещането, че тя знае за убийствата в „Биргитагорден“ повече от всички други.

Може би този свидетел е една от лъжите ѝ, обаче ако е истина, то е толкова значима, че Юна не може да я пренебрегне.

Ниските дъждовни облаци правят нивите да изглеждат сиви, а иглолистните дървета почти сини. Той завива по тесен, настлан с чакъл път. Есенни листа кръжат над пътното платно и е трудно да се поддържа висока скорост. Лъкатушещият път е осеян с дупки.

Завива по права алея, която води към църквата в Делсбу. Между дърветата вижда ширналите се нивя. В далечината се движи самотен комбайн. Остриетата на ножовете режат като коси ниско до земята. Вдига се прахоляк, примесен със сламки и плява. Птиците се издигат и спускат в завихрения въздух.

Когато е почти стигнал до църквата, вижда кола, която се е забила в едно дърво. Предният капак е смачкан, една решетка се търкаля в тревата, единият прозорец е избит.

Двигателят все още работи, предната врата зее широко отворена и задните фарове осветяват тревата в канавката.

Юна намалява, но щом вижда, че колата е празна, я подминава. Флура сигурно се е втурнала навън, предполага той и продължава да кара чак до църквата.

Юна излиза от колата и бързо тръгва по чакълената пътека, която скърца под краката му. Покритата с катран камбанария се издига на едно възвишение недалеч от църквата.

Небето е тъмно и изглежда сякаш ще завали всеки момент.

Под черния купол с форма на луковица виси огромната матова камбана на църквата. Отвъд кулата се чернеят бързите пенести води на реката.

Вратата на постройката е открената.

Юна изминава останалото разстояние и когато е съвсем близо, усеща миризмата на катран.

Широката долна част е покрита от тъмни, подобни на люспи, дървени панели. Във вътрешността има стръмна дървена стълба, която отвежда към самата камбана.

— Флура? — провиква се Юна.

Флура се появява горе на стълбите. Лицето ѝ е тъжно, а големите ѝ очи лъщят уморено.

— Тук няма никой — казва тя и прехапва устни.

— Сигурна ли си?

Тя се разплаква и гласът ѝ секва:

— Извинете, но аз вярвах... сигурна бях...

Тя слиза по стълбите и прошепва „прощавайте“, без да го погледне, закрила устата си с ръка, и бавно се запътва към колата.

— Как намери това място? — пита Юна и тръгва след нея. —
Защо смяташе, че свидетелят ще е тук?

— Сватбената снимка на приемните ми родители... Кулата се вижда на заден план.

— Но какво общо имаше с това Миранда?

— Призракът каза...

Флура млъкна и спира.

— Какво има? — пита я Юна.

Той отново си припомня, че Флура бе нарисувала Миранда с длани пред лицето, а тъмната кръв във формата на сърце до главата ѝ. Но тя не бе нарисувала кръвта с цел измама, а като човек, който е станал очевиден на нещо, само че вече не си спомня при какви обстоятелства.

Пред антикварния магазин „Карлен“ Флура бе говорила за призрака като за спомен. Опитала се бе да си припомни думите, изречени от привидението.

Тънки ивици светлина си пробиват път между слоевете тежки дъждовни облаци.

„Като спомен“, повтаря той и поглежда бледото лице на Флура.

Жълти есенни листа танцуват във въздуха и Юна внезапно проумява как се нарежда мозайката. Сякаш завесите се дръпват и през прозорците нахлува светлина. Знае, че е намерил ключа към решението на загадката.

— Това си ти — прошепва той и потръпва от собствените си думи.

Сега разбира, че Флура е свидетелят, за когото се твърди, че се намира в камбанарията.

Тя е свидетелят, но момичето, чието убийство е видяла, не е Миранда.

Друго момиче е.

Друго, но убито по абсолютно същия начин.

Момичето е друго, но убиецът е един и същ.

Прозрението е очевидно. Последва го остра мигрена. В продължение на една предълга секунда има усещането, че през главата му преминава куршум. Пипнешком търси опора, през мрака до слуха му достига разтревоженият глас на Флура. После болката отминава.

— Ти си видяла всичко — казва той.

— Тече ви кръв.

От носа му се стича малко кръв, Юна рови в джобовете си и намира една салфетка.

— Флура — казва той. — Ти си свидетелят, скрит в кулата...

— Но аз не съм видяла нищо.

Той притиска салфетката към носа си.

— Просто си го забравила.

— Но аз не съм била там, никога не съм била в „Биргитагорден“.

— Видяла си нещо друго...

— Не — прошепва Флура и поклаща глава.

— На колко години е призрактът? — пита Юна.

— Миранда е може би на петнайсет години, когато я сънувам... но когато идва наяве, когато сякаш наистина стои в стаята, тогава е малко момиче.

— Колко малко?

— На пет години.

— Ти на колко години си, Флура?

Изпълва я страх, когато среща странно сивите му очи.

— На четирийсет — отговаря тя ниско.

Юна си мисли, че Флура е описала убийство, чийто свидетел е станала в детството си, но през цялото време е смятала, че говори за убийствата в „Биргитагорден“.

Уверен в правотата си, Юна изважда телефона си и се обажда на Аня. През тунела от години Флура внезапно е съзряла онова, което е било погребано в паметта ѝ. Заради това картините на спомена са били толкова смущаващи и разтърсващи.

— Аня — казва той още преди асистентката да е отговорила. — Пред компютъра ли си?

— Ти да не би да си на някое по-хубаво местенце? — пита го озадачено тя.

— Можеш ли да провериш дали в Делсбу се е случило нещо преди около трийсет и пет години?

— Нещо специално ли?

— Ще е намесено петгодишно момиче.

Докато Аня трака по клавиатурата, Юна вижда как Флура отива до църквата, поглажда с ръка фасадата, след което заобикаля оръжейницата. Той тръгва след нея, за да не я изгуби от поглед. Един таралеж се клатушка забързано между няколко надгробни камъка.

Отвъд алеята се вижда как комбайнът се движи по полето, обгърнат от облаци прах.

— Да — казва Аня, като диша през носа си. — Имало е смъртен случай... Преди трийсет и шест години е открито петгодишно момиче при църквата в Делсбу. Няма нищо повече. Полицията стигнала до заключението, че е било нещастен случай.

Юна вижда как Флура се обръща и го поглежда с тежък, странен поглед.

— Как се е казал полицаят, който е провел разследването?

— Торкел Екхолм — отговаря Аня.

— Можеш ли да се опиташ да намериш адреса му?

Двайсет минути по-късно Юна паркира колата на тесен чакълест път. Дватамата с Флура отварят желязна порта, продължават през китна овощна градина и стигат до червена дървена къща с бели ъгли и покрив с плочи от фиброцимент. Есенната зеленина гъмжи от жужащи насекоми. Небето е мръсножълто от насъбрал се дъжд и гръмотевици. Юна позвънява на звънеца и оглушително звънене оглася градината.

Чуват се тътрещи се крака, след което възрастен човек с плетен елек, тиранти и чехли отваря вратата.

— Торкел Екхолм? — пита Юна.

Мъжът се подпира на ролатор и ги поглежда с влажните си старчески очи. Зад голямото, набръчкано дясно ухо се подава слухово апаратче.

— Кой иска да знае? — казва той едва чуто.

— Юна Лина, инспектор от Националната полиция.

Старецът присвива очи, когато Юна му показва документ за самоличност, и не може да сдържи една особена усмивка.

— Националната полиция — прошепва той и с едва забележим жест прави знак на Юна и Флура да влязат. — Заповядайте да изпием по чаша кафе.

Те сядат на кухненската маса, а Торкел, след като е обяснил на Флура, че няма нищо сладко, с което да ги почерпи, отива до печката. Говори много тихо и изглежда почти напълно оглушал.

Стенен часовник тиктака силно и над пейката в кухнята виси ловна пушка с матов блясък. Оръжието е за отстрелване на лосове, един добре смазан „Ремингтън“. Бродираното ковчорче с надпис „Щастието на дома е в доволството“ се е откачило от кукичките и виси с подвити ъгли като опърпана пощенска картичка от една друга Швеция.

Мъжът се почесва по брадичката и поглежда Юна през мрака в кухнята.

Водата кипва и Торкел Екхолм изважда три чаши и кутия разтворимо кафе.

— Когато човек е сам, живее простичко — казва той и свива рамене, докато подава чаената лъжичка на Флура.

— Тук съм, за да ви разпитам за един много стар случай — казва Юна. — Преди трийсет и шест години при църквата в Делсбу е било открито мъртво момиченце.

— Да — отговаря старецът, като избягва да погледне Юна в очите.

— Нещастен случай ли беше? — пита Юна.

— Да — сдържано отговаря Торкел Екхолм.

— Обаче аз не смятам така — додава Юна.

— Радвам се да го чуя — казва старецът.

Устата му започва да трепери и той побутва захарницата с бучки захар към инспектора.

— Спомняте ли си случая? — пита Юна.

Лъжичката звънти, докато старият полицаи сипва още кафе на прах в чашата си и го разбърква. Очите му са зачервени, когато отново ги вдига и среща погледа на Юна:

— Ще ми се да можех да го забравя, но някои случаи...

Торкел Екхолм се изправя, отива до един тъмен скрин до стената и отключва най-горното чекмедже. С неравен глас обяснява, че е запазил записките си от случая през всичките тези години.

— Знаех си, че някой ден полицията отново ще ме потърси по този случай — казва едва чуто той.

Тромава есенна муха жужи срещу стъклото в малката кухничка. Торкел кимва към документите, сложени на масата пред тях:

— Мъртвото момиче се казваше Юлва, дъщеря на управителя на имението Роне... Когато пристигнах на местопроизшествието, вече я бяха сложили на един чаршаф... Паднала била от камбанарията, така ми казаха...

Старият полицай се обляга назад в стола, така че дървото изскърцва.

— Имало кръв по фриза на кулата, казаха... Те ми посочваха, а аз рисувах, но ми се стори, че имаше нещо гнило.

— Защо прекратихте разследването?

— Нямахте свидетели, не разполагах с нищо. Разпитвах, ала не стигнах доникъде. Не ми позволиха да безпокоя повече големците в Роне. Пуснаха управителя в отпуск и... това беше... Имам една снимка, която направи Яне, работеше за „Работнически вестник“ и го използвахме да фотографира местопрестъпления.

Старият полицай им показва черно-бяла фотография. На чаршаф в тревата лежи малко момиче с разпилени коси. Встрани от главата ѝ има черно петно кръв точно като на леглото на Миранда, на същото място.

Петното има почти сърцевидна форма.

Лицето на момиченцето е меко, бузките по детински закръглени, а устата като на спящ човек.

Флура се вторачва в снимката, докосва с пръсти косата си и лицето ѝ пребледнява като платно.

— Нищо не видях — простенва тя и започва да плаче с отворена уста.

Юна маха снимката и се опитва да успокои Флура, но тя става и взема фотографията от Торкел. Избърсва сълзите от бузите си и вперва поглед в снимката, подpira се с ръка на мивката и не забелязва, че събаря една празна бирена бутилка в сапунената вода.

— Играехме на мижанка — казва тя приглушено.

— На мижанка ли?

— Трябваше да си затворим очите и да ги закрием с ръце.

— Но ти си погледнала, Флура — казва Юна. — Видяла си кой е ударил момиченцето с камък.

— Не, аз си затворих очите... аз...

— Кой я удари?

— Какво видя? — пита Торкел.

— Малката Юлва... изглеждаше толкова доволна, закри си очите с ръце и той я удари...

— Кой? — пита Юна.

— Брат ми — прошепва тя.

— Ти нямаш брат — казва Юна.

Торкел потреперва така, че чашата за кафе се преобръща в чинийката.

— Момчето — промърморва той. — Нима е било момчето?

— Кое момче? — пита Юна.

Лицето на Флура е смъртнобледо, сълзите се стичат по бузите ѝ. Стариият полицай откъсва малко домакинска хартия и тежко се изправя от стола си. Юна вижда как тя поклаща глава, но устните ѝ лекичко се помръдват.

— Какво видя? — пита Юна. — Флура?

Торкел се приближава към нея и ѝ подава хартията.

— Ти ли си малката Флура? По-малката сестричка, дето все си мълчеше? — пита той внимателно.

Ранният детски спомен спохожда Флура, докато стои в кухнята на стария полицай, подпряла се с ръка на мивката. Има усещането, че краката ѝ ще се подкосят, когато си спомня видяното.

Слънцето весело си играеше по тревата до църквата. Тя бе закрила лицето си с ръце. Светлината проникваше през пръстите ѝ и оцветяваше в огненочервено очертанията на двете човешки фигури.

— Господи — простенва тя и се свлича на пода. — Господи...

В пламтящата светлина изплува споменът как брат ѝ пребива малкото момиченце с камък.

Картините на спомена са толкова осезаеми, че сякаш двете деца стоят тук, в кухнята.

Чува тъпите удари и вижда как главата на Юлва се поклаща.

Флура си спомня как момичето падна на тревата. Устата ѝ се отваряше и затваряше, клепачите ѝ трепереха, тя мълвеше объркани думи, а той удари отново.

Удари с все сила и изкрещя, че трябва да си затворят очите. Юлва спря да шава, той премести ръцете върху лицето ѝ и повтори, че трябва да замижи.

— Но аз не замижах...

— Ти ли си Флура? — повторно пита старият полицай.

Между пръстите си Флура видя брат си да става с камък в ръка. Съвсем спокойно каза, че Флура трябва да си затвори очите, че играят на мижанка. Той се приближи отстрани и вдигна кървавия камък. Тя отстъпи назад точно когато той замахна. Камъкът я одра по бузата и тежко тупна на рамото ѝ, Флура падна на колене, но пак се изправи и хукна да бяга.

— Ти ли си малката Флура, дете живееше в Роне?

— Почти нищо не помня — отговаря тя.

— Кой е брат ѝ? — пита Юна.

— Хората им викаха „децата от сиропиталището“, макар че бяха осиновени от големците от имението — разказва старият полицай.

— Роне ли е фамилното им име?

— Дърводобивният барон Роне... но ние им викахме „големците“ — отговаря Торкел. — Даже във вестниците писаха, че са осиновили две деца, благородно и милосърдно дело, писаха... но след злополуката момичето бе преместено... Само момчето остана.

— Даниел — казва Флура. — Името му е Даниел.

Столтът изскърцва по пода, когато Юна става от масата и излиза от къщата, без да каже и дума. С телефон, долепен до ухото, тичешком прекосява градината, където падналите плодове лежат между жълтите листа под дърветата, излиза през портата и отива в колата.

— Аня, слушай, трябва да ми помогнеш, спешно е — казва Юна и сяда зад волана. — Провери дали Даниел Грим има връзка с едно семейство на име Роне от Делсбу.

Юна успява само да включи полицейското радио в колата, за да алармира Националната свързочна централа, преди Аня да отговори.

— Да, това са родителите му.

— Изрови всичко за него — казва Юна.

— За какво става дума тук?

— За момичета — отговаря Юна.

Той затваря и преди да алармира полицията, бързо набира номера на Елин Франк.

Елин внимателно шофира надолу по стръмния чакълест път към Оре. Отива да вземе медицинската сестра на Вики. Единият страничен прозорец е отворен и свежият въздух изпълва колата. Продълговатото тясно езеро блести мрачно. Планините, меко заоблени и обрасли с растителност, се възвишават една до друга като гигантски викингски погребални могили.

Мисли си как Вики взе ръката ѝ и я прегърна. Всичко е на път да се промени и животът ѝ отново ще стане хубав.

Тесният път преминава под една скала, когато телефонът забучава в чантата ѝ. Елин бавно изминава още няколко метра, отбива на едно място за срещи и спира. Изважда телефона с лошо предчувствие. Той продължава да звъни в ръката ѝ. Обажда се Юна Лина. Елин всъщност няма желание да чуе какво има да ѝ каже той, но все пак отключва телефона с треперещи пръсти.

— Ало? — отговаря Елин.

— Къде е Вики? — пита криминалният инспектор.

— Тук е, при мен — отговаря тя. — Имам вила в Дювед, която...

— Знам, но виждате ли я в момента?

— Не, аз...

— Искам веднага да вземете Вики, да се качите в колата заедно с нея и да се върнете в Стокхолм. Само вие и Вики. Направете го веднага, не вземайте нищо, просто се качете в колата и...

— Аз вече съм в колата — изкрещява Елин и усеща как паниката нараства в гърдите ѝ. — Вики е заедно с Даниел в къщата.

— Това не е добре — казва Юна и тя долавя тона в гласа му, тон, от който ѝ призлява от тревога.

— Какво се е случило?

— Чуйте ме... Даниел е убил Миранда и Елисабет.

— Не може да бъде — прошепва тя. — Той щеше да се грижи за Вики, докато аз отида с колата до автогарата.

— Тогава тя по всяка вероятност вече не е жива — казва Юна. — Постарайте се поне вие да се махнете оттам. Това е съветът, който мога да ви дам като полицаи.

Елин се е вторачила през предното стъкло в небето. То вече не е бяло. Облаците са ниски и се носят по планинските върхове — черни, натежали от дъжд и есен.

— Не мога да я изоставя — чува се да произнася.

— Полицията вече пътува натам, но може да им трябва известно време, докато стигнат.

— Ще се върна — решава тя.

— Разбирам ви — казва Юна. — Но бъдете внимателна... защото Даниел Грим е изключително опасен и ще бъдете съвсем сама с него, преди да пристигне полицията...

Ала Елин вече не мисли, обръща колата на склона и подкарва обратно, нагоре по стръмния път, а чакълът трака под гумите.

Седнала в леглото, Вики сваля приложения за мобилния си телефон, когато Даниел влиза и се настанява на белия фотьойл до нея.

Отвън планинският пейзаж е мек, долината Уладален и върховете на планината Орескутан се възвисяват към небесата сиви и стари като света.

— Имаше ли чувството, че е несправедливо вчера? — пита Даниел. — Имам предвид... само да седиш и да чакаш в колата, докато вземахме нещата ти?

— Не... разбирам, че никой не иска да ме вижда — отговаря тя и продължава да цъка по телефона.

— Когато влязох в къщата, видях, че Алмира и Лу Чу си играеха, щяха да жумят — излъгва Даниел. — Знам, че Миранда те беше научила на тази игра...

— Да — отговаря тя.

— А знаеш ли откъде Миранда я беше научила? — пита Даниел.

Вики кимва и изважда зарядното на телефона.

— Понякога използвам мижанката при терапията — обяснява Даниел. — Това е упражнение, което ни научи да се доверяваме един другиму.

— Миранда ми даваше шоколад — усмихва се Вики. — И нарисова сърце на корема ми и...

Внезапно Вики млъква. Мисли си за това, което ѝ каза Тула в Хорте, когато изникна от мрака до люляковия храст.

— Разказала ли си на някого за тази игра? — пита Даниел и я поглежда.

— Не — отговаря тя.

— Просто се чудех...

Вики свежда поглед и си мисли как Тула, застанала в мрака с бухалката в ръка, каза, че убиецът убива само уличници. „Само уличниците трябва да ги е страх, че ще им размажат черепа“, прошепна тя. Такава си беше Тула, говореше все гадости и извратени

неща. Вики се бе помъчила да се усмихне, но Тула обясни, че намерила тест за бременност в чантата на Миранда, когато взела огърлицата ѝ. Вчера Вики си бе помислила, че Миранда сигурно е спала с някое от момчетата, с които се е срещала на адаптационната терапия.

Ала сега осъзнава, че сигурно става дума за Даниел.

Вики бе усетила, че има нещо нередно в играта, която ѝ бе показала Миранда. Защото Миранда само се преструваше, че е забавно. Кикотеше се и чупеше парченца шоколад, но единственото, което искаше да разбере, беше дали на Вики се е случило същото като на нея, без да разкрие какво точно е станало.

Вики си спомня опита на Миранда да звучи невъзмутимо, когато я попита дали Даниел я е посещавал в стаята ѝ, за да играят.

— Миранда не ми каза нищо — опитва се да обясни Вики и за миг поглежда Даниел в очите. — Не ми е казвала нищо за това какво правите по време на терапията...

Бузите на Вики поруменяват, когато внезапно разбира, че всичко пасва. Даниел сигурно е този, който е убил Миранда и Елисабет. Убийствата нямат нищо общо с уличници. Даниел е убил Миранда, защото е била бременна.

Може би Миранда вече е била разказала всичко на Елисабет.

Вики се опитва да диша спокойно, не знае какво да каже, чопли гипса и леко подръпва разръфаната марля.

— Беше...

Даниел се навежда, взема телефона от скута ѝ и го пъхва в джоба си.

— Терапията... трябвало е да ни направи смели и да се доверяваме един другиму — продължава Вики, макар да разбира, че Даниел вече е разгадал мислите ѝ.

Той знае, че тя разбира, че той е убил Миранда и Елисабет с чук, и е натопил нея.

— Да, това е важна стъпка в терапията — казва Даниел и внимателно я наблюдава.

— Знам — прошепва тя.

— Можем да го направим сега, ти и аз. Само на шега — предлага той.

Вики кимва, обзема я паника и си помисля, че той е решил да я убие. Кръвта бушува в ушите ѝ и под мишниците ѝ се стича пот. Той е

съдействал да бъде освободена и е дошъл в къщата на Елин, за да разбере какво знае, за да бъде сигурен, че няма да бъде разкрит.

— Замижи — казва той с усмивка.

— Сега ли?

— Забавно е.

— Ама аз...

— Просто го направи — нарежда Даниел строго.

Вики замижава и закрива очи с длани. Сърцето ѝ бие силно от страх. Той прави нещо в стаята. Звучи, сякаш издърпва чаршафа от леглото.

— Трябва да пишкам — казва тя.

— След малко.

Вики седи, захлупила очи с длани, и се стряска така, че подскача, когато той премества един стол по пода. Чува се влачене, краката ѝ треперят, но продължава да държи длани пред очите си.

Елин кара колкото се може по-бързо по стръмния склон. Връзка ключове подрънква в купичката за монети до скоростния лост. Клоните на едно дърво шумолят по бронята и стъклата. Тя удря спирачките на една стръмна извивка и колата насмалко да поднесе. Гумите се плъзгат по хвърчащия чакъл, но Елин сменя скоростта, заобикаля и отново може да даде газ.

Колата подскача и треци. Вода от топенето на снеговете е издълбала дълбоки бразди по чакълестия път, който води по-нататък към Тегефорш.

Тя продължава нагоре, кара твърде бързо и се опитва да намали малко, когато приближава алеята към вилата. Завива рязко вдясно, колата закача стълба на портата, лявото странично огледало се прекършва и бронята се одира. Елин дава газ и колата сякаш ще излети, когато стига най-високата точка. Стекът минерална вода в багажника се преобръща с трясък.

Изминава останалата права отсечка до къщата, набива рязко спирачките и изпод гумите се вдига облак прах. Елин излиза от колата при включен двигател, хуква до външната врата и нахлува вътре. Там е тъмно като в рог и тя се препъва в ботуши и ски обувки, докато бърза към голямата всекидневна.

— Вики! — провиква се тя.

Елин заплава лампите и изкачва на бегом стълбите. Подхлъзва се и удря коляното си на едно стъпало, изправя се и се втурва в стаята на Вики. Натиска надолу дръжката, ала вратата е заключена. Елин започва да блъска по нея и чува истерията в собствения си глас, докато крещи:

— Отвори!

От стаята не се чува нищо. Елин са навежда и надзърта през ключалката. На пода е прекатурен стол и по стените се прескачат сенки.

— Вики?

Тя се отдръпва и ритва по вратата. Чува се само глух удар. Не се случва нищо. Тя нанася нов ритник, изтичва до съседната стая, но ключът е вътре в ключалката. Отива до следващата врата и с припрени движения изважда ключа. Втурва се обратно и по невнимание събаря една стъклена скулптура, която се разбива на пода с тежко тупване. Ръцете ѝ треперят толкова силно, че ѝ е трудно да вкара ключа в ключалката, използва и двете си длани, при втория опит успява и със замах отваря вратата.

— О, господи! — прошепва тя.

Вики виси в усукан на примка чаршаф, праметнат през варосаната греда. Устата ѝ зее широко отворена, лицето ѝ е тебеширенобяло. Краката ѝ леко шават във въздуха. Все още е жива. Връхчетата на пръстите ѝ търсят пода половин метър по-долу и държи пръстите си под примката.

Без да разсъждава, Елин се втурва към Вики и я повдига, колкото ѝ стигат силите.

— Опитай се да се освободиш — казва тя през плач, докато държи тънките крака на Вики.

Момичето се бори с усукания плат, тялото му се движи конвулсивно, трябва да поеме кислород. Бори се панически, за да разшири примката.

Изведнъж Елин чува как Вики си поема въздух и се разкашля. Диша тежко и напряга тялото си.

— Не мога да я сваля — през кашлица казва Вики.

Елин се повдига на пръсти и се мъчи да я повдигне още повече.

— Опитай да се покатериш!

— Не мога...

Примката отново се затяга. Вики не може да си поеме достатъчно въздух и започва да се тресе в панически конвулсии. Ръцете на Елин треперят от усилието да я държи горе. Не може да се откаже. Опитва се да достигне прекатурения стол с крак, за да се покатери на него, но това е невъзможно. Вики е подгизнала от пот и тялото ѝ е разтърсвано от спазми. Елин опитва да промени хватата си, но се оказва непосилно. Приближава се една упойваща слабост, но тя все пак успява мъничко да снижи едната си ръка, да захване по-добре, което ѝ позволява да повдигне Вики още мъничко. Момичето се бори

със сетни сили и най-накрая измъква глава от примката. Започва да кашля и двете заедно се свличат на пода.

На шията на Вики има синкава ивица, тя си поема дъх насечено и запъхтяно, ала диша, жива е. Елин я целува по бузите, с треперещи ръце отмахва косата от потното ѝ лице и ѝ шепне да пази тишина.

— Беше Даниел...

— Знам, полицията идва насам — прошепва Елин. — Трябва да останеш тук. Аз ще заключа вратата, но ти трябва да пазиш пълна тишина.

Елин заключва вратата, зад която е Вики. Цялата трепери, докато слиза по стълбите. Краката и ръцете ѝ са изтръпнали от усилието. Телефонът изжужава и вижда, че е получила текстово съобщение от телефона на Вики:

Прости ми, но нямам сили да лъжа повече. Не тъгувай.

Прегръдки, В.

На Елин ѝ прилошава, сърцето ѝ бие силно от тревога. Мислите ѝ препускат. Невъзможно е да разбере какво се случва. Сигурно Даниел току-що ѝ е изпратил есемес от телефона на Вики. Предпазливо тръгва из тъмната всекидневна. Щорите в цялата къща са спуснати.

Изведнъж на пода пада сянка. Това е Даниел, който е застанал на стълбата към мазето. Сигурно се е качил от гаража. Тя съзнава, че трябва да го задържи, докато пристигне полицията.

— Направила го е — казва Елин. — Вики се беше заключила в стаята си, не можах да я отворя достатъчно бързо, не разбирам.

— Какво казваш? — пита той бавно, гледайки я с лъщящ поглед.

— Тя не е жива... Не можем ли просто да излезем отвън? Трябва да се обадим на някого — прошепва Елин.

— Да — отговаря той и се приближава.

— Даниел... Не разбирам.

— Нима?

— Не, аз...

— След като е убила теб... Вики е отишла горе в стаята си и се е обесила — казва той.

— Защо казваш...

— Не трябваше да се връщаш толкова рано — произнася заключителната си реплика Даниел.

Елин внезапно съзира брадвата, която той крие зад гърба си. Хуква към външната врата, но няма време, той е точно отзад и вместо това тя прави рязък завой вдясно и преобръща един стол зад себе си. Той се спъва и тя спечелва малка преднина, бягайки през кухнята и по коридора. Стъпките му се приближават. Няма къде да се скрие. Тя се шмугва в старата спалня на Як, заключва вратата след себе си и натиска копчето на щората.

„Няма да успея, мисли си. Щорите се отварят прекалено бавно.“

Моторчето жужи и се чува скрибуцане, когато алуминиевите панели се разделят и през мънички дупчици се процежда светлина.

Елин изкрещява при първия удар с брадва по вратата. Острието прерязва дървото до ключалката, огъва се настрани, след което бива издърпано.

Бавно и със скриптене щората се вдига. Виждат се десет сантиметра от прозореца, когато брадвата замахва повторно.

Тя няма време за чакане, трябва да продължи. Бързо прекосява спалнята и влиза в банята на Як, докато Даниел рита по вратата. Разнася се трясък и пращане. Дървесината около ключалката се разцепва на продълговати трески и вратата се отваря.

Елин вижда отражението си в голямото огледало, докато бавно прекосява банята, минава покрай ваната, душа и сауната, през другата врата и влиза в кабинета на Як. Толкова е тъмно, че се спъва в стойката за компютър. Стари папки изпопадат на пода. Тя пипнешком рови по бюрото, издърпва едно чекмедже, изсипва писалките и взема ножа за писма.

Щорите в спалнята замлъкват, когато са напълно вдигнати. Нещо пада в голямата вана. Даниел я преследва. Елин си събува обувките, боса се прокрадва по коридора и затваря вратата след себе си.

Мисли си, че може би ще успее да последва Даниел, да влезе пак през разбитата врата в спалнята на Як и да се опита да отвори прозореца.

Прави няколко крачки, но променя намерението си и хуква по коридора.

— Елин — изревава той зад нея.

Вратата на голямата стая за гости е заключена. Тя завърта ключа, но ключалката заяжда. Поглежда назад и вижда Даниел да се приближава. Не тича, но крачките му са големи. Тя дръпва дръжката и усеща мириса на потта му. През вратата се стрелва сянка. Тя се хвърля настрани и удря бузата си в една картина.

Брадвата не улучва главата ѝ. Острието се забива косо в бетонната стена отзад. С остър звън то променя посоката си така светкавично, че Даниел го изтървава. Брадвата с трясък се забива в пода.

Ключалката прищраква и Елин бутва вратата с рамо. Препъвайки се, тя влиза в стаята. Даниел е по петите ѝ и се опитва да я сграбчи с ръка. Тя се обръща и го удря с ножа, който се забива в гърдите му, но едва малко под повърхността. Той я хваща за косата, дръпва я настрани и я поваля на пода с такава сила, че тя се блъсва в шкафа за телевизор, прекатурвайки настолната лампа.

Той намества очилата на носа си и отива да вземе брадвата. Елин пропъзлява под широкото легло.

Надява се, че Вики стои скрита, защото си мисли, че може би ще успее да издържи, докато пристигне полицията.

Елин вижда краката и стъпалата на Даниел, които заобикалят леглото. Тя се отмества и усеща как той се качва на леглото. Матракът и рамката проскърцват. Елин не знае на коя страна да се премести, опитва се да стои в средата.

Изведнъж той я е сграбчил за стъпалото, тя изкрещява, но той е долу до леглото и я издърпва отвън. Тя се опитва да се задържи, ала е невъзможно. Той не изпуска глезена ѝ от хватката си и вдига брадвата. Тя го изритва в лицето с другия си крак. Той изпуска глезена ѝ и очилата му падат, олюлява се назад, подпира гръб в етажерката, закрива едно си око с ръка и я гледа с другото.

Тя се изправя на крака и се втурва към вратата. С крайчеца на окото си вижда как той се навежда да си вземе очилата. Тичешком тя преминава покрай стаята на Як и отива в кухнята. Тежките стъпки на Даниел прозвучават в коридора.

Мислите се гонят в съзнанието ѝ. „Полицайте вече би трябвало да са тук — Юна каза, че са на път.“

Елин сграбчва дълбок тиган от кухненския плот, докато минава през кухнята, тичешком прекосява всекидневната, отваря вратата на гаража и запокитва долу тигана.

Чува го как трещи надолу по стълбите, докато самата тя се прокрадва нагоре.

Даниел е пред вратата на гаража, но не се оставя да бъде заблуден. Чул е звука от стъпките ѝ към горните етажи. Скоро възможностите ѝ ще се изчерпят. Елин е останала без дъх, но притичва покрай етажа, където се крие Вики, и малко по-бавно продължава нагоре по стълбата, за да примами Даниел далеч от момичето, към най-горния етаж.

Елин знае, че просто трябва да издържи, докато пристигне полицията, трябва да успее, трябва да отвлече вниманието на Даниел, така че да не отиде в стаята на Вики.

Стълбата зад нея скърца под стъпките на Даниел.

Той се качва на най-горния етаж. Почти съвсем тъмно е. Тя бързо отива да вземе ръжена от стойката пред кахлената печка. Другите инструменти се полюшват със звънтене. Елин застава по средата на стаята и строшава лампиона с един-единствен удар. Големият плафон от грапаво стъкло пада на пода и се разбива с трясък. Късчетата стъкло се пръсват по пода, след което се възцарява тишина.

Чуват се само тежките стъпки по стълбата.

Елин се е спотаила в мрака до една етажерка за книги вдясно от вратата.

Даниел диша запъхтяно, докато изкачва последните стъпала. Не бърза, защото знае, че тя не може да избяга от последния етаж.

Елин се опитва да приглуши звука от дишането си.

Даниел стои неподвижен с брадвата в ръка, взира се в тъмната стая, след което натиска копчето за лампата.

То цъква, но нищо не се случва. Продължава да е тъмно.

Елин се спотайва в мрака, стиснала ръжена с две ръце. Трепери от адреналина в кръвта си, но усеща прилив на сила.

Даниел диша меко и предпазливо тръгва през стаята.

Тя не може да го види, но под обувките му хруска стъкло.

Изведнъж нещо изщраква и електрическо жужене е последвано от тракане. Светлина се процежда през множеството дупчици между ламелите на щорите. Даниел е до вратата и чака, докато щорите бавно се вдигат и светлината изпълва стаята.

Няма къде да се скрие.

Той я гледа втренчено и тя отстъпва с ръжена, насочен към него.

Даниел държи брадвата в дясната си ръка, поглежда я, след което се приближава.

Елин замахва към него, но той се дръпва. Тя диша запъхтяно и отново насочва ръжена към него. Остра болка прорязва крака ѝ, когато стъпва на едно парче стъкло, но не изпуска Даниел от поглед.

Брадвата се поклаща в ръката му.

Тя удря отново, но той се отмества.

Вторачил е непроницаем поглед в нея.

Ненадейно той замахва с брадвата. Светкавично, силно. Широката страна на острието улучва ръжена. Чува се тъп звън при срещата на метал с метал. Ръженът потреперва толкова силно, че е избит от ръката ѝ и тупва на пода.

Тя вече не може да се защити, отстъпва заднишком и с изумление проумява, че нещата няма да се развият никак добре за нея. Тревога се просмуква в тялото ѝ и я прави странно безучастна, сякаш е просто наблюдател.

Даниел се приближава още повече.

Поглежда го в очите, той среща погледа ѝ, но сякаш нищо не докосва струна в душата му.

Най-накрая тя опира гръб в големия прозорец. Отвесно зад нея се спуска гладката бетонена фасада три и половина етажа надолу, до

настлан с камък двор с градински мебели и скара.

Стъпалата на Елин кървят и червените провлечени следи се открояват по светлия дървен под.

Останала без сили, тя стои неподвижно и си казва, че би трябвало да преговаря, да му обещае нещо, да го накара да говори.

Даниел диша по-тежко, известно време я наблюдава, навлажнява устните си, след което бързо изминава последните крачки до нея, замахва с брадвата и удря. Тя инстинктивно отмества глава. Брадвата се забива с трясък в прозореца. Тя усеща как дебелият стъкло се разтриса зад гърба ѝ и чува режещия звук, когато започва да се пропуква. Даниел пак вдига брадвата, но преди да успее да нанесе удар, Елин се навежда назад. Отпуска се с цялата си тежест към големия прозорец и усеща как той се огъва. Стомахът ѝ се обръща. Тя пада заднишком, свободно през въздуха, сред облак от стъкло и блещукащи отломки. Елин Франк затваря очи и дори не забелязва кога се приземява.

Даниел се подпира с ръка на касата на прозореца и поглежда надолу. Парченца стъкло все още се сипят от перваза. Далеч отдолу лежи Елин. Всичко е осеяно със стъкла. Равномерна струя тъмна кръв изтича от главата ѝ по каменната настилка.

Дишането на Даниел става по-спокойно. Ризата му е подгизнала от пот и се е залепила за гърба му.

Изгледът от най-горния етаж е величествен. Върхът Тюстхювудет се издига съвсем наблизо и Орескутан, с хижата на върха, се възвишава обвит в есенна мъгла. По пътя от Оре изведнъж проблясват сините светлини на няколко аварийни коли, ала пътят към Тегефорш е празен.

Юна бе прозрял всичко в мига, в който Флура назова името на брат си. Набра номера на Аня още докато излизаше от преддверието на Торкел и тя му отговори, докато тичаше през градината. Когато се качи в колата, Аня можеше да потвърди, че Даниел Грим е момчето, осиновено от дърводобивния барон от имението Роне.

Той беше същият Даниел, за когото говореше Флура.

Даниел Грим бе момчето, което преди трийсет и шест години пред очите на Флура бе убило едно малко момиченце в Делсбу.

Юна седна в колата и набра номера на Елин Франк — Даниел бе отишъл с нея и Вики в Дювед.

Докакто чакаше Елин да отговори, осъзна защо Елисабет имаше рани от самозащита от задната страна на ръцете си, а не по дланите си.

Била е закрила лице с ръце.

Даниел не оставя свидетели — никой не бива да види какво прави.

След като предупреди Елин, Юна алармира Националната комуникационна централа и поиска да пратят полиция и линейка в Дювед. Хеликоптерите бяха заети в Кируна, а на аварийните коли щеше да им трябва най-малко половин час да стигнат до къщата.

Самият Юна нямаше никакъв шанс да отиде там навреме, защото повече от триста километра дялят Делсбу и Дювед.

Затвори вратата на колата и запали, когато шефът му Карлос Елиасон се обади и го попита какви основания има като гръм от ясно небе да заподозре Даниел Грим.

— Преди трийсет и шест години той е убил едно дете по абсолютно същия начин, по който е убито момичето в „Биргитагорден“ — отвърна Юна и бавно подкара по чакълестия път.

— Аня ми показва снимките от злополуката в Делсбу — въздъхна Карлос.

— Не е било никаква злополука — упорства Юна.

— Кое те кара да направиш връзка между случаите?

— И двете жертви са били закрили лица с ръцете си, когато...

— Знам, че Миранда е била направила така — прекъсва го Карлос. — Но сега, да го вземат дяволите, седя и гледам снимките от Делсбу. Жертвата лежи на един чаршаф и ръцете ѝ са...

— Тялото е било преместено, преди полицията да пристигне на местопроизшествието — казва Юна.

— Откъде знаеш?

— Просто знам — отговаря той.

— Това обичайният ти инат ли е, или врачката ти е наговорила тези небивалици?

— Тя е била очевидка — отговаря Юна с тъмен фински акцент.

Карлос се засмива уморено и после казва сериозно:

— Всичко е отвъд правилата, имаме прокурорка, която води предварително разследване срещу Вики Бенет, а теб те разследва Вътрешният отдел.

След като зави по шосе 84 и се насочи към Сундсвал, Юна се свърза с полицията на „Вестернорланд“ и поиска да пратят патрулна кола и технически екип в къщата на Даниел Грим. По полицейското радио чу полицаите от Йемтланд да казват, че очакват да пристигнат във вилата на Елин Франк след десет минути.

Първата патрулна кола спира пред къщата на Елин Франк на склона на Тегелфелет. Единият полицаи отива до джипа и изключва двигателя, докато вторият изважда оръжието си и се приближава до външната врата на вилата. Още една полицейска кола завива по настлания с чакъл двор, следвана от линейка.

Светлината от следващата линейка вече се вижда по стръмния чакълест път.

Огромната вила изглежда странно затворена. Прозорците са покрити с матови метални щори.

Цари страховита тишина.

С извадени пистолети двамата полицаи влизат през входната врата. Трети остава отвън, докато четвърти заобикаля вилата. Цял нащрек, продължава да се изкачва по широко стълбище от бял бетон.

Вилата не изглежда да е обитаема, затворена е като заключено ковчеже.

Полицаят се качва на една тераса, минава покрай група градински мебели и после вижда кръвта, парченцата стъкло и двете човешки фигури.

Спира.

Поглежда го момиче с бледо лице, напукани устни и чорлава коса. Очите му са почти черни. Коленичило е до безжизнена жена. Локва кръв се е разляла нашироко около двете. Момичето държи ръката на жената в дланите си. Устните му се движат, но полицаят не чува какво мълви, докато не се приближава до тях.

— Все още е топла — шепне Вики. — Все още е топла...

Полицаят смъква пистолета си, изважда радиостанцията и повиква парамедиците.

Облаците са сиви и студени, когато парамедиците тихо докарват две носилки за ранените. Незабавно установяват фрактура на черепа у лежащата жена и внимателно я полагат на носилката, макар че момичето не я пуска.

Вики продължава да стиска ръката на жената, докато тежки сълзи се търкалят надолу по бузите ѝ.

Самото момиче има сериозни наранявания, коленете и краката му кървят силно, след като е седяло сред строшените стъкла. Шията му е подута, черно-синя и шийните ѝ прешлени вероятно са пострадали, но то не иска да легне на носилка и е очевидно, че не смята да остави Елин.

Парамедиците веднага потеглят оттам и бързо решават да оставят момичето да седи до Елин Франк и да я държи за ръката, докато пътуват към Йостерсунд, откъдето ще ги превозят с медицински хеликоптер до Каролинската болница в Стокхолм.

Юна тъкмо минава с колата през ръждясали железопътни релси, когато координаторът на акцията в Дювед отговаря по телефона. Гласът му е насечен и говори едновременно с друг човек, с когото са заедно в полицейския бус.

— В момента нещата са малко хаотични... но се намираме на местопроизшествието — казва той и се прокашля.

— Трябва да знам дали...

— Не, по дяволите... Трябва да е преди Тронгвикен и Стрьомсунд — изкрещява на някого координаторът.

— Живи ли са?

— Извинете, трябва да преградим пътищата.

— Ще почакам — казва Юна и задминава един тир.

Чува как координаторът оставя телефона, разговаря с ръководителя на акцията, потвърждава разположението на блокадите, връща се към Аварийната комуникационната централа и дава указания да използват патрулни коли, за да преградят пътищата.

— Пак съм на линия — казва сетне по телефона.

— Живи ли са? — повтаря въпроса си Юна.

— Момичето е извън опасност, но жената не е... Положението е критично, подготвят спешна операция в болницата в Йостерсунд и след това преместване в Стокхолм.

— А Даниел Грим?

— Във вилата не е имало никой друг... Поставяме блокади, но ако тръгне по някой от малките пътища, не разполагаме с ресурси...

— А хеликоптери? — пита Юна.

— Преговаряме със Съюза на ловците в Кируна, но ще отнеме известно време — отговаря координаторът, а умората прави гласа му да звучи сурово.

Юна влиза в Сундсвал и си мисли, че Елин Франк се е върнала във вилата си въпреки предупреждението му. Не може да си представи какво е сторила, но явно се е върнала навреме.

Елин е сериозно ранена, Вики е все още жива.

Сега има вероятност Даниел Грим да се натъкне на някоя от пътните блокади. Особено ако не е осъзнал, че е издирван. Ала ако успее да се промъкне, би могъл най-рано след два часа да стигне къщата си. Полицията ще трябва да му заложи капан.

„Трябва да извършим техническото претърсване на къщата за улики преди това“, мисли си Юна.

Намалява скоростта и спира на „Брюксгатан“ зад една патрулна кола. Външната врата към дома на Даниел Грим зее, двама униформени полицаи стоят и го чакат в антрето.

— Къщата е празна — съобщава единият. — Нищо необичайно.

— Техникът идва ли?

— Дайте му десет минути.

— Ще поогледам — казва Юна и влиза.

Той бързо обикаля къщата, без да знае какво търси. Надзърта в гардероби, дърпа чекмеджета, бързо отваря вратата на една изба, продължава към кухнята, разглежда килери, долапи, хладилника и фризера, изтичва на горния етаж, дръпва шалтето на тигрови шарки от спалнята, преобръща целия матрак, отваря гардеробната стая, избутва встрани роклите на Елисабет и почуква по стената, изритва стари обувки и измъква кашон с коледна украса, влиза в банята, надзърта в шкафчето измежду одеколон, шишенца лекарства и грим, слиза чак долу в мазето, преглежда инструментите на стената, опипва заключената врата към котела на парното отопление, отмества косачката, повдига капака на подовата канализация, поглежда зад чувалите с градинарска пръст и след това пак се изправя.

Спира насред къщата и поглежда през прозореца към хамака в градината. В другата посока външната врата е отворена и Юна вижда двамата полицаи, които чакат при колата.

Юна затваря очи и си мисли за отвора на тавана на спалнята, който води до мансардното помещение, за заключената врата към котела в мазето и че избата под стълбата би трябвало да е по-голяма.

На тясната врата под стълбата виси стара табела, на която е написано „Alfvar och Skmt“^[1]. Той отваря и надзърта в избата. Стотина бутилки са подредени на малки лавици на широка дървена етажерка. Очевидно е, че отзад има пространство. Най-малко трийсет сантиметра делят задната страна на етажерката и външната стена. Той

я дръпва, маха бутилките от двата края и намира резе най-долу вляво и още едно резе най-горе. Внимателно оставя цялата тежка етажерка да се завърти на пантите си. Разнася се мирис на прах и дърво. Пространството отзад е почти празно, но на пода има кутия от обувки с нарисувано на капака сърце.

Юна изважда телефона си и снима кутията, след което надява чифт чисти латексови ръкавици.

---

[1] Букв. „сериозно и на шега“, първото название на регионалния вестник „Сундсвалс тиднинг“ (шв.). — Бел.прев. ↑

Първото, което Юна вижда, щом внимателно повдига капака на кутията, е снимката на момиче с рижава коса. Не е Миранда. Друго момиче е, може би на дванайсет години.

То е скрilo с ръце лицето си, обърнато към фотографа.

Това е само игра — устата му е весела, а очите му проблясват между пръстите.

Юна внимателно отмества снимката и намира хербаризиран цвят от шипка.

На следващата снимка на кафяво канапе се е сгушило момиче, което яде чипс и озадачено гледа към фотоапарата.

Юна обръща един разделител за книга във формата на ангелче и вижда, че някой е написал отзад „Линда С“ със златист химикал.

Върху купчина снимки, пристегната с гумено ластиче, има светлокестенява къдрица, копринена панделка с розетка и евтино пръстенче с пластмасово сърчице.

Той прелиства измежду снимките на различни момичета. По един или друг начин всички те напомнят за Миранда, но повечето са значително по-малки. На някои снимки са със затворени очи, на други са захлупили очите си с ръце.

Малко момиченце с розова пачка и розови калци стои, закрило лице с длани.

Юна обръща снимката и прочита „Твоята любима Санди“. Куп сърчица са изрисувани около двете думи с червена и синя химикалка.

Момиче с къса коса гледа в обектива, сбърчило лице в кисела гримаса. Върху гладката повърхност на снимката някой е нарисувал сърце и името Ютерпе.

На дъното на кутията има шлифован аметист, няколко сухи листа от лале, карамелени бонбони и късче хартия, на което с детски почерк е написано: *Даниел + Емилия*.

Юна изважда телефона, известно време го държи в ръка, след което се обажда на Аня.

— Нямам нищо — казва тя. — Дори не знам какво търся.

— Смъртни случаи — отговаря Юна с поглед, фиксиран върху момичето, скрило лице с длани.

— Да, но уви... Даниел Грим е работил като терапевт в седем различни институции за момичета с проблеми във Вестернорланд, Йевлеборг и Йемтланд. Не е осъждан и никога не е бил заподозрян в престъпление. Няма никакви вътрешни оплаквания срещу него... нито пък забележки.

— Разбирам — казва Юна.

— Сигурен ли си, че си попаднал на точния човек? Направих сравнение... По времето, когато е работил там, институциите имат дори по-ниска смъртност от средностатистическата.

Юна отново поглежда снимките, всички цветя и сърчица. Ако някое малко момиченце бе скрило кутията, щеше да е добре.

— Няма ли нищо забележително или неочаквано?

— През годините малко повече от двеста и петдесет момичета са починали в домовете, където е работил.

Юна си поема дъх.

— Имам седем имена — казва той. — Най-необичайното е Ютерпе. Има ли някоя на име Ютерпе?

— Ютерпе Пападиас — казва Аня. — Самоубийство в спешен център в Норшьопинг. Но Даниел Грим няма никаква връзка с това място...

— Сигурна ли си?

— Преди преместването в спешния център „Фюрбюлунд“ има кратко описание на клинична картина на биполярно разстройство, склонност към самонараняване, два сериозни опита за убийство.

— От „Биргитагорден“ ли е била преместена там? — пита Юна.

— Да, преместена е през юни две хиляди и девета... И на втори юли същата година, само две седмици след това, е била намерена под душа с прерязани китки.

— Но Даниел не е работил там?

— Не — отговаря Аня.

— Имаш ли някоя ученичка, която се казва Санди?

— Да, две... едната от тях е мъртва, свръхдоза хапчета в една институция в Упсала...

— „Линда С“ е написал на един разделител за книга.

— Да, Линда Свенсон... Безследно изчезнала преди седем години, след като се е върнала в обикновено училище в Солефтео...

— Всички те умират някъде — отбелязва Юна тежко.

— Но... той ли е извършил всичко това? — прошепва Аня.

— Да, така мисля — отговаря Юна.

— Всемиловичи Боже...

— Има ли някое момиче на име Емилия?

— Аз... има една Емилия Ларшон, която е напуснала „Биргитагорден“... Има снимка... Ръцете ѝ са срязани от китките до лактите... Сигурно е разрязал ръцете ѝ и ѝ е попречил да извика помощ, залостил е вратата и просто е наблюдавал как кръвта ѝ изтича.

Юна излиза и се качва в колата. Светът отново е показал тъмната си страна и той усеща как огромната мъка го пронизва като леденостуден вятър.

Поглежда красивите дърветата отвън, поема си дъх и си казва, че полицията няма да спре да преследва Даниел Грим, докато не го залови.

Докато шофира по Е4, Юна разговаря с координатора на акцията в Дювед и научава, че пътищата ще бъдат преградени още два часа, но шефът на акцията вече няма надежда, че Даниел Грим ще бъде заловен там.

Юна си мисли за кутията със снимки на момичета, подбрани от Даниел Грим. Изглежда, е изпитвал детинска обич към тях. Сред снимките имаше сърца, цветя, бонбони, малки бележчици.

Малката му колекция бе розова и светла, а действителността — кошмар.

Момичетата в институциите и домовете за малолетни са били заключени, може би завързани с колани и тежко упоени с лекарства, когато ги е насилвал.

Той е бил единственият, с когото са могли да разговарят.

Никой не ги е слушал и на никого е нямало да липсват.

Избирал е момичета със склонност към самонараняване и толкова опити за самоубийство зад гърба си, че всичките им близки са се били отчаяли и са ги били отписали от живите.

Миранда беше изключение. Убил я е на място, обзет от паника. Може би убийството е било предизвикано от това, че е смятал, че е бременна?

Юна си мисли за момичешките имена, които Аня намери. С тази връзка полицията ще може да го арестува за редица убийства. Вероятно ще е възможно да разследват тези отписани смъртни случаи, за да получат момичетата някакво възмездие.

Споменът за съпругата на Торкел Екхолм личи в тъканите, ръчните бродерии по овехтялата покривка на масата. Ала сега плетените на една кука кенари на пердето са посивели от мръсотия и панталоните на Торкел са протрити на коленете.

Старият полицай е извадил лекарството си от една кутийка за дозиране, след което бавно се е придвижил с помощта на ролатора до кухненската пейка.

Часовникът тиктака стържещо и тягостно на стената. На масата пред Флура лежат всички записки на Торкел, изрезката от вестник за злополуката и малкият некролог.

Възрастният мъж разказва на Флура каквото си спомня за дърводобивния барон Роне, за фамилното имение, техните гори и ниви, че са били бездетни и са осиновили Флура и брат ѝ Даниел. Разправя ѝ за дъщерята на управителя Юлва, която била открита мъртва под камбанарията, и за мълчанието, спуснало се над Делсбу.

— Бях толкова малка — казва Флура. — Не мислех, че са спомени, а че тези деца са плод на фантазията ми...

Флура се сеца как си мислеше, че полудява след всичко, което чу за убийствата в „Биргитагорден“. Случилото се там и момичето, закрило лице с длани, не ѝ излизаха от ума. Сънуваше го и то ѝ се привиждаше навсякъде.

— Но ти си била там — казва Торкел Екхолм.

— Опитвах се да разкажа какво беше направил Даниел, но това само ядоса всички... Когато казах какво се беше случило, татко ме заведе в кабинета си и рече, че всички лъжци ще горят в езеро от огън и жупел.

— Най-сетне имам своя свидетел — тихо продумва старият полицай.

Флура си спомня как я беше страх да не изгори в пламъци и косата и дрехите ѝ да не се подпалят. Представяше си, че цялото ѝ тяло

ще стане черно и сухо като дървата в печката, ако би разказала какво бе сторил Даниел.

Торкел бавно събира с ръка трохи от масата.

— Какво се случи с момичето? — пита той.

— Знам, че Даниел харесваше Юлва... Винаги искаше да я държи за ръката, даваше ѝ малини...

Тя млъква и отново вижда странните пожълтели късчета спомени да проблясват, все едно ще се подпалят.

— Играехме на мижанка — продължава тя. — Когато Юлва си затвори очите, той я целуна по устата... Тя си отвори очите, разсмя се и каза, че ще има бебе. Аз се разсмях, но Даниел стана... обясни ни, че не бива да гледаме... и гласът му звучеше някак странно. Както винаги, надърнах между пръстите си. Юлва изглеждаше щастлива, когато закри лице с длани, и аз видях как Даниел взе един камък от земята и започна да я удря...

Торкел въздъхва тежко и ляга на тесния кухненски миндер.

— Виждам Даниел понякога, когато идва в Роне...

Когато старият полицаи е заспал, Флура се приближава до стената, внимателно сваля ловната пушка и си тръгва от къщата.

Флура върви по тясната алея към имението Роне, прегърнала тежката пушка. По пожълтелите корони на дърветата са накацали черни птици.

Има усещането, че Юлва върви редом с нея. Спомня си как тичаха из имението заедно с Даниел.

Флура си мислеше, че това е сън. Попаднаха в красив дом, където си имаше собствена спалня с тапети на цветя. Сега си спомня. Спомените са изплували от дълбините, били са погребани в черната земя, ала ето че сега са пред очите ѝ.

Старият, настлан с павета двор, си е все същият. Няколко лъскави коли са паркирани на алеята към гаража. Тя се изкачва по голямото стълбище, отваря вратата и влиза вътре.

Странно е да вървиш из добре познатата къща със заредено оръжие в ръце.

Да крачиш под огромни кристални полилеи, по тъмни персийски килими.

Никой още не я е видял, но от трапезарията се чува приглушен говор.

Тя прекосява четирите салона, разположени един до друг, и още отдалеч вижда, че семейството е седнало на масата.

Променя захвата на ловната пушка, слага цевта в свивката на лакътя си, хваща приклада и поставя пръст на спусъка.

Членовете на старото ѝ семейство се хранят, разговарят и не поглеждат към нея.

В огромните вази в нишите на прозорците са поставени свежи цветя. С ъгълчето на окото си мярва движение и се завърта наоколо с вдигнато оръжие. Това, което вижда, е собственото ѝ отражение. Ето я там, стои в едно очукано огромно огледало, което се простира от пода до тавана, и се прицелва в себе си. Лицето ѝ е почти сиво, а погледът налудничав.

С насочена право напред пушка тя прекосява последния салон и влиза в трапезарията.

Масата е украсена със символи на реколтата: малки житни класове, чепки грозде, сливи и черешки.

Флура си спомня, че е Денят на благодарността.

Жената, която някога беше нейна майка, изглежда слабичка и крехка. Храни се бавно, има тремор, а в скута ѝ е разстлана салфетка.

Мъж, който ѝ е връстник, седи между родителите ѝ. Тя не го познава, но се досеща кой е.

Флура спира пред масата и подът проскърцва под краката ѝ.

Пръв я забелязва бащата.

Когато възрастният мъж я съглежда, сковава го странно мълчание. Остава приборите си и изправя гръб, сякаш наистина иска да я види.

Майката следва погледа на бащата и примигва няколко пъти, когато от мрака се появява жената на средна възраст с лъскавата пушка.

— Флура! — възкликва възрастната жена и изпуска ножа си. — Ти ли си, Флура?

Флура стои, стиснала пушката пред празничната трапеза, и не е в състояние да отговори каквото и да било, само преглъща тежко, бързо поглежда майката в очите, след което се обръща към бащата.

— Защо си дошла тук с пушка? — пита той.

— Ти ме направи лъжкиня — отговаря Флура.

Мимолетна, безрадостна усмивка пробягва по лицето на бащата. Бръчките по лицето му издават огорчение и самота.

— Лъжците ги хвърлят в езерото от огън — казва той уморено.

Флура кимва и след няколко секунди колебание задава въпроса си:

— Ти знаеше, че Даниел е убил Юлва, нали?

Бащата бавно избърсва устата си с платнената салфетка.

— Наложил се да те отпратим заради ужасните лъжи, които разправяше — казва той. — А сега се връщаш и отново лъжеш.

— Не лъжех.

— Ти си призна, Флура... Призна си, че си си измислила всичко — тихо казва той.

— Бях само на четири години и ти ми крещеше, че косата ми ще изгори, ако не си призная, че лъжа, крещеше ми, че лицето ми ще се стопи и кръвта ми ще се свари... Затова казах, че съм излъгала, и тогава вие ме отпратихте.

Флура гледа с присвити очи брат си, който седи в насрещната светлина на масата в трапезарията. Не е възможно да се види дали среща погледа ѝ, очите му са като замръзнали кладенци.

— Върви си — казва бащата и продължава да се храни.

— Не и без Даниел — отговаря тя и го посочва с пушката.

— Вината не е негова — тихо продумва майката. — Аз бях, която...

— Даниел е добър син — прекъсва я бащата.

— Не казвам, че не е — отвърща майката. — Но ти... Ти не помниш, но гледахме телевизионен театър вечерта, преди да се случи всичко. Даваха „Госпожица Юлия“, героинята така си е изгубила ума по слугата... и аз казах, че щеше да е по-добре...

— Що за дивотии! — прекъсва я бащата.

— Всеки божи ден си мисля за това — продължава възрастната жена. — Вината беше моя, защото аз казах, че щеше да е по-добре за момичето да умре, отколкото да забременее.

— Стига глупости!

— И точно когато го казах... видях, че малкият Даниел беше застанал зад мен и ме гледаше — обяснява тя с просълзени очи. — Аз говорех само за пиесата на Стриндберг...

Тя вдига салфетката със силно треперещи ръце.

— След това с Юлва... Цяла седмица беше минала след злополуката, беше вечер и щях да казвам вечерната си молитва с Даниел... Тогава той ми каза, че Юлва щяла да има бебе. Той беше само на шест години и не можеше да разбере.

Флура поглежда брат си. Той намества очилата на носа си и се вторачва в майката. Не е възможно да се разбере какво си мисли.

— Ще дойдеш с мен в полицията и ще кажеш истината — обръща се Флура към Даниел и насочва пушката към гръдния му кош.

— И какъв е смисълът? — пита майката. — Било е злополука.

— Играехме си — казва Флура, без да я поглежда. — Но не беше никаква злополука.

— Той беше само едно дете! — изревава бащата.

— Да, но сега е убил отново... Убил е двама души в „Биргитагорден“. Едното момиче е било едва на четиринайсет години и е открито с длани върху лицето и...

— Лъжеш! — изкрещява бащата и удря с юмрук по масата.

— Вие лъжете — прошепва Флура.

Даниел се изправя. Изражението му започва да се променя. Може би е жестокост, може би отвращение и страх. Чувствата са смесени. Ножът има две страни, но само едно острие.

Майка му го умолява, опитва се да задържи Даниел, но той отмахва ръцете ѝ и казва нещо, което Флура не може да чуе.

Звучи като ругатня.

— Да тръгваме — казва Флура на Даниел.

Бащата и майката я гледат втренчено. Няма какво повече да се добави. Тя излиза от трапезарията заедно с брат си.

Флура и Даниел излизат от сградата на имението, слизат по широкото каменно стълбище, прекосяват двора и поемат по чакълестия път покрай една пристройка към няколко стопански сгради.

— Продължавай напред — процежда тя, когато той се бави твърде много.

Вървят по чакълестия път покрай голямата червена плевня, за да се спуснат надолу до полето. Флура през цялото време държи на мушка гърба на Даниел. Мисли си, че е започнала да си припомня фрагменти от двете години, които е прекарала в имението, но че има и време преди този период, което е като черна дупка; времето, когато е живяла в сиропиталище заедно с Даниел.

В самото начало обаче трябва да е имало и време, когато е била при майка си.

— Ще ме застреляш ли? — меко пита Даниел.

— Мога да го направя — отговаря тя. — Но искам да отидем в полицията.

Слънцето надзира измежду тежките дъждовни облаци и за миг я заслепява. Когато белите отражения оредяват, Флура усеща, че дланите ѝ са потни. Всъщност би ѝ се искало да ги обърше в панталоните си, но не се осмелява да промени хватата, с който държи оръжието.

В далечината грачи гарга.

Минават покрай две гуми за трактор и една стара вана в тревата, спускат се по чакълестия път, който описва широк завой около голямата празна плевня. В мълчание минават покрай високата коприва и прецъфтялата млечка, около една стена, до която са струпани чували с топчета „Лека“.

Това е един дълъг обиколен път, който води до огромните ниви.

Слънцето е под сянката на голямата плевня, когато излизат от задната ѝ страна.

— Флура — промълвява Даниел с изумление.

Ръцете ѝ започват да се уморяват и мускулите ѝ треперят.

В далечината се мерзелее пътят към Делсбу като мастилена драска през жълтите поля.

Флура смушка с цевта Даниел между плешките и заедно отиват на сухата площадка при плевнята.

Тя бързешком обърсва потта от ръката си, след което пак слага пръст на спусъка.

Даниел се спира, чака докосването на цевта, преди да продължи да крачи по един бетонен фундамент с вградени пръстени от ръждясало желязо.

Нащърбеният му ръб е обрасъл с плевели.

Даниел е започнал да куцука и все повече да се бави.

— Продължавай да вървиш! — нарежда му Флура.

Той протяга ръка и я плъзва между високите бурени. Хвърква една пеперуда, която започва да пърха из въздуха.

— Помислих си, че бихме могли да останем тук — казва той, като забавя ход. — Защото това беше мястото за колене, когато имахме животни... Спомняш ли си маската за колене и как удряха животните?

— Ако спреш, ще стрелям — казва тя и усеща как пръстът ѝ трепери на спусъка.

Даниел хваща едно розово цвете с форма на камбанка и го откъсва от стъблото, спира и се обръща към Флура, за да ѝ подаде цветето.

Тя се дръпва назад, помисля си, че трябва да стреля, но не успява да го стори навреме. Даниел е сграбчил цевта и дръпва пушката към себе си.

Флура е толкова изненадана, че дори не сварва да отстъпи назад, когато той я удря с приклада в гърдите и тя пада по гръб. Поема си дъх, прокашля се, пипнешком се опира с ръката си и отново се изправя.

Стоят точно един срещу друг. Даниел я наблюдава със замечтан поглед.

— Може би не е трябвало да гледаш — казва той.

С нехайно движение пуска надолу пушката, така че цевта се насочва към земята. Флура не знае какво да отговори. Стомахът ѝ се свива от тревога, когато осъзнава, че вероятно ще умре на това място.

Малки насекоми щъкат по плевелите.

Даниел отново вдига пушката и среща погледа ѝ. Опира дулото на дясното ѝ бедро и сякаш непреднамерено произвежда изстрел с оръжието.

Трясъкът е толкова мощен, че след това ушите ѝ звънтят.

Ловният патрон се забива в бедрения мускул на Флура и всъщност тя не изпитва никаква болка, само нещо като конвулсия.

Даниел отстъпва крачка назад от отката и вижда как Флура пада, когато вече не може да се държи на краката си.

Тя се опитва да се задържи на крака, но удря хълбока и бузата си в земята. Остава да лежи на една страна и усеща аромата на сено и барут.

— Хайде, закрий си лицето — казва той и насочва пушката към главата ѝ.

Флура продължава да лежи настрана и кръвта блика от бедрото ѝ. Тя обръща очи към голямата плевня. За миг ѝ причернява. Призлява ѝ, пейзажът с жълтите поля и високата червена плевня се завърта около нея, сякаш се вози на въртележка.

Сърцето ѝ бие толкова силно, че ѝ е трудно да диша. Кашля и трябва да си поеме дълбоко дъх.

Даниел се е надвесил над нея срещу светлината. Натиска пушката към рамото ѝ толкова силно, че Флура пада заднишком по гръб. Ужасяваща болка от бедрото я кара да изквичи. Той я наблюдава и казва нещо, което тя не може да разбере.

Опитва се да вдигне глава и погледът ѝ се плъзга по земята, по бурените и по бетонната плоча с железни пръстени.

Даниел движи пушката по тялото ѝ. Насочва я към челото ѝ, следва носа, слиза надолу до устата.

Усеща допира на топлия метал по устните и брадичката си. Дишането ѝ е силно учестено. Потоци топла кръв, пулсирайки, се изливат от туптящото бедро. Флура поглежда нагоре към светлите небеса, надолу към върха на покрива на плевнята и опитва да разбере какво вижда. Един човек се втурва тичешком в голямата плевня, зад рехавите греди, през ивиците светлина.

Тя се опитва да каже нещо, но няма глас.

Дулото на пушката се насочва към едното ѝ око и Флура примижава, усеща опипващия натиск към клепача и дори не чува мощния трясък.

Юна шофира от Сундсвал на юг към Худиксвал и сега току-що зави по шосе 84 към Делсбу. За тези четирийсет минути нито за миг не го напусна мисълта за Даниел Грим и неговата кутия със снимки.

На пръв поглед съдържанието ѝ е почти невинно. Навярно началната фаза е била само ухажвания, с целувки, погледи и изпълнени с желание думи.

Ала когато ученичките са били преместени другаде, Даниел без съмнение е показал и другата си страна. Изчаквал е, след което тайно ги е намирал и ги е убивал. Смъртта им рядко е била неочаквана. Давал е свръхдоза лекарства, когато това е било в съзвучие с цялостната картина на заболяването им, и е прерязвал китките на тези, които сами са го били правили преди.

Частните домове за малолетни са компании, които целят печалба, и те вероятно са се погрижвали да потулят смъртните случаи, за да избегнат разследвания от страна на социалната агенция.

Никой изобщо не е направил каквато и да било връзка с „Биргитагорден“ и Даниел Грим.

Но с Миранда нещата са стояли другояче. Тогава е излязъл от привичния си шаблон. Вероятно това се е дължало на факта, че се е бил паникьосал, защото Миранда е смятала, че е забременяла.

Може би тя е заплашила да го разкрие.

Не е трябвало да го прави, защото Даниел не е могъл да понесе мисълта за свидетели. Винаги се е старал да се отърве от тях, един по един.

Юна е изпълнен с погнуса, когато се обажда на Торкел Екхолм, казва му, че ще е там след десет минути, и пита дали Флура е готова да се прибере у дома.

— Господи, заспал съм на масата — казва старият полицаи. — Дайте ми една секунда.

Юна чува Торкел да оставя слушалката, прокашля се и затътря крака по пода. Вече кара по моста при Бадхусхолмен, когато старецът

пак взема телефона.

— Флура е изчезнала — казва той. — И пушката я няма...

— Знаете ли къде е отишла?

В слушалката става тихо за малко. Юна си мисли за малката дървена къща, за кухненската маса със снимките и записките.

— Може би в имението — отговаря Торкел.

Вместо да продължи направо към Уванокер и къщата на Торкел, Юна прави остър завой вдясно по шосе 743 и настъпва газта. Свързва се с Областната комуникационна централа и поисква да изпратят подкрепления от полицията и линейка на мястото. На кратката отсечка покрай водата успява да вдигне скорост от сто и осемдесет километра в час, след което се налага да набие спирачки, да завие вдясно между портите и да поеме по тесния път към имението Роне.

Чакълът трака под колата и гумите трещят, докато подскочат по неравностите на пътя.

Голямата бяла постройка в далечината изглежда като украсена с множество завъртулки ледена скулптура, ала колкото повече се приближава, толкова по-мрачна става тя.

Юна завива пред къщата, спира рязко и оставя колата на двора пред главната сграда. Обгръща го прах от разбъркан чакъл. Изтичва към антрето, когато внезапно съзира две фигури в далечината, точно когато заобикалят една стена и изчезват зад голяма червена плевня.

Макар едва да ги е зърнал, Юна незабавно проумява какво е видял: Флура върви с пушка, насочена към гърба на Даниел. Тя смята да го преведе през полето, за да стигнат по най-прекия път до Делсбу.

Юна се затичва по чакълестия път, задминава пристройката, спуска се по склона от лявата страна на бараката.

Флура върви твърде близо до Даниел, минава му през ума. Брат й би могъл с лекота да изтръгне пушката от нея. Тя не е готова да стреля, не желае да стреля, иска само истината да излезе наяве.

Юна прескача останките от стара ограда, спуска се по разсипания чакъл по склона, ръката му прорязва бурените, ала той успява да запази равновесие.

Опитва се да ги види през червените стени на плевнята. Черните порти зяят отворени. Слънчевите лъчи проблясват между редките дъски.

Втурва се покрай ръждясал резервоар за бензин и тича право към огромната плевня, когато чува трясъка от пушката. Ехото рикошира между сградите и заглъхва над нивите.

Даниел сигурно е надвил Флура.

Пътят между стената и плевнята е твърде дълъг. Няма време. Може би вече е твърде късно.

Юна изважда пистолета си, докато се втурва в празната плевня. Редките дъски на стените проблясват, отвред струи светлина. До върха на покрива има може би седем метра. Процепите блестят, образувайки огромна клетка от светлина.

Юна тича по сухия, покрит с чакъл под в плевнята, вижда жълтото поле да примигва между гредите, после забелязва и двете фигури от другата страна.

Флура лежи неподвижно на земята, а Даниел стои над нея, насочил пушката към лицето ѝ.

Юна спира и повдига пистолета с изпъната ръка. Разстоянието всъщност е твърде голямо. През процепите между гредите се вижда Даниел точно когато килва глава на една страна и натиска дулото в окоото на Флура.

Всичко се развива със светкавична бързина.

Прицелът на пистолета потреперва пред погледа на Юна. Той се прицелва в корема на Даниел, проследява движението му и дръпва спусъка.

Чува се трясък, откатът преминава по ръката му, пръските барут я опърлят.

Куршумът от пистолета е минал точно между две греди в стената. Облаче прах се извива в процепа светлина.

Ала Юна не спира, за да види дали е улучил, а продължава да тича през плевнята. Вече не вижда двете фигури. Светлината между дъските проблясва покрай него. Той отваря с ритник малка задна врата, излиза отвън сред високите до кръста бурени и с големи крачки отива до площадката зад плевнята.

Даниел е изпуснал пушката на земята, не е успял да стреля с нея втори път. Куршумът от пистолета на Юна се е забил в тялото му, преди да успее да го направи.

Даниел прекосява площадката към огромните поля, като притиска с ръка стомаха си. Кръв се стича между пръстите му и

надолу по панталоните му. Чува Юна зад себе си, олюлявайки се, се обръща и прави жест към Флура, която лежи по гръб и диша запъхтяно.

Юна продължава да върви към Даниел, насочил пистолета си в гръдния му кош.

Слънчевата светлина проблясва в очилата на Даниел, когато сядат на земята.

Той простенва и поглежда нагоре.

Без да продума, Юна избива с ритник пушката от ръцете му, хваща го за едната ръка и го завлича няколко метра по-нататък през площадката. Заклучва го с белезници за една от железните халки в бетонната плоча, след което бързо отива при Флура.

Тя не е припаднала, само го гледа с оцъклен, странен поглед. От бедрото ѝ шурти кръв. Лицето ѝ е бледо, запотено. Напът е да изпадне в шок от загуба на кръв, дишането ѝ е силно учестено, запъхтяно.

— Трябва да пия нещо — прошепва тя.

Крачолите на Флура са прогизнали от кръв и непрестанно изтича нова. Няма време да се направи турникет. Юна хваща с две ръце бедрото ѝ и притиска с палци раната точно към бедрената артерия. Топлата, бликаща кръв намалява незабавно. Той притиска по-силно и поглежда лицето на Флура. Устните ѝ са бели, а дишането съвсем повърхностно. Очите ѝ са склопени и той усеща препускащия ѝ пулс.

— Линейката скоро ще е тук — успокоява я Юна. — Всичко ще е наред, Флура.

Зад гърба си той чува, че Даниел се опитва да каже нещо. Обръща се към него и вижда, че се приближава един възрастен човек. Старецът носи черен балтон върху черен костюм и крачките, с които се приближава към Даниел, са оловно тежки. Суровото лице на мъжа е сиво, а очите му са печални, когато среща погледа на Юна.

— Оставете ме само да прегърна сина си — казва той с пресипнал глас.

Юна не може да отпусне натиска към бедрото на Флура. Налага се да остане седнал до нея, за да спаси живота ѝ.

Когато възрастният човек го подминава, Юна усеща мириса на бензин. Балтонът е целият мокър. Той е напоил дрехите си с бензин, вече държи кутия кибрит в ръката си и се движи мудно, сякаш е под упойка.

— Не го правете! — провиква се Юна.

Даниел се е вторачил в баща си и се опитва да се измъкне пълзешком, дърпа се и се опитва да измъкне ръката си от белезниците.

Възрастният мъж наблюдава Даниел, който се мъчи да се освободи. Пръстите му треперят, докато рови между клечките кибрит в кутията, пак я затваря и допира клечката до късата ѝ страна.

— Тя лъже — простенва Даниел.

Бащата успява само да прокара клечката по кутията, преди тя да пламне и да се чуе звук като от изпуснат въздух. Обгръща го светлосиньо огнено кълбо. Горещината удря лицето на Юна. Горящият възрастен човек се олюлява, навежда се над сина си и го прегръща със своя огън. Тревата на земята около тях пламва. Възрастният мъж държи здраво. Даниел се съпротивлява, но е принуден да се предаде. Пламъците ги обгръщат с пращене. Разнася се звук, все едно знаме плющи на вятъра, когато огънят се извива нагоре. Стълб от черен пушек и нажежени частици сажди се издига към небето.

Когато огънят зад голямата плевня бе потушен, бяха останали само два трупа. Черни кости, преплетени и тлеещи.

Парамедиците отпътуваха с Флура точно когато възрастната жена излезе на двора. Господарката на Роне стоеше неподвижна пред имението, сякаш се бе вкаменила в мига точно преди болката да я прониже.

Юна кара обратно към Стокхолм и слуша по радиото предаването на книжклуба, докато отново си мисли за чука и камъка. Оръжията, с които бяха извършени убийствата, така го бяха озадачили. А сега всичко се подрежда от само себе си. Елисабет не е била убита, защото извършителят е искал да се добере до ключовете ѝ. Даниел е имал свои ключове за изолатора. Елисабет навярно го е видяла. Той я е преследвал и я е убил, понеже е станала свидетел на първото убийство, не за да ѝ вземе ключовете.

Дъждовни капки, твърди като стъкло, започват да удрят по прозореца на автомобила и по покрива. Вечерното слънце прозира през капките и от асфалта се издига бяла пара.

Вероятно Даниел се е промъквал при Миранда, докато Елисабет е спяла, след като е взела сънотворните си таблетки. Миранда е направила каквото той е поискал, не е имала друг избор. Съблякла се е и е седнала на стола с одеяло, праметнато през раменете, за да не ѝ е студено. Ала тази нощ нещо се е объркало.

Може би Миранда му е казала, че е бременна, може би той е открил теста за бременност в тоалетната.

Но го е обзела паниката, старата му познайница.

Даниел не е знаел какво да стори, чувствал се е преследван и задушен, обул е ботушите, които винаги са стояли в преддверието, излязъл е на двора и е намерил един камък, върнал се е, поискал е тя да затвори очи и я е цапардосал.

Не ѝ е било позволено да го вижда, трябвало е да скрие лицето си с ръце като малката Юлва.

Натан Полок бе изтълкувал покритото лице, сякаш убиецът е искал да изличи лицето на жертвата, да я превърне в абсолютен обект.

Ала всъщност Даниел е бил влюбен в Миранда и е поискал тя да закрие лицето си с длани, за да не се уплаши.

Смъртта на другите момичета е бил планирал надлежно, но убийството на Миранда е извършил в пристъп на паника. Убил я е, без да знае как ще се измъкне от ситуацията.

В един момент след всичко това — когато е принудил Миранда да скрие лицето си, ударил я е с камъка, вдигнал я е на леглото и пак е покрил лицето ѝ — го е заварила Елисабет.

Може би вече е бил оставил камъка в огнището, може би го е бил изхвърлил далеч в гората.

Даниел е преследвал Елисабет, видял я е да влиза в пивоварната, взел е един чука от склада, последвал я е, наредил ѝ е да скрие лицето си и после е заудрял с чука.

Едва когато Елисабет е била мъртва, му е дошла идеята да натопи новото момиче, Вики Бенет. Знаел е, че през цялата първа половина на нощта тя спи под въздействието на силно лекарство.

Даниел е трябвало да бърза, преди някой да се събуди. Взел е ключовете на Елисабет, върнал се е в сградата, сложил ги е в ключалката на изолатора, бързо е подхвърлил уликите в стаята на Вики и е нацапал с кръв спящото ѝ тяло, преди да си отиде.

Вероятно е седял на някой чувал или на вестник в колата си, докато е карал обратно към къщата си, и е изгорил дрехите си в чугунената камина.

След това се е постарал да е наблизо, за да проконтролира дали някой е знаел, или се е досещал за нещо. Играел е двойна роля — на отзивчив терапевт и на жертва.

Юна се приближава към Стокхолм. Радиопрограмата е почти към края си. Обсъждат „Сага за Йоста Берлинг“ от Селма Лагерльоф.

Юна спира радиото и оставя мислите си да проследят разследването до самия му край.

Когато Вики е била заловена, Даниел е чул, че Миранда ѝ е разказала за играта мижанка. Разбрал е, че ще бъде разкрит, ако Вики наистина е получила възможност да говори надълго и нашироко за всичко случило се. Достатъчно би било да попадне на психолог, който

да зададе точните въпроси, така че Даниел е направил всичко, за да бъде освободена Вики и да може да инсценира самоубийството ѝ.

В продължение на много години Даниел бе работил с момичета в неравностойно положение, деца, на които са липсвали сигурност и родители. Съзнателно или не, той се е стремял към тази среда и се е влюбвал в момичета, които са му напомняли най-първото. Даниел е използвал момичетата и когато са били премествани, се е погрижвал никога да не разкажат истината.

Юна внимателно намалява при един светофар и усеща как по гърба му ползват тръпки. Животът го е срещал със закоравели убийци, но когато Юна си мисли как Даниел е пишел доклади и становища и е подготвял смъртта им много преди да направи финалното си посещение при тях, се пита дали Даниел не е най-ужасният от тях.

Въздухът е изпълнен със студена мъгла, когато Юна Лина се отправя от колата през „Карлаплан“ към апартамента на Диса.

— Юна? — изненадва се тя, щом отваря вратата. — Не ми се вярваше, че ще дойдеш. Пуснала съм телевизора. Говорят само за случилото се в Делсбу.

Юна кимва.

— Значи си заловил убиеца — казва Диса с лека усмивка.

— Наречи го както искаш — казва Юна и си мисли за огнената прегръдка на бащата.

— Как е клетата жена, която ти се обаждаше? Казаха, че била простреляна.

— Флура Хансен — казва Юна и влиза в антрето на Диса.

Удря главата си в лампата, светлината започва да се търкаля по стените и Юна отново се сеца за малките момичета в кутията на Даниел Грим.

— Уморен си — казва Диса меко, хваща го за ръка и го повежда.

— Флура бе простреляна в крака от брат си и...

Той не забелязва, че млъква. Опитал е да се измие на една бензиностанция, ала дрехите му са взе още изцапани с кръвта на Флура.

— Легни във ваната, а аз ще взема нещо за хапване от магазина на ъгъла — казва Диса.

— Благодаря — усмихва се Юна.

Точно когато прекосяват всекидневната, по новините показват снимка на Елин Франк. И двамата се спират. Млад журналист разказва, че Елин Франк е била оперирана през нощта и лекарите са оптимисти. Съветникът на Елин, Роберт Бианки, се вижда на екрана. Изглежда изтощен, но се усмихва трогателно и очите му се просълзят, когато казва, че Елин ще оживее.

— Какво е станало? — прошепва Диса.

— Бори се сама срещу убиеца и спаси момичето, което...

— Боже Господи! — прошепва Диса.

— Да, Елин Франк е... Тя всъщност е... изключителна — казва Юна и докосва крехките рамене на Диса.

Юна седи, загърнат в одеяло, докато хапват „пилешко виндалу“ и „агнешко тика масала“ на кухненската маса на Диса.

— Много е вкусно...

— Мамините финландски рецепти, но не издавам какви са — смее се тя.

Диса откъсва парченце наан хляб и подава остатъка на Юна. Той я поглежда със засмени очи, отпива глътка вино и продължава да разказва за случая. Диса го слуша и задава въпроси и колкото повече ѝ разказва, толкова по-спокоен се чувства.

Започва от самото начало и Юна разказва на Диса за братчето и сестричето Даниел и Флура, които като невръстни деца попаднали в сиропиталище.

— Значи наистина са брат и сестра? — пита тя и долива чашите.

— Да... и се е вдигнало много шум, когато богатите съпрузи Роне ги осиновили.

— Разбирам.

Били са просто дечица, които си играели с дъщерята на управителя в имението, из владенията и на гробището около камбанарията. Даниел ухажвал малката Юлва. Юна си спомня как Флура с широко отворени очи разказваше как Даниел бе целунал Юлва, когато играели на мижанка.

— Момичето се разсмяло и казало, че ще има бебе — продължава Юна. — Даниел бил едва шестгодишен и по някаква причина бил обзет от паника.

— Продължи — прошепва Диса.

— Наредил на двете момичета да си затворят очите, след това взел тежък камък от земята и убил Юлва.

Диса е престанала да яде и само слуша с бледо лице Юна, когато той описва как Флура избягала и разказала на баща си за случилото се.

— Но бащата обичал Даниел и го защитил — казва Юна. — Настоял Флура да оттегли обвиненията си. Заплашил я е, че всички

лъжци ще бъдат хвърлени в езеро от огън.

— И тя се отрекла от думите си?

— Казала, че била излъгала, и понеже била наговорила такива ужасяващи лъжи, я отпратили завинаги от семейството.

— Флура се отметнала от думите си относно това какво била видяла... и излъгала, че била излъгала — обобщава Диса замислено.

— Да — казва Юна и докосва ръката ѝ през масата.

Той си мисли, че Флура е била само едно малко дете и много бързо е забравила предишния си живот, осиновителите и брат си.

Юна може да си представи как Флура е изградила целия си живот около лъжите. Лъгала е, за да угоди на другите. Едва когато чула по радиото за убийствата в „Биргитагорден“, за момичето с ръце върху очите, миналото отново започнало да се обажда.

— Но как стоят нещата със спомените на Флура Хансен? — пита Диса и поканва с жест Юна да си сипе допълнително.

— Всъщност се обадох на Брит-Мари и обсъдихме въпроса, докато идвах насам — казва Юна.

— Съпругата на Иглата ли?

— Да... нали тя е психиатър и това не ѝ се стори никак странно...

Той предава обясненията на Брит-Мари, че има куп различни разяснителни модели, свързани с понятието посттравматично стресово разстройство. Много силното отделяне на адреналин и хормони на стреса повлияват дългосрочната памет. При сериозно травмиращи преживявания споменът може да бъде складиран почти непокътнат в мозъка. Той бива скрит и остава емоционално недокоснат, тъй като така и не бива обработен. Но при точния стимул споменът може внезапно да се появи като физически усещания и образи.

— Първоначално Флура просто е била разтърсена от чутото по радиото, не е знаела защо, но си е помислила, че ще може да изкара пари, ако предостави сведения — разказва Юна. — Но когато същинските спомени са започнали да изплуват, тя ги е взела за призраци.

— Може би пък наистина са били призраци? — предполага Диса.

— Да — кимва той. — Във всеки случай Флура започна да казва истината и се превърна в свидетеля, който даде ключа към загадката.

Юна се изправя и духва свещите на масата. Диса отива при него, мушва се под одеялото и го прегръща. Дълго остават прегърнати. Той вдъхва мириса ѝ и усеща артерията, която пулсира на тънката ѝ шия.

— Страх ме е да не ти се случи нещо. Затова ставаше дума, само затова стоях настрани — казва Юна.

— Какво би могло да ми се случи? — усмихва се Диса.

— Можеш да изчезнеш — отговаря той сериозно.

— Юна, аз няма да изчезна.

— Имах един приятел, който се казваше Самуел Мендел — добавя той тихо, след което млъква.

Юна Лина излиза от сградата на полицията, след което продължава нагоре по стръмната пешеходна алея из парка „Круноберг“, която води през хълма чак до старото еврейско гробище. С привични движения развива стоманената тел от вътрешната страна на оградата, отваря и влиза.

Сред тъмните надгробни камъни има един по-нов семеен гроб с надписа: Самуел Мендел, съпруга Ребека и синовете Йошуа и Рубен.

Юна слага малко кръгло камъче върху надгробния камък и застава там със затворени очи. Усеца мириса на влажната земя и чува как листата в парка шумолят, когато вятърът преминава през короните им.

Самуел Мендел е пряк низходящ наследник на Копел Мендел, който се възпротивил срещу Арон Исак и купил това гробно място през 1787 година. Макар гробището да не е действащо още от 1857 година, оттогава насетне то е останало място за последен покой на рода Копел Мендел.

Самуел Мендел беше криминален инспектор и първият партньор на Юна в Националната полиция.

С Юна бяха много близки приятели.

Самуел Мендел живя едва четирийсет и шест години и Юна знае, че лежи сам в семейния гроб, макар надписът на камъка да твърди друго.

Първият голям съвместен случай на Юна и Самуел Мендел се оказа и техен последен.

* * *

Само един час по-късно Юна е отново в Отдела за полицейски дела на прокуратурата. Седи в една стая заедно с Микаел Боге, който е

главен вътрешен инспектор, неговата секретарка Хелен Фиорин и прокурора Свен Виклунд.

Жълтата светлина отвън блести в лакираните мебели и се отразява в стъклените врати пред красиво подвързаните законници, полицейски наредби и томовете със закони и обвързващи присъди на Върховния съд.

— Предстои да взема решение дали да образувам дело срещу теб, Юна Лина — казва прокурорът и поглажда с ръка купчина документи. — Това са материалите ми и нищо в тях не говори в твоя полза.

Облегалката проскърцва, когато се обляга назад и среща спокойния поглед на Юна. Единственото, което се чува в стаята, е дращенето от химикалката на Хелен Фиорин и повърхностното ѝ дишане.

— Така виждам нещата аз — продължава Свен Виклунд сухо. — Така че единственият ти шанс да ти се размине делото е едно наистина добро обяснение.

— Юна обикновено крие асо в джоба си — прошепва Микаел Боге.

Бялата диря, оставена от един самолет, бавно се разпръсква на светлото небе. Столовете проскърцват и се чува как Хелен Фиорин преглъща и бавно оставя химикалката.

— Трябва просто да разкажеш какво се е случило — казва тя. — Може би си имал основателни причини да ги предупредиш за акцията на Службите за сигурност.

— Да — отговаря Юна.

— Ние знаем, че си добър полицай — смутено се усмихва Микаел Боге.

— Аз, от друга страна, трябва да се придържам към буквата на закона — отвърща прокурорът. — Работата ми е да смазвам хората, които нарушават правилата. Не ме оставяй да те смажа тук и сега.

Хелен Фиорин не е чувала друг път началника си да казва нещо толкова наподобяващо молба.

— Цялото ти бъдеще е заложено на карта, Юна — прошепва шефът на вътрешния инспекторат.

Брадичката на Хелен Фиорин започва да трепери, а челото на Микаел Боге лъщи от пот. Юна среща погледа на прокурора и най-

сетне проговаря:

— Решението беше само мое, както сте разбрали — подзема той.
— Но всъщност имам отговор, който може би не...

Юна спира насред изречението, когато телефонът му внезапно забръмчава. Автоматично поглежда към дисплея и очите му потъмняват като мокър гранит.

— Моля да ме извините — казва той сериозно. — Но трябва да приема това обаждане.

Тримата изумено наблюдават Юна, докато отговаря и слуша гласа в телефона.

— Да, зная — казва той тихо. — Да... Идвам направо.

Юна затваря и изглежда продължително прокурора, сякаш е забравил къде се намира.

— Трябва да тръгвам — казва и излиза от стаята, без да добави нито дума повече.

Час и двацет минути по-късно редовният полет каца на летище „Хередален Свег“. Юна незабавно взема такси до дома за възрастни хора „Бловинген“. Тук бе открил следите на Руса Бергман: жената, която го бе последвала пред църквата „Адолф Фредрик“. Същата, която го попита защо се преструва, че дъщеря му е мъртва.

Вече старица, Руса Бергман бе възприела второто си кръщелно име и моминското име на майка си — сега се наричаше Мая Стефансон.

Юна слиза от таксито, насочва се към групата жълти постройки, влиза във фойето и отива в отделението на Мая.

Сестрата, която бе срещнал предишния път, му помахва от рецепцията. Светлината между щорите кара къдравата ѝ коса да блести като бакърена.

— Бързо дойдохте — изчуруликва тя. — Мислех си за вас и бяхме закачили визитката ви на рецепцията, така че се обадох...

— Може ли да се говори с нея? — прекъсва я Юна.

Лицето на жената придобива объркано изражение заради тона му и пригласява светлосинята си престилка.

— Новата ни лекарка беше тук онзи ден, съвсем младичка, от Алжир, мисля. Тя смени лекарството на Мая и... Чувала бях да се говори за такива случаи, но не го бях виждала с очите си преди... Сутринта старото момиче се събуди и съвсем ясно поиска да говори с вас.

— Къде е тя?

Медицинската сестра завежда Юна в тясната стая със спуснати завеси, след което го оставя насаме с възрастната жена. Над едно тясно писалище виси снимка в рамка на млада жена, седнала до сина си. Майката държи момчето за раменете, сериозно и покровителствено.

Няколко тежки мебели от заможен дом са наредени покрай стените върху балатума. Тъмен секретар, тоалетна масичка и два златни пиедестала.

На канапе с тъмночервени възглавници е седнала Руса Бергман.

Тя е спретнато облечена с блуза, пола и плетена жилетка. Лицето ѝ е подуто и набръчкано, но погледът ѝ е бистър и спокоен.

— Казвам се Юна Лина — представя се той. — Имали сте нещо да ми кажете.

Жената на канапето кимва и се изправя с усилие. Издърпва едно чекмедже на нощната си масичка и изважда Библия. Хваща книгата за гърба така, че листата се разтварят над леглото. На покривката на леглото пада малка прегъната бележка.

— Юна Лина — казва старицата, като взема бележката. — Значи ти си Юна Лина.

Той не отговаря, само усеща как мигрената го пробужда през слепоочието като нажежена игла.

— Как можеш да се преструваш, че дъщеря ти е мъртва? — пита Руса Бергман.

Погледът на старицата попада на снимката на стената.

— Де да можеше да е жив синът ми... Само ако знаеш какво е да видиш детето си да умре... Нищо нямаше да може да ме накара да го изоставя.

— Аз не изоставих семейството си — казва Юна сдържано. — Аз спасих живота им.

— Когато Сума дойде при мен — продължава Руса, — тя ми разказа за теб, но беше смазан човек... макар че най-зле го беше понесла дъщеря ти, бе спряла да говори, не говори в продължение на две години.

Юна усеща как тръпка полазва по гърба и по врата му.

— Имаше ли връзка с тях? — пита той. — Не биваше да поддържаш връзка с тях.

— Не можех просто да ги оставя да изчезнат — казва тя. — Толкова много ми беше жал за тях.

Юна знае, че Сума никога не би назовала името му, ако нещата не се бяха объркали катастрофално. Не биваше да има връзка помежду им. Абсолютно никога. Това беше единственият начин да останат живи.

Той се подпира на скрина, преглъща тежко и отново поглежда възрастната жена.

— Как са те? — пита той.

— Положението е сериозно, Юна Лина — отвърща Руса. — Обикновено се срещам с Луми няколко пъти годишно. Но... аз... започнах толкова много да забравям и да се обърквам.

— Какво се е случило?

— Съпругата ти е болна от рак, Юна Лина — бавно произнася Руса. — Обади ми се да ми каже, че ще я оперират и вероятно няма да се справи... Искаше да знаеш, че грижата за Луми ще поемат социалните служби, ако тя...

— Кога се случи това? — пита Юна със стиснати челюсти и побелели устни. — Кога се обади тя?

— Опасявам се, че вече е твърде късно — прошепва Руса. — Напоследък много забравям и всичко...

Най-сетне тя му подава смачканата бележка с адреса, след което вперва поглед в изкривените си от артрит ръце.

Летището в Свег предлага избор между само две дестинации. Юна трябва да се върне до Арланда и да смени полета, за да отиде до Хелзинки. Има усещането, че всичко е сън. Седи на мястото си и се визира през воалите от облаци към набраздената от вълни повърхност на Балтийско море. Хора се опитват да го заговорят или да му сервират нещо, но той не може да намери сили да им отвърне.

Спомените го повличат надолу в мътния си океан.

Преди дванайсет години Юна отрязва пръст на самия дявол.

Деветнайсет души на всякаква възраст бяха изчезнали от своите автомобили, велосипеди и мотоциклети. Първоначално всичко приличаше на забележително съвпадение, ала когато никой от изчезналите не бе намерен, случаят получи най-висок приоритет.

Юна първи заяви, че полицията си има работа със сериен убиец.

Заедно със Самуел Мендел успя да проследи и да залови Юрек Валтер на местопрестъплението в гората Лил-Янсскуген, докато принуждаваше една петдесетгодишна жена да влезе в ковчег, заровен в земята. Вече бе лежала в ковчег почти две години, но беше оцеляла.

Мащабът на кошмара стана ясен в болницата. Мускулите на жената бяха излинали, раните от залежаването я бяха деформирали, ръцете и краката ѝ бяха премръзнали. След като проведеха допълнителни изследвания, лекарите можаха да установят, че тя беше не само психически травмирана, но имаше и сериозни мозъчни увреждания.

Юна си има теория, че тялото на дявола се състои от най-ужасяващите жестокости, които човечеството е извършило през своята история, така че е невъзможно да бъде убит. Но преди дванайсет години, когато спряха серийния убиец Юрек Валтер, той и Самуел му бяха отрязали поне един пръст.

Юна присъстваше на заседанието на Върховния съд във Врангелския дворец на „Ридархолмен“, когато присъдата на Районния съд, предмет на обжалване, бе разгледана и заменена с по-строга.

Юрек Валтер бе осъден на психиатрична грижа зад решетки със специални изисквания за помилване и бе изпратен в затвор със строг тъмничен режим на север от Стокхолм.

Юна никога не можа да забрави сбръчканото лице на Юрек Валтер, когато той обърна погледа си към него.

— Сега ще изчезнат и двамата синове на Самуел Мендел — каза Юрек с уморен глас, докато адвокатът, който го защитаваше, събираше документите си. — И съпругата на Самуел, Ребека, ще изчезне, но... Не, чуй ме, Юна Лина. Полицията ще ги издирва. Когато полицията се предаде, Самуел ще продължи, но когато най-накрая разбере, че няма да види отново семейството си, ще сложи край на живота си.

Юна се изправи, за да си върви.

— И малката ти дъщеря — продължи Юрек Валтер със сведен поглед.

— Внимавай — каза Юна без гняв в гласа.

— Луми ще изчезне... и Сума ще изчезне... И когато си проумял, че никога вече няма да ги намериш, ще се обесиш.

Един петъчен следобед няколко месеца по-късно съпругата на Самуел отивала с колата от апартамента им на „Лилехолмен“ до вилата им в Даларьо. В колата били и двете им деца, Йошуа и Рубен. Когато Самуел пристигнал във вилата няколко часа по-късно, съпругата и децата му не били там. Колата бе намерена изоставена на един горски път наблизо, но Самуел никога вече не видя семейството си. В едно хладно мартенско утро година по-късно Самуел Мендел отишъл до красивия бряг, където обичали да плуват синовете му. Полицията бе прекратила издирването преди осем месеца, самият той също вече се бил отказал. Извадил служебния си пистолет от кобура и си пръснал мозъка.

* * *

Далече отдолу Юна вижда сянката на самолета над тъмно блещукащата водна повърхност. Гледа през прозореца и си мисли за деня, когато животът му бе разбит. В колата беше тихо и светът бе окъпан в странна светлина. Слънцето светеше червено иззад тънки

воали. Беше валяло и от слънчевите лъчи локвите блестяха така, сякаш земята изпод тях гореше.

Юна и Сума бяха планирали пътешествие с кола на кратки етапи: на север до Умео, покрай Стурюман, през границата до Му и Рана в Норвегия, след което обратно на юг по западното крайбрежие. Сега пътуваха към един хотел, който се намиреше точно по средата на реката Далаелвен, на следващия ден щяха да посетят една зоологическа градина.

Сума смени канала на радиото и доволно изхъмка, когато намери станция с приятна бавна музика на пиано, където тоновете се преливаха един в друг. Юна се протегна назад, за да провери дали Луми седи удобно в детското столче и дали не е измъкнала ръцете си.

— Тате — сънено каза тя.

Усети малките ѝ пръстчета в ръката си. Тя го държеше здраво, но го пусна, когато дръпна ръката си.

Подминаха завоя към Елвкарлебю.

— Зоологическата градина във Фюрювик много ще ѝ хареса — тихо каза Сума. — Шимпанзета и носо...

— Аз вече си имам маймуна — провикна се Луми от задната седалка.

— Какво?

— Аз съм нейната маймуна — каза Юна.

Сума повдигна вежди.

— Отива ти.

— Луми се грижи за мен — тя казва, че е мила ветеринарна лекарка.

Светлокестенявата коса на Сума се спускаше надолу по лицето ѝ и наполовина скриваше големите тъмни очи. Трапчинките на бузите ѝ се очертаха по-дълбоко.

— Защо ти трябва ветеринарна лекарка? Какво не ти е наред?

— Имам нужда от очила.

— Така ли ти каза тя? — засмя се Сума и продължи да прелиства списанието, без да забележи, че той кара по друг път, че вече са на

север от Далаелвен.

Луми беше заспала, притиснала куклата към потната си бузка.

— Сигурен ли си, че няма нужда да запазим маса? — внезапно попита Сума. — Защото искам тази вечер да седим на остъклената веранда и да виждаме цялата река отвън...

Пътят беше прав и тесен, гората се притискаше тъмна зад оградата за дивеч.

Едва когато той зави към Мура, Сума осъзна, че нещо не е наред.

— Юна, подминахме Елвкарлебю — ненадейно каза тя. — Няма ли да останем в Елвкарлебю? Нали бяхме решили да останем там.

— Да.

— Какви ги вършиш?

Той не отговори, не отделяше поглед от пътя, където локвите блестяха в светлината на следобедното слънце. Един тир внезапно мина в лентата за изпреварване, без да даде мигач.

— Нали бяхме решили...

Тя млъкна, дишаше през носа си, след което продължи с изплашен глас:

— Юна? Кажи, че не си ме излъгал, кажи го веднага.

— Наложил се — прошепна той.

Сума го погледна, той знаеше колко е разстроена, но тя все пак се стараеше да говори с приглушен глас, за да не събуди Луми.

— Не може да говориш сериозно — сдържано каза тя. — Не бива... Каза, че вече няма опасност, че всичко е свършило. Каза, че е свършило, и аз ти повярвах. Повярвах, че си се променил, повярвах го...

Гласът ѝ секна и тя извърна поглед встрани, през прозореца. Брадичката ѝ трепереше и бузите ѝ поруменияха.

— Излъгах — призна Юна.

— Не биваше да ме лъжеш, не биваше...

— Не... Ужасно съжалявам за това.

— Можем да избягаме заедно, ще се получи, ще видиш.

— Нали разбираш... Сума, трябва да разбереш, че... ако вярвах, че е възможно, ако имах друг избор...

— Престани — прекъсна го тя. — Заплахата не е сериозна. Това не е истина, виждаш връзки, които не съществуват. Семейството на

Самуел Мендел няма нищо общо с нас, чуваш ли? Не съществува никаква заплаха срещу нас.

— Опитах се да ти обясня колко сериозно е това, но ти не щеш и да чуеш.

— Не искам да слушам. Защо да го правя?

— Сума, трябва... Уредил съм всичко, има една жена на име Руса Бергман. Тя ви очаква в Малмберет, ще ви даде новите ви документи за самоличност. Всичко ще е наред с вас.

Ръцете му бяха започнали да треперят. Пръстите му бяха хлъзгави от пот около волана.

— Ти наистина говориш сериозно — прошепна Сума.

— Повече от когато и да било — тежко отвърна той. — На път сме към Мура и там вие ще се качите на влака за Йеливаре.

Той чу как Сума положи усилия, за да запази самообладание.

— Да ни оставиш на гарата е равносилно на това да ни загубиш. Разбираш ли го? Тогава няма път назад.

Тя го погледна с предизвикателни, тъжни очи.

— Ще кажеш на Луми, че трябва да работя в чужбина — продължи той с приглушен глас и чу как Сума започна да риде.

— Юна — прошепна тя. — Не, не...

Той беше забил поглед в пътя, в мокрото платно и преглътна с мъка.

— И след няколко години — продължи Юна, — когато е малко по-голяма, ще й кажеш, че съм мъртъв. Никога, абсолютно никога не бива да се свързваш с мен. Никога не ме търси. Чуваш ли?

Сума вече не можеше да сдържи плача си.

— Не искам, не искам...

— Нито пък аз.

— Не можеш да постъпиш така с нас — проплака тя.

— Мамо?

Луми се беше събудила и звучеше уплашено. Сума избърса сълзите от бузите си.

— Няма нищо страшно — каза Юна на дъщеря си. — На мама й е мъчно, понеже няма да ходим в хотела при реката.

— Разкажи й — рече Сума на висок глас.

— Какво да ми разкаже? — попита Луми.

— Вие с мама ще се повозите на влак — каза Юна.

— А ти какво ще правиш?

— Трябва да работя — отвърна той.

— Ти каза, че ще си играем на ветеринарна лекарка и на маймуна.

— Той не иска — сурово каза Сума.

Приближаваха покрайнините на Мура, преминаха през рядко застроени зони с къщи и няколко индустриални сгради. Търговски центрове и авторемонтни работилници с по две-три коли на паркингите. Гъстата магическа гора стана все по-цивилизована, оградите срещу дивеч изчезнаха.

Юна намали скоростта пред жълтата сграда на гарата. Паркира, отвори багажника и извади огромния куфар на колелца.

— През нощта ли извади вещите си от куфара? — приглушено попита Сума.

— Да.

— И си сложил други неща?

Той кимна и отмести поглед към гарата с четири паралелни коловоза, насипи от чакъл с ръждив цвят, бурени и тъмни траверси.

Сума застана пред него.

— Дъщеря ти се нуждае от твоето присъствие в живота си.

— Нямам друга алтернатива — отвърна той и погледна през задното стъкло на колата.

Луми натика една голяма мека кукла в розовата си раничка.

— Имаш много алтернативи — продължи Сума. — Но вместо да се бориш, ти просто се предаваш, дори всъщност не знаеш дали опасността е истинска. Не мога да го разбера.

— Не си намирам Лоло — оплака се Луми на себе си.

— Влакът тръгва след двацет минути — каза Юна.

— Не искам да живея без теб — продължи Сума тихо и се опита да го хване за ръката. — Искам всичко да е както обикновено...

— Да.

— Ако постъпиш така с нас, ще останеш сам.

Той не отговори. Луми излезе от колата, влачеше чантата си по земята. В косата ѝ бе увиснала червена шнола.

— Нима ще прекараш живота си в самота?

— Да — отвърна Юна.

От другата страна на релсите, между дърветата, блещукаше най-северният залив на езерото Силян.

— Кажу сега довиждане на тати — изрече Сума с беззвучен глас и бутна дъщеря си една крачка напред.

Луми стоеше неподвижна с помръкнало лице, забила поглед в земята.

— Побързай — подкани я Сума.

Луми вдигна очи за няколко секунди и каза:

— Чао, маймунке.

— Направи го както трябва — рече Сума с раздразнение. — Кажу довиждане наистина.

— Не искам — отвърна Луми и се вкопчи в единия крак на майка си.

— Въпреки това го направи — каза Сума.

Юна клекна пред малката си дъщеря. Челото му беше мокро от пот.

— Ще получа ли прегръдка?

Тя поклати глава.

— Ето идва маймуната с дългите си ръце — пошегува се той.

Юна я вдигна, усети как малкото ѝ телце се съпротивлява, как тя се смее насила, макар да усещаше, че нещо не бе както трябва. Опита се да зарита, за да слезе, ала той я притисна към себе си, само за малко, само за да усети мириса на вратлето ѝ.

— Глупчо — извика тя.

— Луми — прошепна Юна към бузката ѝ. — Никога не забравяй, че те обичам повече от всичко на света.

— Хайде, ела — повика я Сума.

Той пушна дъщеря си и се опита да ѝ се усмихне, искаше да я помилва по бузата, но не можеше. Сякаш тялото му беше от стъкло, което е било счупено и след това залепено отново. Сума го изгледа с ужасено, вкаменено лице, хвана Луми за ръка и я дръпна със себе си.

Чакаха влака в мълчание. Нямаше какво повече да си кажат. Над релсите бавно се носеха пухкави семенца на глухарчета.

Юна си спомня мириса на изгоряло от спирачките, който все още витаеше във въздуха, докато влакът се отдалечаваше от перона. Сякаш в просъница той стоеше и се взираше в бледото лице на дъщеря си през прозореца и малката ръчичка, която бавно махаше. До нея седеше Сума като вкаменена черна сянка. Преди влакът да изчезне зад завоя надолу към пристанището, Юна се обърна и тръгна към колата.

Кара сто и четиридесет километра, без да мисли. Главата му беше бучащо празна и плашещо отсъстваща.

Караше без никаква памет.

Най-сетне пристигна.

В мрака фаровете му осветяваха тежки черни метални силуети. Зави в голямата индустриална зона в Лудвика, надолу към пустото пристанище около топлоцентралата. Там, между две огромни купчини стърготини, вече бе паркиран голям сив автомобил. Юна спря до сивата кола. Внезапно се почувства неестествено спокоен. Толкова спокоен, че част от него осъзна, че е изпаднал в своего рода шок.

Излезе от колата и се огледа. В нощния мрак, пред вратата на колата го чакаше Иглата. Беше облечен в бял гащеризон, лицето му бе съсредоточено и имаше някак си изтощен вид.

— Е? Заминаха ли? — попита той с остротата в гласа, която се появяваше винаги когато нещо го притесняваше.

— Заминаха — лаконично потвърди Юна.

Иглата кимна няколко пъти. Очилата му в бели рамки блестяха студено на слабото осветление от далечна улична лампа.

— Не ми даде никакъв избор — каза той навъсено.

— Така е — отвърна Юна. — Нямах никакъв избор.

— И двамата ще изхвъркнем заради това — рече Иглата с безизразно лице.

— Значи ще изхвъркнем — отвърна Юна.

Двамата отидоха зад колата.

— Две са, реагирах веднага щом пристигнаха.

— Добре.

— Две — повтори Иглата почти на себе си.

Юна си помисли как няколко дни по-рано се беше събудил до жена си и дъщеря си от това, че мобилният му телефон избръмча в якето му в антрето.

Някой му беше изпратил есемес. Когато стана и видя, че е от Иглата, мигновено разбра за какво ставаше дума.

Бяха се разбрали веднага щом Иглата намери две подходящи тела, Юна веднага да тръгне на път със Сума и Луми под претекст, че семейството ще е на пътешествие с кола, за което говореха толкова отдавна.

Юна бе чакал Иглата да се обади почти три седмици. Времето изтичаше. Бдеше над семейството си, ала разбираше, че в дългосрочен план това няма да издържи. Юрек Валтер беше човек, който умееше да чака.

Юна знаеше, че съобщението на Иглата означаваше, че ще загуби семейството си. Ала също така знаеше, че съобщението на Иглата означаваше, че най-сетне щеше да може да защити Сума и Луми.

Сега Иглата отвори двете задни врати на голямата кола.

На две носилки, покрити с платно, личаха контурите на едно по-голямо и едно по-малко тяло.

— Жена и момиче са, загинали са вчера сутринта при произшествие, в което е засегнат само един автомобил — обясни Иглата и започна да издърпва носилките на релсите.

— Потрудох се върху тях — продължи той лаконично. — Няма нито една следа, заличих всичко.

Той простена, когато измъкна телата. Ходовата част на носилката падна надолу и металните крака с малки колелца издрънчаха на земята.

Без суетня Иглата разкопча ципа на единия чувал.

Юна стисна челюсти и си наложи да погледне.

Млада жена лежеше със затворени очи и съвсем спокойно лице. Целият ѝ гръден кош беше размазан. Ръцете изглеждаха счупени на няколко места и тазът беше изместен.

— Колата паднала от мост — каза Иглата със своя носов, рязък глас. — Раните по гърдите и стомаха са от това, че е била разкопчала колана си. Може би просто е щяла да вдигне биберона на момичето. Виждал съм го и преди.

Юна погледна жената. Никаква болка, никакъв ужас не се забелязваха по нея. На лицето ѝ нямаше нищо, което да показва какво се е случило с тялото ѝ.

Когато обърна поглед към малкото момиче и зърна лицето му, очите му се наляха със сълзи.

Иглата измърмори нещо под носа си и отново покри телата.

— И така — каза той със своя носов, рязък глас. — Сега Катарина и Мими никога няма да бъдат намерени, никога няма да бъдат идентифицирани.

Чувствата му взеха надмощие за миг, след това продължи гневно:

— Бащата на момичето е обикалял по всички болници да ги търси. През цялата нощ. Обади се дори в моя отдел и аз разговарях с него.

Иглата сви устни:

— Ще бъдат погребани като Сума и Луми... Ще уредя фалшифицирането на стоматологичните картони.

Хвърли на Юна един последен, изпитателен поглед, но не получи отговор. Заедно отнесоха телата в другата кола.

Странно беше да кара кола с пътници двама мъртъвци. Пътищата бяха тъмни. Край канавките имаше сгазени таралежи, един язовец го зяпаше с лъскави очи от края на пътя, хипнотизиран от фаровете.

Когато пристигна при хълма, който беше избрал, започна да нагласява телата. Без да чува друго, освен собственото си напрегнато дишане, търкането на текстилна материя по седалките на колата и приглушени тупвания на висящи ръце и крака, Юна разположи мъртвата жена на предната седалка. След това сложи момичето в детското столче на Луми и го пристегна с коланите.

Наведе се вътре в колата, освободи ръчната спирачка и й даде тласък. Колата започна бавно да се спуска надолу по хълма. Той вървеше до нея. От време на време трябваше да се наведе вътре и да извърти волана. Колата набра скорост, той се затича. С твърд, приглушен трясък возилото се заби в един исполински бор. Ламарината на предницата се огъна със скърцане около дънера. Жената отпуснато се килна към таблото за управление. Телцето на момиченцето се разтресе в столчето.

Юна извади тубата с бензин от багажника и започна да напоява седалките. Поля с бензин краката на момичето в гащеризона му, по разкъсаното тяло на жената.

Започна да става трудно да диша.

Трябваше да спре и да опита да се успокои. Развълнуваното му сърце се беше качило в гърлото.

Юна Лина промърмори нещо под носа си, след което отново измъкна малкото момиче. Вървеше напред-назад, прегърнал тялото му, държеше го здраво, люлееше го и прошепна нещо в ухото му. След това го положи в скута на майката на предната седалка.

Мълчаливо затвори вратата на колата и изля остатъка от бензина върху нея. Задният прозорец беше отворен. Подпали задната седалка.

Като син ангел на смъртта огънят се разпространи из вътрешността на колата.

През стъклото се мяркаше непонятно спокойното лице на жената, докато пламъците горяха в косата ѝ.

Колата беше вклинена в дървото. Цялата гореше. Пламъците викаха със свистящи, раздиращи гласове и плачеха.

Изведнъж Юна сякаш се пробуди от сън. Втурна се към колата, за да извади отново телата. Изгори ръцете си на вратата, но успя да я отвори. Огънят вътре силно се разгоря, щом отвори вратата. Опита се да хване тялото на жената, якето ѝ пламтеше. Пламъците правеха слабите ѝ, обути в дънки крака, да изглеждат, сякаш потръпват конвулсивно и тъпчат на място.

„Татко, татко. Помогни ми, татко.“

Юна знаеше, че това не е истина, знаеше, че са мъртви, знаеше, че не е истина, но въпреки това не издържаше. Протегна се през пламъците и хвана ръката на момичето.

Тогава резервоарът експлодира от горещината. Юна чу странното пращане, когато се пукнаха тъпанчетата му. Като в сън усети как кръвта шурна от носа и ушите му, той падна заднишком, падна с празни ръце и усети удара в тила си като далечен натиск. В пламналия си мозък чуваше вой. Преди да изчезне зрението му, той видя как пламтящи борови иглички бавно кръжат надолу.

Юна зяпа през прозореца и не чува съобщението, че са започнали да се приземяват на международното летище в Хелзинки.

Преди дванайсет години той отрязва пръст на самия дявол и за наказание бе осъден на самота. Цената беше висока, но на него все му се струваше, че присъдата не беше достатъчно сурова, че бе твърде снизходителна, че дяволът само е чакал, за да му отнеме още нещо, само го е чакал да си въобрази, че всичко е забравено и простено.

Юна се свива в седалката на самолета, чака и се опитва да забави дишането си. Мъжът на съседната седалка му хвърля разтревожен поглед.

По челото на Юна се стича пот.

Не е мигрената, а другото, бездънният мрак зад битието.

Той спря серийния убиец Юрек Валтер. Това не може да бъде забравено или отписано.

Нямаше избор, но цената бе твърде висока, прекомерно висока. Не си заслужаваше.

Кожата по ръцете му настръхва, той скубе косата си с едната ръка, притиска крака в пода на самолета.

Отива да види Сума и Луми. Отива да извърши неппростимото. Докато Юрек Валтер вярва, че са мъртви, те са в безопасност. Може би точно сега отвежда един сериен убиец към семейството си.

* * *

Юна е оставил мобилния си телефон в Стокхолм. Използва фалшифициран паспорт и плаща всичко в брой. След като слиза от таксито, подминава две пресечки, преди да спре при един вход, и се опитва да надзърне през тъмните прозорци на апартамента им.

Изчаква малко, след което отива в едно кафене недалеч на улицата, плаща десет евро, за да използва телефона, и се обажда на

Сага Бауер.

— Имам нужда от помощ — казва с глас, наситен с емоция.

— Знаеш ли, че всички те търсят? Тук е пълна суматоха...

— Имам нужда от помощ за нещо.

— Да — казва тя и гласът ѝ изведнъж става спокоен и съсредоточен.

— След като ми дадеш информацията — продължава Юна, — трябва да си напълно сигурна, че си изтрила историята на търсенето.

— Добре — отговаря тя тихо и без колебание.

Юна преглъща тежко, поглежда бележката, която му даде Руса Бергман, и след това моли Сага да провери дали жена на име Лаура Сандин с адрес „Лисанкату“ 16 в Хелзинки е жива.

— Можеш ли да се обадиш след малко? — пита Сага.

— По-добре не, търси, докато чакам на линията — отговаря той.

Минутите, които изминават след това, са най-дългите в живота му. Разглежда блестящия прах на барплота, машината за еспресо, следите, оставени по дървения под от столове, които са били бутани към масите.

— Юна? — обажда се най-сетне Сага.

— Тук съм — прошепва той.

— Лаура Сандин е заболяла от рак на черния дроб преди две години...

— Продължавай — казва Юна и усеща как по гърба му започва да се стича пот.

— Да, оперирана е миналата година. И тя... но...

Сага Бауер прошепва нещо на себе си.

— Какво има? — пита Юна.

Сага се прокашля и казва с нотка на стрес в гласа си, сякаш едва сега разбира, че става дума за нещо много важно:

— Оперирана е за втори път, съвсем скоро, миналата седмица...

— Жива ли е?

— Така изглежда... Все още е в болницата — предпазливо казва Сага.

Когато Юна влиза в коридора на отделението, където е настанена Сума, сякаш започва да вижда всичко като на забавен кадър. Далечните звуци на телевизори и бърбрене стават все по-бавни и по-бавни.

Той внимателно отваря вратата на стаята ѝ и влиза.

Слаба жена лежи, извърната настрани в леглото.

Прозорецът е покрит с тънко памучно перде. Слабите ѝ ръце са отвън върху одеялото. Тъмната ѝ коса е потна и без блясък.

Не знае дали спи, но трябва да види лицето ѝ. Приближава се. В стаята цари пълна тишина.

* * *

Жената, която в един друг живот се казваше Сума Лина, е много уморена. Дъщеря ѝ е седяла при нея през цялата нощ, сега момичето спи в стаята за близки.

Сума вижда как слабата дневна светлина се процежда през нишките на пердето и си мисли, че човекът е непоправимо сам във вселената. Има някои хубави спомени, в които обикновено търси утеха, когато самотата и страхът са най-силни. Когато я упояваха за операцията, извика в паметта си тези мигове.

Светлите, светли летни нощи, когато беше дете.

Моментът, когато се роди дъщеря ѝ и обгърна пръстите ѝ със своите.

Сватбата през онзи летен ден, с булчинската корона, която нейната майка бе изплела от брезови корени.

Сума преглъща и усеща как е жива, как сърцето ѝ бие. Ала толкова се страхува да умре и да остави Луми сам-сама на света.

Прорязва я болка в шева от операцията, когато се обръща. Затваря очи, ала след това пак ги отваря.

Трябва да примигне няколко пъти, след което разбира, че съобщението ѝ го е достигнало.

Юна Лина се навежда над нея и тя докосва лицето му. Прокарва ръце през неговата гъста светла коса.

— Ако умра, трябва да се погрижиш за Луми — прошепва тя.

— Обещавам.

— И трябва да я видиш, преди пак да си тръгнеш — казва Сума.
— Трябва да я видиш.

Юна слага ръце на бузите ѝ, гали лицето ѝ. Прошепва ѝ, че е красива, както винаги е била. Тя му се усмихва. И ето че е изчезнал, но Сума вече не изпитва страх.

* * *

Стаята за близки на пациентите е семпло обзаведена, на стената виси телевизор, пред протрит диван е поставена чамова маса, цялата прогорена от цигари.

На дивана спи петнайсетгодишна девойка. Очите я болят след толкова плач и на едната ѝ буза са се отбелязали ивици от шарката на възглавницата. Тя се събужда рязко със странно чувство. Някой я е завил с одеяло. Обувките ѝ са събути, спретнато поставени на пода до нея.

Някой е бил при нея. В съня ѝ някой седеше до нея и съвсем внимателно държеше ръката ѝ в своята.

На старата магистрала, точно по средата между Стокхолм и Упсала, се намира Льовенстрьомската болница. Густав Адолф Льовенстрьом я построил в началото на осемнайсети век в опит да изкупи огромната фамилна вина. Неговият брат убил крал Густав III на бала с маски в Операта.

Андерш Рьон е на двацет и три години, току-що е взел лекарската си диплома. Слаб е и има красиво, чувствително лице. Назначен е на работа в Льовенстрьомската болница. Днес е първият му работен ден. Слабата есенна светлина играе между листата на дърветата, докато той влиза в просторното фоайе.

Зад модерната главна сграда на болницата, иззидана от червено-кафяви тухли, се намира една забележителна пристройка. От птичи поглед тя прилича на два преплетени кръста. Това е голямото психиатрично отделение, което включва секции за съдебна психиатрия и такива с повишена сигурност.

На горския хълм се издига бронзова статуя на момче, което свири на флейта. На рамото му е кацнало едно пиленце, а друго — на широкополата му шапка.

От едната страна на пътеката се е ширнал пасторалният пейзаж, с пасища, спускащи се към езерото Фюсинген, от другата страна се извисява петметрова ограда от бодлива тел, която огражда сенчесто място за почивка, в угарки от цигари около самотна пейка.

В психиатричното отделение не се допускат посетители под четиринайсетгодишна възраст, фотографирането и звукозаписът са забранени.

Андерш Рьон върви по пътеката от бетонени плочи, под навес от белееща се ламарина, и преминава през стъклените врати.

Стъпките му по балатума с цвят на кости и следи от колела на легла са почти безшумни. Когато стига до асансьора, той забелязва, че вече се намира на втория етаж.

Първият етаж е разположен под равнището на земята и помещава отделение 30, затворената съдебнопсихиатрична секция.

Болничният асансьор не слиза по-надолу, ала зад една кремавожълта стоманена порта има спираловидна стълба, която води долу до нулевия етаж.

Това е строго охраняваната секция, където се намира отделният, подобен на бункер, изолатор.

Това изолирано отделение има капацитет да поеме най-много трима пациенти, но от дванайсет години има един-единствен обитател, състарения Юрек Валтер.

Юрек Валтер е осъден на психиатрична грижа със специален режим на помилване. При пристигането си бе толкова агресивен, че го вързаха с ремъци и принудително му дадоха лекарства.

Преди девет години му бе поставена диагнозата „шизофрения, неспецифицирана. Хаотично мислене. Повтарящи се, остро психотични състояния със странни, изключително насилствени признаци“.

Това е единствената диагноза, която е получил досега.

— Пускам ви — казва една жена с кръгли бузи и спокойни очи.

— Благодаря.

— Познавате ли пациента? Юрек Валтер? — пита тя, но сякаш без да чака отговор.

Андерш окачва ключа за портата на решетките в шкафа на строго охраняваното отделение, преди жената да отвори първата врата за пропускателния шлюз. Той влиза, изчаква вратата да се затвори, преди да отиде до другата. Прозвучава сигнал и жената отваря и нея. Андерш се обръща и помахва, преди да продължи по коридора към служебната стая.

Як мъж на около петдесетгодишна възраст, с отпуснати рамене и късо подстригана коса, е застанал под вентилатора в кухненския кът и пуши. Той откъсва крайчеца на цигарата, хвърля я в канала, прибира половината цигара в кутията и я пъхва във външния джоб на лекарската престилка.

— Роланд Бролин, главен лекар — представя се.

— Андерш Ръон.

— Как попадна точно тук? — пита главният лекар.

— Имам малки деца и исках да си намеря работа наблизо — отговаря Андерш Ръон.

— Добре си избрал деня, в който да започнеш — усмихва се Роланд Бролин и тръгва по звукозаглушения коридор.

Лекарят изважда картата си, изчаква ключалката на блиндираната врата да изщрака, след което я бутва с дълга въздишка. Пуска я, преди Андерш да е успял съвсем да премине. Тежката врата го удря по рамото.

— Има ли нещо, което би трябвало да знам за пациента? — пита Андерш и примигва, за да прогони сълзите.

Бролин размахва ръката си и изрецитира:

— Никога не бива да остава насаме с някого от персонала, никога не е напускал отделението, не му се разрешава да се среща с други пациенти, не може да приема посетители и никога не бива да излиза на мястото за почивка. Нито пък...

— Никога ли? — недоумява Андерш. — Едва ли е разрешено да затвориш...

— Не, не е — срязва го Роланд.

Атмосферата мигом става напрегната. Но накрая Андерш пита предпазливо:

— Какво всъщност е извършил?

— Само добри дела — отговаря Роланд.

— Например?

Главният лекар го поглежда и сивото му, подпухнало лице изведнъж се разлива в усмивка.

— Ти наистина си нов тук — смее се той.

Преминават през още една блиндирана врата и една жена с пиърсинг на бузите им намига.

— Да се върнете живи — пожелава им само.

— Не се притеснявай — казва Роланд на Андерш, като понижава глас. — Юрек Валтер е мълчалив възрастен мъж. Той не се бие и не повишава глас. Стои сам и ние никога не влизаме при него. Но сега се налага, защото момчетата, които са били нощна смяна, са забелязали, че е скрил нож под матрака и...

— Как, по дяволите, се е добрал до него?

Челото на Роланд е покрито с пот, той прокарва ръка по лицето си, след което я обърсва в покривката.

— Юрек Валтер може да бъде много манипулативен и... Ще проведем вътрешно разследване, ала кой знае...

Главният лекар прокарва картата си през още един четец и въвежда код. Чува се бибиפקане и ключалката на блиндираната врата изщраква.

— За какво му е ножът? — пита Андерш и бързо влиза. — Ако е искал да отнеме живота си, щеше вече да го е направил. Или...?

— Може би обича ножове — отговаря Роланд.

— Склонен ли е към бягство?

— Не е правил опити да бяга, откакто е тук.

Намират се пред един пропускателен шлюз с порти, защитени с решетки.

— Почакай — казва Роланд и му подава малка кутийка с жълти тапи за уши.

— Нали каза, че не вика.

Роланд изглежда много уморен, сякаш не е мигнал от няколко денонощия. Наблюдава новия си колега за кратко и въздъхва тежко, преди да започне да обяснява.

— Юрек Валтер ще говори с теб съвсем спокойно, със сигурност любезно — казва той със сериозен глас. — Ала по-късно тази вечер, докато караш колата към вкъщи, ще свърнеш в насрещното платно и ще се сблъскаш челно с един тир... Или ще се отбиеш в железарията и ще си купиш брадва, преди да вземеш децата от детската градина.

— Сега трябва ли да ме е страх? — усмихва се Андерш.

— Не, но да се надяваме, че ще си предпазлив — казва Роланд.

— Влизал съм при него един път, миналата година, точно след Великден, тогава се беше сдобил с ножица.

— Той е един старец. Или?

— Не се тревожи, всичко ще е наред...

Гласът на Роланд замира и погледът му става неясен и непроницаем. Преди да влязат през шлюза с решетките, той прошепва на Андерш:

— Дръж се, сякаш си крайно отегчен, и това, което правиш близо до него, е ужасно банално, като да сменяш чаршафите на някое легло в обикновеното отделение.

— Ще се опитам.

Отпуснатото лице на Роланд е станало напрегнато, а погледът му е твърд и нервен:

— Няма да казваме нищо за това какво ще правим, а ще се престорим, че ще му бием инжекция „Риспердал“ както обикновено.

— Но...

— Но вместо това ще му бием свръхдоза „Миртазапин“ — казва главният лекар.

— Свръхдоза ли ще дадем?

— Опитвах предишния път и тогава... Значи отначало стана страшно агресивен, но само за кратко. Защото после настъпват двигателните смущения... Започна по лицето и езика. Не можеше да говори нормално. След това се гътна на пода, остана да лежи настрани и дишаше. И после получи много конвулсии, почти като епилептичен пристъп, продължи много дълго, ала след това беше уморен и замаян, почти в безсъзнание... Именно тогава трябва да влезем и да вземем ножа.

— Защо не приспивателно?

— Би било по-добре — кимва Роланд. — Но смятам да се придържаме към тези лекарства, които, така или иначе, трябва да му се дават.

Влизат през шлюза с решетки в отделението за Юрек Валтер. Бледа светлина струи в коридора през бронираното стъкло на боядисана в бяло метална врата с напречна греда и отвор.

Роланд Бролин прави жест на Андерш да почака. Той се движи по-бавно, сякаш иска да се приближи до бронираното стъкло крайно предпазливо.

Може би го е страх да не бъде изненадан.

Стои на разстояние от стъклото и се движи странично, ала внезапно лицето му става по-спокойно и той помахва на Андерш да влезе. Застават близо до прозорчето на вратата. Андерш вижда голяма стая без прозорци.

На пластмасов стол в изолираната килия седи мъж, облечен със сини дъвки и дънкова риза. Седи наведен напред, с лакти, подпрени на коленете. Изведнъж вдига светлите си очи и Роланд Бролин отстъпва крачка назад.

Юрек Валтер е гладко избръснат и сивата му коса е сресана на път, с бретон. Лицето му е бледо и силно набраздено от дълбоки бръчки, една мрежа от болка.

Роланд се връща към шлюза с решетки, отключва един тъмен шкаф и изважда три стъклени шишенца с широки гърла и алуминиеви капсули. Всички шишенца съдържат жълт прах. Той добавя два милилитра вода във всяко от тях, преобръща ги наопаки, внимателно завърта течността така, че прахът да се разтвори, и изтегля съдържанието им със спринцовка.

Отново отиват до бронираното стъкло на вратата. Юрек Валтер сега седи на леглото. Роланд си слага тапите за уши, след което отваря пролуката на вратата.

— Юрек Валтер — казва той с небрежен тон. — Време е...

Андерш вижда как мъжът става от стола, обръща поглед към пролуката на вратата и се приближава, докато разкопчава ризата си.

— Спри и си съблечи ризата — казва Роланд, въпреки че мъжът вече прави това.

Юрек Валтер тръгва бавно напред.

Роланд затваря отвора и го залоства с малко прибързани движения. Юрек спира, разкопчава последните копчета и си съблича ризата. Има три кръгли белега на гърдите. Кожата виси отпуснато около жилестите мускули. Роланд отново отваря процепа и Юрек Валтер изминава останалото кратко разстояние.

— Протегни ръка — казва Роланд и леко хълцащо вдишване издава, че е много уплашен.

Юрек не среща погледа му. Вместо това е заинтригуван от Андерш.

Протяга старата си, обсипана с петна ръка през отвора на вратата. Три дълги белега от изгаряне преминават по вътрешната ѝ страна.

Роланд забива спринцовката в дебелата вена и инжектира течността много бързо. Ръката на Юрек потръпва от свръхдозата, но той не я дръпва, докато не получи позволение. Главният лекар бързо заключва и залоства вратата, после надзърта вътре. Юрек Валтер, препъвайки се, се запътва към леглото. С резки движения сяда. Роланд изпуска спринцовката на пода и я наблюдават как се търкаля по бетона.

Когато се обръщат към Юрек Валтер, виждат, че вътрешната страна на бронираното стъкло е запотена. Той е издишал върху нея и е написал „ЮНА“ с пръста си.

— Какво пише там? — пита Андерш със слаб глас.

— Написал е „Юна“.

— Юна ли?

— Какво, по дяволите, означава това?

Мъглата изчезва и те виждат, че Юрек Валтер седи на леглото точно както преди, сякаш не се е помръднал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.